

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

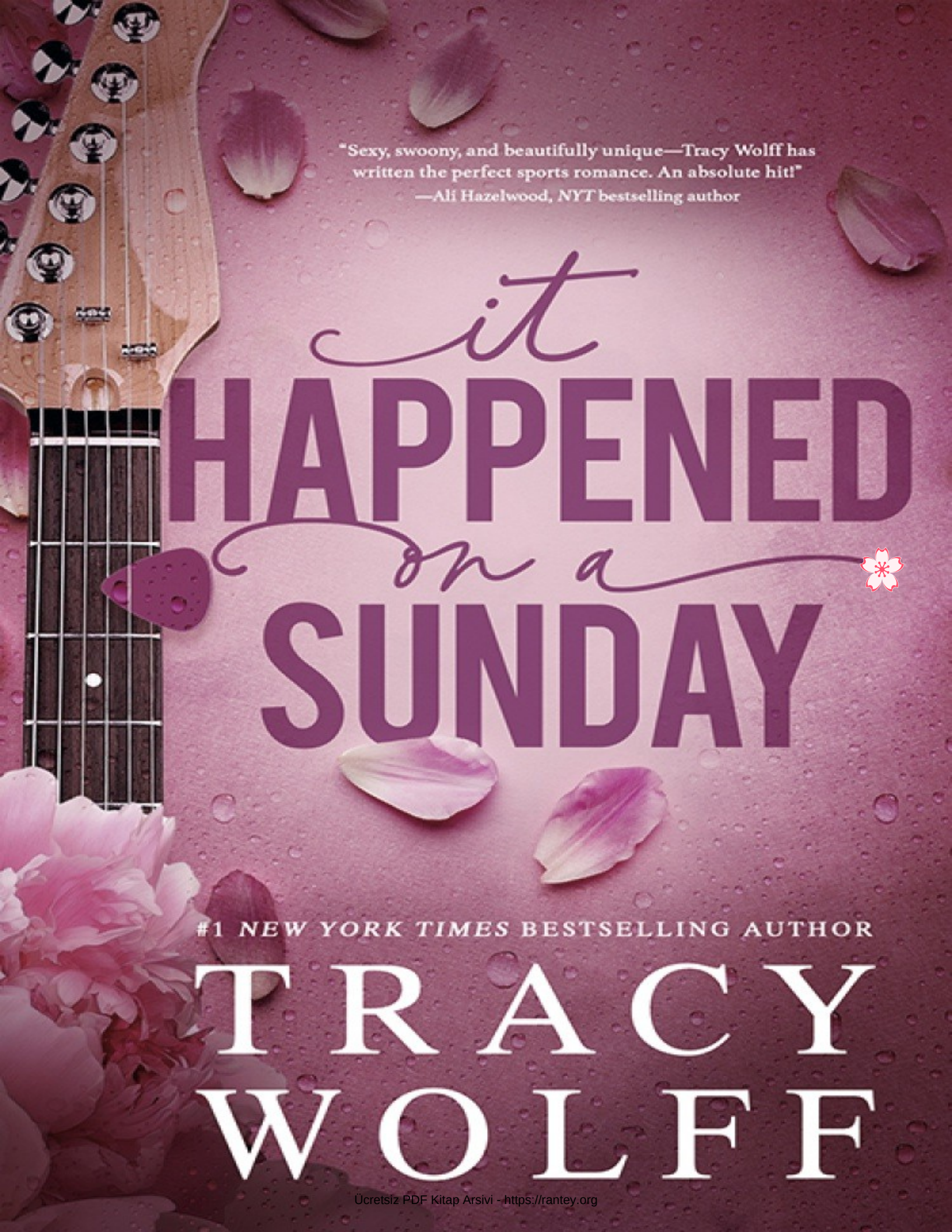
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sexy, swoony, and beautifully unique—Tracy Wolff has written the perfect sports romance. An absolute hit!"

—Ali Hazelwood, NYT bestselling author

it
HAPPENED
on a
SUNDAY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**TRACY
WOLFF**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

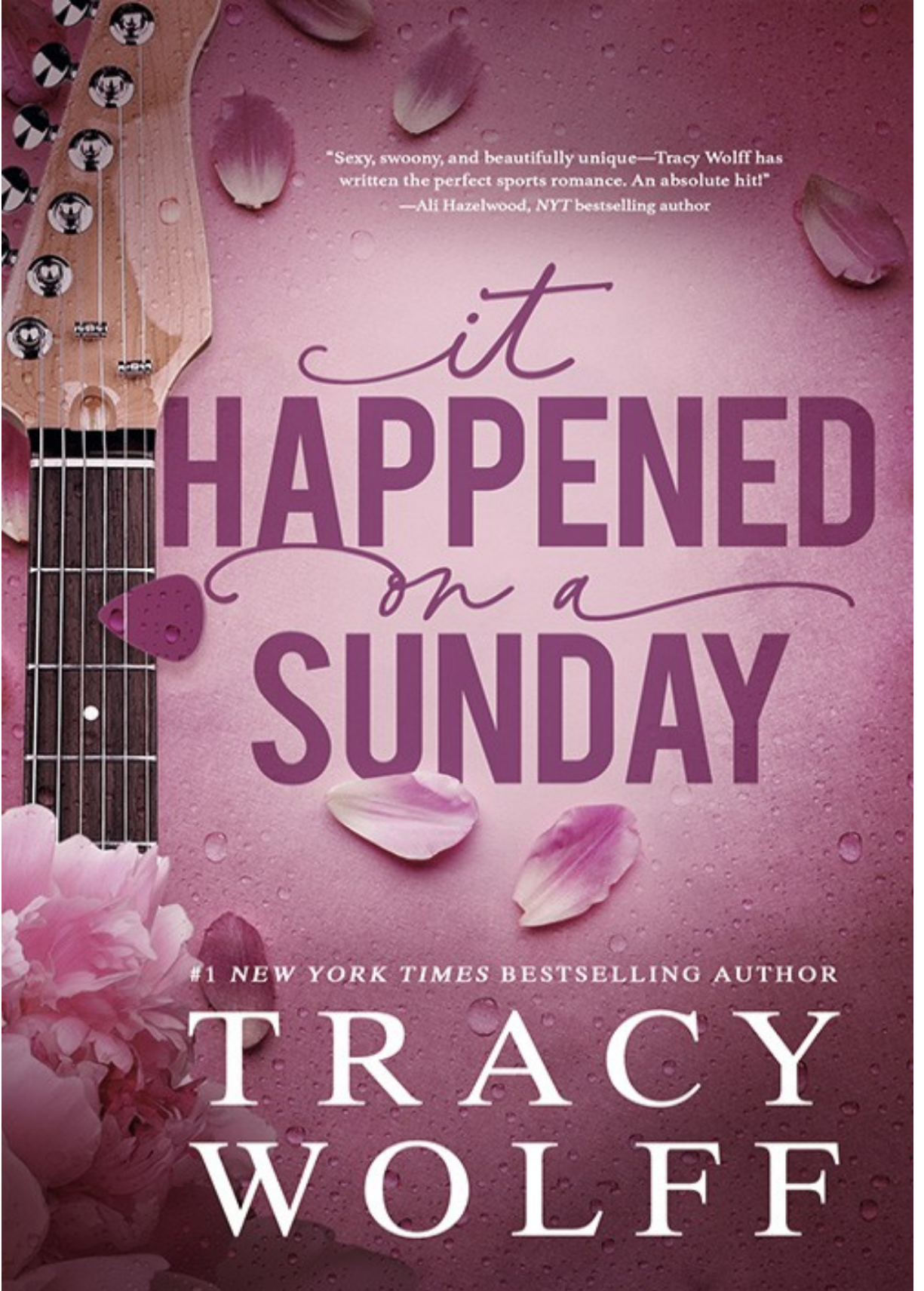
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"Sexy, swoony, and beautifully unique—Tracy Wolff has written the perfect sports romance. An absolute hit!"
—Ali Hazelwood, NYT bestselling author

it
HAPPENED
on a
SUNDAY

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TRACY
WOLFF

it
HAPPENED
on a
SUNDAY

BY NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TRACY

W O L F F

İçindekiler

1. [Telif Hakkı Sayfası](#)
2. [Adanma](#)
3. [Bölüm 1](#)
4. [Bölüm 2](#)
5. [Bölüm 3](#)
6. [Bölüm 4](#)
7. [Bölüm 5](#)
8. [Bölüm 6](#)
9. [Bölüm 7](#)
10. [Bölüm 8](#)
11. [Bölüm 9](#)
12. [Bölüm 10](#)
13. [Bölüm 11](#)
14. [Bölüm 12](#)
15. [Bölüm 13](#)
16. [Bölüm 14](#)
17. [Bölüm 15](#)
18. [Bölüm 16](#)
19. [Bölüm 17](#)
20. [Bölüm 18](#)
21. [Bölüm 19](#)
22. [Bölüm 20](#)
23. [Bölüm 21](#)
24. [Bölüm 22](#)
25. [Bölüm 23](#)
26. [Bölüm 24](#)
27. [Bölüm 25](#)
28. [Bölüm 26](#)
29. [Bölüm 27](#)
30. [Bölüm 28](#)
31. [Bölüm 29](#)
32. [Bölüm 30](#)
33. [Bölüm 31](#)

34. [Bölüm 32](#)
35. [Bölüm 33](#)
36. [Bölüm 34](#)
37. [Bölüm 35](#)
38. [Bölüm 36](#)
39. [Bölüm 37](#)
40. [Bölüm 38](#)
41. [Bölüm 39](#)
42. [Bölüm 40](#)
43. [Bölüm 41](#)
44. [Bölüm 42](#)
45. [Bölüm 43](#)
46. [Bölüm 44](#)
47. [Bölüm 45](#)
48. [Bölüm 46](#)
49. [Bölüm 47](#)
50. [Bölüm 48](#)
51. [Bölüm 49](#)
52. [Bölüm 50](#)
53. [Bölüm 51](#)
54. [Bölüm 52](#)
55. [Bölüm 53](#)
56. [Bölüm 54](#)
57. [Bölüm 55](#)
58. [Bölüm 56](#)
59. [Bölüm 57](#)
60. [Bölüm 58](#)
61. [Bölüm 59](#)
62. [Bölüm 60](#)
63. [Bölüm 61](#)
64. [Bölüm 62](#)
65. [Bölüm 63](#)
66. [Bölüm 64](#)
67. [Bölüm 65](#)
68. [Bölüm 66](#)
69. [Bölüm 67](#)
70. [Bölüm 68](#)

71. [Bölüm 69](#)
72. [Bölüm 70](#)
73. [Bölüm 71](#)
74. [Teşekkür](#)
75. [Yazar Hakkında](#)
76. [Filthy Rich Fae](#)
77. [Entangled'ın sunduğu heyecan verici yeni kitapları kaçırmayın. Bizi takip edin!](#)

Önemli Yerler

1. [Kapak](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Tracy Wolff. Her türlü çoğaltma, dağıtım veya aktarım hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İkincil haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Entangled Publishing, hikayelerin ilham verme, bağlantı kurma ve kalıcı değişim yaratma gücüne sahip olduğuna inanır. Bu nedenle yazarlarımızın haklarını ve eserlerinin bütünlüğünü koruyoruz. Telif hakkı, yaratıcılığı sınırlamak için değil, onu mümkün kılmak için vardır — yazarların kendi sesleriyle cesur, özgün hikayeler anlatmaya devam edebilmelerini sağlamak için. Bu kitabın yasal bir kopyasını tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. İzinsiz olarak kopyalamayarak, taramadan veya dağıtmadan, yazarların yazmaya devam etmelerine ve okuyuculara ulaşmalarına yardımcı olursunuz. Bu kitap, büyük dil modelleri veya diğer makine öğrenimi araçları dahil olmak üzere yapay zeka sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. Bu hikayeler, makinelerin tüketimi için değil, insan ilişkisi için yazılmıştır.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave; STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Amara, Entangled Publishing, LLC'nin bir imzasını taşımaktadır.

Kapak ve kenar tasarımı: Elizabeth Turner Stokes Kapak
ve kenar görselleri: Watson Images/Shutterstock,
Inspiration GP/Shutterstock, bergamont/Shutterstock,
Dontrell Mompont/Shutterstock, Inara Prusakova/Shutterstock İç
tasarım: Britt Marczak

Ciltli kitap ISBN 978-1-64937-917-7; E-kitap ISBN 978-1-64937-918-4

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir İlk
Baskı Eylül 2025

AMARA
an imprint of Entangled Publishing LLC

Tracy Wolff'un diğ er eserleri

ETHAN FROST SERISI

Mahvolmuş
Bağımlı Açığa
Çıkmiş Kusurlu

SARSILMIŞ KIRLI SERISI

Bana Carp Beni
Çıldirt Sana
Karşı Kaybol

PLAY ME SERISI

Beni Çılgınca
Oynat Beni
Seksi Oynat
Beni Sert
Oynat Beni
Gerçek Oynat
Beni Doğru
Oynat

AŞIRI RISK SERISI

Parçalan
mış
Parçalan
mış
Kesilmiş

THE LIGHTNING SERISI

Aşağı ve Kirli
Sıcak ve Ağır
Sert ve Hazır

ONUN KRALIYET SICAKLIĞI SERISI

Kraliyet Acısı
Kraliyet
Muamelesi

ELMAS TYCOON SERISI

Claimed
Cursed

TRACY WOLFF'UN TEK BAŞLIKLİ ESERLERİ

Aşk Oyunu
Hızlandırılmış
Beni Kışkırt
Beni Bağla

*Tam Açıklama
Özür Yok*

GENÇ OKUYUCULAR İÇİN

THE CRAVE SERISI

Crave

Crush

Covet

Court

Charm

Cherish

Katmere Akademisi: İceriden Bir Rehber

CALDER AKADEMİSİ SERİSİ

Tatlı Kabus

*Dünyaya aşkın destansı, gürültülü, eğlenceli, büyüğü ve bazen de
kameraya yakalanabileceğini hatırlatan çift için. Bu sizin hikayeniz değıl.
Ama bu kıvılcımı ateşlediğiniz için çok teşekkürler.*

[It Happened on a Sunday](#), mutlu sonla biten çağdaş bir aşk romanıdır. Ancak hikayede, rızaya dayalı cinsel aktivite, açık saçık dil, ölüm ve hastaneye yatış gibi tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Takip, boğma, kazara aşırı doz ve eşe yönelik şiddet sayfada ele alınmaktadır. Bu unsurlara duyarlı okuyucular, lütfen dikkat edin ve açılış sahnesine hazır olun...

Bölüm 1

Sly

Kalabalık stadyumlara yabancı değilim.

Tezahüratlar. Işıklar. Heyecanlı taraftarların ayakları altında yerin titremesi ve heyecanla bağırımları.

Ve *bu* stadyuma kesinlikle yabancı değilim. Çoğu ay, neredeyse her gün burada veya yanındaki antrenman merkezindeyim. Kasetleri izliyor, antrenman yapıyor, saatlerce, günlerce, yıllarca çalışıyorum.

NFL'de quarterback olamazsın.

Görünüşe göre, pop yıldızı da öyle olamazsınız — en azından Sloane Walker kalitesinde bir pop yıldızı olamazsınız, çünkü Black Widow bu gece Austin'de ve ortalığı kasıp kavuruyor.

Bu stadyum, *benim* stadyumum, muhteşem bir pop şovuna dönüştü.

Uç bölgeler yok, ışıklar sönmüş ve çimlerin olması gereken yerde, başka bir dünyadan hava yoluyla getirilmiş gibi, tam ortada devasa bir dairesel sahne var. Onu çevreleyen sekiz parlak podyum, ışıklandırılmış ve kalabalığı kesiyor.

En üst katlardan bakıldığında, dev bir robot örümcek gökyüzünden istila etmiş gibi görünüyor olmalı - tamamen krom ve dumanla kaplı, sanki gerçekten kalbi atıyormuş gibi bas sesiyle titreşiyor. Ama buradan bakıldığında, en iyi şekilde organize edilmiş bir kaos var. Sloane'ın hayranları her yerde, etrafımızda, o tüm mekanı sahiplenmiş gibi podyumda yürüyüş yaparken çılgına dönüyorlar.

Muhtemelen şu anda gerçekten de öyle olduğu içindir.

Işıklar yanıp sönüyor ve parıldıyor. Lazerler karanlığı yarıyor ve sahnenin kenarlarından alevler yükseliyor. Sloane'ın yüzü — sert bakışları, tehlikeli gülümsemesi, her porundan yayılan özgüveni — doğru olanı yapıp yanlış hissetmekle ilgili bir şarkının son nakaratını söylerken arka planı oluşturan dev ekranları dolduruyor.

Şarkı sona ererken, kalabalık sadece tezahürat etmekle kalmaz, *adeta coşar*. İnsanlar çılgılık atarken, ellerindeki pankartları, ışık çubuklarını ve sahip oldukları her şeyi sallarken, telefon ışıkları karanlıkta parıldar.

dikkatini çekmek için çabalıyor.

Kargaşa var. Gösteri var. Bu sadece bir konser değil, bir fenomen. Kraliçe hayranlarını yolculuğuna davet ettiği bir fetih.

Ve onlar da bunu kabul ediyor, her saniyesini seviyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, ben de öyle. Uzun zamandır Sloane Walker hayranı olan büyükannem için geldim, ama şu ana kadar muhteşem bir gösteri oldu. Ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Özellikle de son şarkı bittiğinde sahnedeki ateş söndüğünde ve şimdi Sloane hayranlarının ellerine dokunmak için çömeldiğinde.

Çığlıklar daha da yükseliyor ve insanlar bize daha da yaklaşmaya başlıyor, Sloane bir sonraki adımını buraya atmaya karar verirse diye, *bu* podyumun kenarına ulaşmak için çılgınca koltuklarını terk ediyorlar.

Podyumun altında bir geçit var, bu yüzden görüldüğü kadar tehlikeli değil. Yine de, biraz sola kayarak, büyükannemin sandalyesinin hemen arkasına geçiyorum, böylece etrafımızda dolaşan insanlar onu itip kakmasınlar.

O kolumu okşayarak, "Sorun yok, Mateo. Ben iyiyim" diye bağıyor.

Öyle olduğunu biliyorum, büyükannem çok dayanıklıdır. Ama aynı zamanda yetmişli yaşlarının sonlarında ve dizleri ağrıyor. Biraz daha dikkatli olmakta fayda var.

"Buraya bakın!" yanımızdaki kızlar bağıyor, o kadar şiddetle bağırıp pankartlarını sallıyorlar ki, birbirlerinin gözlerine vurmaktan korkuyorum.

Sloane onların tarafına bakıp tabelalarını işaret ettiğinde felaket önlenir.

Hatta *teşekkür etmek için* bir şeyler mırıldanır, bu da içlerinden birinin gözyaşlarına boğulmasına, arkadaşının ise daha da yüksek sesle çığlık atmasına neden olur. Sloane bunu da görür ve grup bir önceki şarkıdan daha hızlı ve daha ritmik davulları olan başka bir şarkının girişini çalmaya başladığında, aniden yön değiştirir ve ekibimin adını aldığı fırtına gibi bize doğru ilerler

adını aldığı fırtına gibi bize doğru ilerledi: vahşi, yıkıcı, güçlü.

Büyüleyici.

Sırf kahramanına bu kadar yakın olduğu düşüncesi bile onu heyecanlandırırken, bir de üstüne bir de, gökdelen topuklu siyah diz üstü çizmeler giyip, sanki o çizmeleri giymek için doğmuş gibi koşarken, ne kadar etkileyici olduğunu söylemeye gerek bile yok. "Bana yardım et!" Büyükannem kolumu tutar, kahverengi gözleri

Onu kaldırıyorum ve kolumu destek olarak kullanmasına izin veriyorum, koltuklarımızdan podyumun kenarına birkaç adım atıyor. Sloane'nin dikkatini çekecek bir işareti yok, ama buraya geldiğimizde ona parlayan bir kolye ve bir sürü bilezik aldım. Ayrıca, parlak

Black Widow tişörtü giymiş ve kırmızı uçlu, üzerine siyah örümcekler boyanmış tırnaklarını sallıyor.

Aslında ben de öyle, ama küçük kardeşim tırnaklarımı farklı bir renge boyadı. "Biraz abuela/mijo bağ kurma kıyafeti," dedi bana bu öğleden sonra parlak tişörtü bana verirken. Beğendim, ama en sevdiğim kot pantolonumun uzun bir süre kırmızı parıltılarla süslenecek olması beni biraz endişelendiriyor. Önemli bir şey değil, ama kırmızı ve mavi, takımımın en büyük rakiplerinin formalarının renkleri. Grizzlies'in renkleriyle maç kaydı gününe gidersem, arkadaşlar bana bunu hiç unutmayacaklar.

Aniden ritim yavaşlar ve Sloane de yavaşlar. Kızların önünde, bizim önümüzde durur ve dünyanın kenarında gibi hissettiren bir yerde diz çöker. Onun dünyasında. Bir elini onlara, diğer elini bize uzatır ve büyükannemin parmakları onun parmaklarını kavradığında, Sloane'ın gözleri benimkilerle buluşur. Ve o anda, o Kara Dul değil. O, sahneyi ve benim stadyumumu payetli yumruğuyla yöneten kraliçe değil.

Bunun yerine, o, parlaklık izleri, maskara lekeleri ve dağınık saçlarıyla, muhteşem olanı yücelten ve fedakarlığı unutan bir dünyada kendinden bir parça sunan, yıkılmış bir tanrıça.

"Seni seviyorum, Sloane!" büyükannem tüm gücüyle bağırır.

Sloane gözlerini kırpar ve bir anda büyü bozulur.

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırıyor Black Widow ayağa kalkarken. Ve sonra geriye bakmadan sahnenin ortasına koşarak gidiyor.

Sahneye çıktığında, yine şarkı sözlerini haykırmaya başlar, bu sefer kalp atışları arasındaki boşluk hakkında. Şarkıyı bilmiyorum, ama büyükannem biliyor. Sloane ile birlikte şarkı söyler ve ben de onunla dans ederim, elini tutup küçük alanımızda onu döndürürüm.

"Bu şarkı ne?" diye soruyorum, o bir dönüşü tamamlarken.

Bana gülümsüyor ve bir saniye nefes alıyor. "Interbeat Interval. Beğendin mi?"

"Evet, harika."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diyorum ona. "Instagram'da paylaştıkların dışında pek dikkat etmemiştim, ama o çok havalı."

"O çok havalı!" diye karşılık veriyor, tam da Sloane şarkıyı bitirirken.

"Söylemeliyim ki Austin. Biliyorum, sana dünyanın canlı müzik başkenti diyorlar," diyor, karamsar ama eğlenceli bir ses tonuyla, "ama bu gece bunu gerçekleştirebileceğinden şüpheliydim. Beni şaşırttın... iyi anlamda."

Sloane! Sloane! Sloane! Kalabalık onun adını haykırmaya başlar.

O da gülümser ve kasıtlı olarak gözlerini büyütür. "Bütün bunlar benim için mi? Sanırım bana bir şarkı daha söyletmeye çalışıyorsunuz."

Kalabalık coşar, tezahüratları *Rumors* diye bağırmaya dönüşür. Sanırım "The Rumor Game" şarkısını kast ediyorlar, o kadar ünlü ki ben bile biliyorum. Bu şarkı, Sloane Walker'ı bir gecede çocuk yıldızdan herkesin tanıdığı bir isme dönüştüren şarkıdır.

Grup çalmaya başlar, ancak Sloane elini kaldırarak onların yanına doğru ilerler. "Çalmadan önce, benim harika grubumu tanıtmam gerekiyor."

Bunu yapmak için birkaç dakika ayırır, sahnede kendisiyle birlikte bulunan beş müzisyeni tek tek tanıtır, sonra büyük kahverengi gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla kalabalığa döner. "Hazır mısınız?" diye sorar.

Heyecanlı çılgınlıklar onun ana cevabı olur.

"Peki, tamam o zaman. Hadi sizlerle birkaç dedikodu hakkında konuşalım."

Grup şarkının giriş kısmına geçerken, Sloane hepimize şeytani bir gülümseme atar. Kalabalığı tarar, bakışları bir hayran grubundan diğerine atlar.

Ve işte o anda olur. Bir kalp atışı ile bir sonraki kalp atışı arasındaki boşlukta, az önce şarkısında bahsettiği kalp atışı aralığında, donakalır.

İlk başta bunun senaryoda yazılmış olduğunu düşünürüm. Heyecanı artırmak için bir duraklama. Ama sonra gitarist endişeli bir ifadeyle öne çıkar, grubun geri kalanı ise giriş kısmının başına geri döner.

Demek planlı değilmiş. Bir hata.

Gözlerimi tekrar Sloane'a çeviriyorum ve donmuş bakışlarını birkaç sıra ötedeki kalabalığa doğru takip ediyorum. O anda görüyorum. Üzerinde "BLACK WIDOWS EAT THEIR MATES" (Kara Dullar Eşlerini Yerler) yazan bir pankart. Yazının altında, bulunduğum yerden tam olarak göremediğim bir resim var.

"Bahse girerim ki..." Sloane'ın parçalanmış sesi, şarkının ilk sözleriyle stadyumu yırtıp geçer. Tam zamanında geri dönüp, onun parçalanışını izlerim. Onun parçalanışını izlerim.

Çünkü o anda, o bir yıldız gibi görünmüyor. O, bir felaketin ardından kalanlar gibi görünüyor: keder ve yerçekiminden oluşan bir kara delik. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Güzel olduğu için değil, gerçi güzel. Ama o çekiciliği tanıyorum, tamamen çöktüğünde, hayatta kalmak için her şeyi içine çekmeye başladığın türden bir çekiciliği.

Biliyorum, çünkü ben de o karanlıkta yaşamıştım.

Bölüm 2

Sloane

Bir an durup, boğazıma diken gibi tırmanan paniği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama spot ışığı cildimi yakıyor.

Kalabalığın renkleri etrafımda bir kaleydoskop gibi dönüyor.

Ve lazerler, geri dönmeye çalışan anılar gibi parıldıyor.

Onları dışarıda bırakmak için duvarlarımı olabildiğince sıkı kapatıyorum. Ama kalabalığın çığlıkları yine de içeri giriyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, çığlıklar, ayak sesleri ve hıçkırıkları görmezden gelemiyorum.

Ve Tanrım, deniyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Topla kendini, Sloane. Topla kendini lanet olası.

Sadece bir şarkı daha var. Elbette önümüzdeki dört dakika yirmi yedi saniye boyunca kendini kontrol edebilirsin.

Ama nefesim artık kısa nefesler halinde geliyor, boğazım her saniye daha da daralıyor. Dört dakika bir yana, dört saniye bile dayanabileceğimden emin değilim.

Ama yapmam gerek. Çünkü travma önemli değil. *Ben* önemli değilim. Önemli olan tek şey, şovu bitirmek ve kimse bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden bu sahneden inmek.

Gözlerimi kapatıyorum, ağzımı açıyorum ve ilk satırı söylemeye çalışıyorum. Ama işaret tam göz kapaklarımın arkasında. BLACK WIDOWS EAT THEIR MATES (Kara Dullar Eşlerini Yerler), hemen altında Jarrod ve benim fotoğrafımız var.

Sadece kelimeler mürekkep değil. Bıçaklar ve bir şekilde onun zaten kestiği tüm hassas yerleri buluyorlar.

Kalabalık sahneye hediyeler fırlatırken — satın aldıkları veya yaptıkları nesneler — anılar birbiri ardına zihnimde canlanıyor. Onları engellemeye çalışıyorum, beni tekrar parçalamadan önce geri itmeye çalışıyorum.

Gitarın üzerinde parmakları.

Fayans zeminde kanı.

Cildime değen ipek hissi.

Gözlerinin maviliği.

Sesinin zengin şurubu.

Parmağımı saran parmaklarının gücü...

Bir buket gül koluma çarpar. Sapları beni batırır ve acı beni daha da derine çeker, parlak ışıklar ve 38 derecelik sıcaklığa rağmen cildimi soğutur.

Kendimi *toparla*, diyorum yine, dişlerim titremeye başlasa bile. *Kendini toparla lan*.

Grup hala giriş kısmını çalıyor, davullar göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi yankılanana kadar tekrar tekrar çalıyor. Bu his, hiçbir şeyin yapamadığı gibi statik elektriği kesiyor ve ben de onu kullanarak uçurumdan geri dönmeye çalışıyorum — santim santim, lanet olası diken diken.

Bu sefer ağzımı açtığımda, lanet olası şarkının tamamı bitene kadar şarkı söylemeyi bırakmıyorum.

Son notayı vuruyorum. Nefes nefese, boş, boş.

Bunu yaparken, altımdaki platform titrer ve düşmeye başlar. Kahretsin. Geri dönmek için yeterince hızlı tırmanamadım. Takımım bunu fark etti, yoksa sahnede birkaç saniye daha kalmam için bana birkaç saniye daha verirlerdi.

Platform sahnenin altında yerine oturur ve ben sanki tüm vücudum yanıyormuş gibi kendimi platformdan fırlatırım.

Yardımcı menajerim Olivia, elinde bir matara ile tünel girişinde beni bekliyor. Matarayı alıp, uzun ve çaresizce bir yudum alıyorum.

Tatlı çay, boğazımdan aşağı inerken burbon gibi yakıyor. Buna rağmen, şişeyi indirmeden önce tamamen boşaltıyorum. Olivia ve birkaç sahne görevlisinin beni yargılayıcı bakışlarla izlediğini fark ediyorum.

Bunun burbon *olduğunu* düşünüyorlar, çünkü ben öyle düşünmelerini istiyorum. Black Widow kimseye aldırmadan içkiyi yudumlayabilir. Ben ise pek içki içen biri değilim.

Kokusunu sevmiyorum. Tadını sevmiyorum. Kontrolümü kaybetme hissini hiç sevmiyorum. Hayatımın çok büyük bir kısmı zaten kontrolüm dışında geçti. Bu gece de bunun bir başka örneği. Ama başkalarının beklentilerine uymak, özellikle de bu bir yalan olduğunda, bana avantaj sağlıyor.

"Başka neye ihtiyacın var?" Olivia soruyor, ama ben sadece başımı sallayıp giyinme odama doğru yürüyorum.

Nefes almak için. Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Yolda tur koordinatörüm Jace'e rastlıyorum. Soluk mavi gözleri beni buluyor ve

birkaç saniye boyunca benimkilerle buluştu, sonra ben onun yanından geçtim. "Encore için hazır mısınız?" diye sordu, sesi her zamankinden birkaç derece daha yumuşaktı. Ama bu bizim birlikte dördüncü turumuz ve o beni iyi tanıyor.

"Her zaman," diye cevap veriyorum. "Sadece..."

Sözümü kesip, soyunma odamı işaret ettim.

O başını sallar, sonra elini kaldırır, sanki omzuma dokunmak ister gibi. Ama hemen elini indirir. Jace, dokunulmaktan hoşlanmadığımı herkesten daha iyi bilir. Babam gibi olan kişi tarafından bile.

"Çok uzun sürmesin," diye seslenir arkamdan, ben koridorda son birkaç metreyi sendeleyerek yürürken ve kapımı açarken. Arzuladığım huzur yerine, stilistimin önünde kanepede üç kıyafet yayılmış olduğunu görürüm.

"Bu gece hangisiyle bitirmek istersin?" diye sorar Lucinda, o çok şık İngiliz aksanıyla.

"Beni şaşırt," diyorum sertçe, kahve masasına mataramı atıp doğruca banyoya yöneliyorum. Altmış saniyelik mahremiyet için.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, dar kıyafetlerimi yırtıp atıyorum. Siyah tüp elbiseyi ve straplez sütyeni başımdan çıkarıp ayaklarımın dibine atıyorum, sonra kollarımı kendime sarıyorum.

Ancak o zaman derin, titrek bir nefes alıyorum. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Austin'i turneye dahil etmemeleri gerektiğini biliyordum. Buraya gelmek istemediğimi söylemişim. Ama plak şirketi ısrar etti, burası önemli bir müzik şehri. Büyük, hareketli bir pazar. Ayrıca burada tarih var, Black Widow efsanesinin kökleri.

İşte bu yüzden gelmek istemedim.

Bu gece de, Jarrod'un çok güzel yüzü gözlerimin önünde parılıyor. Ve yine, o lanet şeyi kapatıyorum. En azından deniyorum. Hayranların encore için geri dönmemi isteyen çığlıklarını hala duyabildiğim için, bu sandığım kadar kolay değil. Onlar vampirler gibi, açık, kanayan bir damar için haykırıyorlar. Ve bu gece onların hoşuna gidecek kadar kanımı akıtmadım.

Derin bir nefes daha alıyorum, ellerimi lavabonun kenarına dayıyorum, dönüştüğüm kadın bana bakıyor - basın, hayranlar ve plak şirketinin beni dönüştürdüğü kişiye. Kendi kendimi dönüştürdüğüm kişiye. Bir erkeği siktirdiği anda öldürecek olan Kara Dul.

Eskiden öyle olmadığını açıklamaya çalışırdım, ama kimse dinlemek istemiyordu. Sonuçta, arka arkaya iki erkek arkadaşını öldürmek, güvenilirliğini mahveder. Hatta belki de hayatının geri kalanını, en azından terapistim öyle diyor.

Görünüşe göre, yanılmıyor.

Kapı çalınıyor. "Sloane? İyi misin?" Lucinda'nın sesi hem endişeli hem de acil.

Bunu söylemesine gerek yok, çünkü ben zaten biliyorum. Sahneye geri dönmem gerekiyor.

"Ben..." Sesim kısılıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip zorla konuşuyorum. "İyiyim. Sadece tuvalete gitmem gerekti."

Yalanımı kanıtlamak için tuvaleti sifonu çekerim, sonra suyu açar ve aynaya yaklaşıp hasarı kontrol ederim.

Orada ağlamadım, hiç ağlamam, ama şu anda yüzüm biraz ağlamış gibi görünüyor.

Elmacık kemiklerimdeki parıltı, yıldız tozu gibi yere düşmüş gibi çizgili ve dumanlı göz makyajımın kenarları biraz bulaşmış. Parmağımı ıslatıp, biraz temizlemeye başlıyorum. Sonra karar veriyorum: siktir et.

Dağınık istiyorlarsa, onlara dağınık vereceğim.

Ellerimi saçlarıma sokup son birkaç toka düşene kadar salladım. Gri ve siyah gölgeyi gözlerimin altındaki çukurlara sürdüm, altın rengi morluklar gibi görüne kadar parıltıya bastırdım.

Sonra sütyenimi tekrar giydim, sırtımı ve kararlılığımı düzelttim, sonra kapıyı açıp Lucinda'nın endişeli gözlerine baktım.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Sadece termosumu bana uzattı. "Senin için doldurdum."

O, benim en sevdiğim içeceği bilen dünyadaki tek kişidir. "Teşekkürler." Çaydan bir yudum daha alıp, kanepede hala yayılmış olan elbiselere başımı salladım. "Ee, neye karar verdin?"

"Dürüst olmak gerekirse, gardırobumda sana giydirmek istediğim uzun, beyaz bir elbise var..."

"Sadece iyi kızlar öyle giyinir," diye burnumu çekerek sözünü kesip, büyük koltuklardan birine çöküyorum. Deri sırtıma soğuk geliyor, ama içimdeki soğuğu engelleyemiyor.

"Bu yüzden onu giymeni istiyorum." Yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üstünden bana bakar, bakışları benimkini yakalar ve birkaç saniye fazla tutar. "Hadi ama Sloane. Bu rolünden hiç bıkmıyor musun?"

"Ben buyum." Kapı çalınsa bile kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

"Üç dakika uyarısı," diye bağıyor Jace koridordan.

Lucinda onu duymazdan gelir. "Sen, onların olmanı istediğini düşündüğün kişisin. Gerçek seni göstermeye karar verirsen hayranların seni yakmazlar."

Bunu denedim, yaralarım ve kırık kalbim bunun kanıtı. "Hayır, ama beni boğabilirler. Yine."

Bana bir bakış atıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bunun doğru olduğunu biliyor.

Kötü bir kazanan olmadığımı kanıtlamak için, çayımı son bir yudum almadan önce flaskımla ona kadeh kaldırıyorum.

"Peki." Gözlerini devirerek kanepenin sol ucundaki Alexander McQueen elbisesini alır ve bana doğru gelir. "En azından şu lanet cep şişesini bırakabilirsin."

"Ama doktor su içmem gerektiğini söyledi." Onunla dalga geçmek için bir santim uzunluğundaki takma kirpiklerimi kırıştırdım ve başımın ağrımadığını iddia ettim. "Sadece emirleri yerine getiriyorum."

"O zaman neden normal bir insan gibi çayını içmiyorsun?"

Onun bir puan kazandığını bilmesini istemediğim için omuz silkiyorum. "Normal olmayı denedim. Meğer benimden istedikleri bu değilmiş."

"Peki sen kendin için ne istiyorsun?"

İyi müzik ve skandalla sonuçlanmayacak bir turne. Bu sırayla. Bunu elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, kim olmam gerekiyorsa o olacağım.

Ama ben şöyle diyorum: "Belli ki bir başka istekli kurban. Üçüncüsü uğurlu gelir derler."

Lucinda yemi yutmaz. Nadiren yutar. Üç turne boyunca benimle kalmasının bir nedeni var. Bunun yerine, kostümü bana uzatır ve "Yerleşmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar.

"Sanırım halledebilirim." Bana dokunan kişi ne kadar az olursa o kadar iyi.

Elbisemi alıyorum, çok ama çok siyah ve çok ama çok kısa, korseye benzeyen bir üst kısmı, dantelli kolları ve süslü bir eteği var.

Black Widow'un biraz kargaşa yaratması için mükemmel bir kıyafet.

"Şimdi öyle diyorsun, ama onu kendin bağlamaya çalıştığında göreceksin." Bana eğlenceli bir gülümseme gönderdi, sonra diğer kıyafetleri toplayıp kاپıya doğru yöneldi.

Fikrimi değiştirip kalmasını rica ediyorum, ancak onun detaylara olan dikkatini ve bununla birlikte gelen sadizmini bildiğimden, korsemi çok sıkı bağlayacak ve sahnede notaları tutmakta zorlanacağım. Benim şansım, oksijen yetersizliğinden bayılacağım ve yarının manşetleri benim gizli madde bağımlılığı sorunlarım ve sahnede bayılmamla ilgili olacak. Şimdi düşününce, bu o kadar da kötü bir fikir değil.

Sonraki bir dakika kadar elbiseyi giymek için uğraşıyorum — Lucinda haklı olduğunda gerçekten nefret ediyorum — ve lanet şeyi bağlamayı bitirmişken

kapı yine çalınır.

"Neredeyse hazır!" diye bağıyorum, Olivia bunu lanet bir davet olarak algılamış olmalı ki kapı aralanıyor.

"Harika, seninle birlikte yürüyeceğim," diye cevapladı, sonra kötü bir haber verecekmiş gibi durakladı.

Midem kramp giriyor. Alışkanlıktan, şişemi alıyorum, bu gece ilk kez burbon olmasını diliyorum ve fısıldıyorum, "Şimdi ne var?"

Bölüm 3

Sloane

Asistan müdürüm, kapıyı benim için açık tutarken rahatsız bir şekilde hareket ediyor ve kötü haberi vermek için benim koridora çıkmamı bekliyor.

Oraya vardığımda, sanki vereceği kötü haberi daha iyi hale getirecekmiş gibi parlak bir gülümseme takınır. "Sadece gösteriden sonra yapılacak tanışma etkinliğini hatırlatmak istedim."

Sözleri karşısında tüm vücudum geri çekildi, zihnim son tanışma ve selamlaşma etkinliğine geri döndü, Jarrod'un kendini "en büyük hayranı" ilan eden bir hayranı, onun ölümünün intikamı olarak üzerime atlayıp beni boğmaya başlamıştı. Onu itmeye çalıştım ama görüldüğünden daha güçlüydü, elleri boynumda mengene gibi sıkışmıştı. Bu anı hatırlayınca titriyorum, boğazımda hayali bir ağrı hissediyorum.

Evet, güvenliğin odanın diğer ucuna gelip onu benden çekip alması sadece altı saniye sürdü, ama bu ses tellerimin feci şekilde incinmesini engellemedi. Gösteri ve turne devam etti - bir şekilde her zaman olduğu gibi - ama haftalarca şarkı söylemek acı vericiydi. Sesimin sanatsal bir şekilde boğukluğundan, her gösteriden önce bir şişe viski içip bir iki paket sigara içmişim gibi ses çıkarmaya başladığından bahsetmiyorum bile.

Bu gece bunu yapamam. Yapamam. Zaten kendimde geriye sadece parıltı ve hayaletler kaldığını hissederken yapamam.

"Güvenlik elinizin altında olacak." Olivia devam ediyor. "Ve eminim sorun çıkmayacaktır. Austin Twisters takımında oynuyor ve..."

"Kesinlikle olmaz," diyorum ona, bu sefer daha sert bir şekilde. İsteddiği her şeyi ve herkesi elde etmeye alışkın zengin erkekler beni ilgilendirmiyor. O yollardan geçtim, o deneyimleri yaşadım ve gerçekten, *gerçekten* bir hatıra istemiyorum.

Yine beni görmezden geliyor. "Görünüşe göre, büyükannesi onun büyük bir hayranıymış. O, büyükannesini gerçekten sorduğunu söylüyor. Büyükannesi senin kariyerini uzun zamandır takip ediyor ve hatta altı yıl önce Instagram'ı kullanmayı öğrenmiş, böylece hayran hesabı açabilmiş."

Bu, hayır dememi milyon kat daha zorlaştırıyor. Altı yıl önce Hayden'dan sonra, Jarrod'dan önceydi. Black Widow'dan önce.

Altı yıl önce, ben hala sadece Sloane'dım. "Adı ne?"

Olivia omuz silkiyor. "Sormadım. Adı Mateo Sylvester. Başlangıçta oyun kurucu..."

"Tamam," derim, onu keserek, çünkü torunu umursamıyorum. "Gösteriden sonra bana on dakika ver, sonra onu geri getir."

"Harika." Olivia, tünele girerken gülümser. "Bu bana Jess'i bulmak için zaman verecek..."

"Jess'e ihtiyacın yok." Tur fotoğrafçısından bahsedilince itiraz ettim. "Bu sadece büyükannesi için."

"Ama bu harika bir reklam," diye itiraz ediyor. "Sly, herkes ona böyle seslenir, şu anda futbolun altın çocuğu. Herkes onu seviyor. Bu yıl Twisters'ı Super Bowl'a taşıyacak diyorlar. Ayrıca, çok seksi. Manşetler kendiliğinden yazılıyor."

Gerçekten de öyle. Beni korkutan da bu. Olivia, kötü reklam diye bir şeyin olmadığına inanıyor. Ama bunu atlatması gereken kişi o değil. Benim. Bu yüzden, saçma bir lakabı ve devasa bir egosu olan bu Mateo/Sly Sylvester denen adamla çekilmiş fotoğraflarımı

—deneyimlerim bana *hepsinin* devasa egoları olduğunu öğretti— fotoğraflarımı medyaya göndermem. Kesinlikle, kesinlikle olmaz.

"Fotoğrafçı yok," diyorum ona, gözlerimi kısarak ciddi olduğumu belli ediyorum. "Bu insanlarla görüşeceğim, ama bunu reklam amaçlı kullanmayacaksın."

Gözlerinden tartışmak istediğini anlayabiliyorum, ama ben geri adım atmıyorum. Bu konuda değil. Medyanın, Kara Dul'un ağında başka bir altın çocuğu yakaladığı ihtimalini hayal ettiklerinde ne diyeceklerini düşünmek bile, omurgamdan bir ürperti geçmesine yetiyor. Bu gezegende saklanabileceğim hiçbir yer yok.

"Tamam o zaman." Şu anda sahnenin altındayız, o da geri çekiliyor. "Encore için hazır mısın?"

Hiç de değil.

Ama başka ne yapabilirim ki? Müzik, gerçekten bana ait olduğunu bildiğim tek şey ve eğer ona sahip olmak Black Widow olmak anlamına geliyorsa, o zaman öyle yapacağım. Öyle olacağım.

Platforma doğru ilerler ilerlemez, panik geri geliyor, dikenli ve tanıdık. Boğazımda kıvrılıyor, içimden beni tırmalıyor. Uzun bir yudum çay ile onu geri püskürtüyorum ve yalanın dehşeti boyun eğdirmesine izin veriyorum.

Yıkım topu mu istiyorlar? Tamam. Bütün lanet yeri yerle bir edeceğim.

Jace platformda beni bekliyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve saniyeler sonra kulaklıklarım canlanıyor.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor ses teknisyenlerinden biri olan Dani kulağıma. "Duydum," diyorum ve Jace'e mataramı uzatıyorum.

"Harika," diyor. "Git biraz kış tekmele, olur mu?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, Jace'e bakıyorum ve sinyali beklerken duruşumu genişletiyorum.

"Öbür tarafta görüşürüz," diyor, yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri ciddi.

"Öbür tarafta görüşürüz," diye tekrar ediyorum, platform yükselmeye başlayıp beni yukarı, yukarı, yukarı çıkarırken, kalabalık çılgına dönüyor.

Güzel olan, acı kadar iyi satmaz, yükselirken kendime hatırlatırım.

Bu yüzden alkışları içime çekiyorum. Grubum "Uncharted Waters"ın girişini çalarken, alkışların içimdeki keskin parçalara çarpmasına izin veriyorum.

Sonra sahneye patlayarak çıkıyorum ve içimdeki tüm gücümle ilk satırı haykırıyorum. Korku hala göğsümde çiçek açıyor, dikenli ve kötücül. Ama artık bu benim kontrolümde olan bir şey. Kalabalığa beslediğim bir şey, zehirli birer birer.

Ve onlar bunu yutuyorlar. Hatta yalvarıyorlar. Ben de onlara daha fazlasını, daha fazlasını veriyorum. Üç şarkı boyunca, kendimi boş bir kabuk haline gelene kadar *her şeyimi* veriyorum.

Ancak o zaman son notayı çalışıyorum.

"Harikaydın," diyor Jace, sahne arkasına döndüğümde.

Başımı sallıyorum, sonra Olivia'ya bakıyorum. "Burada mı?"

"Güvenlik birkaç dakika önce onları almaya gitti," diye cevaplar. "Tamam. Bana on dakika ver."

Tünelden koşarak soyunma odama girerim ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Kapıya yaslanırım, artık ihtiyacım olmayan ikinci bir deri gibi Black Widow'u üzerimden atmak için çaresizce.

Sadece birkaç dakika daha, diye kendime söylüyorum ve koltuğumun koluna asılı olan kapüşonlu sweatshirt'e uzanıyorum. Austin'de Ağustos ayı olduğu için sahnede çok sıcaktı. Ama ben hala donuyorum.

Sweatshirt'ü giydikten sonra buzdolabına doğru yürüdüm. Bu sefer bir şişe su aldım ve kendime "bunu başarabilirsin" diyerek içtim.

Beş dakikalık küçük bir sohbet, belki bir iki imza. Hızlı bir selfie. Ve

sonra özgürüm.

Saate bir göz attığımda, istediğim on dakikanın üç dakikası kaldığını görüyorum, bu yüzden ayağımı masaya koyup diz boyu botumun fermuarını açmaya başlıyorum.

Ama çıkaramadan kapı açılır. Lanet olası erken gelmişler. Ve işte o da orada.

Onu daha önce podyumdan tanıyorum. Örümcek desenli gömlek ve küpeler takan sevimli yaşlı bayanın yanında duran ve elini sıktığım adam.

Şu anda onun hemen yanında duruyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Ama bir an için tek görebildiğim o.

Seksi olduğu için değil, gerçi öyle de ama... Siyah saçları, açık kahverengi teni, mükemmel şekilli çenesi var.

Ve çekici olduğu için de değil, gerçi bunu da görebiliyorum, bir soru ile başlayan ve bir meydan okuma ile biten gülümsemesinde.

Hayır, beni etkileyen şey onun koyu kahverengi gözleri ve her şeyi, makyajı, dağınıklığı ve özenle düzenlenmiş enkazı aşır altındaki gerçekliği görebiliyor gibi görünmesi. Ve sadece görmekle kalmayıp, onu *tanıyor* olması.

Bu düşünce beni içten dışa donduruyor, nefeslerim arasında tüm vücudumu buza çeviriyor. Beni görmesi fikrinden nefret ettiğim için değil, görmediğim için.

Çünkü onun görmesini istiyorum. Onun -bu boktan dünyada tek bir kişinin-bana bakıp beni anlamasını istiyorum.

Kaosu görüp geri çekilmemesini istiyorum.

Bunu o kadar çok istiyorum ki, tersine çekim gücü gibi hissediyorum. Yukarıya düşmek gibi. Uçmak gibi. Ve bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Önce ben geri çekiliyorum.

Bölüm 4

Sly

Sloane Walker'ın soyunma odasına girdiğimizde ilk fark ettiğim şey, inanılmaz derecede uzun, inanılmaz derecede düzgün bir bacak, yavaşça uyluk yüksekliğinde siyah deriden fermuarının açılmasıydı. Güzel bir kadına ait güzel bir bacak, ama bakmak yerine, bakışlarımı doğrudan yüzüne ve benim aniden hissettiğim kadar şaşkın görünen kahverengi gözlerine çevirdim.

"Özür dilerim," diye başlıyorum. "Olivia bize söyledi..."

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Sloane'ın asistanı, yani bizimle görüşmeyi ayarlayan kişi, sözümü keserek konuşmaya başladı.

"Sorun değil." Bacağını yavaşça indirir. "Burada her şey yolunda. Değil mi?"

Bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı ve gözleri benimkilere döndüğünde, içinde bir avcı bakışı vardı ve bu bakış, içimde bir hayal kırıklığı yankılanmasına rağmen ağzımı kuruttu. Çünkü gerçek Sloane, sahnede o çılgın anlarda ve Olivia kapıyı açtığı ilk saniyede gördüğüm Sloane, artık yoktu.

Onun yerine Kara Dul var ve o kesinlikle saldırı pozisyonunda.

Kedi gibi uzanıp gerindikten sonra bize doğru süzülüyor, pop yıldızından çok avcı gibi. Ama her şey çok cilalı, çok hassas. Hissedilmek için değil, izlenmek için yaratılmış bir seksilik.

Kalçaları sallanıyor, omuzları, ince elbisesinin askısını omzundan düşürecek ve onun bozuk havasına katkıda bulunacak kadar sallanıyor. Uzun, dağınık kıvrıl saçlar, bulaşmış göz makyajı, fermuarı açık botlar, yarısı düşmüş elbise.

Ama hepsi gösteriş için. Harika bir gösteri, elbette, ama yine de sadece bir gösteri — sanki spot ışığında dururken bile onun kayboluşunu izliyormuşum gibi hissettiren bir gösteri. Ve bu, o yakut kırmızısı dudaklarını ayırıp bana dişlerini göstermeden, dilini çıkarıp üst dudağının üst kısmını yavaşça yalamadan önce.

Bunu olduğu gibi kabul ediyorum, hem bir uyarı hem de bir davet. Ve dürüst olmak gerekirse, kırsal bir yol kadar kıvrımlı bir kadın

bana öyle baktığında, genellikle ne olacağını görmek için açıktır.

Ama ben bunun için burada değilim. Ve öyle olsaydı bile, bu Sloane — başka bir av arayan Kara Dul — benim dikkatimi çeken kişi değil. Hayır, benim dikkatimi çeken, büyükannemin elini tutmak için o kadar açık bir şekilde uzanan kadın. Maskesi kayarken kalabalığa bakan ve geri dönmek için cehennemde mücadele eden kadın.

O kadınla gerçekten konuşmak isterim.

Bu yüzden, onun pasını yakalayıp son bölgeye koşmak yerine, bir adım geri çekilip “Harika bir konserdi. Teşekkürler” diyorum.

Sloane gözlerini kırıştırır. Cesaretli tavrı yarım saniye, belki daha az bir süre için sarsılır. Ama bu, onun hakkında yanılmadığımı anlamam için yeterlidir.

Abuela Ximena öne çıkar ve onun meşhur uzun, sıkı kucaklamalarından birini yapar. İçimden biraz irkilirim ve bizimle birlikte gelen güvenlik görevlisine özür diler gibi bir bakış atarım.

"Oh!" Sloane nefesini tutar. Bir an için, büyükannemin coşkulu kucaklamasına karşı koyacağını düşünürüm. Ve onu anlarım. Kamuoyunun gözü önünde oldukça fazla zaman geçirmiş biri olarak, izin vermeden yabancıların size sarılmasının nasıl bir şey olduğunu çoğu kişiden daha iyi bilirim. Yine de, umarım bu konuda çok acımasız davranmaz.

Ama Sloane beni şaşırttı. Geri çekilmek yerine, eğildi — bu kadar yaklaştığında, botlarıyla benden yaklaşık 2,5 cm daha uzun olduğunu fark ettim — ve büyükannemin hafifçe eğilmiş vücuduna kollarını dolamaya çalıştı.

Deniyor diyorum çünkü aslında yaptığı şey, büyükannemin sırtını beceriksizce okşamak, sanki bir bebeği geçirtir gibi. Ellerini ne yapacağını bilmediği gerçeği dışında, tüm bu durum çok komik olurdu.

Bu farkındalıkla göğsüme açıklanamayan bir sıkışma hissi yayılıyor, çünkü kimse nasıl sarılacağını öğrenmek zorunda kalmamalı.

"Özür dilerim," diyor büyükannem, sonunda geri çekildiğinde, sesi biraz titriyor. "Önce sana sormalıydım. Ama gerçekten bir kucaklaşmaya ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Yine, Sloane'ın ağır makyajlı gözlerinde şaşkın bir ifade belirir. Ve yine, o kadar çabuk kaybolur ki, onu dikkatle izlemiyor olsaydım fark edemezdim.

"Özür dileme," diye cevaplar Sloane nazikçe, Black Widow'u cebine koyarken, gerisini de kendine saklayarak. "Haklı olabilirdin."

"Oh, ben her zaman haklıyım. Torunuma sorabilirsin," diye cevaplar abuela Ximena

bana el sallayarak. "Bu arada, bu Mateo. Ama herkes ona Sly diyor, çünkü savunma hattını geçmekte çok başarılı."

Abuela'mın bunu söylerken aklında sadece futbol olduğunu biliyorum, ama onun bu tanımı beni hiç de iyi göstermiyor.

Ancak düzeltme fırsatı bulamadan, Sloane kaşlarını kaldırır. "Bunu unutmayacağım." Sözleri neredeyse küçümsemeyle doludur.

"Açıkça söyleyeyim," diye başımı üzüntüyle sallayarak ona söylüyorum, "İstenmeyen tüm yaklaşımları futbol sahasına saklıyorum."

Onun bakışları, "*Bunu göreceğiz*" diyor.

Alınmadım. Dünya berbat bir yer. Ama Sloane'un, kendini güvende hissetmek için Black Widow zırhını giymek zorunda kalması beni üzüyor.

Birkaç saniye öylece duruyoruz, o bir milim bile geri adım atmak istemiyor, ben de bir kilometre boyunca sessiz kalıyorum. O gözlerin arkasında bir savaş var ve ben o savaşa girip savaşmak istiyorum.

Ama sonra büyükannem kemikli dirseğini kaburgalarımın batırıyor. Ani acı beni düşüncelerimden koparıyor ve "Bizi tekrar görmeye izin verdiğiniz için çok teşekkürler. Büyükannem Ximena büyük bir hayranınız. Tüm şarkılarınızı ezbere biliyor." diyorum.

"Sen bilmiyor musun?" Bana sırtarak bakar, gözleri Black Widow tişörtümde takılır.

"Birkaçını biliyorum," diye cevap veriyorum. Bu bir yalan; birkaçını biliyorum. Kim bilmez ki? Ama şakalaşmak, küçük konuşmalardan daha kolaydır, muhtemelen çünkü bu, tüm hayatım boyunca küçük kız kardeşlerimin ana iletişim yöntemi idi.

"Ne derler? 'Zayıf övgü lanetlidir' mi?" diye sorar Sloane.

"Bunda zayıf bir şey yok, canım." Ağzımdan yavaşça çıkan ses tonumu fark etmedim, çünkü durdurmayı düşünmedim.

Ağzının köşesi biraz yukarı kalkar ve abuela'ma döner. "Ben de sana Ximena büyükanne diyebilir miyim?"

"Abuela, lütfen." Bir havai fişek gibi parlar. "Büyükanne bana doğru gelmiyor." Ellerini çırpır ve Sloane'nin dikkatini çektiğini görürüm.

"Oh, tırnaklarına bayıldım!" Bu sefer gerçekten gülümser ve minik, boyalı örümcekleri daha yakından incelemek için elini uzatır.

"Teşekkürler! Torunum yaptı." Mariana için hissettiğim gururla aynı gururla gülümser.

"Çok yetenekli."

"Öyle! Ve hızlı da, çünkü hepimiz ona pratik yapmasına izin veriyoruz. Okulun sonbahar gösterisi için makyaj yapıyor ve tüm zombilerin siyanür yeşili tırnakları olması gerekiyor."

Sloane, büyükanneemin bakışlarını takip ederek benim parmaklarımı süsleyen çatlamış yeşil ojeye bakar. Eskiden başparmağımda bir futbol topu vardı, ama ojeyi kazımak, bitmek bilmeyen maç kasetleri günlerinde zaman geçirmek için harika bir yolmuş.

"Cesur bir renk seçimi," diyor bana. "Özellikle de şuradaki stadyum mavi ve altın rengiyle kaplı olduğu için."

"Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorum. "Küçük kardeşim okulunda şimdiye kadar görülen en iyi makyajı yapmak istiyor. Ve ona yardım etmek zombiye dönüşmek anlamına geliyorsa, ben kimim ki hayır diyebilirim? Hayat, istediğin şeyin peşinden gitmeyecek kadar kısa."

Tecrübelerimden konuşuyorum. Bu sezon, ne istediğimi çok iyi biliyorum. Geçen yıl kaybettiğim yüzüğü telafi etmek için bir Super Bowl yüzüğü.

Ancak Sloane pek emin değil gibi görünüyor, ki bu garip, çünkü o zaten şampiyonluğu kazanmış durumda. "İstediğin şeyin peşinden gitmek, çok kötü bir ısırıkla bir şeye dönüştüğünü fark edene kadar işe yarar."

Bu sefer gülümsediğinde, yine dişlerini gösterdi, kanatacak kadar keskin ve yine aynı şekilde alıştırılmış bir gülümsemeydi. Sanki kim olduğunu bana hatırlatmam gerektiğini düşünüyor gibiydi.

Ya da öyle düşünüyor.

Çünkü sözlerinde şu anda çözebileceğimden daha fazlası var, ben de ona yumuşak bir top atıyorum. "O zaman ısırmadığım iyi oldu."

"Neyse ki ben ısırırım." Sesinde, bunu kastettiğini

Bu açıkça bir uyarı olan soruya nasıl cevap vereceğimi düşünmeden önce, Olivia arkamda hareketlenir, sanki olayı ayırmaya hazırlanıyormuş gibi. Ama Sloane'un hafif bir baş sallamasıyla Olivia tekrar hareketsiz kalır.

"Oh, seni alıkoymak istemem," diyor abuela Ximena. O da hareketi hissetmiş olmalı. "Yorgun olmalısın, biliyorum."

"Konserden sonra sakinleşmem biraz zaman alıyor." Sloane, abuela'mı ve onun titrek dizlerini odanın diğer tarafına nazıkçe yönlendirir. Alçak kanepeyi geçip, abuela'mın kalkması daha kolay olacak küçük masa ve sandalyeleri seçtiğinde, ona minnettar olurum.

Ama ben onları takip etmiyorum. Buraya abuela için geldik, benim için değil.

Sloane ona müzikle ilgisi olmayan bir sürü soru sorar. Abuela Ximena, nam diğr @black_widow_ximena, hayatının en ince ayrıntılarını ve dolayısıyla benim hayatmn ayrıntılarını da en sevdiği sanatçyla paylaşmaya çok isteklidir. Çok geçmeden Sloane'e her şeyi anlatır.

Tavuklarından, kız kardeşimin pencereden düşüp en sevdiği mavi kot pantolonunu yırttığı zamandan ve en az ayda bir kez wifi'sini tamir etmeye ve DM'lerini düzeltmeye gelmek zorunda olduğumdan bahsediyor. Sloane onun bir iki selfie çekmesine izin veriyor, ama abuela torunlarından ciddi ciddi bahsetmeye başladığında, müdahale etme zamannn geldiğine karar veriyorum.

Onu bu konsere ben getirmiş olabilirim, ama sadakat konusunda hiçbir yanlsamam yok. Sloane'ı eğlendirmek için gerekirse beni ve gençlik maceralarm bir saniye bile düşünmeden feda eder.

"Sloane'ı bırakmanın zaman geldi galiba," diyorum bykanneme. "Neredeyse yarım saat bizimle kaldı ve eminim otele dönmek istiyordur." Oyunun adrenalin etkisi geçtikten sonra genellikle biraz yalnız kalmaya ihtiyaım olduğunu biliyorum.

Sloane büyükannemi dikkatlice ayağa kaldırır. "Mateo muhtemelen haklı."

Onun ağzından gerçek admn çıkmasını duyunca neredeyse boğuluyordum. Bykannemden başka kimse bana uzun zamandır Mateo dememişti. İlk ocuk futbol maımdan beri Sly olarak biliniyorum. O maçta, daha iri ve göze çarpan çocukları geçip son bölgeye kadar koştuğumda ko soyadm olan Sylvester'ı kullanmıştı. Yirmi yıl sonra bu lakap hala benimle, tpk gol atmanın verdiği heyecan gibi.

Bu, Sloane'ın dudaklarından çıkan ismimin sesini sevmediğim anlamına gelmez.

"İkimiz de zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," diyerek elimi uzatıp tokalaşmak için uzattım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kapandı ve bir an için beni bekleteceğini sandım. Ama tam da menajeri bize doğru adım atmaya başladığında, Sloane elini uzattı ve avucunu benim avucuma kaydrdı.

Eli buz gibi soğuk ve hafifçe titriyor. Bu, ona sarılmak, titremesi durana kadar sıcaklığımı paylaşmak istememe neden oluyor.

şu anda nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Takımmn her şeyini kaybetmesine neden olan bir hata yüzünden bir yıl boyunca kendimi suçladım. Bu gece sahnede neredeyse hiç kimsenin fark etmediği birkaç saniye yüzünden onun da kendine aynı şeyi yaptığını düşünmek istemiyorum.

Ama ben gördüm. O an, o kt. Sanki

ve kimse umursamıyormuş gibi.

Onun izni olmadan ona sarılmak mümkün olmadığı için, en iyi ikinci seçeneği tercih ediyorum. Onun muhteşem kahverengi gözlerine bakarak şöyle diyorum: "Bu gece donduğun kanısındasın, biliyorum. Ama ben sadece kalmak için mücadele ettiğini gördüm."

Bölüm 5

Sloane

Olivia, Sly ve büyükannesini dışarıya çıkarır ve güvenlik görevlilerimden biri olan Jaime de hemen arkasından gider.

Kapı arkalarından kapanınca, başıma sessizlik ve Sly'ın sözleri yankılanarak kalırım.

"Bu gece donup kaldığını düşündüğünü biliyorum. Ama ben sadece kalmak için mücadele ettiğini gördüm."

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl düşüneceğimi, hatta nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Bunu söylerken gözlerindeki sıcaklığı gördüm. Şefkat ve anlayışı.

Belki de en kötüsü bu.

Çünkü onun bu sözleri beni teselli etmek için söylediğini biliyorum, ama bana öyle gelmiyor. Aksine, bir patlama gibi geliyor. Sanki kalbimin tam ortasına bir bomba atmış gibi ve şimdi yıllar boyunca kendimi bir arada tutmak için inşa ettiğim tüm iskelet çökmek üzere.

Bu düşünce beni ayağa kaldırıyor, elbiseyi, botları, taytları çıkarmamı sağlıyor. Eğer yeterince hızlı çıkarırsam, belki, sadece belki, düşmeyeceğim.

Giysilerim tek tek etrafıma düşüyor. Kazanamayacağımı başından beri bildiğim bir savaştan kalma, hala parıldayan çatlak zırh.

Küpelerimi ve yüzüklerimi de çıkarıyorum - benim kişisel pirinç muştağım - ve nefes alırken onları tuvalet masamın üzerine bırakıyorum. Sadece bir nefes, nasıl hissettirdiğini görmek için. Bu sefer sonsuza kadar parçalanıp parçalanmayacağımı görmek için.

Çatlakları hissediyorum, gerginliği hissediyorum. Ama iskele dayanıyor, bu yüzden bir nefes daha alıyorum. Ve bir tane daha. Acı hafifliyor, katlanılabilir hale geliyor.

Belki de ihtiyacım olan tek şey buydu. Bir anlık sessizlik. Ağırlığın olmadığı bir saniye. Kalbimin bir vuruşu ile bir sonraki vuruşu arasındaki ara. Çünkü o boşlukta, o küçük, kırılgan boşlukta müzik geliyor.

Yas tutmayı unuttuğum bir kayıp gibi, bir melodi ipliği sessizliğin içinden kıvrılır, narin ama inkar edilemez.

Bir yıldan fazla bir süredir ilk kez yeni *bir şey* duyuyorum ve donup kalıyorum,

geldiği kadar kolay bir şekilde kaybolmasından korkarak hareket edemiyorum.

Ama öyle olmadı. Günlüğümü, gitarımı, tutunmama yardımcı olacak herhangi bir şeyi ararken o kalıyor.

İki ölçü. Bir satır. Tekrar kuruyana kadar elde edebildiğim tek şey bu. Ama şimdilik, barajın sızıntı yaptığını bilmek yeterli. İçimde derinlerde bir yerlerde neden hala burada olduğumu hatırladığımı bilmek yeterli. Tüm saçmalıklara rağmen neden yaptığım şeyi yaptığımı bilmek yeterli.

Müzik. Her zaman müzikti. Hayatta kalmak için yaptığım her şeyden gurur duymayabilirim, ama sanatımdan her zaman gurur duyacağım. Hiçbir şeyin beni kurtaramayacağını düşündüğümde, o beni kurtardı.

Telefonum, bütün gece çantamda durduğu yerden çalmaya başladı. Defterimi bırakıp telefonumu aldım.

Marco: *Sadece kontrol ediyorum. SUV'yi getirdik. Gitmeye hazır olduğunda haber ver.*

Ben: *On dakika*

Ben: *Teşekkürler*

Harekete geçme zamanı geldi, bu yüzden defterimi çantama geri koyup, genellikle otel ile konser salonu arasında gidip gelirken giydiğim eşofman ve kapüşonlu sweatshirt'ümü alıyorum. Sonra makyajımı temizlemek için banyoya giriyorum ve Black Widow'un son kalıntılarını da silip atıyorum.

Saçımı toplamak için bir saç tokası alıp takıyorum ve takma kirpiklerimi çıkarıyorum. Yüzüme su serpip, temizleyici ve yumuşak bir muslin bezle maskarayı, göz kalemi, bulaşmış göz farı ve ruju siliyorum. Her silişte bir katman daha soyuluyormuş gibi hissediyorum.

Ta ki yukarı bakana kadar.

Aynada kendimi ilk gördüğümde midem bir anda düğümlenir. Yanaklarım parlak pembe renktedir. Cildim kızarmıştır. Gözlerim aylardır, belki de daha uzun süredir görmediğim kadar yumuşaktır.

Ve bir an için, yılların ve trajedilerin beni ne hale getirdiğini görmüyorum. On altı yaşındaki halimi görüyorum — yumuşak, naif, mahkum.

O, parlak, altın gibi bir çocuğa umutsuzca aşık olmuştu: Hayden Jeffries, olağanüstü bir genç kalp hırsız. Onunla ilk tanıştığında da müzik duymuştu. Ve o, onu mahvetti.

Beni mahvetti.

Aynen öyle, iskele parçalanıyor, ta ki ben ter ve hayatta kalma içgüdüleriyle bir arada tutulan tahta ve cam parçalarından ibaret kalana kadar. Üzerimde dolaşan korku

kalbim deli gibi atıyor ve nefesim, setimdeki en zorlu şarkıyı yeni söylemişim gibi hızla girip çıkıyor.

Hayır, hayır, hayır.

Oraya geri dönmeyeceğim. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

Bu yüzden zırha ihtiyacım var. Bu yüzden Black Widow'a ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum ve anıları, onları çıkardıkları kasaya geri zorluyorum. Çünkü o kız çok uzun zaman önce öldü. Ben küllerinden doğan kişiyim.

Nefesim düzelir. Kalbim sakinleşir, kapı çalınmadan önce bile omuzlarımı düzelterip maskeyi yerine takarım.

"Girin!" diye sesleniyorum, giyinme odama geri dönüp, onsuz yaşayamayacağım kişisel eşyalarımı kontrol ediyorum. Austin'deki son gecemiz.

Olivia kapıyı aralar ve başını içeri sokar. "Sadece kontrol etmek istedim. Tanışma etkinliğinin nasıl geçtiğini merak ettim."

O tanışma etkinliği hakkında ona söylemek istediğim hiçbir şey yok. Bu yüzden omuz silkiyorum ve "İyi. Neden sordun?" diyorum.

"Sebebi yok." Başını sallar. "İyi görünüyorlardı, hepsi bu."

Bir an için, Sly'ın kahverengi gözleri tam önümde, sözleri kimsenin görmesini istemediğim bir yansıma gibi. *"Ama ben sadece kalmak için mücadele ettiğini gördüm."*

Sözleri gözlerimi kırıştırarak silmeye çalışıyorum, ama onun yüzü inatla zihnimde kalıyor. Ve ne yapacağımı bile bilmeden, "Sly'ın numarasını bana bulabilir misin?" diye soruyorum.

Bölüm 6

Sly

Sloane'ın giyinme odasından ayrılalı otuz dakika sonra, sonunda abuela Ximena'yı yağmurun altında arabaya bindiriyorum. Stadyumun ışıkları dikiz aynamda kaybolurken, onu Austin'den yaklaşık bir saat uzaklıktaki Burnet'in dışındaki rahat evine götürüyorum.

Geçen sokak lambalarının ışığında ona bir bakış attığımda, abuela'mın yorgun ama aynı zamanda uzun zamandır görmediğim kadar mutlu olduğunu anlıyorum.

"Hayal ettiğimden daha iyiydi." Direksiyon simidindeki elimi okşadı. "Çok teşekkür ederim, mijo."

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim," diyorum. "Konser harikaydı."

"Gerçekten öyleydi. Hala onunla tanışmamı ayarladığın için sana inanamıyorum." Mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Sloane'in harika bir insan olduğunu hep biliyordum, ama beklediğimden çok daha nazikti. Ve gerçek hayatta daha da göz kamaştırıcı, sence de öyle değil mi?"

Gerçek şu ki, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Yani, abuela Ximena haklı. Sloane hem çok güzel hem de çok nazik, ve her iki özelliğini de takdir etsem de, onun soyunma odasının kapısını kapattığımdan beri onu düşünmeden edemememin sebebi bunlar değil.

Hayır, onu aklımın bir köşesinde tutan şey, görünüşü, sesi ya da büyükanne karşı ne kadar tatlı davrandığı değil. Black Widow'u bir kalkan gibi taşıması. Elim sıkarken parmaklarının buz gibi olması. Gözlerindeki kırılganlık ve bunu göstermemek için çok uğraşması.

Sloane'ı bu kadar inciten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama kendini dünyadan saklamak zorunda kalmasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama kırılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve kendi kırık parçalarını korumak ne kadar yorucu olduğunu biliyorum.

"En sevdiğin şarkı hangisiydi?" diye soruyor büyükanne otoyola girerken.

"Hepsini sevdim," diye cevap veriyorum, zihnimde Sloane'ın görüntüsü canlanırken. Daracık tüp elbise, kıpkırmızı dudaklar, etrafında vahşi bir kırmızı patlama gibi saçları. Gözleri geniş ve vahşi, batarken... ve sonra bir inç bir inç yüzeye tırmanırken.

"Ama belki 'The Rumor Game'. Herkesin böyle dediğini biliyorum, ama bu iyi bir kitap."

Ve Sloane'ın uçurumdan çıkmak için gösterdiği çabayı düşünmeden bu şarkıyı bir daha asla dinleyemeyeceğim.

"Bu harika bir şarkı," diyor abuela Ximena. "Ama ben her zaman 'Watch Me'yi en çok seveceğim."

"Öyle mi?" Birkaç sözlü komutun ardından şarkı ses sistemimden yüksek sesle çalmaya başlar ve abuela da eşlik eder. Bu gece ilk kez dinlediğim için şarkıyı onun kadar iyi bilmiyorum, ama nakaratı söylemek için elimden geleni yapıyorum.

En azından, ajansımdan bir mesaj geldiğini belirten bir uyarı mesajı ön panelimde yanıp sönene kadar. Vivian pazar gecesi saat 12'de ne istiyor olabilir ki?

"Üzgünüm, abuela." Üçüncü kıtayı kesip arabamın mesajı okumasına izin veriyorum.

Vivian: *Sloane Walker'ın basın danışmanının telefon numaranı isteyen bir mesajı neden benim gelen kutuma geldi?*

Bunun ne anlama geldiğini bile anlamadan, büyükannem yanımda bağırıp çağırmaya başlar. "Görünüşe göre aşık olan tek kişi sen değilsin."

"Aşık mı? Ben değilim..." Arabam cevap vermek isteyip istemediğimi sorduğunda sözümü kesiyorum. "Evet! Evet!"

Abuela Ximena kıkırdar, ama Vivian'a cevap verirken onun sevincini görmezden gelmeye çalışırım. "Ona verdin mi?"

Vivian: *Bu yüzden soruyorum. Burada neler oluyor?*

Ben (ve ben derken, arabamın sorusuna cevap veren abuela'mı kastediyorum): *Birbirlerinden hoşlanıyorlar.*

Ben: *O Abuela Ximena'ydı. Biz birbirimizden hoşlanmıyoruz. Muhtemelen bir maç*

Vivian: *Ona numaranı vermeden de bunu yapabilirim*

Ben: *Hayır, ver gitsin, belki başka bir şey başka bir şey isterse diye.*

Ben (ve ben derken yine büyükannemi kastediyorum): *Randevu gibi mi?*

"Hayır!" diye emrediyorum ve araba bunu göndermeli mi diye sorduğunda ona sinirli bir bakış atıyorum.

Ama o sadece omuz silkiyor. "Yaşlı olduğumu biliyorum, ama benim zamanımda bir kızın bir erkeğin numarasını istemesinin tek bir nedeni vardı."

"O zamanlar kızlar numara ister miydi ki?" diye soruyorum.

Bana şeytani bir gülümseme atar. "Akıllı olanlar sorardı. Sence büyükbabanı nasıl tavladım?"

"Onu köşeye sıkıştırıp bağladığını sanıyordum," diye sırtarak cevap veriyorum, çünkü o zamanlar şampiyon bir ip atıcı ve varil yarışçısıydı.

"Evet, o da var." O da sırtarak cevap verdi. "Ama cidden, ona nasıl baktığını gördüm."

"Onun yeteneğinden etkilendiğim için mi? Çünkü öyleydim."

"Tabii ki etkilenmişsindir." Cevabımı eliyle savuşturur. "Kim etkilenmez ki? Ama demek istediğim o değil. Sırf çift odaklı gözlük takmam gerektiği için, onda farklı bir şey gördüğünü fark etmediğimi mi sanıyorsun? Belki de tanıdık bir şey?"

Midem düğümlenir. Sadece bu tür şeyleri saklamakta daha iyi olduğumu sandığım için değil, aynı zamanda büyükannemin Lucia ile olanlar yüzünden ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini istemediğim için.

Bunu bilmediği için değil. Lucia sadece benim kardeşim değil. O aynı zamanda onun torunu. Ama bu, başarısızlığımın beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesini istediğim anlamına gelmez. Ya da kardeşimin yaşadığı tüm o boktan şeylerden kendimi ne kadar sorumlu tuttuğumu.

"Onun da aynısını yaptığını düşünmek gerçekten o kadar abartılı mı?" Abuela Ximena uzanıp elimi tekrar sıktı. "Senin de oldukça göz kamaştırıcı olduğunu söylemeye gerek yok."

Hiç hissetmediğim bir gülümseme zorla yüzüme yayılır. "Bence bu konuda önyargılı olabilirsin."

O burun kıvrır. "Evet, ben ve senin düzenli olarak hazırladığın 'en yakışıklı sporcular' listeleri. Albümümde kesikler var. Kırk yedinci sayfa, Camila'nın beşinci doğum günü partisi için taktığın taç ve kalp şeklinde güneş gözlüğünün yanındaki resim."

"O tacı çok yakıştırdım, çok teşekkürler." Yine de, o saçma listeleri hatırlayınca yüzüm kızarmaya başlıyor. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor — saha dışında insanlar benim hakkımda yazdıklarından çok, sahada nasıl performans gösterdiğimle ilgileniyorum.

"Ayrıca, artık 'düzenli olarak' kullanıyoruz, ha?" diye alay ediyorum,

konuyu saptırmaya çalışıyorum, çünkü büyükannem son on listeyi kronolojik sırayla sayabilecek kadar yetenekli. O ve kız kardeşlerim, üniversitede futbol oynamaya başladığım ikinci sınıftan beri bu listelerle dalga geçiyorlar. "Etkilendim, ama sen kimsin?"

"Birinin ilgilendiğini anlamak için yeterince deneyimli bir kadın." Bana *ciddi* bir bakış atıyor. "Ona çiçek göndermelisin."

"Bu, birinin telefon numarasını istemekten çok daha ileri bir adım," diyorum ona. "Özellikle de neden istediğini bilmediğimiz için."

"O zaman ona çiçek gönder ve öğren."

"O bir süperstar, abuela Ximena. Çiçekleri alacağını sanmıyorum." Ayrıca, ona karşı garip bir bağ hissetmem, onun da aynı şekilde hissettiği anlamına gelmez. En son istediğim şey Sloane'ı rahatsız etmek, özellikle de zaten zor bir dönemden geçerken.

"Tabii ki hayır," diyor burun kıvrarak. "Ama sen de ünlü olduğunu hatırlar ve fikrini değiştirirsen, ona calla zambakları göndermelisin. Onun en sevdiği çiçekler."

"Özel bir rengi var mı?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

Abuela Ximena, hiç yanından ayırmadığı Sloane Walker/Black Widow günlüğünü çıkarır ve kim bilir ne yazmaya başlar. "Koyu mor olanlar."

"Mor en sevdiği renk mi?" Neden şaşırdığımı bilmiyorum, ama şaşırdım.

"Hayır, ama en güzelleri onlar," diye otoriter bir şekilde cevaplar. "En sevdiği renk siyah."

Bundan pek emin değilim. Hayranlarına en sevdiği rengin siyah olduğunu söylediğinden eminim. Kıyafetleri de öyle. Ama içimden bir ses, titreyen elleri ve vitray gibi gözleri olan bu kadının tamamen farklı bir rengi tercih ettiğini söylüyor.

Sloane Walker, hiçbir şeyi ve kimseyi umursamayan sert bir kadın gibi görünebilir, ama bu kadında halkın gördüğünden daha fazlası var. Bunu biliyorum.

Bu yüzden şu anda yapmam gereken en son şey, büyükannemden onunla ilgili bilgi almaya çalışmak. Sloane daha önce açıkça incinmiş. Kim tarafından ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, ama yaraları yüzeyde, güvensizliği tamamen ortada. İhtiyacı olan son şey, benim araya girip durumu daha da kötüleştirmem.

Ayrıca, bu ikimiz için de dünyanın en kötü zamanlaması. Onun odak noktası turne. Benim odak noktam ise başlamak üzere olan sezon. Futbol, vakıf ve ailem arasında başka bir şeye zamanım yok. Kesinlikle dünyaca ünlü bir pop yıldızı için yok, ne kadar çok hayranı olursa olsun.

Yine de, tüm bunları bilmem, onun istediği numarayı kullanmasını ummaktan beni alıkoymuyor.

Büyükannem, benim büyüdüğüm eski çiftlik evinin önüne geldiğimde artık gücünü kaybetmiş durumda. Onun Austin'e bu kadar yakın bir yerde yaşaması, Twisters'ın beni seçtiğinde bu kadar mutlu olmamın nedenlerinden biri. Bu, Sanchez'in emekli olmasını beklerken iki yıl boyunca yedek oyuncu olarak oynamam gerektiği anlamına gelse de, aynı zamanda büyükannemi ve kızları her hafta ziyaret edebilecek kadar yakın olduğum anlamına da geliyordu.

Onu kapıya kadar geçirirken, büyükannem günlüğünden bir kağıt parçası koparıp elime tutuşturdu, gözleri şakacı bir şekilde parlıyordu.

"Bu ne?" diye soruyorum.

Gülümser. "Buna kopya kağıdı diyelim. Sevdiği ve sevmediği şeylerin listesi, çiçeklerle birlikte başka bir şey göndermeye karar verersen diye."

Elim istem dışı listeyi sıkıca kavradı. "Yapmadın."

"Tabii ki yaptım. En sevdiği beş atıştırma, en sevdiği mum ve parfüm kokuları ve popcornunu nasıl sevdiği de dahil olmak üzere bir sürü başka şey." Kaşlarını oynatıyor. "Eğer ilgilenirsen, karamel ve çikolata soslu."

"Bu şaşırtıcı derecede ayrıntılı." Ona ve listeye bakıp tekrar ona bakıyorum. "Sinir bozucu derecede spesifik olduğunu söylemeye gerek yok."

Omuzlarını silkiyor. "Dünyanın en çok fotoğrafı çekilen insanlarından biriysen, sırrın kalmaz."

Ve aniden anlıyorum. Sadece kafamla değil, içgüdülerimle de.

Tabii ki Sloane gardını düşürmüyor.

Tabii ki Black Widow'u ikinci bir deri gibi giyiyor.

Dünya her zaman sizi izliyor, her zaman kalp kırıklıklarınızı manşetlere dönüştürmek için bekliyorsa, kendinizi dokunulmaz kılmaktan başka ne seçeneğiniz olabilir ki?

Spot ışıkları onu sadece aydınlatmakla kalmıyor. Onu yakıp kül ediyor. Bu yüzden keskinleşiyor, kendini tapılacak ya da kötülenilecek ama asla dokunulmayacak biri haline getiriyor. Asla görülmeyen. Asla gerçekten anlaşılmayan.

Çünkü bir kez yeterince yanmışsan, her şey bir tuzak gibi gelir. Geriye kalan tek güvenli yer, sadece senin aşabileceğin duvarların arkasıdır.

Bu bilgi, abuela Ximena'nın umut dolu yüzüne bakarken, ona yepyeni bir şekilde acımamı sağlıyor. "Çiçek gönderirsem, bu sadece bizi sahne arkasına davet ettiğin için bir teşekkür olur. Başka bir şey değil."

"Tamam." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurur. "Ama başka bir şey istersen..."

"Yapmayacağım." Sloane'ın taşıyacağı yeterince yük var. İhtiyacı olan son şey ben ve benim yüküm.

"Tabii ki yapmayacaksın. Ama yaparsan, Sloane'ın hayatının kolay olmadığını bilmen gerekir." Gözleri benimkilerle buluştu ve gece yarısı Teksas'ın batısındaki bir yol kadar berraktı. "İnsanların düşündüğünden çok daha fazlasını yaşadı. O göz kalemi altında gerçek bir insan var."

Ona bunu zaten bildiğimi söylemeye başlarım. Ama basit bir "Onun kalbini kırmamam için beni uyarıyor musun?" diyerek yetinirim.

"Kırık parçaların keskin kenarları olduğunu söylüyorum. Onu ya da kendini kesmeyecek kadar sert bastırma."

Sesindeki sertlik dikkatimi çekti. Ondan bu tonda bir ses duymam pek sık olmaz, ama duyduğumda, ciddi olduğunu anlarım. "Beni daha iyi yetiştirdin," diye sessizce cevap veriyorum.

"Biliyorum." Elini uzatıp yanağıma okşadı. "Ne yaparsan yap, dikkatli ol. Eve vardığında bana mesaj at da güvende olduğunu bileyim."

Kilit yerine oturduğunu duyana kadar bekledikten sonra arabama geri döndüm. Sloane'ın sevdiği ve sevmediği şeylerin listesini yanımdaki koltuğa bıraktığımda, bu gece gördüklerimi daha iyi anlamama yardımcı olurlarsa diye bir göz atmak istedim.

Ama gerçek şu ki, kopya kağıdı istemiyorum. Onu tanıyacaksam, bunun onun bana izin verdiği için olmasını istiyorum, mermi uçlarından oluşan bir arka kapıdan gizlice girdiğim için değil.

Bu yüzden listeyi açmak yerine telefonumu çıkarıp albümlerinin sırasını Google'da arattım. Sonra Spotify'a geçip ilk albümü Serendipity'yi çaldım.

Bu gece tanıştığım kadının daha az gardını almış, daha umutlu bir versiyonunu dinleyerek eve gidiyorum. Sloane'nin üçüncü albümü olan kalp kırıklığı ve şiir dolu albümü bitirdiğimde, iki şeyi anlamış oldum.

Birincisi, Sloane kırılmış hissediyor olabilir, ama benim tüm hücum hattımdan daha güçlü.

İkincisi, çiçekler ve telefon numaraları sadece ön hazırlık. Birbirimize verebileceklerimiz, düdük çaldıktan sonra başlıyor.

Bölüm 7

Sloane

"Röportaja hazır mısın?" diye soruyor Bryan. O, turne boyunca bana eşlik etmek ve benim, dolayısıyla da onun kariyerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamamı sağlamakla görevli basın danışmanı. "Bu çok önemli."

"Hepsi için aynı şeyi söylüyorsun." Kafamı hareket ettirmemeye çalışarak, göz ucuyla ona bakıyorum, ama bu küçük hareket bile Mandy'nin ciyaklamasına neden oluyor. Ama o da şu anda maskara fırçasını bir silah gibi kullanıyor.

"Evet, ama bu sefer gerçekten ciddiylim."

"Sen her zaman ciddi olursun." Mandy sol gözümü bitirene kadar bekledikten sonra buzlu kahvemi alıp uzun bir yudum aldım. Alkolden hoşlanmayabilirim, ama kafein bambaşka bir konu. Özellikle de dün gece sadece üç saat uyuduğumu düşünürsek.

Uykusuzluğumu saat farkına bağlıyorum, en uygunsuz anlarda aklıma gelen koyu kahverengi gözlere ve alaycı gülümsemeye değil. Spoiler uyarısı: tüm anlar uygunsuz.

Aniden, Sly ile tanıştığımdan beri birkaç kez kafama takılan melodi tekrar çalmaya başlar. Daha fazlası gelirse diye günlüğümü alırım, ama kırık bir bardaktan su gibi kayıp gider. Tadını bile alamadan gelir ve gider.

Siktir.

Hayal kırıklığını içime atıp, kendime böyle daha iyi olduğunu söylüyorum. Şu anda ilham gelmesi için vaktim yok.

"Kahveden bir yudum daha ister misin...?" Mandy'nin sesi kesiliyor, ama şu anda benim saçımla aynı koyu kırmızı renkte bir dudak kalemi tuttuğunu düşünürsek, ne dediğini anlamak zor değil.

"Tanrım, evet." Fincanı alıp müziği sertçe kapatıyorum. Bu şekilde sadece sorun çıkar.

Zaten midem düğüm düğüm. En yeni albümüm sekiz hafta önce çıktı ve o zamandan beri, performanslar arasında röportajlar ve

konserler arasında sürekli bir koşuşturma içindeyim. şu anda hangi şehirde olduğumuzu bilmem bile benim için kişisel bir zafer. Yanlış anlamayın, albümün tahmin ettiğimizden daha iyi bir karşılama görmesi beni heyecanlandırıyor — kapak olmak istediğimiz dergileri seşebiliyoruz. Keşke ekibim biraz daha sık *hayır* deseydi.

İnsanlar süpermarket kuyruklarında benim yüzümü görmekten, benim onu göstermekten bıktığım kadar bıkmış olmalılar.

Ama yine de, son birkaç yıldan öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların en kötüsüne olan düşkünlüğünün — tercihen bunu destekleyecek gerçek bir kanıt olmadan — sınır tanımadığıdır.

Mandy, *sonsuza kadar* sürmüş gibi gelen dudak makyajımı bitirdiğinde, "Bu kimdi?" diye soruyorum. Yıllardır ruj sürüyorum, ama hala, özellikle yetenekli bir makyaj sanatçısının, ruj sürmeyi on beş dakikalık bir sürece dönüştürebildiğini anlayamıyorum. Gerçi, onun yaptığı daha iyi görünüyor.

"*Vanity Fair*," diye cevaplar Bryan kapıya doğru yürürken. "Kapak haberi. On dakika sonra onları yukarı çıkaracağım, hazır ol."

"Sabırsızlanıyorum," diye sesleniyorum arkasından.

Bryan dışarı çıkarken Lucinda süitime girer. "Kıyafetini ütüledim, tek söyleyeceğim şey, fotoğrafçı gelmeden bu blazeri kırıştırma."

"Bu sadece bir röportaj. Fotoğraf çekimi Los Angeles'ta yapılacak." Kahvemini kalanını almak için uzanırken, Mandy'nin tıslamasıyla donakalıyorum. Görünüşe göre, yeni kızın gerginliği sonunda onu terk etmiş.

Yine de fıncanı alıp bir yudum alıyorum, ama onun çalışmasını lekelememeye dikkat ediyorum. Gözlerini kısıyor ve şikayet edecekmiş gibi görünüyor, ama kaşlarımı kaldırdığım anda makyaj çantasını kapıp çıkışa doğru koşuyor.

Hâlâ etkileyici olduğumu bilmek güzel.

"Haftaya fotoğraf çekimi için sahne arkası içeriği çekecek bir fotoğrafçı getirecekler, o yüzden soyun, olur mu? Bu gömlek biraz zor." Lucinda beni baştan aşağı süzer. "Ve yeni gelenleri korkutmaya çalışmayı bırak."

"Denememe gerek yok." Bornozumu omuzlarımdan kaydırıp yere bırakıyorum. Gençken, insanların önünde soyunmaya asla alışamayacağımı düşünürdüm. Ama setler arasında otuz saniyelik kostüm değişiklikleri ve on yıl boyunca bir meta gibi muamele gördükten sonra

artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Ayrıca, sırlarımın çoğu tıklanma ve ses kaydı için internette yayılmışken, iffetli olmaya özen göstermek zor.

"O külot iz bırakacak." Lucinda, neredeyse çıplak olan vücudumu eleştirel bir gözle inceler.

"Evet, ama öğlen vakti bir röportaj. Zaten tüm röportaj boyunca oturuyor olacağımdan eminim."

"Ya eğer..."

"Üzgünüm, ama bugün ne kıcımlı ne de travmamı ortaya çıkarmayacağım," diyorum ona gözlerimi devirerek. "*Vanity Fair* için olsa bile."

Lucinda, hoş olmayan bir şeyler mırıldanır, ama tartışmaya girmez ve bana bir çift file çorap uzatır. "Ben eteğini hazırlarken bunları giy."

Çoraplara şüpheyile bakıyorum, genelde giymek için yarım düzine yanlış adım attığımı hayal ediyorum. "Kot pantolon giyeyim diye düşünüyordum."

"*Vanity Fair* için mi? Beni senin stilistin olarak göstereceklerken mi?" Başını sallar. "Dilini tut."

"Kot pantolon ve tişört giyip stilist olarak kendimi tanıtmaya ne dersin?" Onu kızdırmak için soruyorum.

Siyah bir midi etek tutarken gözlerini devirme sırası onda. "Zaman geçiyor."

On dakika sonra, hala bana şimdiye kadar giydiğim en karmaşık örümcek ağı gibi bir gömleği giydirmeye çalışıyor. Çok rahatsız edici, ama sahne kişiliğime yapılan bu göndermeyi takdir etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Bryan'ın *Vanity Fair* ekibi olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle sohbet ettiğini duymadan hemen önce, süitin dış kapısı çalınır.

Lucinda son düğmeyi ilikliyor ve üstüme giymem için bir Dolce & Gabbana blazer veriyor. Omuzlarıma zırh gibi oturuyor — şık, pahalı bir zırh. Ama bu tür bir koruma sizi kurtarmak için yapılmamıştır. Sadece kanamanın gösterinin bir parçası gibi görünmesini sağlamak için.

"Ayakkabılarını unutma," diye emreder Lucinda, ben oturma odasına doğru ilerlerken.

Şık, sivri burunlu Louboutin ayakkabılara bir bakış atıp, turnenin ilk gecesinde bir hayranın sahneye attığı dev tarantula terliklerini tercih ediyorum. Sahip olduğum en rahat ayakkabılar olabilirler.

"Sakin yapma!" Lucinda tıslar, ama ben çoktan yatak odasının kapısından geçip oturma odasına girmişimdir.

"Sloane," Bryan beni görür görmez coşkuyla bağırır. "Muhteşem görünüyorsun."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Kara Dul boş övgülere cevap vermez.

Muhabiri gözlerimle tarantula terliklerimi izlerken, o da kaşlarını hafifçe kaldırarak terliklerime bakar. Ama benim bakışlarımı hissedince, bakışlarını tekrar bana çevirir ve elini uzatarak bir adım öne çıkar.

Yaklaştıkça omurgamdan bir ürperti geçer. Genelde çalışanlarım onları bu konuda uyarır. Onun elini tutmaya zorlamadan önce, Bryan kasıtlı olarak aramıza girer. "Sloane, *Vanity Fair*'den Vittoria Quasarano ile tanış. Vittoria, tek ve eşsiz Sloane Walker ile tanış." Gülümsemesi o kadar büyük ve sahte ki, onu tamamen yutmaması beni biraz şaşırtır.

Rahatlamış hissediyorum ve ona başımı sallayarak selam verdikten sonra, kahve servisinin hazırlandığı köşedeki masaya doğru yöneliyorum.

Bir fincan daha içmek için can atıyorum. Kahveye kesinlikle bağımlı olduğumu kabul ediyorum, ama bu, başkalarının da bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmez. Bir zayıflığı olması bir şeydir. Başkalarının, özellikle de bir gazetecinin bu zayıflığı görmesine izin vermek ise tamamen başka bir şeydir.

Bunu bana Pauline öğretti.

Bu yüzden kendime bir fincan kahve doldurmak yerine, yanında duran zayıf çaydanlığı alıp kusmamaya çalışıyorum. "Bourbon?" diye soruyorum, kendime bir bardak doldururken kaşlarımı kaldırarak.

Bu hesaplanmış bir risk – eğer evet derse, şişeyi elime alıp çayı yere dökmenin bir yolunu bulmam gerekecek – ama bu riskten oldukça eminim. Muhabirler, Black Widow ile röportaj yaparken her zaman zihinlerini açık tutmak isterler.

Zor biri olduğum konusunda *tamamen* haksız bir üne sahip olabilirim.

Vittoria da farklı değil, çünkü kendi içkimi daha dökmeden başını sallıyor. "Korkarım benim için biraz erken."

"Bir yerlerde öğlen oldu," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

"*Burada* öğlen," diyor Bryan, her saniye biraz daha acı çeken bir gülümsemeyle, sanki röportajlarda sınıma ulaştığımda işlerin böyle yürüdüğünü çok iyi bilmiyormuş gibi. Hayatının büyük bir kısmını beni işkence etmekle geçirmeseydi ve ben de ona bunu yapmak için bu kadar çok para ödemeseydim, bu konuda daha kötü hissedebilirdim. "Vegas'tayız."

"Evet, öyleyiz." En yakın sandalyeye çöküyorum, kolumu sandalyenin arkasına atıp bacaklarımı önüme uzatıyorum. Ne kadar rahatsız olursam

, o kadar fazla yer kaplamaya çalışırım. Bir şey hissedersen, tam tersini göster. Hepsi Kara Dul'un ağının bir parçası.

Vittoria kendine bir fincan kahve doldururken, Bryan'ın gözleri bana dikilip hoş bir şey söylemem için baskı yapıyor. Eski Sloane böyle yapardı, ben de olduğum yerde kalıyorum. Ve tek kelime etmiyorum. İlk konuşan her zaman kaybeden olur. Bu da mentorumun bana uzun zaman önce öğrettiği bir şey.

Bu yüzden, küçük konuşmalar yapmak ya da -Tanrı korusun- iyi bir izlenim bırakmak yerine, telefonumu çıkarıp hiçbir şeye bakmadan kaydırmaya başlıyorum.

Bu sadece bir taktik, onu savunmaya geçirmek için bir fırsat. Ama Olivia ile olan mesajlaşma dizisi en üstte duruyor. Ve biraz aşağı kaydırınca, henüz rehberime eklediğim bir numara görünüyor.

Şu anda, sadece on küçük rakam ve bir sürü olasılık var. Uzun bir süre ona bakıyorum, başparmağım sanki benim yerime karar verecekmiş gibi numaranın üzerinde duruyor.

Ama sonra başka yere bakıyorum. Çünkü ne diyeceğim ki?

Vittoria kahvesini doldurup karşımdaki sandalyeye oturur. Telefonunu kayda hazırlayınca hemen sorulara başlayacağını düşünürüm, ama öyle yapmaz. Bunun yerine, kahvesini yudumlarken fincanın kenarından beni izler.

Görünüşe göre, Pauline'in stratejisini benimseyen tek kişi ben değilim.

İyi oynadın.

Vittoria'nın arkasında duran Bryan, her saniye daha da tedirgin görünüyor. Büyük bir yüz ifadesi ya da jest yapmıyor — odadaki fotoğrafçının farkında olduğu kadar ben de farkındayım — ama kesinlikle gözleri ve acı dolu gülümsemesiyle bana *bir şey* söylemem için baskı yapıyor. Herhangi bir şey.

Onu görmezden geliyorum, bu da onun sinirini giderek daha fazla bozuyor.

Sessizlik devam eder, ta ki Bryan dayanma sınırına gelene kadar. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sorar muhabire.

Muhabir ona sessizce gülümser. "Hayır, teşekkürler, ben iyiyim. Kahve çok lezzetli."

"Öyleyse başlayalım mı?" Santa'nın Atölyesi'ndeki bir elf gibi ellerini çırparak, her şeyi tam istediği gibi düzenler. "Sloane'in önünde yoğun bir gün var."

"Elbette. Önemli bir şey olursa onu rahatsız etmek istemedim," der ve telefonumu işaret eder, ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Umurumda değil, çünkü sonunda "Hazır mısın, Sloane?" diye sormak zorunda kalır.

Sloane bir, *Vanity Fair* sıfır.

Ama sevinmek kabalık olur, bu yüzden zaferimi kendime saklıyorum. Bunun yerine, telefonumu masaya bırakıp içkimi alıyorum ve "Tabii ki. Ben açık bir kitabım" diye cevap veriyorum. Sayfalarının yarısı yırtılmış bir kitap, ama bunu ilan etmeye gerek yok.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Vittoria sandalyesine yaslanır ve ben bu işi hallettiğimi düşünmeden edemem. En azından o, "Peki, Mateo Sylvester ile ne zamandır çıkıyorsun?" diye sorana kadar.

Bölüm 8

Sloane

Yıllarca yüzümü ve duygularımı kontrol etmeyi öğrenmiş olmam, içkimi üstüme dökmemi engelliyor.

Yine de boğazıma takılıyor. Anlaşılan, aynı anda hem nefes alıp hem yutkunmak mümkün değil. Kim bilebilirdi ki?

Öksürüğü içimde tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bir şekilde başarırım, çünkü ona bu zevki yaşatmam mümkün değil.

Tabii ki, ciğerlerime giren çay nefes almayı, konuşmayı bırakın, biraz zorlaştırıyor. İstesem de konuşamazdım. Sesim, benim gibi , Sly'ın aşırı seksi yüzü gözlerimin önünden geçince donuyor.

Neyse ki Bryan araya giriyor. Onun tamamen şaşkın görünmesi, hikayeyi inandırıcı kılıyor. "Mateo Sylvester? Futbolcu mu? Sloane'ın Sly ile hiç tanıştığını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Vittoria bana dönüyor ve gözlerinde bir şey bulduğunu gösteren hesaplayıcı bir bakış var. Umarım zihin okuyucu değildir, çünkü Sly'ın aklımda olması gerekenden çok daha fazla yer kapladığı gerçeğiyle mücadele etmek için yapabileceğim pek bir şey yok. "Bu doğru mu, Sloane?"

"Aslında hayır." İyi olduğumu göstermek için içkimi rahatça yudumlamaya başlıyorum, ama hala bir önceki yudumun etkisinden kurtulamamışım ve içki boğazımı yakıyor. Yine de pes etmiyorum. "Geçen gün Austin'de sahne alırken onunla birkaç dakika görüştüm. Büyükannesi büyük bir hayranı."

"Bu fotoğrafta ikinizle birlikte olan kişi o mu?" diye sordu. "Büyükannesi mi?"

Telefonunda bir şeyi açar, sonra Bryan da bakmak için etrafıma toplanırken telefonu bana uzatır.

Bu, abuela Ximena'nın Instagram hesabı için soyunma odamda ikimizin çektiği selfie. Ben buna pek önem vermedim, hayranlarım beni dışarıda gördüklerinde sık sık birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı paylaşıyorlar. O anda fark etmediğim şey, Sly'ın da fotoğrafta açıkça görüldüğüydü. Omzunu soyunma odamın duvarına dayamış, çok seksi

ve sanki oraya aitmiş gibi görünüyor.

Dahası, bana — büyükannesine değil, bana — bakarken yüzündeki yoğun ifade çok şey anlatıyor. Öyle ki, istemeden kalbim hızla atmaya başlıyor ve ağzım kuruyor.

Tık. Fotoğrafçısı bu anı seçerek yüzüme bir dizi yakın çekim yapıyor.

"O, o," diyorum, olabildiğince küçümseyici bir şekilde - ki bunun olması gerektiği kadar küçümseyici olmadığını biliyorum. Ama Ximena'yı gerçekten sevmiştim ve aksini iddia etmek dürüstçe gelmiyor. "Birkaç dakika konuştuk ve birkaç fotoğraf çektik. Sonra gittiler."

"Hepsi bu mu?" diye sordu, gözleri yüzüme kilitlenmiş halde. "Büyükannesiyle kısa bir görüşme mi?"

"Hepsi bu kadar," omuz silkerek cevap veriyorum, çünkü doğru.

O zamandan beri Sly hakkında düşündüklerim önemli değil. Olivia bana telefon numarasını gönderdiğinden beri günde en az beş kez ona baktığım gerçeği de önemli değil.

Muhabirin arkasında, Bryan yarı rahatlamış, yarı beni boğmak ister gibi görünüyor, ama bu onun normal ifadesi olduğu için, Vittoria'nın bana attığı el bombasını oldukça iyi bir şekilde atlattığımı düşünüyorum.

Ta ki o, "Sly'ı hiçbir sosyal medya hesabında takip etmediğini fark ettim. Takip etmeyi düşünüyor musun?" diye devam edene kadar.

Bu sorunun cevabı çok kolay, o kadar kolay ki, ne diyeceğimi iki kez düşünmeden "Hayır. Neden takip edeyim ki?" diye patladım.

"Sen söyle." Gözlerinde yine o kurnaz bakış var. "Sen, zirvede olan erkeklerden hoşlanıyorsun gibi görünüyor, özellikle de bu yüzden tüm dünya tarafından hayranlık duyulanlardan. Sly de bu kalıba uyuyor."

Midemi bir ağrı kapladı ama farkında değilmiş gibi davrandım.

"Hadi ama Vittoria." Bryan artık tamamen sinirlenmiş görünüyor ve bu sinir ilk kez benden başka birine yönelmiş. "Jarrod ve Hayden'ın yasak olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu, mülakat paketindeki ilk kural..."

"Jarrod veya Hayden hakkında soru sormadım. Sly Sylvester hakkında soru sordum."

"Evet, Sloane'ın eski sevgililerinin gerçekten trajik hikayelerine ulaşmak için." Bryan kararlı kalıyor. "Ama bugün burada bunu tartışmak için toplanmadık."

"Müvekkilinin yeni romantik ilişkisiyle ilgili sorularımın alakasız olduğunu düşünmen mantıksız," diye karşılık veriyor Vittoria. "Özellikle de haklı ya da haksız, yetenekli erkeklere bağlanıp

yeteneği olan erkeklere bağlanıp onları sömürdüğü nn düşünürsek."

İşte bu. Kaçamayacağım suçlama. Kaç şarkı yazarsam yazayım, kaç sahneyi ateşe versem de fark etmez. Onun gibi insanlar için ben asla bir sanatçı olmayacağım. Sadece dünyanın koruduğu erkekleri mahveden kız. Umursamamalıyım. Umursamıyorum da. Ama eski acı yine de alevleniyor, bazı yaraların onları aan bıçağın şeklini hatırladığının kanıtı olarak.

Yıllarca süren medya eğitimi olmasaydı, bu koltuktan fırlayıp muhabiri kendim tokatlayabilirdim. Ama şu anda, acıyı bastırarak, dudaklarımda milyonlarca cevap dolaşıyor. Doğru cevabı bulamadan, Bryan benim için cevap veriyor.

"Bu yorumlar kayıt dışıdır," diye tersler. "Ve bu röportaj bitmiştir."

Vittoria ilk kez şaşır mış görünüyor. Dahası, rahatsız görünüyor, sanki çok ileri gitmiş olabileceği aklına yeni gelmiş gibi. "On dakika sonra röportajı gerçekten bitiriyor musunuz? Bunlar geçerli sorular."

"Ama Bayan Walker'ı tanımlamanız geçerli değil." Bryan benim adıma kırgın görünüyor ve ona bunun için para dediğim halde, beni savunması hoşuma gidiyor.

Ama bu, burada oturup onun benim adıma konuşmasına izin verebileceğim anlamına gelmez. İtibarım, lmcl ısırığına bağlıdır. Bu muhabiri bir ısıruk bile almadan gitmesine izin verirsem, bu güvenlik azalmaya başlar. Ve savunmasız olduğum eski halime geri dönmem mümkün değil. Zaten kırılmanın eşiğindeyken olmaz.

Bu yüzden, Bryan Vittoria'yı kapıya kadar geçirmek için harekete geçtiğinde, onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun yok, Bryan. Sorularını ben cevaplayacağım."

Beni dinlememek istiyor gibi görünüyor, ama yine de ona ödeme yapıyorum. O da geri çekiliyor ve benim bir sonraki hamlemi beklerken oldukça panikle miş görünüyor.

Ben de Vittoria'ya dönüp, gözlerimin alaycı ve küçümseyici bir ifade taşıdığından emin oldum. "Bir bakışta sosyal medyada *kimseyi* takip etmediğimi anlayabilirsiniz, bu yüzden evet, bu *Sly'ı* hiçbir platformda takip etmeyi planlamadığımı kesin olarak söyleyebilirim. On dakika görüştük, bunun dokuzunu onun çok çekici bykannesiyile konuşarak geçirdim. O çoğunlukla oyalanıyordu. Sonra onlar bir yöne, ben başka bir yöne gittik. Hepsi bu kadar..."

"Teşekkrlr, Sloane." Bryan'a kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor. "Aradığım açıklama buydu. şimdi..."

"Beni kesme." Ses tonumu bir kılıç gibi kullanıyorum. "Ve bana Sloane deme. Biz arkadaş değiliz."

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı ve bir cevap ararken, ama şimdi üstünlük bende ve bunu bırakmayacağım. "Yıllar önce bitmiş hikayeleri ortaya çıkarmaya çalışmak, senin bu küçük oyunların, orijinal değil. Bryan, senden daha yetenekli ve daha iyi özgeçmişlere sahip gazetecilerden bunu günde yirmi kez görüyor. Soruların sıkıcı ve hayal gücü yoksunu, bu yüzden beni köşeye sıkıştırmanın büyük bir fırsat olacağını düşünüyorsan, bir daha düşün. Ayrıca, beni sevmene ihtiyacım yok. Sadece, senin için değil, hiç *kimse* için kendimi feda etmeyeceğimi hatırlamanı istiyorum."

Önümdeki tabaktan yemek istemediğim bir kurabiye alıyorum, tarantula terliklerimle birlikte ayaklarımla masaya çıkıyorum ve hiç duraksamadan devam ediyorum. "Özgün sorularınız varsa, şimdi sormaktan çekinmeyin. Aksi takdirde, editörünüze Bayan Walker'ın size saçma sapan röportajınızı ve pedantik tavrınızı kışınıza sokmanızı söylediğini açıklayabilirsiniz."

Kurabiyeden kasıtlı olarak bir ısırık alıyorum, ağzımda talaş gibi parçalanmasını umursamadan. Sonra diyorum ki, "Bunlar çok lezzetli. Çıkarken birkaç tane almalısın."

Bölüm 9

Sly

"Mateo, bu akşam yemeğinde ne istersin, mijo?" diye sorar büyükannem lavabonun yanındaki yerinden.

"Bu gece Camila'nın seçme sırası," diye cevap veriyorum, ortanca kız kardeşim tezgaha yaslanmış bir şekilde öfkeli bir çılgılık atarken.

İtiraz, başladığı kadar çabuk sönüyor. Mutfağımızdaki tavan lambasına yeni ampul takmaya devam ediyorum — son birkaç aydır çok meşgul olduğum için yapamadığım uzun iş listesinden sadece biri. Ama Vivian'ın Sloane'a numaramı vermesinden bu yana üç gün geçti ve o hala mesaj atmadı, bu gerçeği düşünmemeye çalıştığım için, boş zamanımı en aza indirmeye kararlıyım.

Ayrıca, bu işlerin yapılması gerekiyor ve sezon başlıyor, vakıfta işlerim yeniden yoğunlaşıyor, bu yüzden bunları yapabileceğim tek zaman bu.

"Evet, şey, o seçimini sana bırakıyor," diye karşılık verir abuela Ximena.

"Kesinlikle hayır!" Camila kısa, koyu renkli saçlarını sallayarak itiraz eder. "Bütün hafta boyunca bu akşamki yemeği hayal ettim. Ben..."

"Pollo en Chile Colorado," diye hepimiz aynı anda tamamlarız, çünkü o her zaman bunu ister.

Şimdi ise sadece kırgın görünüyor. "Son birkaç sefer seçim yapma şansı bulduğumda bunu istediğim için..."

"Son on sefer," diye düzeltir büyükannem. "Ve bütün tavuklarım bitti. Yani Bay Darcy'nin boynunu kırmak istemiyorsan, seçimin önümüzdeki Çarşamba'ya ertelenir."

"Başka bir şey seçebilirim, biliyorsun."

"O zaman, tekrar sıra sana gelene kadar, razı olmak zorunda kaldığın için sızlanıp şikayet mi edeceksin?" diye karşılık verir büyükannem Ximena. "Hayır, teşekkürler."

Camila koyu kahverengi gözlerini devirip bana bakar. "O kadar tahmin edilebilir biri değilim, değil mi Sly?"

Bir mayını gördüğümde onu tanıyabildiğim için, son ampulü değiştirirken ağzımı kapalı tutuyorum. Sadece "Tavuk menüden çıktıysa, carne guisada'ya ne dersin?" diyorum.

Lezzetli Meksika usulü dana yahnisi, Camila'nın en sevdiği ikinci yemektir.

"Onu yapabilirim," diye cevaplar abuela, bana sinirli bir bakış atarken bile bakış atarak tam olarak ne yapmaya çalıştığını anladığını belli etse de. Neredeyse yirmi yıldır bu ailenin tek erkeği olmak bana ne için savaşımaya değer olduğunu... ve ne için kesinlikle değmediğini öğretti. En sevdiğim enchiladas bekleyebilir.

"Sırada ne var?" diye soruyorum merdivenden inerken.

"Mariana'nın duş başlığı değiştirilmeli. Yeni olan lavabonun altındaki dolapta."

"Tamam," derim merdiveni katlarken. "Bu arada, saat kaçta eve gelecek?"

"Beşte atletizm antrenmanından alacağım." Camila tezgâhtaki kaseden bir üzüm koparıp ağzına atıyor. "Neden buradaki diğer on yedi yaşındaki çocuklar gibi araba kullanmayı öğrenmiyor, anlamıyorum."

"Mariana'yı bilirsin," diyor abuela Ximena buzdolabından bir demet domates çıkarırken. "Her şeyi kendi zamanında yapar." Bana bir bakış atıyor. "Tanıdığım bazı insanlar gibi."

"Çiçekleri ben gönderdim," diyorum ona. "O benim numaramı bildiği halde hiç cevap vermedi. Kadını rahatsız etmeye niyetim yok."

"Kadın mı?" Camila gözlerini kocaman açarak sorar. "Çiçekler mi? Ne kaçırdım?" "Hiçbir şey," diyorum ona.

"Mateo biraz aşık olmuş," diye cevaplar abuela Ximena aynı anda. "*Teşekkür* çiçekleriydi," diye araya giriyorum.

Teksas Üniversitesi'nde son yılına başlamak üzere olan Camila, açıklamamı hiç dinlemeden neredeyse başı dönmüş gibi görünüyor. "Sly'ın ayaklarına hemen kapanmayan bir kadın mı var? Bu gizemli, büyülü yaratık kim ve ne zaman tanışabilirim?"

"Çiçeklere cevap vermediğini kaçırdın mı?" diye soruyorum, büyükannemin alet kutusunu alırken. Kutunun üstünde bulunan devasa kara dul örümceği çıkartmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"En sevdiğim kısmı nasıl kaçırabilirim?" diye karşılık veriyor. "Yani, senin spor çorabı gibi koktuğunu mu düşünüyor? Çünkü haklı olabilir."

"Evet, aynen öyle." Merdivenlere doğru yöneliyorum. "Onun için çok kokuyorum." "Hayır, cidden. Neden seni reddetti?"

"Onu reddettiğini söylemedi. Cevap vermediğini söyledi," diyor büyükannem Ximena. "Aynı şey değil."

"Aynı şey gibi geliyor," diye mırıldanarak üçüncü kattaki banyoya çıkan merdivenleri tırmanıyorum.

. Önemli değil. Çiçekler gerçekten bir teşekkür hediyesiydi. Daha fazlası değil. Telefon numarasını istemesinden, onun gerçekten benimle iletişime geçebileceğini düşündüm.

Ama muhtemelen bana ulaşmaması en iyisi. Şu anda bir ilişkiye benzer bir şeye zamanım yok, onun da yok. Bu hafta izlediğim San Diego Lightning maçlarının sayısı bunun kanıtı.

Onun keskin gözlerini ve siktir git tavrını kafamdan çıkaramıyorsam ne olmuş yani?

O bir gök gürültüsü gibi, beni sarsacak kadar yakın ama ulaşamaz.

"Muhtemelen görmemiştir," diye bağırıyor büyükannem arkamdan, arabada ona verdiğim mazereti tekrarlayarak.

Kendimi kasten odama kapatmadan önce duyduğum son şey, Camila'nın "Birisini çiçek aldığı anda bunu nasıl fark etmez?" diye sormasıydı.

Kız kardeşimin, çiçekleri kime gönderdiğimi öğrendiğinde vereceği tepkiyi duymak istemiyorum. Hem de iki kez.

Başlangıçta, büyükannemle aynı düşünceye sahiptim. Belki Sloane onları almamıştı ya da belki de her gün aldığı diğer çiçeklerin arasında kaybolmuşlardı. Ama gönderdiğim iki buketin, biri oteline, diğeri etkinlik mekanına, fark edilmediğini düşünmek zor. Özellikle de boyutlarını düşünürsek.

Bu da Sloane'ın ilgilenmediği anlamına geliyor. Ve bu sorun değil. Bir kadın, istediği zaman, istediği kişiyle vakit geçirme hakkına sahiptir. Ve bir erkeğin, hayır cevabını kabul etme ya da yorum yapmama sorumluluğu vardır. Özellikle de o erkek, kadının ilgisizliğinin ikisi için de en iyisi olduğunu biliyorsa.

Yine de bu, onu düşünmemi engellemiyor. Ve onun müziğini dinlememi de, ki bu başlı başına müthiş bir deneyim. İlk albümleri hafif ve eğlenceli, ama zamanla albümleri daha karanlık ve yoğun hale geliyor.

Bu dönüşüm dinlemesi acı verici. Hayatta kaldığı her travmayı temel alarak, acısından yeni sanat, yetenek ve güç katmanları ortaya çıkardığı inkar edilemez. Yine de, keşke buna gerek kalmasaydı diyorum. Sloane kendini tekrar güvende hissetseydi, nasıl bir müzik yapardı acaba?

Son albümü yıkıcı, ama belki de şimdiye kadar dinlediğim en iyi albüm. Neden bu kadar uzun süre beklediğimi bilmiyorum.

Küçük kız kardeşimin kireçlenmiş duş başlığını sökmeye başlarken albümü rastgele çalma moduna aldım. "Firelight" çalmaya başladı. Bu, geçen hafta sonu konserde söylediği ilk şarkıydı ve onu sahnenin ortasına indirirken yüzünü hatırlamadan edemiyorum.

Onu sahnenin ortasına indirdiklerinde yüzünü hatırlamadan edemiyorum.

Karanlık bir tanrıça gibi görünüyordu, kendisine karşı gelen herkesi yenmeye hazır bir büyücü gibi. Ama o zaman bile, beni mahvedecek botları ve bana boyun eğdiren elbisesi ile bir kopukluk vardı. Onun göstermeye çalıştığı imaja pek uymayan bir dizi küçük ayrıntı.

İki saat sonra, duş başlığını taktım, birkaç ampul değiştirdim, çamaşır odasının duvarındaki deliği yamadım, kırık bir çekmeceyi tamir ettim ve sonunda büyükannemin listesindeki son maddeye geçtim: Mariana'nın yatak odasındaki dolap çubuğunu güçlendirmek, çünkü görünüşe göre tüm kıyafetlerinin ağırlığı altında sürekli düşüyor.

Son vidayı takarken, küçük kız kardeşim içeri girer ve beni anında tedirgin eden sırtkan bir gülümsemeye bakar.

"Sloane Walker, ha?" Mariana, kendini yatağın üzerine atarak sordu.

"Başlama." Müziği kapattım.

"Hey, o şarkıyı seviyorum," diye şikayet etti.

"O zaman kendi telefonunda dinle." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylememem gerektiğini anladım.

Tahmin ettiğim gibi, yaklaşık on saniye sonra "Hopeless" tekrar çalmaya başlar.

"Ses tonu harika, bunu kabul ediyorum," diyor Sloane'ın boğuk sesi yüksek notaya ulaştığında. "Ve çok güzel. Ama tüm bunlarla başa çıkabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Onunla ilgili hikayelerin çok abartılı olduğundan hiç şüphem yok." Matkabı alet kutusuna geri koydum. "Ve bu konuyu seninle konuşmayacağım."

"Eminim tüm erkekler böyle düşünüyordur."

"Seninle konuşmak mı? Eminim öyledir." Onun yatak odasından hızla çıkıyorum, ama gerçek bir velet tarzında, o da peşimden geliyor.

"Çok tatlı," diyor sahte bir neşeyle. "Ama ben Sloane'den bahsediyordum, bunu sen de biliyorsun. *Black Widow*'a çiçek gönderdiğine inanamıyorum. Bunun işe yarayacağını mı sandın?"

Ne düşündüğümü bilmiyorum, sadece onunla tekrar konuşmak istediğimi biliyorum. Bunu istemek doğru mu değil mi, bunu kimseyle konuşmak istemiyorum, özellikle de küçük kız kardeşimle. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım" cümlesinin hangi kısmını anlamadın?

"Konuşmayacağım kısmı. Tabii ki." Bana sırtarak, merdivenleri ikişer ikişer inerek mutfığa doğru gitti. "Sloane Walker'a aşık olduğuna

."

"Senin Vikram Chakravarti ile çıkmış olmana inanamıyorum," diye karşılık verdim ve hemen arkasından gittim. "O çocuk ev ekonomisi dersinden kaldı."

"Sana söyledim, bunu bilerek yaptı. Vegan olmayan tereyağı kullanıyorlardı," diye homurdanır. "Prensipli bir adam olmasını seviyorum. Ve bil diye söylüyorum, bu hafta sonu yine çıkacağız."

"Ne? Bu hafta sonu her gece tiyatroya gideceğini sanıyordum." Şu anda akşam yemeği için salata hazırlamaya yardım eden Camila'ya kaşlarımı çattım. "Neden bunu ilk kez duyuyorum?"

"Muhtemelen senin bize uluslararası pop yıldızlarına çıkma teklif ettiğinden bahsetmemenle aynı sebepten," diye alay ediyor Mariana. "Ve tüm randevular gece olmaz. Beni kahvaltıya götürüyor, çok teşekkürler."

"Ellerini yıka ve masayı hazırla," diyor abuela Ximena. "Sen de herkese içecekleri getir, Mariana. Lucia her an gelebilir ve yanında özel birini getireceğini söyledi."

En büyük ablamın yeniden biriyle çıktığını duyunca donakalıyorum. "Kim?"

"Adı Mason," diye cevaplar abuela Ximena sakın bir sesle. "Ve ona nazik davranacaksın."

Bundan pek emin değilim. Grant'e iyi davrandım ve... Düşüncemi tamamlamadan kesiyorum. O konuyu düşünmek ruh sağlığım için pek iyi değil.

"Onu seviyor muyuz?" diye soruyorum lavaboya doğru yürürken. Küçük kız kardeşlerimin birdenbire tanımadığım ve hakkında bilgi sahibi olmadığım insanlarla çıkmaya başlamasından rahatsız olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama yine de, onları incelediğimde bile hatalar yaptığım için, ne bilebilirim ki?

Lucia'nın geçen sefer yaşadıklarını düşününce, gömmek için çok uğraştığım acı içimde kabarmaya başlıyor.

"Onu seviyorum," diyor abuela Ximena, bana "*başlama*" bakışı atarak.

"Evet, ama Sloane Walker'ı da seviyorsun," diye cevaplar Mariana, çikolata kahverengi gözlerini kırıştırarak. "Yani zevkin tartışılabilir. Ayrıca, neden hep Lucia'yı beklemek zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

"Seni de bekliyorduk," diye karşılık veriyor büyükannem. "Hatırlarsan, antrenmandan yeni gelmiştin."

"Her neyse." Mariana garajdaki içecek dolabına giderken sırtıma bir şaplak atar. "Çiçek gönderdiğine inanamıyorum. Öyle bir kadın çiçeklere asla kanmaz. Her gün yarım düzine buket alıyor olmalı."

"Hala seninle bu konuyu konuşmayacağım," diyorum ona, ellerimi kurulayıp

üst dolaptan güzel tabaklarımızı çıkarırken ona söylüyorum. Twisters tarafından seçilip bu bölgeye geri taşındığımdan beri, büyükannem çarşamba akşam yemeklerinde bu tabakları kullanmamızda ısrar ediyor.

Sezon boyunca hafta sonları bariz nedenlerden dolayı bir araya gelmiyoruz, ama Çarşamba geceleri kutsaldır. Ve kutsal günler, ne kadar sık olursa olsun, üzerinde küçük pembe çiçekler olan tabakları hak eder.

"Bana bundan bahsetmeye ne dersin?" diyor büyükannem Ximena, comal'ında tortillaları pişirmeye başlarken. "Çiçekler işe yaramadıysa, ona başka bir şey göndermeyi düşündün mü?"

"Benden ne yapmamı istediğini tam olarak anlamadım," diye cevap veriyorum ve Mariana bana garajdan bir Topo Chico uzattığında teşekkür ederek başımı sallıyorum. "Kadınları benimle çıkmaya zorlama alışkanlığım yok."

"Belli ki," diyor Mariana, gözlerini o kadar abartılı bir şekilde devirerek ki, tüm kız kardeşlerimin bu özelliği nereden aldığını hatırlıyorum. "Genelde kendilerini ayaklarının dibine atarlar. O bunu yapmadığı için sen sadece soğudunuz."

"Bu doğru değil." Eğer öyle demek istiyorsa, bu beni rahatsız ediyor, çünkü onun zorlandığını düşünmekten nefret ediyorum. Boğuluyormuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve onu dibe çeken şeylerden biri olmak istemiyorum. "Ama onunla konuşması için onu taciz de etmeyeceğim. Bu hoş bir şey değil."

"Mesele onu taciz etmek değil." Parmaklarıyla tortillayı çevirirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Mesele, onun dikkatini çekmen gerektiği. Eğer hayır derse, o zaman evet, vazgeç. Ama o hayır demedi."

Kapıya bakıyorum. Lucia ve erkek arkadaşı bir an önce gelsinler. "Ya da onun ilgilenmediğini kabul edebilirim, abuela. Bu centilmence bir davranış olur." Bu beni rahatsız etse de - kısmen çiçekleri alıp almadığını gerçekten bilmediğim için, kısmen de onu ve onun yenilmez enerjisini aklımdan çıkaramadığım için.

Çiçekleri aldığından emin olsaydım, hayatıma devam edebilirdim. Bilmediğim için geceleri uykusuz kalıyorum, tavana bakıp onun da uyanık olup olmadığını merak ediyorum.

"Bir kez daha denemenin bir zararı yok," diyor abuela, son tortillayı dökme demir tavaya koyarken.

Ocağın yanındaki tezgaha yaslanıyorum. Enchiladalardan vazgeçmiş olabilirim, ama kız kardeşlerimden birinin bebek tortillayı almasına izin vermem.

"Aslında ben de istemiyorum." Camila, abuela Ximena'nın meşhur salata sosu için kişniş doğradığı yerden başını kaldırıyor. "Jessica arkadaşlıktan daha ötesine geçmek istediğinde, bunu anlamam biraz zaman aldı. Ve beni ikna eden çiçekler değildi."

"Ne oldu peki?" diye soruyorum, cevabı duymaktan biraz korkarak. Sonuçta, bir erkeğin kız kardeşi hakkında bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardır.

"Kek," diye gülümser, gözleri sanki bir anıya dalmış gibi odaklanmamış bir şekilde.

"Pasta mı?" diye tekrar ediyorum, şüpheyile. "Benim bilmediğim bir 'bana aşık ol' tadı mı var?"

"Lezzeti değildi. Yani, öyleydi, ama öyle değil." Mutlu bir şekilde iç çeker. "Bir gün okulda, apartmanımın yakınındaki bir pastane hakkında konuşuyorduk. Çilekli pastalarını denemek istediğimi söyledim, ama derslerden döndüğümde pastane hep kapalıydı."

"Ve o senin için bunu gerçekleştirdi." İşte bu, özellikle kız kardeşimle çıkan kişi için destekleyebileceğim bir şey. "Ne yazık ki, Sloane için çevresindeki insanların daha iyi yapamayacağı neyi gerçekleştirebileceğimi bilmiyorum."

"O zaman bu, onun kendisi için isteyemeyeceği bir şey olmalı," diyor Camila, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi.

Öyle olabilir, ama: "Açıkçası biz aynı arkadaş grubunun parçası değiliz."

"Hayır, ama ben varım," diye araya girer büyükannem ve bana tereyağı damlayan bebek tortillayı uzatır, çünkü neden ocağın yanında durduğumu çok iyi bilmektedir.

Mariana onu elimden almaya çalışır — bu sadece benim değil, herkesin en sevdiği şeydir — ama o ulaşmadan büyük bir ısırık alırım.

Bu sırada, büyükannem Ximena bana hem korkutan hem de çeken sinsi bir gülümseme atar. "Kafalarımızı bir araya getirirsek, Sloane'ın kaçırmayacağı bir şey bulabileceğimizden eminim."

Umarım öyle olur. Çünkü bu benim son şansım ve bunu kaçırmak istemiyorum.

Bölüm 10

Sloane

Görüşmenin geri kalanı şaşırtıcı derecede iyi geçiyor.

Bana bir dakika boyunca ağzı açık bakakaldıktan sonra, Vittoria çenesini yerden kaldırıp özür dilemeyi başarır. Her şey normale döndükten sonra, oldukça ilginç sorular bile sorar. Bunların arasında benim en sevdiğim soru da vardır: *Yeni yetenekli sanatçılara desteğin konusunda çok açık sözlüsün, ama seni müziğe aşık eden müzisyenler kimler?* Tabii ki Pauline'i ve birkaç diğer favorimi sayarım.

Müzikle ilgili soruları cevaplamak her zaman büyük bir zevk. Asıl dayanamadığım şey, geri kalan saçmalıklar. Ne yazık ki, çoğu insan duymak istediği şey geri kalan saçmalıklar.

Bu yüzden, Vittoria'nın sorularında zaman zaman alaycı imalar olsa da, bir buçuk saat boyunca turne, albüm ve bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmaktan hiç rahatsızlık duymuyorum. Tabii ki, sorduğu tek soru bu değil, ama şu anki romantik ilişkilerim, futbol izleyip izlemediğim (ima, ima) ve geçen hafta Austin'e geri dönmenin bana nasıl hissettirdiği gibi diğer sorularını atlatmayı başarıyorum.

Bryan son soruya tekrar müdahale etmeye başlar — Vittoria açıkça Jarrod'un ölümüne atıfta bulunmaktadır — ama ben Austin'in inanılmaz Tex-Mex yemekleri ve orada olmadığımda ne kadar özlediğim hakkında çok uzun, çok ayrıntılı bir cevapla soruyu geçiştiririm. Tacolar hakkında o kadar uzun konuşurum ki Vittoria sonunda pes eder ve bu sektörde gerçekten güvendiğim tek kişi hakkında bir soruyla bitirir.

"Gezinin programında Vegas'ta birkaç gün daha kalacağın dikkatimi çekti." Programıma şaşırtıcı bir şekilde ilgi gösteriyor. "Pau ile biraz daha zaman geçirmek için mi?"

Sanki işaret almış gibi, süitin dışından coşkulu bir kahkaha bizi kesintiye uğrattıyor, ardından güvenlik şefimin düşük, gürleyen sesi geliyor. Saniyeler sonra kapı açılıyor ve eşsiz Pauline Vargus içeri giriyor.

Elli yıllık sahne hayatından sonra, zamanlaması kesinlikle kusursuz, varlığı da öyle. Odayı ele geçiriyor, kılıç yerine stilettolar giyen ve yeşil odadaki dedikodular gibi egoları kesen bir gülümsemeyle.

Kendi imzası olan tek renkli tarzıyla giyinen Pauline, tam da bir süperstar gibi görünüyor. Bugünün rengi: pembe.

Dudakları ve kirpikleri, koyu kahverengi tenine kusursuz bir şekilde uyan fuşya tonunda boyanmış, ahududu şerbeti rengindeki Gucci takımı ise mükemmel bir şekilde dikilmiş. Parlak pembe flamingolar kulaklarından sarkıyor ve altın topuklu, daha da parlak pembe stiletolar giyiyor, çünkü yetmiş yaşında bile *"platformlar tembel kadınlar içindir, Sloane, ve biz tembel değiliz."*

Her zamanki gibi, Pauline'in peruğu, kıyafetinin en dikkat çekici parçası. Uzun, pembe spiral bukleler neredeyse beline kadar uzanıyor ve yüzünden geriye doğru, onunla özdeşleşmiş boho-disko tarzına mükemmel uyum sağlayan ışıltılı çiçek desenli bir fularla bağlanmış. Bunun, milyon dolarlık elmacık kemiklerini en iyi şekilde ortaya çıkarması da cabası.

Ama Pauline işte böyle biridir — onunla ilgili her şey üç kat daha etkili olacak şekilde tartılmış, ölçülmüş ve hesaplanmış.

Onun varlığı odaya anında etki ediyor. Hepimiz dikkatimizi ona veriyoruz, Vittoria da dahil, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki topuğu sandalyenin arkasına takılıyor. Bir an için, kış üstü düşecekmiş gibi görünüyor ve ben onu kurtarmayı düşünüyorum. Ama sonra karmayı hatırlıyorum.

Ve herkesi kurtaramazsınız.

Sonunda, kendini kurtarır ve sandalyenin arkasına tutunarak ayakta kalmaya çalışırken, hayran bir hayran gibi "Bayan Vargus!" diye bağırır. Mentoruma hitap ederken *"Bayan" kelimesini* kullandığını gözden kaçırmam.

Pauline ise yüzüme bir bakış atar, Vittoria'ya yardım etmek için kıpırdamadığımı görür ve hafifçe daralmış bakışlarını muhabire çevirir. Yıllarca spot ışığında kaldıktan sonra, bir köpekbalığını saniyeler içinde kokusundan tanıyabilir. "Şu haline bak," diyor, en az dört nesli büyüleyen sıcak ve zengin sesiyle. "Ne kadar sevimli birisin!"

Pauline güneyli bir kadın değil, Motown'un altın çaığında Michigan, Detroit'te doğup büyümüş, ama hiç kötü bir söz söylemeden birini yerine oturtma sanatında ustadır. Ve "sevimli" onun en acımasız hakaretlerinden biridir. *"Sevimli olmak işini görmez, Sloane. Kadınların senin gibi olmak istemesini ya da erkeklerin seninle yatmak istemesini sağlamaz. Ve bu iki şey olmadan, bu sektörde hiçbir yere varamazsın."* Ne yazık ki haklı.

Vittoria, Pauline'in huzurunda uygun bir şekilde göz kamaştırılmış olduğu için hakaretin farkına varmıyor. Dürüst olmak gerekirse, o hala beni göz kamaştırıyor ve on yıl önce bir gece programında aynı kulise paylaştığımızdan beri arkadaşız.

on yıl önce bir gece programında aynı kulise paylaştığımızdan beri.

"Harika görünüyorsun!" Vittoria, bana karşı özenle beslediği küçümseme duygusunu tamamen bir kenara bırakarak, içinden geldiği gibi söylüyor. Aslında, mentorunun ayaklarına kapanıp selam vermek istiyor gibi görünüyor.

Ne yazık ki onun için, paylaşacak havada değilim. "Sanırım bu, bu seyahatte Pauline'i görmeyi planlayıp planlamadığım sorusuna cevap oluyor," diyorum, itibarım kadar sahte bir kahkaha atarak. "Başka sorunuz var mı?"

"Hayır, sanırım hepsi bu kadar," der ve hızla telefonunu toplar. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Çok eğlenceliydi," diyorum, yalan söylüyorum.

"Gitmeden önce, ikinizin birlikte birkaç fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sorar fotoğrafçı.

"Tabii ki," diye cevaplar Pauline, muhteşem buklelerini omzunun üzerinden atıp bana kolunu uzatır. "Buraya gel, bebeğim."

Evet, tam bir anne tavırlarına büründü. Beni aşırı koruduğu zamanlar dışında bana asla "bebeğim" demez. Ona doğru ilerlerken, son anda Vittoria'ya dönerek "Siz de bize katılır mısınız?" diye soruyorum.

Pauline itiraz etmiyor, ama onun yan gözle baktığını hissediyorum.

Vittoria ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. "Gerçekten sorun olmaz mı?"

"Hiç de değil." Pauline açıkça onun kahramanı ve -bana karşı çok kaba davranırsa da- bu duyguyu anlayabiliyorum. "Gel bakalım."

Pauline bana bir kez daha bakıyor, ama fotoğraflar çekiliyor. Sonra Bryan, *Vanity Fair* ekibini kapıya kadar eşlik ederken, ben de maraton koşmuş gibi hissederek kahve arabasına doğru yürüyorum.

"Kötü davranışları ödüllendiremezsin," diyor Pauline, kanepenin diğer ucuna zarifçe otururken.

"Belki öyle, ama nezaketle davranmak asla kötü bir şey değildir," diye karşılık verdim. "Bunu senden öğrendim."

"Tabii, bu senin tutunmayı seçtiğin ders," der burnunu çekerek. Ama gözlerinde onay gördüm.

Bir fincan kaldırıyorum. "Kahve ister misin?"

"Gerçek krema varsa. Yarım yağlı süt bana kurdeşen yapıyor." "Yarım yağlı süt gayet iyi."

"Yarım yamalak yapılan hiçbir şey iyi değildir," diye ekliyor Pauline, milyar dolarlık bacaklarını çaprazlayarak. "Ya her şeyini verirsin ya da hiçbir şey verme. Arada kalan her şey mızımızlar ve zayıflar içindir. Biz ikisi de değiliz, Sloane."

O, kesinlikle bir bilgelik sergileme fırsatı arıyordu.

"Biliyorsun, her şey öğretici bir an olmak zorunda değil," diyorum ona, tam da sevdiği gibi, üç saniye içinde fincanına bir kaşık krema dökerek. "Bazı insanlar sadece sıradan sohbetler yaparlar."

"Bazı insanlar şu anda Amerika'da bir numaralı turneye çıkmıyorlar." On yıllardır Los Angeles'ın en iyi Botox enjeksiyonlarının izin verdiği kadar tek bir kaşını kaldırıyor. "Sen de o insanlardan biri olmak ister misin?"

"Kesinlikle." Ona kahveyi vermek için odayı geçerken gözlerimi ona doğru kırıştırıyorum. Ve bu sadece yarı yalan.

Ama bu, onun sözlerini daha da acı hale getiriyor. Çünkü ben bir süredir o ara durumda kalmış durumdayım. İlerleyemiyorum ama vazgeçemiyorum da. Sadece takılıp kalmış, güvendeymişim gibi davranıyorum. Ve mutluymuşum gibi.

"Saçmalamaya kalkışma," diyor, ben ona fincanı uzatırken, sonra kendi fincanımla kanepenin diğer tarafına kıvrılıyorum.

"Asla yapmam."

Bir an için, benim umursamazlığımdan dolayı beni azarlayacak gibi görünüyor. Ama vazgeçmeye karar vermiş olmalı, çünkü bunun yerine kahvesinden uzun, yavaş bir yudum alıyor. "Bu akşam konsere ne zaman çıkmanız gerekiyor?"

"Bu sabah ses kontrolünü yaptım, yani bir buçuk saat kadar sonra." "Oh, iyi." Koyu renkli gözleri parladı. "Bu sana adam hakkında bana anlatmak için bolca zaman verir." anlatmak için bolca vaktin olur."

Bugün ikinci kez içeceğim yanlış boruya kaçıyor. Ama bu sefer saklamaya çalışmıyorum. Öksürüğüm sonunda bittiğinde, Pauline kanepenin köşesine kıvrılmış, yüzünde "*ne oldu*" ifadesi ile oturuyor — ve kesinlikle kahveden bahsetmiyor.

"Hangi adam?" diye soruyorum, bunun için çok geç olduğunu bilsem de.

"Oh, lütfen." Gözleriyle beni azarlıyor. "O muhabir açıkça seni rahatsız etti, bu da genellikle şu anlama gelir" — tek bir stiletto süslemeli tırnağını kaldırıyor — "sana romantizm hakkında sorular sordular. Ve ikincisi" — ikinci zarif parmağı da birinciye katılıyor ve Pauline öne eğiliyor, oniks rengi gözlerinde yaramazlık parıldıyor — "aslında bir şeyin peşindeler."

"Bu doğru değil!" Sesim bir oktav fazla yüksek çıkıyor, bu da onun sevincini daha da körüklüyor, sonra yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum. "Bryan sana mesaj attı mı?"

"Bryan mı? Sanki." Bu seferki kahkahası alaycıydı. "Seninle ilgili bir şey olduğunu bana onun söylemesine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Yemin ederim. Anlatacak bir şey yok."

"Yine de ben geldiğimde üzgündün," diye mırıldanır.

"Sen buraya geldiğinde, üzölmeyi bırakmıştım. Durumu halletmişim bile."

"Yani bir durum olduğunu kabul ediyorsun." Derin bir nefes aldı ve bana yine annelik tavsiyeleri vereceğini anladım. "Hayatının hikâyesini sen kontrol edersin, Sloane. Başkasının senin için kontrol etmesine izin verme. Bunu biliyorsun. Onlara bir parmak ver, bir kol alırlar. Sonra o kolu, çöp dolu bir kamyonla seni ezmek için kullanırlar. Kimse çekmecelerinde çöp istemez, Sloane. Kimse."

"Biliyorum. *Biliyorum*. Ben de tam olarak bunu yaptım." Kahveden bir yudum daha alıp, konuşmanın özetini ve nasıl başa çıktığını ona anlatıyorum. Vittoria'ya yol için birkaç kurabiye almasını söylediğim kısma geldiğimde, Pauline bu sefer gerçekten rahatlamış durumda.

"Aferin sana," diyor gururlu bir gülümsemeyle. "Ama hala bu telaşın *nedenini* bana söylemedin."

İç çekiyorum. Her halükarda benden öğrenecek. "O bir futbolcu. Twisters takımının oyun kurucusu."

"Sly Sylvester mı?" Koltuğuna yaslanıp, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak elini kanepenin arkasına koyar. "Vay vay vay. O çok yakışıklı. Ne *ilginç*."

"Bunun nesi ilginç?" diye soruyorum. Pauline, Sly hakkında benim bilmediğim ne biliyor?

Ama o sadece gülümsüyor, sanki üç saniye değil de tüm kremayı yemiş bir kedi gibi. "Bence bu soruyu cevaplayabilecek tek kişi sensin, bebeğim."

"On dakika görüştük, Pauline." Sesimin şu anda hissettiğimden çok daha sıkılmış gibi çıkmasını sağlıyorum. "Belki on beş dakika. Havalı bir büyükannesi var, hepsi bu."

En uygunsuz anlarda koyu kahverengi gözlerinin aklıma geldiğini ya da ilk kez dokunduğumuzda duyduğum melodiyi söylemiyorum. Ve ona telefon numarasını istediğimi, sonra da o kadar korktuğum için hiç kullanmadığımı kesinlikle söylemiyorum.

Konuyu değiştirmeye başlıyorum, ama daha bunu yapamadan kapı çalınıyor ve güvenlik şefim Marco başını içeri sokuyor. "Böldüğüm için üzgünüm Sloane, ama sana bir teslimat var."

Yine çiçekler. Harika. Güzel çiçeklerle çevrili olmayı ne kadar sevdiysem de, benden bir şey isteyen insanların hediyeleriyle boğulmak pek hoş değil. Ve çevre için de iyi değil,

, çünkü neredeyse her zaman onları geride bırakmak zorunda kalıyorum.

"Onları diğerlerinin yanına koyabilirsin," diyorum ona, otelden gönderilen çiçek yığınının, son dakika bilet almaya çalışan küçük ünlüler ve kim bilir başka kimler tarafından gönderilen çiçeklere işaret ederek. Kartlara bakmayı yıllar önce bıraktım.

—asla önemli bir şey söylemezler. Bryan genellikle her tur durağında onları toplar ve beni rahatsız etmeden teşekkür notu gönderir.

Çiçek aranjmanları hakkında ne düşündüğümü çok iyi bilen Marco gülümser. "Aslında, bu sefer çiçek değil."

"Eğer hediye sepetiyse, ne yapacağını biliyorsun. İstedğini al, gerisini gıda deposuna koy."

Gülümsemesi neredeyse tüm vücudunu kaplıyor, bu da kesinlikle bir şey ifade ediyor. Kahverengi gözleri adeta dans ediyor: "O da değil."

"Bu kadar heyecanlanıyorsan, bilmek bile istemiyorum."

"Ama ben bilmek istiyorum! Kapıda öyle durma." Pauline elini sallayarak odadaki herkese emir verir. "Buraya gel de bir bakalım."

"Memnuniyetle," diye cevaplar ve içeri girip önümüzdeki sehpaye küçük bir soğutucu bırakır. "Önce kartı kontrol etsene." Kartı bana uzatır ve yüzü dikkatlice ifadesiz olsa da, gözlerindeki eğlenceli bakış beni tetikte tutar.

Bu ne olacak böyle?

Bu sorunun cevabını bilmediğim için, Pauline olayı kendi eline almadan önce birkaç saniye boyunca kartı endişeyle izledim.

"Tanrı aşkına!" diye bağırır ve kartı Marco'nun elinden neredeyse koparırcasına alır.

Kartın üzerinde yazanı görür görmez gülümsemeye başlaması, endişemi daha da artırır. "Vay vay vay."

"Ne, ne, ne?" diye soruyorum, merakım galip geliyor ve kendim okumak için eğiliyorum. Tüm çabalarımın rağmen, içinde yazan kelimeler nefesimi kesiyor.

*Her şeyin en güzeli dondurma
külâhında gelir... Sly*

Kendimi durduramadan birkaç kez okudum ve kalbim, o gece kapıda durup sakın ve sessiz bir şekilde, nasıl karşılaşacağımı bilmediğim bir meydan okuma gibi durduğu gibi, titremeye başladı.

nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim bir meydan okuma gibi.

Kendimi sakinleştirmek için nefes alıyorum ve o lanet melodi daha da yüksek sesle geri geliyor. Ama bu sefer, sözleri de aklıma geliyor.

Pazar günü oldu.

Unutmadan kitabımı alıp aynı iki ölçünün yanına sözleri karaladım. Sonra dikkatimi tekrar soğukkanlı davranmaya verdim.

Neden Sly bana hediyeler gönderiyor? Ve ben bu konuda tam olarak ne yapmak istiyorum?

Hiçbir şey, beynimin sorumlu tarafı bana öyle diyor. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yapamam.

Arka planda Sly'ın olduğu zararsız bir fotoğraf, bugün bir muhabiri çılgına çevirdi. İnsanlar onun bana tatlı sözler gönderdiğini öğrenirse ne olacağını hayal bile edemiyorum.

Sadece bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. İçgüdüsel olarak kartı bırakıp, soğutucudan olabildiğince uzağa oturuyorum. "Her neyse, ikiniz alabilirsiniz. Kartı da alın."

Marco'nun gülümsemesi kayboldu. "Emin misin? Arkasında numarası yazıyor."

Ona numarasını zaten bildiğimi söylemiyorum. Sadece "Evet, çok —"

"Hayır, emin değil!" der Pauline ve Marco kartı masadan almadan önce kartı masadan kapar. "Senin neyin var? İçine bakmadan bir hediyeyi reddediyorsun." Bana en sevdiği tsk sesini çıkarır. "O soğutucuda ne varsa, onu yiyeceğiz." *Ünlü son sözler*, diye düşünüyorum, ama dilimi ısırp yine de eğiliyorum. Bunun üzerine, kutunun kapağını açarak büyük, beyaz bir karton kutuyu ortaya çıkarır.

Pauline nefesini tutar ve yan tarafındaki logoyu daha iyi görebilmek için kartonu kaldırırken, tam bir kız çocuğu gibi sevinç çılgılığı atar. "Sugar Factory!"

"Sugar Factory mi? Onun ne olduğunu bile bilmiyorum," diyorum ona şaşkınlıkla. "Strip'in hemen yanındaki bir dondurma salonu," diye açıklıyor, kapağı açmak için uzanırken

"Sadece *bir* dondurma dükkanı değil. Dondurma *dükkanıdır* - dünyaca ünlü milkshake ve sundae'leri olan eski moda bir dondurma dükkanı."

"Dondurma mı? Bana dondurma mı göndermiş?" Sesimdeki hüzünlü tonu ben bile duyabiliyordum. Sundae dondurma, dünyadaki en sevdiğim yiyecektir. Görünüşe göre, bunu seven tek kişi ben değilim. Bir an için Pauline yine küçük bir çocuk gibi görünüyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyor. "Neden orada durup konuşuyorsunuz, erimeden yememiz gerekmez mi?"

Onların sundae'lerini denemek için can atıyordum ve şu anda dışarı 43 derece."

"Aç şunu."

Pauline açar ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en fantastik sundae ortaya çıkar. Yirmi top dondurma — her biri farklı bir lezzet — çikolata şurubu ve karamel ile kaplı ve bir pint krem şanti ile süslenmiş.

Ve sonra da üstüne konulanlar vardı. Kirazlar, muzlar, taze çilekler, ufalanmış browniler ve ezilmiş çikolatalı kurabiyeler. M&M'ler ve minik fıstık ezmeli çikolatalar. Hayatımda hiçbir yiyecekte görmediğim kadar çok şekerleme olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Bunu kaç kişinin yiyeceğini düşündüğünü bilmiyorum, ama itiraf etmeliyim ki, bu şimdiye kadar aldığım en orijinal hediye.

"Ve sen bunu öylece verecektin!" Pauline, pakete ekledikleri kaşık paketine uzanarak haykırıyor. "Bunu gönderen adamla birlikte."

Bana bir kaşık uzattı.

Ne yapacağımı bilemeden bir saniye ona bakıyorum. Beni mutlu eden her şeyi ve herkesi kendimden uzak tutmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, bu dondurmayı, Sly'ın hediyesini pervasızca kapma fikri içimi hem sıcak hem soğuk yapıyor.

En azından Pauline, "Bu dondurma, Sloane, yüzük değil. Bir ısırık al" diyene kadar.

Bu söz neden avuçlarımı terletiyor bilmiyorum. O haklı. Alt tarafı dondurma. Daha fazlasını ifade etmek zorunda değil. Elimizi uzatıp bana uzattığı kaşığı alıyorum.

"Nihayet," diyor, biz dondurmayı yemeye başlarken.

Bryan, Marco ve güvenlik ekibimin bir başka üyesi G'nin yardımıyla dondurmayı kaselere bölüşüp hepsini yiyince çocuk gibi gülüyoruz.

Bitirdiğimizde, diğerleri dağıldı ve Pauline, Sly'ın kartını masanın üzerinden bana uzattı.

Onu, saldırmak üzere olan zehirli bir yılan gibi gözlerim. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Belki de düşünceli hediyesi için çocuğa teşekkür etmelisin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kartı ona geri itiyorum.

Karttan bana bir saniye bakar, sonra omuz silkerek kanepeye kıvrılır. "Biliyorsun, bir beyefendinin sana ilgi duyması

kötü bir şey değildir."

"Kötü bir şey olmayabilir, ama benim *bu* beyefendiye ilgi duymam kesinlikle bir hata olur. İkimiz için de."

Gözlerinde beni rahatsız eden bir yumuşaklık var. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum. Kariyerinin zirvesinde olan üçüncü bir süper ünlü adam kesinlikle çekici değil, en azından benim için." Birkaç gün önce Olivia'ya ne söylediğim önemli değil.

O muhabirin sözlerini tekrarlamaktan nefret ediyorum, ama... haklıydı.

"Sloane, bebeğim, sen Hayden'la birlikteyken olduğun kız değilsin. Ve Jarrod'la birlikte olduğun genç kadın da değilsin. Eğer bunu hayatına devam etmek için kullanamıyorsan, tüm o terapilerin ne anlamı var?"

O, beni rahatlatan birkaç kişiden biri olduğu için, elini uzatıp saçlarımı okşadığında geri çekilmiyorum. "Sen ateşle şekillendirildin, Sloane, ama Tanrı biliyor ki keşke böyle olmasaydı. İstedliğini elde edecek kadar güçlüsün. Ve hak ettiğin şeyi."

Ne istiyorum? Onun yumuşak sesi kafamın içinde yankılanıyor ve bir saniye boyunca, tek görebildiğim Sly'nın gözlerinin derinliklerinde kendi yansımam.

Pauline ile tartışmak istiyorum. Ona anlamadığını söylemek istiyorum. Ama gerçek şu ki, o anlıyor. Ve sanırım Sly de anlıyor. Çünkü o bana sadece bakmadı. Beni gördü. Gösteriyi değil, skandalı değil. Sadece... beni.

O zamandan beri onu düşünmeden duramıyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, ne söylemek istediğimden bile emin değilim.

Ama sonra kapı tekrar çalınır ve Marco kafasını içeri sokar. "Az önce haber geldi. Mekanın arabası aşağıda."

Başımı salladım. "İki dakikada hazır olurum."

Kapı arkasında tekrar kapandığında, son on yıldır benim akıl hocam, arkadaşım ve her bakımdan annem olan kadına döndüm. "Onu hak etmediğimi düşündüğümünden değil. Onu istemediğimden."

Bunu ona ve kendime kanıtlamak için, Sly'nın gönderdiği kartı alıp dörde bölüyorum ve parçalarını boş kahve fincanıma atıp çöpe atıyorum.

Ama bunu yaparken, yatak odasına gidip ayakkabılarımı ve çantamı alırken, Pauline'e ilk kez yalan söylediğimin farkındayım. Ya da yalan değilse de...

en azından tamamen dürüst davranmamışımdır. Çünkü gerçek şu ki, Sly'ı isteyip istemediğimi *bilmiyorum*. Tek bildiğim, ona sahip olamayacağım ve bu hiç de aynı şey değil.

Bölüm 11

Sly

Sloane: *Dondurma için teşekkürler*

Son dört gün içinde muhtemelen yüzüncü kez, Çarşamba gecesi Sloane'ın çok resmi mesajına göz gezdiriyorum. İlk maçımızın sabahında zamanımı en iyi şekilde kullanmıyorum, ama işte buradayız.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, kendimi tam bir aptal gibi hissettiren *onun* mesajı değil. Asıl sorun, onun mesajından sonra benim gönderdiğim iki mesaj.

Ben: *Rica ederim*

Ben: *En sevdiğin lezzet hangisiydi?*

Ve sonra... hiçbir şey. O zamandan beri ondan tek kelime bile yok. Yine de, bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için her yarım saatte bir lanet mesajları kontrol ediyorum.

Görünüşe göre hala bir şey kaçırmamışım. Hatta yanlışlıkla onu engellemediğimden emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Daha az ilginç bir cevap bulabilir miydin, gerizekalı?

Kendime sinirlenerek, hayal kırıklığına uğramış bir nefesle telefonumu spor çantama atıyorum ve oyuncuların otoparkından geçerek beni doğrudan soyunma odasına götürecek tünele doğru yöneliyorum.

Tünele yaklaştıkça, içimdeki gerginlik ve heyecan daha da artıyor. Bu, NFL'deki beşinci yılım ve başlangıç oyun kurucusu olarak üçüncü yılım, ama içimdeki gerginlik sanki ilk maçımış gibi hissettiriyor.

Nasıl olmasın ki? Bu sahada son oynadığımda, boğazım düğümlendi. Tüm takımı da benimle birlikte batırdım ve bugün aynı lanet takımla oynayacağımız kesin, bu da hiç yardımcı olmuyor. Lightning.

Olumlu tarafı, takımımız sezon öncesi çok iyi performans gösterdi. Hücumumuz NFL'deki en iyisi ve savunmamız da neredeyse aynı derecede iyi. Bundan daha fazlasını isteyemem.

Belki de kıvılcı saçlı bir pop yıldızından bir mesaj hariç. Ama o gemi yoluna devam ediyor gibi görüldüğüne göre, kafamı kıcımdan çıkarıp ait olduğu yere, maça odaklanmam gerekiyor.

Zihnimde oyunlarımızı bir kez daha gözden geçiriyorum. Gözümden kaçan bir şey olmadığından emin olmak için, çünkü Sloane Walker aklımdan çıkmıyor. *Ay, Dios. Onuncu sınıftaki Maria Garcia'dan beri hiçbir kızı bu kadar düşünmemiştim.*

Tüm bu durum beni tam bir aptal gibi hissettiriyor. Çünkü sezon ve özellikle bu maç, uyanık olduğum her an kafamda büyük bir yer kaplasa da, Sloane yine de saçma sapan bir şekilde aklımı kurcalamayı başardı. Ve bunun sebebi sadece abuela Ximena'nın onun ne kadar muhteşem olduğunu durmadan anlatması değil.

Ama bugün değil. Vücudumu hızlıca sallayarak düşüncelerimi sıfırladım. Önümüzdeki saatler takıma ait.

Pop yıldızları ya da kötü yazılmış mesajlar yok.

Futbol maçları hariç, kapalı gişe stadyumlar yok. Ve on üç yaşımdan beri hayranı olduğum bir oyun kurucuya karşı bir kez daha oynayacağım gerçeği yüzünden stres yok. Lanet olası Hunter Browning.

Ama bugün Hunter'la ilgili değil. Benimle ve oyun kitabıyla ilgili. Benimle ve oyunla. Benimle ve *topla*.

Isınma odasına gidip, geçen yılki Super Bowl'daki oyunlar aklımdan geçerken koşu bandında hızlıca üç mil koşuyorum. Lightning'in en başarılı savunma dizilişlerini tek tek gözden geçiriyorum. Sonra, üçüncü çeyrekte bir touchdown gerideyken sevdikleri o lanet bölge blitz'i de dahil olmak üzere, onlardan kaçtığımı hayal ediyorum.

Her şeyin yolunda ve rahat olduğundan emin olmak için birkaç esneme hareketi yapıyorum ve koridordan soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Saatime hızlıca baktığımda, diğerlerinin gelmeye başlamasına yaklaşık yarım saatim olduğunu görüyorum. Ancak soyunma odasının kapısını açtığımda, Marquis'in çoktan orada olduğunu görüyorum. En iyi arkadaşım, bu işin en iyi sol bekçisidir ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, beni bekliyordu. "Naber

dostum? Hazır mısın

" diye soruyorum, çantamı dolabımın önündeki yastıklı bankın üzerine bırakırken. "Ben de sana bunu soracaktım," diye cevaplıyor. "Son birkaç gündür

. Sinirlerden mi yoksa başka bir şeyden mi?"

"Uzak mı?" diye tekrar ediyorum, birazcık kırılmış bir şekilde. "Atışlarım her zamanki gibi..."

"Kollarından bahsetmiyorum." Gözlerini kısarak bana bakar. "Cal'dan beri arkadaşız dostum. Kafanda bir şey varken bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Buna bir cevabım yok, çünkü çoğunlukla o haklı. Kafamın içindeyim. Bu yüzden üç saatten fazla erken geldim ve takım terapistinin bana öğrettiği tüm o

görüntüleme alıştırmalarını yapıyorum. Böylece bu durumdan kurtulmaya çalışabilirim.

Marquis beni yeterince iyi tanıyor, sessizliğin rıza anlamına geldiğini biliyor, bu yüzden geri çekilmek yerine, baskı yapmaya karar veriyor. "Hunter için mi endişeleniyorsun? Çünkü, şüphesiz, sen ondan daha iyisin."

"Öyle diyemem, ama hayır. Lightning'e yenilmekten endişelenmiyorum." Bugün bu sahada her iki kolumu da kırmaları gerek, yoksa bunun olmasına izin vermem.

"Ailen?" diye sorar. Endişe onu ele geçirince kaşlarının iç kenarları birleşir. O kadar uzun süredir arkadaşız ki benim ailem onun ailesi, onun ailesi de benim ailemdir. "Büyükannen iyi mi? Kız kardeşini kimse rahatsız etmiyor mu?"

"Kız kardeş" derken Lucia'yı, "kimse" derken de onun pislik eski erkek arkadaşını kastediyor. İkinci sınıfta ikisini tanıştırmama yardım etmişti ve ilişkilerinin boktan bir hal almasını benim kadar kişisel olarak algıladığını biliyorum. "Lucia iyi. Hukuk fakültesinden biriyle çıkıyor ve çok mutlu görünüyor."

"Bu iyi." Başını salladı. "Bu gerçekten iyi. Peki kim o?"

Şimdi de benim kaşlarım çatıldı. "Neden bir kadın olduğunu düşünüyorsun?"

Marquis bir an şaşırmış gibi göründü, ama sonra omuz silkti. "Peki, o zaman kim o?"

"Demek istediğim o değildi." Ona bir bakış attım.

Ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Hey, yargılamıyorum. Sadece, iş olsaydı bana söylerdin diyorum. Ailen iyi, para da olamaz, çünkü artık çok zenginsin. Geriye romantizm kalıyor. Peki, kimler?"

Ah, boş ver. Onun tavsiyesiyle, şimdiye kadar yaptıklarımın daha kötüsünü yapamam. "O," sonunda pes ederek başımı sallayarak söylüyorum. "Ve onun kim olduğu da sorunun bir parçası olduğundan eminim."

Bir saniye içinde zafer kazanmış gibi görünen yüzü şaşkınlığa dönüştü. "Tamam, ben iyiyim dostum, ama o kadar da iyi değilim. Yardımımı istiyorsan, bana biraz daha bilgi vermelisin."

Bana yardım edebileceğinden emin değilim, ama yine de ona durumu anlatırım, çünkü tek başıma pek bir şey yapamıyorum.

"Sloane Walker mı?" hikayenin ortasında haykırır.

"Evet."

"Sloane Walker mı? Şarkıcı olan mı?"

"Evet, dostum. Şarkıcı." Belki de bu kötü bir fikirdi.

Şüpheli bir ifadeyle bana bakar. "Bir sürü ölü erkek arkadaşı olan mı? O Sloane Walker mı?"

"İki," diye sözünü kestim. "Bir sürü değil, *iki* ölü erkek arkadaşı var."

"Çünkü *bu* durumu daha iyi hale getiriyor." Başını salladı. "Üçüncü ölü erkek olmak için seçmelere katılmadığından emin misin?"

"Kesinlikle eminim, Marquis." Bu çok kötü bir laftı ve o ellerini kaldırmadan önce bile, sesimin hissettiğim kadar sinirli olduğunu biliyorum.

"Tamam, tamam! Üzgünüm, sormak zorundaydım."

Bunu yaptığından pek emin değilim, ama sonunda hayatına devam ediyor gibi görüldüğü için bu konuyu zorlamıyorum.

"Yani ona gönderdiğin şeyleri alıp almadığını bile bilmiyor musun?" diye soruyor bir dakika sonra.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, dondurmayı kesinlikle aldı. Mesajla teşekkür etti."

"Hey, sonunda numarasını almışsın!" Gülümsayarak sırtıma vurur. "Etkilendim. Bir bakayım. Belki bir alt metin falan vardır."

"Altı kelimeydi Marquis. Gizli anlamlar için fazla yer yok." Utanarak telefonumu çıkarıp Sloane ile olan kısa sohbetimi açtım. Dört gün sonra, onun tekrar mesaj attığını gördüm.

Sloane: Espresso

Sloane: Üzgünüm, bunu şimdi gördüm

Ne oluyor lan?

"Bekle, sana şu anda mesaj mı atıyor?" Marquis omzumun üzerinden eğilip, Sloane'ın yazdıklarını beklerken ekranda zıplayan üç küçük mavi noktayı izliyor.

Ama mesaj gelmez. Noktalar bir süre zıpladıktan sonra kaybolur. Sonra tekrar zıplar ve tekrar kaybolur. İzlemeye devam ederim, ama bu sefer kaybolduktan sonra geri gelmezler.

"Bu mu?" Marquis benim adıma öfkelenmiş gibi konuşuyor. "Espresso mu? Dört gün sonra tek söylediği bu mu?"

"Öyle görünüyor." Tanrım. Dört gün boyunca bir fincan kafein için bekledim. "Kesinlikle ilgilenmediğini düşünüyorum."

"Evet, anlıyorum." Başını sallıyor. Harika. Hazır başlamışken, bir de karnıma yumruk atsa bari. "Ama cevap vermek zorunda olmadığı halde mesajına cevap verdi," diyor, beni neşelendirmeye çalışıyor. Sonra da "Sanırım bu pek teselli olmuyor," diye ekleyerek yine her şeyi mahvediyor.

" diyor, beni neşelendirmeye çalışıyor. Sonra da "Sanırım bu pek teselli olmuyor" diye ekleyerek yine her şeyi mahvediyor.

"Bu seni teselli eder mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ama ona bunu sorardım. Ne diyeceğini görmek için."

"Onu korkutmamaya çalışıyorum. İhtiyacı olan son şey, onu taciz eden sert bir adam. Eminim hayran kitlesinde zaten bolca vardır."

"Planın bu mu?" Şüpheli bir ses tonuyla soruyor. "Onu taciz etmek mi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye tersliyorum.

"Biliyorum, ama sen biliyor musun? *O senin* numaranı istedi. Sana mesaj attı, sonra da biraz zaman geçse de sana cevap yazdı. O yüzden, bir ara sohbet etmek ister mi diye sormak taciz sayılmaz. Hayır derse, sorun değil. Devam et. Ama şansını denemenin bir zararı yok, özellikle de o sana tekrar ulaştıktan sonra, ne kadar saçma olursa olsun."

Tartışmaya başlıyorum ama o sözümü kesiyor. "Her halükarda, bu konuyu çabuk hallet yoksa koç sana o kadar baskı yapacak ki sezonun geri kalanında onu hissedeceksin."

"Alınmayın, Marquis, çünkü bu konuşmayı gerçekten takdir ediyorum. Ama oturmadan önce bunların hepsini biliyordum." Ayağa kalkmaya başlıyorum, yarım saatlik ağırlık çalışmasının kafamı toplamama yardımcı olacağını umarak, ama o elini uzatıyor. "Sakin ol, Sly," diyor başını sallayarak. "Sadece gerçekleri ortaya koyuyorum gerçekleri sıralıyorum. Bana göre, iki seçeneğin var. Birincisi, Sloane Walker'ı unutmaya karar verirsin ve birkaç gün içinde normale dönersin..."

"Bundan pek emin değilim."

"Tamam, belki birkaç günden fazla sürer. Ama ona *aşık* değilsin, değil mi?"

"Onu tanımıyorum bile," diyorum ona, ama konserin olduğu gece gözlerinde gördüklerimden sonra, bu da pek doğru gelmiyor. Ona asla itiraf etmem, ama ondan kesinlikle *hoşlanıyorum*.

"Aynen öyle diyorum, ve bu kuru mesajlarla, ona şansın olmayacak. Ya onu unutursun, ya da..."

"Ya da ne?" diye soruyorum ihtiyatla, çünkü en iyi arkadaşım şeytan gibi sırtıyor.

"Ya da bahsi yükselt."

"Ne demek istiyorsun? Cesaretimi toplayıp Vivian'ın menajeriyle tekrar iletişime geçmesini mi sağlamalıyım?"

"Bunu yapabilirsin," diye onaylıyor, ama birden gözlerinde bir parıltı belirliyor

ve bu bana onun çok daha iyi bir fikri olduğunu gösteriyor — ya da bakış açınıza bağlı olarak çok daha kötü bir fikri.

"Ya da daha büyük bir şey yapabilirsin. Sonuçta, kadınların kur yapılmasından hoşlandığı evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir. O yüzden ona kur yap."

"Bu hafta ona iki kez çiçek gönderdim ve ardından yüz dolarlık dondurma sundae aldım."

"Ben de onu diyorum." Elleriyle patlama hareketi yapar. "Sloane büyük şeylere alışkın. Sen daha da büyük bir şey yapmalısın."

"Daha büyük dedin," diye karşılık verdim, her saniye daha da şüphelenmeye başlayarak. "Daha büyük ne zaman *devasa* oldu?"

"Ben işin içine girdiğimde, tabii ki."

Ona hızlıca yan gözle bakıyorum. "Beni tedirgin ediyorsun." Marquis, inceliğiyle tanınan biri değildir.

Ama o sadece sırtıp, karnaval çığırtkanı gibi öne eğilir. "Sana fikrimi anlatayım." Ancak başka bir şey söyleyemeden, soyunma odasının kapısı açılır ve hücum koçlarından Jerry içeri girer.

"İşte buradasın Sylvester. Mike, gazeteciler gelmeden önce birkaç şeyi gözden geçirmek istiyor. Maçla ilgili önemli konuşma noktaları falan."

"Tabii, hemen geliyorum." Bir saniye Marquis'e dönerek, "Aklımı başıma toplamama yardım ettiğin için teşekkürler. Sonra görüşürüz, tamam mı?" derim.

Gülümser. "Merak etme dostum. Ben hallederim."

Tam olarak neyi halledeceğini bilmiyorum, ama onu vazgeçirmem gerekeceğinden eminim. Yine de, Jerry ensemdeyken, soracak vaktim yok. Maçtan sonra daha fazla konuşabiliriz. Telefonumu cebime atıp Jerry'yi takip ederek takım ofisine gidiyorum.

Bir saat sonra, basın mensuplarının karşısına çıkıp, kolumun hiç olmadığı kadar iyi olduğunu ve koçun benden söylememi istediği tüm noktaları vurguluyorum. Bir saat sonra, kulaklıklarımı takıp koşu bandına geri dönüyorum ve zihnimde bir kez daha oyun üstüne oyun, sonuç üstüne sonuç koşarken tamamen oyuna odaklanıyorum.

Maç başlamak üzereyken nihayet Marquis ile tekrar yüz yüze geliyorum. "Merak etme Sly. Ben arkadayım," diyor bana orta sahaya geçerken.

"Ben de senin arkanı kolluyorum," diyorum, tam da yazı tura atmadan önce. Yazı tura atışını kazanıyoruz ve iki dakika sonra, oyun bizim

Hızlı ve yoğun bir maç. Lightning, son sekiz Super Bowl'un beşini, savunmaları boktan olduğu için kazanmadı, bu kesin, ve Marquis bana koşarak gelene kadar, devre arasına kadar Sloane'ı tekrar düşünmeye bile vaktim olmadı.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" diye soruyor, ses tonu kesinlikle güvenmemem gerektiğini ima ediyor.

"Neden?" diye cevap veriyorum, içimi bir endişe kaplıyor.

Omzumun üzerinden başını sallar, yüzünde sırtkan bir gülümseme vardır. "Arkanı dön ve kendin gör." Gözlerinde bir parıltı vardır, bu genellikle felakete iki saniye kaldığım anlamına gelir.

Yavaşça arkanı döndüm, sanki bir korku filmine düşmüş gibi hissediyordum. Döndüğümde... Döndüğümde, kafamdaki her şey boşaldı.

Kalabalığın ani sessizliğinden ve ardından gelen, hiç durmayan alkışlar, çığlıklar, yuhalamalar ve ısıklardan anladığım kadarıyla, onlar da benimle aynı anda olanları anladılar.

Üniversiteye başladığımız yazdan beri en iyi arkadaşım olan adama dönüp bakarım. "Hay sikeyim, Marquis! Ne yaptın sen?"

"Bahsi yükselttim." Kaskının arkasından gülümsemesi parlıyor. "Söz veriyorum, bunu görmezden gelemeyecektir."

Bölüm 12

Sloane

Menajerimin sesine çok benzeyen bir ses uzaklardan geliyor ve ben yatağımda dönüp başımı yastığın altına gömüyorum ve sesin kesilmesini diliyorum. Kesil artık.

Ama durmuyor. Hatta, daha önce olduğundan daha yüksek ve daha ısrarcı bir şekilde geri geliyor. "Sloane, uyanman lazım."

Yine sesi görmezden geliyorum — kısmen Bianca Los Angeles'ta olduğu ve onun taklidini yapan kişiyle konuşmak istemediğim için, kısmen de saatlerce dönüp durduktan sonra nihayet uykuya dalmış gibi hissettiğim için. Yeni bir şehirde ilk gece hiç iyi uyuyamam.

Yorganın içine daha da gömülürüm ve tekrar uykuya dalmaya başlarım. Chicago'daki eski dairemde olduğumu ve yemek odasının rengini seçtiğimi hayal etmeye başlamıştım ki - Sly'ın gözleri gibi kahve rengi - ses tekrar duyulur. Ve bu sefer, nazik olmaya zahmet etmez.

"Ne kadar çabuk uyanırsan, başımıza gelecek medya fırtınasıyla o kadar çabuk başa çıkabiliriz."

Medya fırtınası sözcükleri beni yataktan fırlatır. Yorgun, huysuz, uyurken bile Sly'ı düşünmeden duramayan tarafım, yorganı başımın üzerine çekip bu felaketten saklanmaktan başka bir şey istemese de, deneyimlerim bana saklanmanın işleri daha da kötüleştirdiğini öğretmiştir.

"Kalktım, kalktım!" diyorum, ama eminim ki bu sözlerim anlamsız bir şekilde çıkıyor. Yatağın yanındaki saate hızlıca baktığımda, en son o lanet şeyi gördüğümünden bu yana dört saatten biraz fazla zaman geçtiğini anlıyorum. Dün geceki konserin acımasız ve yorucu olduğunu düşünürsek, uykusuzluk zaten büyük olan yaraya tuz basıyor.

Gözlerimi ovuşturup saçlarımı yüzümden çekiyorum ve odama giren kişiye odaklanmaya çalışıyorum. Bryan olmasını bekliyorum, kriz yeterince kötüyse belki Olivia bile olabilir. Ama Bianca'nın ciddi mavi gözlerine baktığımda, kalbim göğsümde takılıyor.

Beş alarmlı yangın moduna

moduna geçiyorum. Bryan ve Olivia'nın yanı sıra menajerim de buradaysa, gerçekten çok ciddi bir sorun olmalı. Bianca en son habersiz geldiğinde, tüm dünyam yanıyordu. Uyarı yok, alarm yok, sadece ilk kostüm değişikliğinden önce arka planda yükselen alevler vardı.

Bir an için, Jarrod'un öldüğünü ilk öğrendiğim beş yıl öncesine geri döndüm. Travma geçirmiş, yıkılmış, *dehşete kapılmışım*.

"Ne oldu?" Sorarken bile, bu sabah saat dokuzda yatağa yattığımdan beri neyin ters gitmiş olabileceğini anlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Dün gece ekipmanlarla bir dizi talihsizlik yaşadık, ki bu neredeyse hiç olmaz, ama bu yönetici düzeyinde bir felaket değil.

Bryan'ın anlattığına göre, hayranlar bu aksaklıkları neredeyse hiç fark etmemişlerdi, beni birkaç dakika boyunca sahnenin dört kat yukarısında sallanmaya bırakan aksaklık hariç. Ama ben oradan "Firelight"ı söyledim ve bu onları her zamankinden daha mutlu etmiş gibi görünüyordu, ama beni çok korkutmuştu.

Peki, Bianca'nın son dakikada Vegas'a giden uçağa binmesini gerektirecek kadar, kendimi odama kapatıp rahatlatıcı bir film ve bir torba karamelli patlamış mısırla ne kadar zaman geçirdim? Sadece altı saat oldu.

Tabii, filmin çoğunu futbol süperstarı Sly Sylvester hakkındaki hikayeleri okurken geçirdim ve film bittikten sonra bir saat boyunca odada dolaşarak, ona olan bu garip hayranlığımdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Sonunda pes edip uyumama yardımcı olması için birkaç melatonin aldıktan sonra, Pauline'e mesaj atmaya karar verdim. Ve o anda, gelen kutumda çok garip, çok kısa bir konuşma fark ettim. Bu konuşmayı benim başlatmadığımdan eminim.

Ben: *Dondurma için teşekkürler*

Sly: *Rica ederim*

Sly: *En çok hangi tadı sevdin?*

Tüm konuşma dört gün önceydi ve muhtemelen öylece bırakmalıydım. Ama bunu ilk kez gördüğümde ve telefonumda onun adını gördüğümde biraz kafam karıştı, bu yüzden espresso dondurması hakkında bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım. Ve sonunda, sonunda, yorgunluktan uykuya daldım.

Bulanık hatıralar beni paniğe sevk etti. Ne gönderdim ben? Ve bu nasıl böyle bir şeye neden oldu?

Yatağın yanındaki komodinden telefonumu almak için uzandığımda Bianca öne çıkıp yatağın kenarına oturdu. "Sorun yok, Sloane. Konuşacağız ve

sonra neler olup bittiğine bakabilirsin, tabii hala istiyorsan."

Hala istiyorsam mı?

"Ne oldu?" Sesim korkudan titriyor. "Ne yaptım ben?"

"*Sen* bir şey yapmadın," diyor Bryan odanın köşesindeki yerinden, benim kısa şort ve kaşkorse giymiş halime değil, pencereden dışarıya bakarak. "Mateo Sylvester yaptı."

"Sly mi?" Olivia'nın bana uzattığı bornozu alıp giydim ve belime kemerini bağladım. "Mesajlarımız..."

"Mesajlar mı var?" Bryan öne çıkar. "Ne tür mesajlar? Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz ki, ortaya çıkarsa hazırlıklı olabilelim."

"Neden ortaya çıksınlar ki?" Bir kez daha telefonuma uzanırken kanım donar. Bu sefer kimse beni durdurmaz. Jarrod'un mesajları ölümünden sonra ortaya çıktı, bana onu geri almam için yalvardığı mesajlar da dahil... ve ben hayır demiştim. "Aman Tanrım. Sly yaralandı mı? O..."

"Sly iyi," diye cevapladı Bianca, Bryan'a sinirli bir bakış atarken. "Aslında, bildiğim kadarıyla, şu anda San Diego Lightning ile futbol maçının ikinci yarısını oynuyor."

Sesi pek etkilenmiş gibi gelmiyor.

Mesajlarımı açtım ve Sly'a gönderdiğim son mesaj tam orada duruyordu. Zararsız bir mesajdı, en azından ben öyle düşünmüştüm.

Ben: Espresso

Ben: Üzgünüm, bunu şimdi gördüm

Telefonumu herkesin görebileceği şekilde uzatıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor Bryan keskin bir sesle. "Diğerleri nerede?"

"Başka yok," diyorum ona. Pauline bir şey gönderip sonra silmediyse tabii, ama onun böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Konuşmayı başlatmanın benim için iyi olacağını düşündü. Ama başka bir şey yapmazdı — bu işin inişli çıkışlı dünyasında kesinlikle emin olduğum tek şey bu.

"Artık bu sabah saat sekizde melatonin etkisiyle mesaj yağmuruna tutmadığımı bildiğinize göre, biri bana ne olup bittiğini anlatabilir mi?"

Bianca ve Olivia birbirlerine bir kez daha bakiştılar ve menajerim bana önceden hazırlanmış bir videonun bulunduğu bir iPad uzattı.

Bu sefer midem bulanırken bunun geçmişimle hiçbir ilgisi yok, tamamen Sly'ın tam önümde olmasıyla ilgili. Elbette, o binlerce kilometre uzakta

binlerce kilometre uzakta, ama yine de tam orada.

Sanki kameraman aklımı okuyabiliyormuş gibi, sahada ortada duran Sly'a doğru kamerayı çeviriyor. Kaskı ve koruyucuları takılı olabilir, ama yine de gevşek ve rahat hareketlerinden onun olduğunu anlayabiliyorum.

En azından topu alana kadar. Sonra topu atacak birini ararken tüm zarafeti ve enerjisi ortaya çıkıyor. Birini bulduğunda, tüm gücünü ortaya koyuyor ve top en az yetmiş beş metre havada uçuyor, ancak başka bir Twisters oyuncusu tarafından yakalanıyor ve o da topu doğrudan gol çizgisine taşıyor.

"Touchdown!" diye bağılıyor yorumcu ve taraftarlar çılgına dönüyor.

Kamera kalabalığa doğru kayar ve aniden Olivia'nın bana gösterdiği şeyi görürüm. Birkaç taraftar, "sly + sloane" yazan pankartlar taşıyor. Ya da daha kötüsü, "Sloaney".

"Bunlar nereden çıktı?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Abuela Ximena ve benim soyunma odamdaki o fotoğraf mı?"

"Öyle düşünüyoruz, evet," diyor Bryan, gergin bir şekilde volta atarken.

"Sadece birkaç hayran heyecanlanmış, değil mi?" Büyük sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Yani, futbolun altın çocuğu ile yüzeysel bir bağın olması bile pek iyi bir görüntü değil. Ama son sekiz yılda bundan çok daha kötülerini atlattık. "Eğer bu haberi beslemezsek, birkaç gün içinde unutulacaktır," diyorum onlara.

Ama kalbim hala hızlı atıyor — bunun nedeni tabelalar mı, yoksa devre arası geldiğinde Sly'ın kaskını çıkarırken ve bir takım arkadaşı sırtını okşarken onu yakın çekim yapmam mı, bilmiyorum.

Onun iyi görüldüğünü biliyorum. Gerçekten, gerçekten iyi.

Parmaklarını, neredeyse sarkık olan kahverengi saçlarının arasından geçiriyor, yüzü heyecanla parlıyor. Gözleri parlak, yanakları kızarmış ve kalabalığı tararken gülümsemesi geniş.

"Anlamıyorum." Tabletime bakarken kafamı karıştırarak sallıyorum. "Eğer hayranlar değilse, o zaman ne... Lanet olsun!"

Takımımın neden DEFCON 1'e geçtiğini sonunda anladığımda, gerçekten yüksek sesle nefesimi tutuyorum.

İçimdeki her şey, gösteri ortasında kilitlenen donanım sistemi gibi birden durdu. Bir saniye önce sahnenin üzerinde sallanıyordum, ulaşılabilir bir yerdeydim ama hala şarkı söylüyordum. Bir saniye sonra, önümde hiçbir güvenlik ağı olmadan ve nereye düşeceğimi bilmeden serbest düşüşteydim.

"Hay sıçayım!"

"Bir daha söyleyebilirsin," diyor Bryan alaycı bir şekilde.

"O az önce..." Aniden boğazım kapanıyormuş gibi hissederek kelimeleri zorla çıkardım.

"Evet, yaptı," diyor Bianca. Bir şekilde hem kızgın hem de hayranlık duyuyor gibi konuşuyor.

Gözlerim ekrana, stadyumun üzerinde herkesin görebileceği şekilde duran dev ekrana yapışmış durumda. Ekranın üzerinde Sly'ın üniformasıyla, maçtan sonra biraz terli ve dağınık görüldüğü bir fotoğrafı var.

Ama beni dehşete düşüren onun resmi değil. O resmin üzerine yazılmış büyük harflerle yazılmış kelimeler, beni ağımın içine girip bir daha asla çıkmamak istememe neden oluyor.

SLOANE WALKER, GELECEK HAFTA SONU SENİ LOS
ANGELES'TA BİR RANDEVUYA
ÇIKARABİLİR MİYİM?

Bölüm 13

Sloane

Gözlerimi kapatıp sertçe ovuşturuyorum, yeterince dilersem gördüklerimin kaybolacağını umarak, dua ederek.

Hayatımda ilk kez böyle bir şey ummuyorum. Ayrıca ilk kez hayal kırıklığına uğramıyorum, çünkü gözlerimi açtığımda dev ekran hala orada. Sadece kalabalığın ses seviyesi değişmiş.

"Ne halt ediyordu?" diye fısıldıyorum.

"*Asıl soru bu,*" diye cevaplar Bianca, yanımdaki yatağa yerleşirken.

"Ne *halt ediyordu* bu adam?" Bu sefer içimden yükselen endişeyle bağıriyorum, kan dolaşımda zincirleme reaksiyonla yayılan endişe, kalbimin iki kat daha hızlı atmasına ve ciğerlerimin nefes almakta zorlanmasına neden oluyor.

"Bu ne zaman oldu?" Kimse hemen cevap vermediğinde, bu sefer daha yüksek sesle tekrar soruyorum. "Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Biraz fazla doksan dakika," diyor Bryan somurtkan bir şekilde.

"Doksan dakika." Bu kelimeler, çok sert çekilmiş bir tel gibi derimin altında titriyordu; gergin, titrek, kopmak üzere.

Bianca'ya dönüyorum. "Buraya çabuk geldin."

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılır. "Helikopterle geldim." "Eminim öyledir."

Titrek bir nefes alıp paniği bastırmaya çalışıyorum, kendime bunun beş yıl öncesinden farklı olduğunu hatırlatıyorum. Bir nefes daha alıp yavaşça veriyorum, sonra nihayet diğerlerine dönüyorum. *Siktir, medya haberlerinden nefret ediyorum.*

"Neden Los Angeles?" Aklımdan geçen milyonlarca sorudan biri bu, ama şu anda cevaplaması en kolay olanı.

"Görünüşe göre Twisters gelecek hafta sonu orada oynayacak. Ve turnenin bir sonraki durağı orası olduğu için..." Bianca'nın sesi kesilir. "Ödevini yapmış. Bu kadarını kabul edebilirim." Kaşlarımı kaldırırım.

"Yani, viral mı oluyor?"

Bu saçma bir soru, tabii ki viral olacak, ama onların tepkileri

bana çok şey anlatacak.

"Veba gibi," diye cevaplar Bryan.

"Bahar tatilinde cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi," Olivia aynı anda diyor. Vay canına. İki gerçekten berbat seçim. Yine paniğe kapılıyorum. "Peki ne yapacağız?" diye soruyorum, hasarın ne kadar kötü olduğunu görmek için telefonumu kaydırıyorum. #sloaney TikTok ve Twitter'da trend oluyor. Lanet olsun, benim şansıyla, muhtemelen şimdiye kadar Facebook'a bile ulaşmıştır.

Bianca, daha fazla derinlemesine bakamadan telefonumu elimden alır. "Bunu birazdan bakacağız," der bana sert bir şekilde. "Olivia'nın hazırladığı bir sunum var."

"Doksan dakika içinde mi?"

"Artık yüz dakika," diyor Olivia, odanın diğer tarafındaki masasından. Önünde üç dizüstü bilgisayar açık. "Giderek büyüyor."

Tabii ki öyle. Bu kasabada dramalar sadece büyümekle kalmaz, metastaz yapar. Tanrım. Oda dönmeye başlıyor. "Sloane, iyi misin?"

Hayır, değilim. Hiç de bile. Ama kendimi zorlayarak daralmış ciğerlerime uzun, yavaş bir nefes çekiyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bir kez çöktüm, medyanın beni yok etmesine neredeyse izin verdim.

Pauline beni bulup kendimi kurtarmama yardım ettiğinde, bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime kendime söz verdim. Bu sözümü tutmaya kararlıyım.

"Peki ne yapacağız?" diye soruyorum. "Nereden başlayacağız?"

Birbirlerine bakiştılar, sonra Bryan biraz fazla dikkatli bir şekilde, "Bence bu sana bağlı," dedi.

"Sana bunun için para ödediğimi sanıyordum," dedim ifadesiz bir yüzle.

Bryan Bianca'nın yanına oturur ve sanki beni *teselli etmek istermiş* gibi omzuma dokunmak ister gibi görünür.

Ona gözlerimi kısarak baktım, ama her zamanki gibi o da gözlerini kısarak karşılık verdi. Yine de konuşmaya devam ederken elini çekti. "Zaten birkaç plan hazırlamaya başladık. Ama hangisini uygulayacağımız, Sly konusunda ne yapmak istediğine bağlı."

"Onu öldürmek dışında mı?" Tek istediğim, bu turu ortalığı karıştırmadan ve büyük bir haber döngüsü yaratmadan atlatmaktı. Mateo Sylvester sayesinde, ikisini de yaptım.

"Şu anda sana çok fazla göz dikilmiş durumda, cinayet bir seçenek olamaz," diye cevapladı Bianca, sesinden bu öneriyi zaten düşünmüş ve reddetmiş olduğunu anladım.

Ve bu işin zehirli olması gerekmediğini söylüyorlar. Vay canına.

Sonra son on yıldır karşılaştığım her sorun için yaptığı şeyi yapıyor: sorunu parçalara ayırıyor ve bana bir seçim sunuyor. Onun bir kızın isteyebileceği en iyi menajer olmasının bir nedeni var.

"Herhangi bir şey yapmadan önce, Sly hakkında bir karar vermelisin," diye açıklıyor. "Eğer onunla çıkmak istiyorsan, bir şey yapacağız. Eğer onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsan, başka bir şey yapacağız. Ve eğer ikisinin arasında bir yerdeysen, şu anda rahatsız ama aynı zamanda biraz da merak ediyorsan, üçüncü bir şey yapacağız. Ama sen karar verene kadar, beklemede kalacağız."

Normal bir insan için, hatta normal bir pop yıldızı için, bu muhtemelen nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın sorun olmazdı. Ama dünyanın yarısı, en iyi ve en parlak iki kişinin ölümünden sorumlu tuttuğu bir kadın için durum tamamen farklı.

Hayden zeki ve sevimli, komik ve biraz da şapşaldı. Ve tam bir pislikti, ama dünyanın çoğu bunun farkında değil. Onlar sadece çok erken ölen tatlı çocuğu hatırlıyorlar.

Jarro'da gelince... Jarrod her şeydi ve hiçbir şeydi. Bir an çekici, esprili, harika, bir an sonra ise acımasız, çaresiz bir akıntıydı — sizi de kendisiyle birlikte aşağı çekene kadar fark edemeyeceğiniz türden.

Hayden'da olduğu gibi, Jarrod'un hayranlarının hiçbirisi onun bu yönünü görmedi. Kimse görmedi. O özel işkenceyi bana sakladı.

Bir an için, yine o verandadayım. Camlar kırılıyor.

Su sıcıyor.

Jarro'dun çarpık yüzü bana doğru bağıyor.

Hayır, hayır, hayır. Anıları kafamdan silip atıyorum. Oraya gitmeyeceğim. Bugün değil, kendimi tekrar açmaya cesaret edebilecek kadar mazoşist olup olmadığımı karar vermem gereken bir günde değil.

Ama o kadar yakışıklı, o kadar çekici ve dün gece kendime izin verdiğim Google aramasına göre, tamamen altın değerindeyken bunu nasıl yapabilirim? Onunla çıkmak, kızartma tavaından doğrudan cehenneme gitmek gibi olur.

Hayır, teşekkürler. İlk iki seferden kalan yaralarım hala varken olmaz. Ve her zaman da olacak.

"Peki ya halk? Onlar nasıl tepki gösteriyor?"

"Aslında hayranların *çok sevdi*. Çoğu, Jarrod'un talihsiz ölümünün acısını nihayet atlattığın için çok heyecanlı görünüyor." Bryan'ın sesi, kahvaltıda yediği tost kadar kuru. "Tabii ki,

bunca yıl sonra nihayet dikkatini çeken adamdan da çok etkilenmişler."

"O benim dikkatimi çekmedi," diye itiraz ediyorum.

"Evet, ama onlar bunu bilmiyor," diyor Bianca. "Hatta ikinize bir çift adı bile takmışlar. Sloaney."

Konserimde ve sonra Sly'in maçında bu tabelaları gördüğümü hatırlıyorum. "İnan bana, biliyorum," diye şikayet ediyorum ve yatağa uzanıyorum.

"Saçmalıkları kesmenin zamanı geldi," diyor Bianca, yanıma bir sandalye çekip mavi gözlerini benimkilere dikerek. "Bize dürüst ol, Sloane. Bu adam hakkında ne düşünüyorsun? Olivia bütün sabah onu araştırdı ve henüz kötü bir şey çıkmadı. Birkaç yıl önce başka bir oyuncuyla kavga etmiş, ama o zamandan beri bir şey yok. Onun gibi yakışıklı ve yetenekli yirmi yedi yaşındaki bir profesyonel basketbolcu için, neredeyse korkutucu derecede temiz."

Blazerini çıkarmak için bir an durur, onu dikkatlice sandalyenin arkasına asar ve devam eder. "Elbette, nihai kararımızı vermeden önce araştırmaya devam edeceğiz, ama ilk aşamadaki geçmiş kontrolünden geçti."

"Geçmiş araştırması mı yapıyorsunuz?" diye soruyorum, yeniden dehşete kapılmış bir halde.

"O, sana önceden haber vermeden tüm dünyanın önünde çıkma teklif etti," diye yanıtladı Bianca, sesi nazik ama kararlıydı. "Tabii ki yapıyoruz. Son partnerini inceleme konusunda dikkatsiz davrandım ve sen yıllar sonra hala bunun bedelini kişisel ve profesyonel olarak ödüyorsun. Hiçbirimiz bu hatayı bir daha yapmayacağız."

"Senin yanındayız," diyor Bryan ciddi bir şekilde ve bu, bizim her zamanki düşmanca ilişkimizden o kadar farklı ki, gözlerim doluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

"*Hepimiz* senin yanındayız," diye vurgular Olivia. "Ve ne karar verirsen ver, bunu atlatacağız."

Bir an için, kendimi Sly hakkında düşünmeye bırakıyorum. Medya değil. Geçmişim değil.

Onun çok güzel yüzünü ve çok mükemmel vücudunu değil. Sadece onu. Gerçek onu.

Büyükannesini konsere götürmek için elinden geleni yapan, kız kardeşinin pratik yapması için tırnaklarını boyamasına izin veren ve dikkatimi çekmek için yüz dolarlık dondurma kupaları gönderen adam.

"Halk gerçekten umursamıyor mu?" diye soruyorum, çünkü bu pek olası görünmüyor.

"Oh, bazıları çok umursuyor," diye Bryan kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Tabii ki umursuyorlar." Elim, telefonuma uzanma isteğiyle titriyor, ama kendime bakmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Hayden, Jarrod, Sly ve benim hakkımda söylenenleri bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece kendimi daha kötü hissettirecek.

Sly'a bir şey olursa, Kara Dul gerçekten tekrar saldırırsa, bundan geri dönüş olmaz. Ne kariyerim için, ne de benim için.

Bunu bilmek, karar vermem için yeterli.

"Yapamam," diyorum boğuk bir sesle, içimdeki duvarlar, ters gidebilecek her şeyi düşününce parçalanıyor. Bu yüzden onları onarıyorum, yıkılmaya başlasalar bile daha yüksek inşa ediyorum. "Yapamam. O çok ünlü, çok sevilen biri. Ona bir şey olursa, ben asla..." Sesim çatlar, ama cümleyi bitirmeme gerek yok, onlar anlar. Cümleye başlamama bile gerek yok.

"Tamam o zaman," diyor Bianca, ayağa kalkarak. "Kadını duydunuz. Bu akşamki konserden önce bunu düzeltmeye çalışalım."

Ama kimse kıpırdamadan önce, telefonum Sly'dan gelen bir mesajla titrer.

Hepimiz kilit ekranımdaki ismine bakıyoruz, ta ki Bryan telefona uzanıp bana uzatana kadar.

Titrek ellerimle kilidi açtım ve mesajlarıma baktığımda öfke, heyecan ve üzüntü içimde bir araya geldi.

Sly: *Çok, çok üzgünüm*

Telefon tekrar yanar. Ve her mesaj beni biraz daha incitir.

Sly: *Ne olduğunu gerçekten açıklamak istiyorum*

Sly: *Konuşabilir misin?*

Ve işte böyle, tutmak için çok uğraştığım iskele parçalanıyor. Ben de onunla birlikte parçalanacak mıyım, yoksa kalacak mıyım, bunu zaman gösterecek.

Bölüm 14

Sly

Maç bittikten saatler sonra boş soyunma odasında duruyorum ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Telefonum çalıyor ama bakmıyorum. Cevap vermiyorum da. Her çaldığında, onun olduğunu umarak irkiliyorum. Ama mesaj attığımdan bu yana saatler geçti ve Sloane cevap vermedi.

Asistan menajeri ve basın danışmanı da cevap vermedi.

Tüm ekibi tam bir sessizlik içinde ve bu beni tedirgin ediyor.

Özellikle de lanet olası gezegendeki herkes aradı, abuela Ximena'dan başlayıp neredeyse tüm arkadaşlarımla bitti. Ve hepsi tek bir şey hakkında konuşmak istiyor.

Kötü kızları sevdiğini

bilmiyordum. Evet dedi mi?

İyi zevkin var dostum.

Benim favorimden bahsetmiyorum bile: *Sırada seni öldüreceğinden endişelenmiyor musun?*

Tanrım. Bugüne kadar, telefon numaramı kaç tane sık pisliğin elinde olduğunu hiç bilmiyordum.

Takımın genel menajeri bile bu işe dahil oldu. Harika bir maç için beni tebrik etti, sonra hemen Sloane için bilet ayırması gerekip gerekmediğini sordu. Büyük Jumbotron Fiyaskosundan bu yana üç saat geçti ve şimdiden beş iç saha maçının biletleri tükendi.

Ayrıca, menajerimin telefonu da durmadan çalıyor. Halkla ilişkiler uzmanımınki de öyle. Gazeteciler. Marka temsilcileri. Varlığından bile haberdar olmadığım şirketlerden reklam teklifleri.

Zaten birkaç sağlam anlaşma yaptım ve doğru gelmeyen birçok teklifi reddettim. Ama şimdi? Tasarımcı markalarından içki markalarına kadar herkes, ulusal televizyonda Sloane Walker'a çıkma teklif eden adamdan bir parça istiyor.

Son birkaç yıldır birlikte çalıştığım Jackson-Ware Vakfı'nın temsilcileri bile heyecanlı. Aylardır Los Angeles'ta bir bağış etkinliği planlıyoruz

aylardır planlıyoruz ve şimdi Sloane'ı *sahneye* çıkarabilir miyim diye soruyorlar.

İnanılmaz bir şey.

Vivian dans ediyor, ama ben Marquis'i işkence etmenin en iyi yolunu düşünmekle meşgulüm, olumlu yanlarını düşünmeye vaktim yok. Bana büyük oynamamı söylediğinde, mücevherleri kastettiğini sandım. Bu pisliğin böyle bir karmaşa yaratacağını, hatta bunu gerçekleştirmek için dev ekran teknisyenlerine rüşvet vereceğini hiç hayal etmemiştim. Beni kızdırmak için çok şey gerekir. Peki şu anda? Bu pisliği kanatmak hiç de fena olmaz.

Ne halt yediğini sanıyordu? Sloane'ın dikkatini çekmek için tavsiye istemiştim, ikimizin hayatını steroidli bir Super Bowl devre arası şovuna çevirmek için değil.

En son istediğim şey, onun hayatını zorlaştırmaktı ve aldığım tepkiyi düşününce, onun tarafında neler olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu düşünce bile beni zaten olduğumdan daha büyük bir pislik gibi hissettiriyor.

Ama bu soyunma odasında oturup, stadyum kapılarının dışında beni bekleyen her neyse ondan saklanmak, hızla sıkıcı hale geliyor. Özellikle de Marquis dahil herkes çoktan gitmişken, onu bir köşeye sıkıştırıp bir açıklama ve bir tekme atmadan önce gizlice kaçmışken...

Siktir et. Basın dışarıdaysa, bütün öğleden sonra yaptığım gibi "yorum yok" derim.

Tünelden geçerek oyuncuların girişine doğru ilerliyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. Yürümeye devam ediyorum, Eylül sıcaklığının ortasına doğru.

Olumlu tarafı, güvenlik basını bu alandan uzak tutmuş olmalı, çünkü tüm muhabirler şu anda oyuncuların bulunduğu alanın dışında duruyorlar. Olumsuz tarafı ise, yaklaşık yüz kadar muhabir var ve benim tek çıkış yoluma tehlikeli derecede yakınlar.

Austin'de yüz kadar muhabir olduğunu bile bilmiyordum. Tüm profesyonel kariyerim boyunca aynı on ya da on beş kişiyi gördüm.

Bu çılgınlığı teşvik etmek istemediğim için, kalabalığı görmezden gelerek park yerinden geçiyorum. Bu, bana onun evet dedi mi, Sloane'ı randevumuzda nereye götürmek istediğim gibi sorular sormalarını engellemiyor.

Kamyonetime yarı yolda geldiğimde telefonum çaldı ve ekrana hızlıca baktığımda arayanın Vivian olduğunu gördüm. Yine. Bana söyleyeceği her neyse bekleyebilir diye karar verip onu sesli mesaja yönlendirdim, ama kapımı açmadan önce telefon tekrar çaldı.

Umarım bu, bana bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı gibi önemli bir şey söylemek istediği anlamına gelir diye umarak, cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Bir dakika bekle," diyorum

diyorum, çantamı yolcu koltuğuna atıp arabaya binip motoru çalıştırıyorum.

Arama ses sistemime geldiğinde, "Ne var?" diyorum ve park yerinden çıkmaya başlıyorum.

"Ne var?" Hoparlörden alçak, viski gibi yumuşak bir ses geliyor ve içimdeki her şey donuyor. "Az önce yaptığın şeyden sonra bana bunu soracak cesaretin var mı?"

Şok dalgası içimi kaplar ve yarısı park yerinde, yarısı dışarıda duran arabayı frenlere basarım. "Kimsin?" diye sorarım, sesimi geri kazandığımda, zaten bilmeme rağmen.

"Ciddi misin?" Sloane, hem sinirli hem de eğlenmiş gibi konuşmaya devam eder. "Bugün ulusal televizyonda tam olarak kaç kadına çıkma teklif ettin?"

"Sadece bir tane." Park yerinden çıkarken, yüzümde dünyanın tarihindeki en aptal sırıtışla eminim. Aradı. Sonunda aradı.

"Evet, ama bir tane fazla," diye karşılık verdi. "Ne düşünüyordun, Sly?" Adımı söylediğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"En iyi arkadaşıma güvenilebileceğimi. Ve inan bana, bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Sloane, onu şaşırtmışım gibi duraksıyor. "Açıkla," diyor sonunda.

Ben de öyle yapıyorum, gazetecilerin etrafından dolanırken Marquis'i neşeyle otobüsün altına atıyorum. Hatta geçerken birkaçına el sallıyorum, eminim ki benim, sanki dünyanın en büyük piyangosunu kazanmışım gibi sırtan harika fotoğraflar çekiyorlardır... ki şu anda tam da öyle hissediyorum.

"Sana biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," diye anlatmamı bitirince bana diyor. "Kaç yıldır göz önünde yaşıyorsun? Hala kime güveneceğine dikkat etmeyi öğrenemedin."

Şimdi sesi daha eğlenceli geliyor, ama sesinde ciddiyet, gerçeklik var ve bu da zirvede olmanın ne kadar yalnızlık hissettirdiğini merak etmeme neden oluyor. Ve onun biraz daha az yalnız hissetmesine yardımcı olup olamayacağımı. Tabii bunu yüksek sesle söylemiyorum. Az önce başlattığım fırtınayı düşünürsek, bu duygudan etkilenmeyeceğini düşünüyorum.

"Oh, Marquis'e hayatımı emanet ederim," diyorum sonunda çıkışa doğru ilerlerken. "Sadece ona benim..."

"Cinsel hayatımla mı?" diye sordu.

Austin'in sıcağıyla ilgisi olmayan bir damla ter sırtımın ortasından aşağıya doğru akıyor.

"Kalbim diyecektim," diyorum ona, "ama gece yarısı yatağımdan atmayacağım."

Sonunda buna güldü ve bu, hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Bu karışıklığın aramızdaki her neyse onu bozacağından korkuyordum, ama o neredeyse meraklanmış gibiydi.

Son birkaç saattir aklımdan geçenleri söylemek için fırsatı değerlendiriyorum. "Üzgünüm, Sloane. Bunun için çok üzgünüm. Yapabilseydim hepsini geri alırdım."

Onun tarafında uzun bir sessizlik oluyor ve ben onu kaybettiğimi düşünmeye başlıyorum ki, o şöyle diyor: "Marquis'in sana bu işi normal yolla halletmeni tavsiye etmemesinin nedenini hala anlamıyorum."

"Sanırım normal yolu denedim ama işe yaramadı. Bu çok açık."

Şüpheli bir ses tonuyla cevap veriyor: "Dev bir dondurma sundae'nin normal olduğunu söyleyemem."

"Bana mesaj atmanı sağladı, değil mi? Soruma cevap vermen dört gün sürmüş olsa da."

"Aslında, Pauline telefonumu çalıp sana mesaj attı. Bu sabaha kadar onun yaptığını fark etmedim."

"Pauline mi?" diye soruyorum, ismi hatırlamaya çalışarak.

"Pauline Vargus. Senin seçtiğin dondurma dükkanını çok beğendi."

"Pauline Vargus'un o dondurmayı yemene yardım ettiğini mi söylüyorsun? Sonra da bana mesaj attı mı?" Şok dalgası içimi kaplar. "O Pauline Vargus mu?"

"Biraz fazla heyecanlanmış gibisin, Sly." Sesinde, cevap vermeme engel olamadığım alaycı bir ton vardı. "Tam olarak kaç tane şarkıcıyla çıkmak istiyorsun?"

Bu beni güldürdü. "Sadece seninle, Sloane. Ama kabul etmelisin ki, Pauline hala çok çekici."

"Oh, buna hiç şüphe yok."

Başka bir şey söylemedi. Pauline Vargus'un bana mesaj attığına dair şokum geçtikten sonra, açıklığa kavuşturmam gerekiyordu: "Yani, benim telefon numaramı istemiş olsan da, kendi başına bana asla mesaj atmazdın, öyle mi?"

Otoyola sağa döndüğümde, birkaç haber aracının hemen arkamdan geldiğini fark ettim. Onları görmezden gelmeye karar verdim, çünkü başka bir şey yapamazdım. Ayrıca, herkesin bir şekilde

geçimini sağlamalı.

"Bu benim hatamdı," diyor sonunda.

"Haklısın," diyorum ve şeridi değiştirirken hızımı normal sınırdan tutmaya özen gösteriyorum. En son ihtiyacım olan şey, yarınki gazetede Sloane Walker'ın "erkek arkadaşının" dikkatsiz bir sürücü olduğu yazan bir makale. "Gerçekten çok üzgünüm, Sloane. Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa, söyle yeter. Ne olursa olsun, seninle bir daha konuşmamak anlamına gelse bile, seve seve yaparım."

Bu düşünce midemi burkuyor.

"Öyle demedim." İlk kez sesi biraz telaşlı geliyor. "Sadece, gerçekten çaba göstermek istiyorsan, bir e-posta ya da telefon ya da belki bir buket çiçek gönderebilirdin diyorum."

"Bana e-posta adresini vermedin," diye cevaplıyorum. "Ve geçen hafta dört buket çiçek gönderdim, her kartta telefon numaramı yazdım, belki ajansından aldığını kaybetmiş olursun diye. Hiçbirinden 'defol git' bile duymadım. En azından dondurma için *Pauline*'den bir mesaj aldım."

O gülüyor. "Hayatının geri kalanında bununla yaşayacaksın, değil mi?"

"Mezar taşıma yazdırmayı planlıyorum," diye karşılık veriyorum. "Yani, Pauline Vargus bana mesaj attı. Kim bu kadar gururlanmaz ki?"

"Ben..." Bir saniye duraksıyor ve tekrar konuşmaya başladığında sesinin birkaç derece daha ısındığını fark etmeden edemiyorum. Görünüşe göre büyükannem haklıymış: kadınlar gerçekten çiçekleri seviyor. "Bekle. Çiçek mi gönderdin? Nereye?"

"İki seferde de mekanına ve oteline gönderdim, bir yerlerde görürsün diye."

"Şu anda kaldığım otele mi gönderdin?" diye sordu, sesi şüpheli geliyordu. "Hangi otel olduğunu biliyor musun ki?"

"Google'da arama yapmayı biliyorum," diye kuru bir cevap veriyorum ve tekrar şerit değiştiriyorum. "En son dün Venetian'a gönderdim."

"Bekle," dedi, birkaç saniye sonra "Çiçekler neye benziyor?" diye sordu.

"Bir set mor kalla zambakları..."

"Kalla zambakları mı?" diye biraz nefes nefese tekrarlar. "Nasıl anladın..."

Sözünü keser ve aynı anda ikimiz de "Abuela Ximena" deriz.

Büyükannemin altın değerinde olduğunu hep biliyordum, ama

aynı zamanda harika bir çöpçatan olduğu ortaya çıktı. Onu bir dahaki görüşmemizde mutlaka teşekkür etmeliyim.

"Diğeri siyah ve kırmızı bir aranjman," diye ekliyorum. "Sebebi belli." O gülüyor ve diğer hatta bir hışırtı duyuluyor, ardından "Oh! İkisini de buldum. Devasa bir gül aranjmanının arkasına gömülmüşlerdi."

Dürüst olmak gerekirse, bu gururumu biraz incitti. Kendime not: Bir dahaki sefere *devasa* bir aranjman gönder. Görünüşe göre, Sloane Walker'ın yaşadığı dünyada beş düzine çiçek dikkat çekmek için yeterli değil.

"Çok güzeller," diyor bir dakika sonra. "Teşekkür ederim."

Tamam, bu canımı daha da yakıyor. "Sanırım 'zayıf övgüyle lanetlenmek' demek sırası bende."

Yine gülüyor. "*Çok* güzeller. İçtenlikle."

"Peki, beni merakta bırakma. En azından kartlardan birini okumalısın."

"Öyle mi? Bir dakika bekle." Bu sefer beni gerçekten beklemeye aldı. Ve beni o kadar uzun süre bekletti ki, telefonun kesilmediğinden emin olmak için sürekli kontrol ettim.

Geri geldiğinde, ben otoyoldan çıkıp evime giden tepeye doğru ilerliyorum, arkamda bir sürü haberci ve paparazzi aracı beni takip ediyor.

"Üzgünüm. Halkla ilişkiler uzmanım onları toplar ve teşekkür notları yazar. En azından onlardan birini almış olurdun... muhtemelen." Bir süre durdu ve zarfın açılma sesini duyabiliyordum. "Roma İmparatorluğu'nu nasıl kesersin?" Hepsi bu mu?" diye sordu, şaşkın bir sesle. "Büyük hamlen bu mu?"

"Büyük hamlemi, mekana gönderdiğim ilk buketle yaptım, çok teşekkürler. Elindeki kart teknik olarak dördüncü hamle." Mahallenin ana kapısında durup kapıyı açtım. "Arkasına bak."

Kapı kapanmaya başlarken, geçmek için birkaç saniye orada oturup bekledim. Haber kamyonetleri arkamdan geçmeden kapının kapanmasını izlemekten zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bunun onları uzun süre oyalamayacağını biliyorum. Hiçbir zaman oyalamaz. Ama şimdilik, bunu kabul edeceğim. "Cevabı öğrenmek istiyorsan, aşağıdaki numarayı ara. Ayrıca, bu gece bol şans. Ve eğer kırılırsa, bu numarayı da ara. Harika bir ortopedi cerrahı tanıyorum." Sesi eğlenceli geliyor, bu da benim için bir kazanç. Başka bir şey söylemesini bekliyorum başka bir şey söylemesini bekliyorum, ama hatta sadece sessizlik var.

Kartın onu rahatsız edip etmediğini merak etmeye başlıyorum, sonunda "Ee?" diyor.

"Ne?" diye soruyorum, şaşkın bir şekilde.

"Numarayı aradım. Bana bir espri borçlu olduğuna eminim."

"Oh, doğru." Gülümsüyorum. Dördüncü hamle beklenenden daha iyi gidiyor gibi görünüyor. "Bir çift Caesars ile."

Yine sessizlik, sonra isteksiz bir kıkırdama, ardından tatlı olduğu kadar baştan çıkarıcı bir kahkaha. İçimdeki boşlukları dolduran sıcak, dolgun bir ses. "Bu çok kötü, Sly."

"Gülümsüyorsun, değil mi? Ve henüz telefonu kapatmadın." Evime giden sokağa dönerken yanaklarım ağrıyacak kadar sırtıyorum, ama umurumda değil. Sloane'ı gülümsettim. Dahası, onu güldürdüm. "Bunu bir zafer olarak sayıyorum."

"Eminim öyledir." Sessiz, çiçeklerin kokusunu almaya çalışır gibi nefes aldığını duyabiliyorum.

Bu garip, çünkü...

"Kokuları olmadığını biliyorum," diye itiraf ediyor birkaç saniye sonra. "Ama kontrol etmeden duramıyorum. Sanırım, gördükleri kadar güzel kokmaları gerektiğini varsayıyorum."

Şimdi gülme sırası bende ve klişe olsa da, sormadan edemiyorum: "Bu, bana koktuğunu söyleme şeklin mi?"

"Bu, bana güzel olduğumu söylemenin bir yolu mu?" diye karşılık veriyor.

"Bir aynan ve her fırsatta bunu söyleyen milyarlarca hayranın var. Bence bunu sana söylememe gerek yok."

Boğazını temizler ve yumuşak bir sesle, "Bana ne söylemeni istiyorum?" der.

Sesi hafif, ama altında yatan ciddiyet, dinlediğini belli ediyor. "Muhtemelen hiçbir şey. Ama soruyorsan..."

"Soruyorum." Nefes alır, sonra nefesini tutar, sanki nefesini verirse bir şeyi mahvedecekmiş gibi.

Bu duyguyu bilirim. Ama yıllar boyunca quarterback olmak bana bir şey öğrettiyse, o da risk almanın en iyi zamanının, birkaç touchdown gerideyken ve zamanın dolmak üzereyken olduğu.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldayarak söylüyorum. "Ama bundan çok daha fazlası var." "Sen nereden bilebilirsin ki?" Sesi artık bir fısıltıdan biraz daha fazla.

"Bir kez karşılaştık."

"Bazen bir kez görmek yeterlidir." Hâlâ onun o devasa sahnenin ortasında durduğunu, karanlığın içinden ışığa doğru yol aldığını hayal edebiliyorum.

devasa sahnenin ortasında, karanlığın içinden ışığa doğru yolunu bulmaya çalışırken. "Sanırım seni görüyorum, Sloane. Ve sanırım sen de beni görüyorsun."

Evime geldiğimde, garaj yolumun sonunda bir grup gazeteci daha bekliyor. Ne sürpriz ama. Yine de ona bunu söylemeyeceğim.

Bu yüzden, içimden gelen küfür etmek yerine, onun önemli bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken, kimseyi ezmeden dikkatlice garaj yolundan çıkmaya çalışıyorum.

Ama sonunda tek duyduğum şey: "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

"Rica ederim, corazón." Sevgi dolu sözler ağızımdan kaçıyor, ama garip bir şekilde doğru geliyor.

"Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, Sly." Sesi neredeyse yalvarır gibi. "Bu sadece başlangıç. Eğer evet dersem..."

"Evet de," diye yalvarırım. "Pişman olmayacağına söz veriyorum."

"Bu telefonu açtığıma şimdiden pişman oldum." Gözlerini devirdiğini buradan duyabiliyorum.

"Bu sadece sen orada, ben buradayım diye." Onun çekingenliğini anlıyorum, bu yüzden sözlerinin verdiği acıyı görmezden geliyorum. Bunun yerine, sahada yaptığım gibi aynı şeyi yapıp son bölgeye odaklanıyorum. "Bir kez

Los Angeles'a vardığımızda, hiçbir şeyden pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme." Bu sefer sesi daha keskin ve onu, lüks bir otel odasının ortasında, gergin olduğunda yaptığı gibi ellerini kollarında yukarı aşağı ovuştururken neredeyse görebiliyorum.

Abuela'm onu kucakladıktan hemen sonra giyinme odasında da bunu yapmıştı ve son birkaç gün içinde izlediğim videolarda da birkaç kez yaptığını gördüm. Örneğin, ilk Grammy'sini kazanmadan hemen önce.

"Oh, sözümü tutmayı planlıyorum," diyorum ona, tatlılığı kadar ekşiliğinden de hoşlandığım için. "Sadece söyle, sana kanıtlayayım. Yarın bu saatte orada olabilirim."

O zaman uzun, alçak ve çok seksi bir şekilde gülüyor. "Uzun zamandır ilk kez, gerçekten evet diyebilmeyi diliyorum."

"Öyleyse söyle," diye ısrar ediyorum. "Tek bir randevu. Beğenmezsen, adını bir daha asla dev ekrana yazmayacağıma söz veriyorum."

"Hoşlanmayacağımdan korkmuyorum," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki onu duymak için kulak kabartmam gerekti. "Hoşlanmayacağımdan korkuyorum."

Sesimdeki alaycı tonu bıraktım. "Üzgünüm, Sloane."

dev ekrandan, gazetecilerden ve tüm bu ekstra ilgiden dolayı. Ama" — sözlerime tüm samimiyetimi katmaya çalışıyorum — "bana güvenilebileceğine yemin ederim. Bana bir şans verirsen, seni korurum."

Bu bir sözden daha fazlası. Bu bir yemin, çünkü *benim* yüzümden başına bir şey gelmesine izin vermek söz konusu bile olamaz.

O içini çekti. "Hoşça kal, Sly. Seninle konuşmak güzeldi. Ve jumbotron'a koyacağın bir sonraki kıza iyi şanslar."

Kahretsin! "Sloane, bekle..." Ama o çoktan gitmiş.

Bu birçok nedenden dolayı çok kötü, en önemlisi de onun benim kalbimin bir parçasını da yanında götürdüğünden emin olmam.

Bölüm 15

Sloane

Telefonu kapattığım anda gülümsemem, ya da ondan geriye kalanlar, kayboldu.

Sly'ı aradığımda çok kızgındım. Kontrol edemediğim bir şekilde dikkatleri üzerime çektiği için kızgındım. Bu yüzden olabileceklerden korkuyordum. Ve en kötüsü, başka bir dünyada, benim yaptığım kötü kararları vermemiş olsaydım, bizim bir şansımız olabileceğine dair umutsuzdum.

Her nasılsa, içimde kasıp kavuran tüm bu duygulara rağmen, Mateo Sylvester beni büyülemeyi başardı. Beni gülümsetti, *güldürdü*. Ve bir an için, kendimi güvende ve görülmüş hissettirdi.

Ama ne yapabilirim ki? Eğer pes edersem ve her şey çöküp yanarsa, sadece müziği değil, bunu mümkün kılan ekibi de kaybederim. Bildiğim tek ailemi.

Hayır, çok fazla çalıştım ve huzurumu feda ettim, şimdi vazgeçmem.

Corazón.

Kalp.

Bu kelime, Sly'ın boğuk sesiyle kafama giriyor. Kimse bana daha önce böyle hitap etmemişti.

Bunu düşünürken bile, ilk tanışmamızdan beri aklımdan çıkmayan o lanet melodi zihnimde yankılanıyor. Ancak bu sefer, ona uygun üç ölçü ve sözler de eşlik ediyor.

Günlüğümü alıp bunları yazmaya başlıyorum — şu anda Sly'ı düşünmem, bu sözleri kullandığım şarkının onunla ilgili olması gerektiği anlamına gelmez.

Evet, buna inanıyorsan Sloane, sana Vegas'ta bir başrol teklifi var, istersen reddedebilirsin... Bir dakika.

Sonunda, günlüğü olduğu yerde bırakıyorum. Müziği ne kadar sevsem de, bazı notlar kaydedilmek için yazılmamıştır.

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyulur ve birkaç saniye sonra Bianca başını içeri sokar. "Hazır mısın?" diye sorar. "Gösteriye gitme zamanı geldi."

Onun sözleri midemi bulandırır. Bugün sahne korkusu çok erken başlıyor. Bunun, olan biten her şeyden kaynaklandığını biliyorum: Sly ve benimle ilgili yüzlerce telefon, binlerce mesaj ve on binlerce gönderi, Sly'ın lanet Twister'ları gibi ekibimin üzerine yağıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor. "Ayakkabılarımı alayım."

Bianca'nın gözlerinde bir soru belirir, ama ben sadece başımı sallarım. Gösteri devam etmeli.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, makyajımı yaptırdım, saçımı yaptırdım ve Sly ile tanıştığım gece giydiğim elbiseyi giydim. Stilistimin bunu bilerek mi yaptığı bilmiyorum, ama odada dolaşırken, onun bir kıl kadar fazla sıkıldığı korse içinde kıvranırken, tek düşünebildiğim şey o.

Derin, rahatlatıcı ses tonu. Gülümsemesinin nezaketi. Büyüleyici, koyu kahverengi gözlerindeki farkındalık.

Tüm bunları kaybedeceğimi bilmek, beni alıştığım derin bir hüznle dolduruyor... ve alışmadığım daha da derin bir öfkeyle.

"Biliyorsun, hayır demek zorunda değilsin." Pauline, giyinme odasındaki kanepede otururken, beni ileri geri yürürken izlerken, alışılmadık bir şekilde sakın bir sesle konuşuyor. "Onunla çıkıp, nasıl gideceğini görebilirsin."

"Gerçekten mi?" Ona dönerek soruyorum. "Neden yapamayacağımı herkesten daha iyi biliyorsun. Bu, bana öğrettiğin her şeye aykırı." Sesimi onunki gibi yüksek tutuyorum. "Sen bir Noel ağacı değilsin, Sloane. Asla başkalarının seni fişe takıp ışıklandırmasına izin verme. O güç sana ait."

"Onun fişini görmediğimi söylediğimde," mentorum, içimde fırtınalar kopmasına rağmen beni güldüren kötücül bir gülümsemeyle cevap verdi. *Bugün ben kimim ki?*

"Evet, ama hala fişini görmedin." Sırıtıyorum. "O yüzden fazla heyecanlanma."

"Neden her zaman benim eğlencemi bozmak zorundasın? Ben yaşlıyım, ölü değil." Bugünün rengi parlak, güçlü bir mavi. Pauline konuşurken, uzun kobalt tırnaklarını geçici bir çamaşır tahtası gibi birbirine sürtüyor, ritmi bana kafamdan atamadığım o lanet melodiyi hatırlatıyor. Aslında bu melodiye çok yakıştırdı. "Ve Sly Sylvester *peşimde* olsaydı, sana temin ederim, ne yapmam gerektiğini çok iyi bilirdim."

"Eğer bir şansısı olduğunu düşünseydi, peşinde olacağına eminim." Kendime rağmen gülümsüyorum.

"Hâlâ yeteneğim var." Bugünkü safir rengi bob saçlarını havaya kaldırdıktan sonra ekledi: "Olabileceklerin, şu anki mutluluğunu çalmasına izin verme, bebeğim. İnsanlar sana sataşüyor diye onlara bir şey vermek zorunda değilsin. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü..." Zarif elini sallayarak, varsayımsal eleştirileri reddetti.

"Kariyerim insanların benim hakkımda ne düşündüğüne bağlı." Sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırıyorum, bu noktada Mandy'nin mükemmel kusurlu çalışmasını bozmayı umursamıyorum bile. "Ona üzerimde güç vermeyeceğim demek kolay. Ama son ikisi için de aynı şeyi söylemişim."

Jarrod'un görüntüleri zihnimde canlanırken, acı beni boğuyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor.

Parlak disko topunun altında beni döndürürken gülüyor. Sabahın erken saatlerinde sahilde elimi tutarken meditasyon yapıyor. Önümde yere düşüp kalmam için yalvarırken ağlıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor, dizlerim titremeye başlıyor, ama acıyı, pişmanlıkları gözlerimden silerek dizlerimi sabit tutuyorum. Sonra anıları geri itiyorum, çoğu zaman var olmadığını varsayarak geçirdiğim ruhumun küçük, içgüdüsel kısmının derinliklerine itiyorum.

Tanrım, çok yorgunum.

"Üzgünüm, Pauline. Bu riski alamam," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Bu riski almayacağım. Tekrar biriyle çıkma planım yok, en azından yakın zamanda. Ve sonunda bir ilişki kurmaya karar verirsem, bu kesinlikle benim kadar ünlü biriyle olmayacak."

Beni ne kadar sıcak ve mutlu hissettirse de.

Pauline teslimiyet işareti yaparak ellerini kaldırır. "Tek söylediğim, hayatın kendi maceranı seçtiğin bir şey olduğu. Başkasının senin adına seçimler yapmasına izin verirsen, asla tatmin olamazsın."

"Hayatımdaki neredeyse tüm seçimler başkaları tarafından yapılıyor." Giydiğim kıyafetlerden yediğim yemeklere kadar her şey ekibimdeki biri tarafından belirleniyor.

"Ne istediğini bul, Sloane. Sonra da onu elde et. İster inan ister inanma, bunu hak ettin."

"Huzur istiyorum," diyorum ona, geri adım atmamaya kararlıyım. "Tek istediğim bu."

Pauline başını geriye atıp gülüyor. "Tatlım, bana mı yalan söylüyorsun, kendine mi yalan söylüyorsun bilmiyorum, ama bu sektöre kimse huzur istediği için girmez, bunu biliyorum. Öyle olsaydı, başka bir sektörde olurdu."

Ona ne kadar yanıldığını söylemeden önce, tur koordinatörüm kapıyı açar. Jace, hasar belirtisi var mı diye kontrol eder gibi beni baştan aşağı süzer. Hiçbir şey bulamayınca —ben o şeyi sıkı sıkıya sakladığımdan eminim— hemen "Encore?" diye sorar.

"Blue," "Wanting" ve "So Nice to Greet You." Encore'u birkaç günde bir değiştirmek hoşuma gidiyor.

Jace'in ardından içeri giren Bianca kaşlarını kaldırır. "Bunlar gerçekten ilginç seçimler."

"Başlama!" diye bağırırım, sonra hemen kendimi aptal gibi hissederim. "Üzgünüm. Sadece günlerdir bunları planlamıştım."

Bu doğru olabilir de olmayabilir de.

"Önemli değil." Gülümsemesi anlayışlı, ama biraz endişeli. "*Vanity Fair*'den bir muhabirin bu akşam burada olduğunu hatırlatmak istedim. Ayrıca öğleden sonra buraya gelen birkaç stüdyo yöneticisi de var."

"Harika." Jace'in buzdolabında benim için doldurduğu su bardaklarından birini alırken ona en büyük ve en sahte gülümsememi gösteririm. Suyum ve "burbon" dolu sürahilerim konusunda başka kimseye güvenmez.

Jace bunu gitme işareti olarak alır. "Gruba haber vereceğim," der ve dışarı çıkar. "On beş dakika sonra hazır olmalıyız."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Bianca'ya dönüyorum. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Omuz silkiyor. "Sosyal medyada çok konuşuluyor. Sly'ın menajeri dahil herkes beni arıyor. Bryan bunun olmayacağını duyurmaya başladı ama..."

"Ama ne?" Midemde bir rahatsızlık hissediyorum.

O yüzünü buruşturur. "Hayranların bu hikayeyi seviyor ve kendilerini *bu hikayeye kaptırıyorlar*."

Sly'ın hayranları hakkında soru sormuyorum. Eminim beni gol direğine ya da üç direğe tekmelemek istiyorlardır.

Pauline ayağa kalkar ve uzun bacaklarını gerer. "Senin performansını izlemek için süitime çıkacağım. Seyirciler arasında gösterinin tadını çıkarmayalı uzun zaman oldu."

Bianca'nın yanından geçerken, menajerimin koluna girer. "Hadi tatlım. Benimle oturabilirsin."

Bianca itiraz etmek istiyor gibi görünüyor — bana söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum — ama Pauline buna izin vermiyor. Ve Pauline'e karşı Bianca'nın bile şansı yok.

"Konserden sonra konuşuruz, Sloane," diye seslenir Bianca

"İyi seyirler."

"Harika bir konser olacak," diyor Pauline, parlak mavi boa'sını sallayarak. "Şimdi gidip bu berbat günü unutacak kadar içki sipariş edelim, olur mu?"

Onların gitmesini izledikten sonra en yakın kanepeye çöküyorum. Ama şu anda içimde çok fazla gerginlik var, oturamıyorum, bu yüzden beş dakikalık uyarıyı beklerken yine odada dolaşmaya başlıyorum.

Odayı on yedinci turumun ortasındaiken, kapı tekrar çalınır. *Kötülerin dinlenmeye vakti yoktur.*

Bu sefer, en az üç yüz çiçek içeren dev bir vazo taşıyan Bryan geliyor. Çiçeklerin yarısı mor kalla zambakları, yarısı pembe şakayıklar.

"Bunları diğerlerinin yanına koyayım mı?" diye soruyor Bryan, yüzünde kasıtlı olarak ifadesiz bir ifadeyle. Ancak ses tonu son derece kendini beğenmiş bir şekilde ekliyor: "Kartı da ekledim."

"Onları istediğin yere koyabilirsin," diye cevap veriyorum, elimi umursamazca sallayarak. Ama o, onları beyaz karton bir fırıncı kutusuyla birlikte makyaj masasının üzerine koyar koymaz, ben hemen onlara doğru yöneliyorum. Kendimi durduramadan kartı alıyorum ve onu açarken elim titrediğini görmezden geliyorum.

Bu sefer hareket yok, sadece gerçek var. Şakayıklar, tıpkı senin gibi, biraz daha sihir katıyor.

Kartta imza yok, ama zaten olması da gerekmiyor.

Bu jesti sevmek istemiyorum. Sly'ın ya da hediyelerinin büyüüne kapılmak istemiyorum. Ama Bryan'ın getirdiği küçük fırıncı kutusuna bakmadan önce bile kapıldım.

Çünkü o Sly ve detaylara gösterdiği özen - ve büyükannesinin bilgisi inanılmaz, en sevdiğim dev eklerlerden yarım düzine beni bekliyor olduğunu görünce sadece biraz şaşıyorum.

Kalbim kıpır kıpır oluyor ve kendimi ikna etmeden önce, telefonuma uzanıyorum.

Ben: Teşekkürler

Bunu burada bırakmayı düşünüyorum, ama sonra biraz daha eklemekten kendimi alamıyorum
—sadece kaba ya da nankör görünmemek için.

**Ben: Çiçekler harika görünüyor ve kokuyor,
ekler**

Sly: Güzel. Tadı nasıl?

Ben: Çiçekler mi?

Sly: *Tabii ki*

Omzumda küçük bir şeytan yaşadığı için, pastalardan birini ısırırken bir selfie çekiyorum. Kendime bunu yapmamam gerektiğini, bunun kötü bir fikir olduğunu söylesem de, gönder düğmesine basıyorum.

Sly: *Lezzetli görünüyor*

Ben: *Lezzetli ötesi*

Sly: *Ben eklerden bahsetmiyordum*

Midem ters dönüyor. Bu konuyu burada bırakmam için milyonlarca neden var.

Ona teşekkür ettim. O da cevap verdi.

Birkaç dakika sonra sahneye çıkmam gerekiyor.

Kafamdaki müzik durmalı ve ona karşı hissettiğim bu garip bağ da sona ermeli.

Telefonumu makyaj masasına bırakıp ayağa kalkıyorum. Pauline'in tavsiyesi kafamda tekrar tekrar yankılanırken, kapıya doğru birkaç adım atıp geri dönerek telefonu tekrar alıyorum.

Kendimi durduramadan üç kelime yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Ben: *Ben de öyle*

Sonra kendimi tamamen çıldırmaktan alıkoymak için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Telefonu en yakın çekmeceye atıp koşuyorum.

Bölüm 16

Sloane

Vegas'ta bir pazar gecesi. Buradaki çoğu insan başka yerlerden gelmiş ve sabah eve dönmeden önce inanılmaz bir zaman geçirmek istiyor, bu da kalabalığa her zaman harika bir enerji katıyor. Ayrıca Sphere, aylarca interaktif grafikler tasarlamak için uğraştığımız muhteşem bir mekan. Aynı zamanda turnenin en küçük mekanı, bu yüzden neredeyse bir haftalık konserleri burada ayarladık. Bu da şova, son zamanlarda nadiren tadını çıkarabildiğim bir samimiyet katıyor.

Tüm bunlar bu haftayı bizim için büyük bir başarıya dönüştürdü ve bu gece, son gece, da bir istisna olmamalı. En azından, emniyet kemerimi takarken kendime böyle söylüyorum. Ama bunu kafamda tekrar tekrar söylesem de, yalan söylediğimi biliyorum.

Sly olayı Bianca ve Bryan'ın iddia ettiği kadar hızlı yayılıyorsa, bu çılgınlığın konsere sığramaması bir mucize olur.

Ve bunu bilen tek kişi ben değilim. Pauline ve Bianca'nın bu gece sahne arkasında değil de seyirciler arasında oturmaya karar vermelerinin bir nedeni var. Beni emniyet kemerine bağlayan ve genellikle olabildiğince mutlu ve neşeli olan sahne teknisyeni Daisy'nin de hiç de öyle görünmemesinin nedeni de bu.

"Sen başarabilirsin," diyor bana, normalde dans eden gözleri benimkilere bakarken ölümcül bir ciddiyetle. "Orada ne olursa olsun, sana ne yaparlarsa yapsınlar. Sen. Başarabilirsin. Tamam mı?"

Bana, Kara Dul'a bu kadar coşkuyla uyarıda bulunması, internette neler olup bittiği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kulaklıklarımı taktığımda midemdeki bowling topu daha da ağırlaşıyor ve her performansın başında beni rahatsız eden sinirler, olabilecek en kötü şekilde elektrikleniyor.

Müziği düşün, Sloane. Önemli olan bu. Gerisi sadece parıltı ve benzin.

Gösteri öncesi grafiklerin sonuncusu biter ve kalabalık şarkı söylemekten çılgılık atmaya o kadar çabuk geçer ki beynim sarsılır.

Daisy de yüzünü buruşturur, ama kararlı gülümsemesi yerinden oynamaz. "Onlara unutamayacakları bir gösteri sun," der bana.

Ben başımı salladığımda — çünkü başka ne yapabilirim ki — ses ekibine hazır olduğumuzu söyler. Onlar, gürültülü tezahüratların arasında ihtiyacım olan her şeyi duyabildiğimden emin olmak için hızlı bir kontrol yaparken, ben de sahne arkasında yerimi alırım. Kontrol bittiğinde, ışıklar sönerken sahneye çıkarım.

Her şey yoluna girecek, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken kendime böyle söylüyorum. Sonra bir nefes daha, bir nefes daha, çünkü pullarla süslenmiş bir kalabalık ve turnike görevi de görebilecek bir koşum takımı kadar Zen'i anlatan başka bir şey yok.

Her şey yolunda.

Arka plan alçalıyor ve ben dönüp dönüp dönerek aşağı iniyorum, ayaklarım nihayet yere değene ve grup açılış şarkımın notalarını çalmaya başlayana kadar acı içinde gülümsüyorum.

Spot ışığı beni bulduğunda, "Hey, Las Vegas," diye neredeyse mırıldanıyorum. "Sormak zorundayım... Bu gece şanslı hissediyor musunuz?"

Bu, konserin ilk anı ve olan biten üzerinde *herhangi* bir kontrolüm olduğunu hissettiğim son an. Çünkü sorumu sorduğum anda, kalabalık Sly'ın adını haykırmaya başlar. Tekrar tekrar ve tekrar.

İlk şarkı boyunca. İkinci şarkı boyunca.

Üçüncü şarkı boyunca.

Bu bir konserden çok, ritimli bir ayaklanma gibi. Sanki alevlerle dolu bir odada son sakin ses benim ve kimse beni dinlemiyor.

Her birkaç dakikada bir, seyirciler şarkı sözlerini söylemek için tezahüratlarını kesiyorlar, ama her şeyin yoluna girdiğini, bana geri döndüklerini düşünmeye başlar başlamaz, tekrar bağırmaya ve pankartlarını sallamaya başlıyorlar — çoğu Sly ile ilgili.

Beklenmedik bir zamanda beklenmedik bir ilişkiye giren iki kişi hakkında yazdığım "Any Other Day" şarkısını söylemeye başladığım anda, başımın belada olduğunu anlıyorum.

Kalabalık, Sly'ın adını haykırmaktan, hep bir ağızdan "Sloaney!" diye bağırmaya başlar. Çünkü, en azından hayranlarım için, bir dev ekran duyurusu sırasında, Kara Dul'dan bir çocuğun oyuncağına dönüşmüşüm.

Yemin ederim, Marquis'le karşılaşırsam, o piçin hayalarını tekmeleyeceğim.

Bütün bu olay sinir bozucu. Dahası, korkutucu. Black Widow olarak yerimi almak için çok

Siyah Dul olarak yerimi almak için çok çalıştım, dünyanın beni bir çiftin parçası olarak daha çok sevdiğine karar verdiği için onun silinmesine izin veremem. Ben bundan daha değerliyim, elde edebildiğim azıcık huzur da öyle.

Slayden ve Jarroane'den zar zor kurtuldum. Bunu tekrar yapacak gücüm yok. Üçüncü kez kesinlikle şanslı olmayacağım.

Muhtemelen bu şarkıyı yeniden düşünmeliydim, muhtemelen tamamen çıkarmalıydim. Ama setlistimin yarısı aşk şarkıları—çoğu mahkum, bazıları değil

—bu yüzden *bunun* onları etkileyecek şarkı olduğunu nereden bilebilirdim?

"Any Other Day" deneyimlere dayalı bir şarkı değil ve yeni bir şarkı da değil

. Ama kalabalığın tepkisinden bunu anlayamazsınız. Grup açılış akorlarını çalmaya başladığı andan itibaren çılgına dönüyorlar. Ve bu bir şey ifade ediyor, çünkü bu gece buraya çıktığım andan itibaren çılgına *dönmüşlerdi*. Ama bu? Bu tamamen başka bir seviye.

Bağırıyorlar, ayaklarını yere vuruyorlar, zıplıyorlar ve o kadar çok gürültü yapıyorlar ki, ben daha tek kelime söylemeden mekanı sallıyorlar.

Birkaç saniye durup, hayranların heyecanlarını dışa vurmaları için gruba işaret ediyorum. Ama bu sadece beklentiyi doruğa çıkarıyor.

Şu anda tüm mekan etrafımızda sallanıyor. Okuduğum makaleleri hatırlıyorum, stadyumların ve konser salonlarının bu amaçla inşa edildiğini söyleyen makaleleri. Her şeyin yolunda olduğunu ve kimsenin zarar görmeyeceğini kendime hatırlatıyorum.

Yine de bu beni tedirgin ediyor.

Arkamda duran gruba baktığımda onların da gergin olduğunu görüyorum. Yüzlerinde benim şaşkınlığım, hayranlığım ve endişem bir arada yansıyor.

Önümdeki sahneye bakarak Jace'i arıyorum. Sphere'in tipik bir sahne arkası alanı olmadığı için konseri orada başlatmıştı. Ama şu anda orada değil, muhtemelen bir yerlerde güvenliği sağlamaya çalışıyordur.

Kendi başıma olduğuma karar verdiğim anda, sesi kulaklığımdan geliyor. "Onlara sakinleşmeleri için ne kadar uzun süre verersen, o kadar çılgınlaşırlar. Sadece devam et ki ilerleyebilelim."

Onu duyduğumu anlaması için başımı salladım, sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım: şarkı sözlerine başladım ve en iyisini umdum.

Nakarat kısmına geldiğimde, insanlar sahneye benim için hediyeler yağdırmaya başlar. Her taraftan plastik örümcek yüzükler, çiçekler, jelibon paketleri, birkaç peluş hayvan (tabii ki örümcekler), dostluk bilezikleri ve diğer Cadılar Bayramı ürünleri uçar gelir.

Genellikle setim sırasında insanlar bir şeyler fırlattıkları birkaç şarkı vardır. Onlara durmalarını istemekten vazgeçtik ve bunun yerine, bu yağmur sırasında beni sahnenin önünden uzak tutan bir koreografi oluşturduk. Ama "Any Other Day" onlardan biri değil, bu yüzden insanlar bana bir şeyler fırlatmaya başladığında sahnenin tam kenarındayım. Daha da kötüsü, repertuara bir sürü yeni, daha büyük eşya eklemişler.

Çoğu küçük ve yumuşak olan futbol topları, bazıları daha büyük ve sert olanlar, yedi numaralı mavi-beyaz formalar ve Austin Twisters'ın ürünleri olduğunu düşündüğüm bir sürü başka şey benim üzerime doğru uçuyor.

Geri çekilmeye başlıyorum, ama artık çok geç. Arkamdaki sahne tehlikelerle dolu. Koluma morartacak kadar sert bir futbol topu çarpıyor, sonra kaçmaya çalışırken bir forma takılıp neredeyse düşüyorum — tüm bunlar olurken ben şarkı sözlerini söylemeye devam ediyorum.

Sahnenin etrafındaki güvenlik görevlileri bombardımanı durdurmaya çalışıyor, ama durdurdukları her nesne için beş ya da altı tane daha geçiyor. Sphere'de sahne, mekanın tam ortasında, bu da bana ve grubuma neredeyse her yönden bir şeyler geldiği anlamına geliyor. Saklanacak yer yok çünkü mekanın en altında, üç tarafımız koltuklarla çevriliyiz. Tek çıkış yolumuz sahneyi tamamen terk etmek.

"Bunu hemen bitirebiliriz," diyor Jace kulaklığıma. "Işıkları kapatıp seni sahneden indireceğim." Kafamı şiddetle sallıyorum. Bu durumdan, herhangi bir şeyden kaçmamın, insanların bu geceden hatırlayacağı tek şey olması mümkün değil.

Bu durumu kontrol altına almam gerekiyor. Önümüzde bir saat kırk beş dakika daha var ve bu histeri kontrol altına alınmazsa, biri ya da birçok kişi zarar görebilir.

Devasa, tüylü bir örümcek yüzüme çarptı ve üzerinde Sly'ın sırtışı olan bir top kafamın yan tarafına çarptı. Henüz on iki saat bile geçmeden, o benim yıkımımın simgesi haline gelmişti.

Ve hayır, bu onun suçu değil. Ama bunun önemi yok, çünkü ona anlatmaya çalıştığım şey buydu. Bu yüzden aramızda asla bir şey olamaz.

Çünkü onunla olmak, yok olmak demek. Onun spot ışığında boğulmak, benimkiler tamamen sönene kadar.

Bunu daha önce de
yaptım. Birincisi
trajedi oldu.

İkincisi yok oluş oldu.

Üçüncü kez olmayacak.

VIP sütlerine bakıyorum. Gözlerim Pauline'in endişeli bakışlarıyla buluşuyor ve ne yapmam gerektiğini zaten bilsem de, ona bakmak bunu yapmak için doğru kelimeleri bulmama yardımcı oluyor.

Ona halledeceğimi belirtmek için bir kez başımı sallıyorum. Hiç düşünmeden gruba müziği kesmelerini işaret ediyorum.

Bölüm 17

Sloane

Derin bir nefes alıp yavaşça verirken kalabalığı gözden geçiriyorum. Sevgileri ve nefretleri ne kadar da benzer, ne garip. Tabii, benden nefret ettiklerinde farklı şeyler atıyorlar ve tezahürat yerine yuhalıyorlar, ama buradan bakınca hepsi aynı görünüyor.

Belki de bu yüzden kalbim üç kat daha hızlı atıyor, tüm vücudum tam bir savaş ya da kaç modunda. Kaçmak imkansız olduğu için, geriye kalan tek şeyi yapıyorum: Mümkün olduğunca öne çıkıyorum, hayranlar sahneye hediyeler fırlatmaya devam ederken, grubumdan uzaklaşıp tüm dikkatleri üzerime çekiyorum. Sonra derin bir nefes alıp mikrofona "Vay, vay, vay" diyorum.

Sesimin hem eğlenceli hem de tehditkar olmasını sağlıyorum. Bu, Black Widow'un alametifarikasıdır, Jarrod'un ölümünden bir yıl sonra nihayet basına ve canlı konser turuna geri dönmeden önce aylarca mükemmelleştirdiğim bir şey. Yıllar boyunca beni birçok kez kurtardı ve umarım bu da onlardan biri olur. "Bütün bu hediyeler benim için mi?"

Kalabalık daha da yüksek sesle bağıyor ve mümkünse sahneye doğru fırlattıkları şeylerin hızı artıyor. Yemin ederim, şu anda arka sıralardan süs eşyaları fırlatıyor olmalılar.

Sly'ı, arkadaşını ve tüm bu lanet olası durumu siktir et.

Bir şey yanağıma çarptı ve aşağı baktığımda bu sefer futbol topu ya da örümcek olmadığını gördüm. Bana çok benzeyen bir oyuncak bebekti... ama kalbinde bir bıçak vardı.

Gördün mü? Aşk ve nefret. Aralarındaki çizgi çok ince.

Boğazımı temizleyip yanağımdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek devam ediyorum. "Hepinize çok teşekkür ederim." Bu sefer sesimdeki sadist tonu taklit etmek zorunda kalmıyorum, çünkü tezahüratlar ve çığlıklar azalmaya başlıyor ve beni duyabiliyorlar. "Ama sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

Eğilip yedi numaralı formaların birinin kenarını başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırdım. Sonra kalabalığın görmesi için onu uzattım. "Zigzag yapmayı seven Sly'dır. Ben daha çok ısrırgan tipim." Bunu kanıtlamak için

bunu kanıtlamak için ağzımı biraz açtım ve dilimin ucunu kesici dişimin sivri kenarında gezdirdim.

Sahne önünde görevli olmayan tüm güvenlik görevlileri koridorlardan bana doğru koşarken, gözlerimi kısarak önümdeki seyircileri bir yandan diğer yana süzdüm. "Şimdi, aranızda gönüllü olan varsa, seve seve gösteririm. Yoksa, neden şarkı söylemeye devam etmeme izin vermiyorsunuz? Hepimiz bir an durup, Sly'ı ısırp parçaladığımda nasıl bir manzara olacağını hayal edebiliriz."

Gözlerimi genişletip dudaklarımı büzüyorum, ağzımın kenarına bir parmağımı koyarak "oops, az önce bunu mu söyledim" hareketi yapıyorum ve seyirciler kahkahalara boğuluyor.

"Tadı güzelse size söyleyeceğime söz veriyorum," derim ve sahneyi geçerek Jennie'nin normalde konserin ilerleyen saatlerinde çaldığı akustik gitarı alırım. "Gerçi hepimiz bunun cevabını biliyoruz sanırım."

"Ne yapıyorsun?" diye sorar davulcumuz Bobbi. Gözleri endişeyle büyümüştür.

Açıklayacak vaktim olmadığı için, sadece "Ben hallederim" diyorum.

"*Emin* misin?" diye soruyor baş gitarist Jennie, şaşkın bir ifadeyle. "Merak etme." Ona şu anda yapabileceğim en yakın gülümsemeyi gösterip, aynı şeyi

Matt ve David'e de yapıyorum. İkisi de farklı derecelerde derecede paniklemiş görünüyorlar.

Onları suçlamıyorum, çünkü özellikle konserlerde spontanlığımın tanınmam. Ama kontrolü çoktan bıraktık. Şimdi sadece direksiyonu sıkıca tutuyorum ve kazadan kurtulmayı umuyorum.

Akustik seti işaret eden sahne değişikliğini yapmadık, genellikle çaldığım piyanoyu da çıkarmadık, ama bu oyunun adı doğaçlama, o yüzden nereye varacağını göreceğiz. Olumlu tarafı, seyirciler bu turnenin tamamında başka hiç kimsenin yaşamadığı bir şeyi gördüklerini övünebilecekler.

Stresli grubuma bir kez daha güven verici bir gülümseme atıyorum, sonra sahnenin ortasına doğru büyük adımlarla geri dönüyorum. Neyse ki, ışıkları yöneten Rajiv ve Isabella bu gece işlerinin ehli. Normalde gösteri boyunca çalışan elektronik programlanmış sekansı durdurdular ve gitarımı elimde sahnede dolaşırken tek bir spot ışığını bana yönelttiler.

"Şimdi, bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?" diye bağıriyorum, ön ve ortada dururken. "Sessiz olun ki size bu şarkıyı söyleyebileyim, ben de size *öpüşüp* anlatacağıma söz veriyorum."

Kalabalık onaylayarak bağılıyor ama anlaşmanın kendi tarafına uymadıklarını belirten bir bakış attığımda hemen sessizleşiyorlar. Onları ödüllendirmek ve hala gümbür gümbür atan kalbimi sakinleştirmek için gitar askımı omzuma geçiriyorum ve konserde ilk kez "Love You Like You Want Me To"yu çalmaya başlıyorum.

Bu şarkıyı, çok değişken ve duygusal bir karakter olan Jarrod Bowers'a ilk kez aşık olduğumda yazdım. Üçüncü albümümde yer alan bu şarkı, kısa sürede hayranların favorisi haline geldi ve dünya çapında listelerin zirvesine oturdu. Ancak bir sonraki turneye çıktığımda, bu şarkıyı düşünmekten vazgeçtim, halka açık yerlerde söylemekten ise hiç bahsetmiyorum bile.

Ama bu gece bir şeylerin değişmesi gerekiyor ve şu anda bunun bu şarkı olması gerektiğini düşünüyorum.

Konser salonunun her yerinde, hayranlar şarkının ilk akorlarını tanıyınca inanamayıp nefeslerini tuttular. Son çığlıklar ve tezahüratlar, ben şarkıya başlamadan önce herkes el fenerlerini açıp sahneye doğrultmak için acele ederken yavaş yavaş kesildi.

O telefonların her birinin şu anda kayıt yaptığından emin olmam, içimdeki gerginliği daha da artırıyor. Bu şarkıyı dinlememe izin vermemin üzerinden yıllar geçti, ama her kelime, her nota kalbime kazınmış durumda. Gerginliğimi bir kenara bırakıp, sözlerin beni her şeyin çok, çok ters gitmeden önceki yedi yıl öncesine götürmesine izin veriyorum.

Nakarat kısmına geldiğimde sesim titremeye başlıyor, ama kendimi toparlayıp sonuna kadar şarkıyı söylemeye devam ediyorum. Süsleme yok, vokal akrobasi yok, sadece benim sesim ve gitarım, nakarat kısmına bir kez daha geldiğimde tüm dünyayı dolduruyor gibi.

"Seni istediğin gibi sevmek, istediğin gibi sarılmak, asla ayrılmayacağımız gibi öpmek istiyorum.

Seni özlemek istiyorum, uyardığın gibi, seni bulmak istiyorum, söylediğin gibi, en güzel yanlarını kalbime yazmak istiyorum."

Sonunda bittiğinde, uzun ve yavaş bir nefes veriyorum. Özellikle de şarkı söylerken gördüğüm Jarrod'un yüzü değildi. Sly'in yüzüydü. Ama bu gece, bu kadar doğru hissettiren bir şey hakkında endişelenmek için travmadan zafer çıkarmakla çok meşgulüm.

Bu sefer hayranların çılgınca tezahüratları daha az çılgın geliyor, sanki sonunda zorlu bir dönemi atlattık gibi. Onların tezahüratlarını kabul ettikten sonra, normalde akustik versiyonunu yapmadığım başka bir popüler şarkıya geçiyorum.

Bunu bitirdiğimde, işlerin

tekrar yoluna girdiğine dair kendime güvenim gelir ve gruba dönerek onlara da katılmalarını söylerim. Sanki yüzyıllar geçiyormuş gibi hissettiğim bu anda ilk kez rahat bir nefes alırım.

Kaosa geri dönülmesinden çok endişelendiğim için, konserin geri kalanında kıyafetlerimi değiştirmeyi bırakıyorum. Bunun yerine, sahnenin ortasında kalıyorum ve bir buçuk saat boyunca tüm kalbimle şarkı söylüyorum.

Kalabalık her şarkıda benimle birlikte şarkı söylüyor, sesleri neredeyse benimki kadar yüksek.

Davulların gürültüsü ve sonsuza kadar süren bir nota ile konseri bitiriyoruz. Grup ve ben son selamımızı vermeden önce doğrudan bis parçasına geçiyorum.

Daha fazla çılgılık patlak veriyor ve "Sloaney, Sloaney, Sloaney!" tezahüratları bir kez daha arenayı dolduruyor. Beni sahnenin altına götüren platform alçalmaya başlarken kalabalığa el sallıyorum. O zaman, ve ancak o zaman, kendimi rahatlatıyorum.

Pauline, Bianca, Jace, Olivia ve Bryan — ailem — beni karşılamak için bekliyorlar.

"Harikaydın," diyor Jace ve diğerleri de onun duygularını paylaşıyor.

Ama onların beni ne kadar harika buldukları umurumda değil. Dışarıda neredeyse kıyamet kopacakken değil.

Bu yüzden ona cevap vermek yerine, Bianca'nın gözlerine bakıyorum. Ve "Bir randevu" diyorum.

"Tamam," diye başını sallar.

"Bu sefer kontrol bizde," diyorum, sesimdeki sessiz çelik, az önce gösteride çıkardığım şiddetli ses tonuyla tam bir tezat oluşturuyor. "Kuralları biz koyarız. Ve sen onun menajerine, o ya da arkadaşı ya da Austin Twisters'ın tüm hücum hattı, şu andan o zamana kadar tek bir yanlış nefes bile alırsa, hepsini yok edeceğimi söyle."

Yıllarca erkekler için kendimi yakıp kül ettim. Bu sefer, ateş benim.

Bölüm 18

Sly

"Sessiz ol ki sana bu şarkıyı söyleyebileyim, ben de öpüp anlatacağıma söz veriyorum."

Dün geceki konserinin videosunda Sloane'ın sözleri alkış sesleriyle boğuluyor ve tek düşünebildiğim şey şu: Bir kadını sevmek gibi basit bir şey nasıl bu lanet olası sirke dönüştü?

Tamam, basit değil. Sloane Walker ile ilgili hiçbir şey basit değil.

Onunla tanıştım. Ondan hoşlandım. Ona çıkma teklif etmek istedim. Ve diğer her şey engel olmasaydı, bu işe yarayabilirdi.

Şimdi lanet olası prova odasında oturmuş, bugünkü basın toplantısına girmek için bekliyorum ve Sloane'ın kendi konserinde, maçlarda sattığımız fan futbol toplarından biri tarafından neredeyse yaralanmasını izliyorum.

Bu beni öfkeliyor, bir sonraki sahnesinde onun önünde durup, kimse ona doğru nefes bile almadan emin olmak istiyorum.

Sinirli, kalbi kırık ve itiraf etmek istemediğim kadar endişeli bir şekilde başka bir videoyu tıklıyorum. Bu videonun adı Sloane Holds Sly's Jersey <3 <3 <3.

Austin'deki konserde seyircinin ne kadar gürültü yapabileceğini öğrendim, bu yüzden sesi kısıyorum, böylece o benim formamı başına geçirip birkaç saniye sahnede zıplarken çığlıklar dikkatimi dağıtmasın. Forma ona yakışıyor. Sadece seksi değil, tabii ki o da var, ama aynı zamanda güçlü. Sert. Görülmekten korkmuyormuş gibi.

Etrafımızda dönen tüm kaosa rağmen, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve midemde bir heyecan dalgası yükseliyor. Kulağa klişe gelse de umurumda değil, onun benim formamı tuttuğunu görmek bana... sahiplenildiğimi hissettiriyor. Mağara adamı ya da bu durumda mağara kadını gibi değil. Daha çok beni seçtiği gibi. Ve bu rolün bir parçası olsun ya da olmasın, ben o seçime layık biri olmak istiyorum.

Vivian bu sabah arayıp Sloane'ın benimle bir randevuya çıkmayı kabul ettiğini söyledi. Heyecanlanmam gerekirdi, ama bu gerçek bir randevu değil, paparazzilerin önünde tek seferlik bir şey.

Konserinde aramızda bir bağ hissettiğimde hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi.

Ama o da konserinin "bizim" hayranlarımız tarafından ele geçirileceğini tahmin etmemişti herhalde. Madem bu şekilde halletmek istiyor, ben de ona uyacağım. Ona bunu borçluyum, hatta çok daha fazlasını.

Yine de, ona aşık olmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemiyorum.

Beni kızdırma şekli. Sanki yapraklarında gizli bir anlam bulmaya çalışır gibi calla zambaklarını koklama şekli. Soyunma odasında bana bakış şekli, sanki aramızdaki bağı hissetmiş gibi.

Bu kadını gerçekten seviyorum. Sevmem gerekenden daha fazla. Ve bence birlikte gerçekten iyi olabiliriz... tabii dünyanın geri kalanı bizi rahat bıraksa.

Ama sadece son yirmi dört saat içinde yüklenen video sayısına bakılırsa, bu yakın zamanda gerçekleşecek gibi görünmüyor.

Başka birine tıklamaya başlıyorum, kısmen onun neredeyse yaralanmasına hala öfkeli olduğum için, kısmen de onu izlemek istediğim için. Her açıdan. Her an.

Bu mantıklı değil, ama o en iyi şekilde beni etkiledi.

Tıklamaya başlamadan önce Vivian'dan bir mesaj alıyorum. Sloane'ın randevu şartları gelmiş. Liste o kadar uzun ki, e-posta olarak göndermiş.

Ne oluyor be?

Onunla çıkmayı ve paparazziler için şov yapmayı zaten kabul ettim. Başka ne isteyebilir ki?

Ama soruyu sorarken cevabı biliyorum. Kontrolü ele geçirmek istiyor. Güvenlik. Sınırlar. Ve o tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyor.

Bu yüzden dişlerimi sıkıp e-postayı açtım ve kabul edemeyeceğim bir şey var mı diye göz gezdirdim. Ama daha fazla ilerleyemeden, ekibin halkla ilişkiler sorumlusu içeri girdi. Benim gibi takım elbise giymiş ve mavi kravat takmıştı. Ama benim aksime, o bu kıyafete gerçekten yakışıyordu.

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye soruyor. Futboldan bahsetmiyor. "Doğduğumdan beri hazırım," diye cevaplıyorum.

"Gerçekten mi?" Bana bir bakış attı. "Az önce dünyanın en çok konuşulan pop yıldızlarından biriyle randevuya çıkmayı kabul ettin. Basın sorduğunda ne diyeceksin?"

"Her zamanki 'Yorum yok' cevabını vereceğim." En azından bu şekilde daha fazla zarar veremem.

Gülüyor, sonra şaka yapmadığımı görünce duruyor.

"Oh, bekle. Sen ciddiymişsin."

Omuz silkiyorum.

"Evet, bu işe yaramaz," diyor. "Dün geceki konserini gördün mü?"

"Kliplerini."

"O, stadyum dolusu insana seni ısırp sonra da herkese anlatacağına söz verdi." Bunu ciddi bir yüzle söylemesi, benim dudaklarımı titretir. "Şu andan o ana kadar konuştuğun gazetecilerin başka bir şey soracağını düşünüyorsan, sandığımdan daha safsın."

"Bunu soracaklarını biliyorum. Ama bu, cevap vermem gerektiği anlamına gelmez. Kişisel şeyleri kişisel tutabilirim."

"Kişisel mi?" Bana attığı bakış, tamamen inanmazlıktan ibaret. "İşini dev ekranda ifşa ettikten sonra mı?" *Bu konuda haklı...* "O cevapla paçayı kurtarsan bile, sonraki soru şu olacak: 'Sloane'ın sana ve ilişkinize aynı saygıyı göstermediği açıkça belli, bu seni rahatsız ediyor mu?"

"O şaka yapıyordu, Moises. Kalabalığı kontrol altında tutmaya çalışıyordu."

"Aynen öyle. Yani sen bir şey söylemezsen, onlar onun bu işi yönettiğini ve senin sadece ona eşlik ettiğini düşünecekler."

"Ee?" İnsanlara yalan söylemek bana göre değil.

"*Yani*, sen hikayeyi kontrol etmezsen, basın *kontrol edecek*. Ve onların hikayeyi nasıl çevirdiklerini sevmeyeceksin, örümcek ağına yakalanmış bayım."

Haklı. Haklı olması hoşuma gitmiyor.

Daha önce de basının ilgisini çekmiştim. Hayranlarım evime gelmişti. Ama Sloane? O tamamen farklı bir ligde oynuyor ve ben kuralları bile bilmiyorum.

"O zaman ne demeliyim?" Bu soruya şaşırmış ama aynı zamanda çok rahatlamış görünüyor, ben de gülmek zorunda kalıyorum. "Gerçekten bu konuda seninle tartışacağımı mı sandın?"

"İlk sen olmazsın," diye itiraf ediyor ve yanımdaki yastıklı bankta oturuyor. "Bazen ne kadar mantıklı olduğunu unutuyorum. Bir şaka ile başla. Jumbotron hakkında soru sorarlarsa kendini alaya alan bir şey söyle. Sonra randevuyu sabırsızlıkla beklediğini söyle. Nazik, olumlu ve iltifatkar ol. Sinirli görünmek istemezsin, özellikle de konserde olanlardan sonra."

"Kızgın değilim. Ben... endişeliyim."

"Güzel. Öyle göster. Sadece öfkeni gizle. O kısmı

benim sorumluluğum."

Yarı şaka yapıyor. Neredeyse.

"Ben iyi olacaksam, neden bu kadar gergin görünüyorsun?" diye soruyorum, o da zaten ortalanmış kravatımı düzeltmek için elini uzatıyor.

"Çünkü Black Widow'dan bahsediyoruz. Gazeteciler sana saldırdığında ne olacağını bilmiyorum, ama *birinin* seni yem etmeye çalışacağı kesin ve bunun Sloane olacağını hiç sanmıyorum. Aslında..."

İkimizin telefonu da aynı anda çaldığı için sözünü keser.

"Bu hiç iyiye işaret değil," diye mırıldanarak Moises de telefonunu çıkarır.

Ben de kendiminkini çıkarıp Marquis'in bana başka bir video gönderdiğini görüyorum.

Bu videonun adı "*Sloane Sly'a Zaten Delicesine Aşık ve Biz de Bu Konuya Gireceğiz*".

Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şeye tıklamamıştım.

Diğerleri gibi başlıyor: kalabalık "Sloaney" diye bağırıyor, o kadar yüksek sesle ki, görmek için ne kadar para ödedikleri belli olmayan sanatçının sesini bastırıyorlar. Ama diğerlerinden farklı bir açıdan çekilmiş. Çekimi yapan kişi açıkça Sloane'ın solunda, bu da bize onun sol yanağına vurulduğunu net bir şekilde gösteriyor.

Ben irkildim. Çekimi yapan kadın da öyle.

"Oh, lanet olsun! Bu doğru değil," diyor. Kamerası sahne zeminine ve Sloane'ı vuran şeye doğru kayıyor.

Gördüğüm şeyi anlamam birkaç saniye sürer. Black Widow gibi giyinmiş, göğsüne bıçak saplanmış bir oyuncak bebek.

Bıçağın sapında Twisters logosu kabaca çizilmiş.

Bütün vücudum önce soğudu, sonra ısındı, sonra tekrar buz gibi oldu. Kulaklarımda çınlayan ses yüzünden videonun geri kalanını zar zor duyabiliyorum.

Az önce gördüklerimi kafamda oturtmaya çalışırken, video Sloane'ın ifadelerine ve bunların normalden ne kadar farklı olduğuna değiniyor — bunların hepsi onun "bana deli olduğunu" kanıtlıyor. Ama artık dikkatimi vermiyorum. Bunun yerine, hala sahnede duran o lanet bebeğe bakıyorum ve onu kim attı ve neden bunu yapmaya hakkı olduğunu düşündü diye merak ediyorum.

"Görüyor musun?" diye soruyorum.

"Sloane Walker bebeğini öldürmek için kullanılan Twisters logolu bir silah," diyor Moises, normalde çok kontrollü olan ses tonu paniğe kapılıyor.

"Bir tehdit," diye karşılık veriyorum.

"Ona. Ve bize," diye onaylıyor, takım elbisesinin pantolonunu silmeye bile tenezzül etmeden ayağa kalkıyor

"GörünüŖe göre ikimizin de yapması gereken işler var."

Çıkışa doğru yönelir, sonra çıkmadan hemen önce durur. "Lütfen, Tanrı aşkına, söylediklerimi unutma."

Bu ricayı zar zor algıladım. Telefonumu çıkarmakla meşguldüm.

Birçok Ŗeye katlanabilirim. Ama bu? Benim yüzümden ona yönelik bir tehdit mi?

Daha önce sevdiğim birini korumayı başaramadım. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım. Ve Sloane'a da aynı Ŗeyi yapmayacağımdan eminim.

Bu yüzden onu arıyorum. Onu uyarmak için değil, eminim o ve güvenlik ekibi bu konunun üstesinden gelebilirler. Ama ona bu konuda yalnız olmadığını hatırlatmak için. Cevap vermesen bile, birinin onun yanında olduğunu bilmeye hakkı var.

Kameralar için

değil. Halkla

ilişkiler için değil.

Ama ben onu önemsiyorum. Ve bunu tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalı.

Bölüm 19

Sloane

Telefonum bugün ellinci kez çalınca, cevap vermemeyi düşünüyorum. En azından Sly'ın adının ekranda parladığını görene kadar.

Omurgamdan bir sıcaklık geçer ve daha iyi düşünebilmeden telefonu açıp "Bu sefer bizi ne tür bir belaya soktun?" diye sorarım.

"Şu ana kadar bir şey yok," diye cevaplar, yavaş Teksas aksanıyla, her hecenin arasında sıcağı yanan bir orman yangınına dönüştürür. "Ama bizimle mi? Bu bir anda değişebilir."

"Sen tahmin edilemez birisin." Bu, telefonu açmamam için en önemli neden. Tahmin edilemezlikten iyi bir şey çıkmaz. "Ee, ne var? Menajerimden randevu teklifini aldın mı?"

"Oh, aldım," diyor ve bu sefer sesinde gülümseme duymuyorum.

Hayal kırıklığı midemde bir karıncalanma yaratıyor, ama otel odamın kanepesinin köşesine kıvrılırken bunu görmezden geliyorum. Geri adım atmaya karar verirse, şu anda öyle hissetmesem de, muhtemelen en iyisi budur. "Ne oldu? Koşulları beğenmedin mi?"

"Hoşuma gitmeyen şey, konserinin ortasında seni öldürmekle tehdit eden bir pislik," diye homurdanır.

Onun sözleri kafama dank edince hayal kırıklığı endişeye dönüşüyor. "Biri beni öldürmekle mi tehdit etti?" Marco veya Bryan'dan yeni bir mesaj gelmiş mi diye mesajlarıma bakıyorum. Ama hiçbir şey yok, bu ikisinin de yapmayacağı bir şey. Bir sorun varsa, ilk olarak onlar bu sorunu çözmek için harekete geçerler

—özellikle de şu anda tam bir kriz modunda olduğumuzu düşünürsek. "Emin misin?"

Sesi alçak ve boğuklaşır. "O bebeği gördüğünü biliyorum."

"Hangi bebek?" Hem öfkesi hem de ne olduğunu sandığı şey beni gerçekten şaşırtıyor.

"Senin gibi giyinmiş ve Twisters bıçağıyla kalbinden bıçaklanmış olan!" Hâlâ hatırlamaya çalışırken, sesi biraz inanmaz bir tona büründü. "Birinin kafana attığı cinayet bebeğini hatırlamıyor musun?"

"Oooh, o mu!" Kafamı kaldırıyorum, hatırladığım için memnunum. Vegas'ta bu tanıma uyan bir oyuncağın bana çarptığını belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Ancak, cehennem gibi bir şovu atlatmakla o kadar meşguldüm ki, bu olay bende kalıcı bir izlenim bırakmadı.

"Oh, o mu?" Sesi son notada neredeyse çatlıyor. "Tanrım, Sloane. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi davranıyorsun. Bu ciddi bir tehdit!"

"Oh, lütfen." Gülerek, "Bu *turda* aldığım ilk büyü bebeği bile değildi. Böyle bir şey olduğunda her seferinde üzülseydim, nefes alamazdım."

Onu sakinleştirmek için söyledim, ama hemen ardından gelen "Böyle şeyler birden fazla kez mi oldu?" sorusu, tam tersi bir etki yarattığını gösteriyor.

Oops.

Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Twisters logosu yeni, ama geri kalanı? Elbette. Pop müziğin en nefret edilen kadını boşuna değilim, Sly." Bunun ne anlama geldiğini ne kadar çabuk anlarsa, ikimiz için de o kadar iyi olur.

Ama görünüşe göre gözlerini kapatmaya kararlı, çünkü "Sen pop müziğin en nefret edilen kadını değilsin. Hayranların sana tapıyor." diye cevap veriyor.

"Evet, övgü ya da ateş, aynı madalyonun iki yüzüdür," diye karşılık verdim. "Ve küçük bir değişiklik her şeyi değiştirir. Sanırım bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorsundur."

"Ben öyle görmedim..."

"Evet, neyse, senin için iyi," diye sözünü kesiyorum, içimde yeni bir sinirlilik dalgası yükselirken. "Kadınlar için durumun farklı olabileceğini hiç düşündün mü? Kadınsan, birileri her zaman sınırı aşar. İğrenç bir mektup ya da seni yerden yere vuran ve kim bilir ne için suçlayan kötü niyetli bir sosyal medya hesabı değilse, birisi senin yokluğunda dairesine girip iç çamaşır çekmecende mastürbasyon yapar. Şahsen ben bebeği tercih ederim."

"Ne?" Alarm, sesini kısarak sorar, "Biri dairenize girip..."

"Daireme. Otel odama. Pislikler bu oyunun bir parçası." Bir yanım bu anıları düşünerek yere kıvrılmak istese de, sesimi olgun ama kararlı tutuyorum. Sly, Los Angeles'taki randevuya kadar burada kalmayı planlıyorsa, bunları bilmesi gerekiyor. Ve eğer hayatımın gerçekliği ona fazla geliyorsa, onu korkutuyorsa, restoranında, tüm Hollywood basınının önünde değil de şimdi öğrenmesi daha iyi.

"Evet, ama öyle olmamalı. Öyle olmamalı." Hayal kırıklığı neredeyse elle tutulur. "Nasıl oluyor da sana bu kadar yaklaşabiliyorlar?"

Sesindeki suçlama beni çok sinirlendiriyor. Ne ben ne de güvenlik ekibim, bize yüklemeye hazır olduğu bu tonlarca suçlamayı hak etmiyoruz. Bu yeni karmaşayı o başlattı, ama benim gibi yaşamak nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyor.

"Neden sana yaklaşmıyorlar?" diye karşılık veriyorum, birdenbire tüm bu konuşmadan bıkmışım. "Güvenliğin o kadar iyi olduğu için mi, yoksa kimse denemediği için mi?"

Onun başka bir saçma suçlamayla karşılık vermesine hazırlandım, o zaman ona siktirip gitmesini söylemek için daha da haklı hissedecektim. Onun sorunlarını da eklemekten her gün başa çıkmam gereken yeterince sorunum var.

Ama... Sly karşılık vermez. Aslında, uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Tam telefonu kapattığını düşünmeye başlamışken, fısıldayarak "Bilmiyordum" der.

Aslında bu bir özür değil, ama sesindeki pişmanlık, öfkemi yeterince yatıştırıyor ve ona bir fırsat veriyorum. "Olay olduğunda ben orada değilim. Alarmlar ve kameralar, evlerime çok yaklaşırlarsa onları yakalar. Ve çoğu zaman, gerçekten içeri girmeye cesaret edenler yakalanır. Bazen hatta yargılanırlar."

"Bu senin için yeterli mi?" diye sorar, önceki hayal kırıklığı yerini tam olarak anlayamadığım bir duyguya bırakmıştır. "Çünkü bana yeterli gelmiyor."

"Bu yeterli olmalı," diyorum. "Elimde olan tek şey bu."

"Üzgünüm," diyor ciddiyetle. "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ve yaptığım herhangi bir şey senin için durumu daha da kötüleştirdiyse özür dilerim. Bu, olmasını isteyeceğim en son şey."

Normalde, bu sözleri önemsemezdim. İnsanlar her zaman bir şeyler için özür dilerler

ama bu, içten oldukları anlamına gelmez. Ama sonunda sesinde duyduğum şeyi anlıyorum: üzüntü ve utanç. Bu, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar çabuk sakinleştiriyor.

"Senin suçun değil," diye cevap verdim sonunda. Çünkü öyle. Bu, düşünmek istediğimden daha uzun süredir benim hayatımdı.

"Benim hatammış gibi geliyor."

"Hayır, öyle değil," diye kesin bir şekilde söylüyorum. "Belki bu hafta bunu başlatan siz ve Marquis'siniz, ama jumbotron olmasaydı, başka bir şey olurdu

başka bir şey olurdu. Her zaman böyledir."

"Böyle nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Bu o kadar uzun süredir devam ediyor ki artık farkına bile varmıyorum," diye hafifçe cevap veriyorum ve inandırıcı olması için zoraki bir kahkaha atıyorum. "Ayrıca, başka ne yapabiliriz ki?"

"Bunu yapma," diyor bana o kadar sert bir şekilde ki, koltuğumda geriye doğru sallanıyorum.

Birkaç dakika önceki yumuşaklığı ne oldu? "Neyi yapma?"

"Önemli bir şey değilmiş gibi davranma. Yaşadıklarını ve hala yaşadıklarını küçümsemeyi bırak. Acı çekmiyormuş gibi davranmana gerek yok. Ve benden saklanmana gerek yok. Bu konuda değil. Hiçbir konuda," diye açıklıyor. "Ama kesinlikle bu konuda değil."

Sözlerinin ardından uzun bir sessizlik olur. Kızgın olduğum için değil, ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilmediğim için. Bana söylediklerine.

Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti, kimse bana rol yapmam gerekmediğini söylememişti. Babam gittikten sonra benden para kazanmakla meşgul olan ve benim nasıl hissettiğimi hiç umursamayan annem bile. Ya da saklamak zorunda olduğum şeyleri. Sly'ın bunu söylemesi, dahası, bunu içtenlikle söylediği izlenimi vermesi, içimde tehlikeli bir şekilde yumuşayan bir şey var. Ve bunun sadece bir PR randevusu olduğunu bilsem de, tüm kuralları benim koyduğumu bilsem de, bir an için bunun daha fazlası olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

"Bu iş karışacak," diye fısıldıyorum, o kadar alçak sesle ki, duyamayacağından eminim

Ama o bir yarasa gibi kulakları olmalı, çünkü şöyle cevap veriyor: "Önemli olan şeyler önemli olan şeyler her zaman önemlidir." diyor. Söylerken sesinde öyle bir sıcaklık var ki, sözlerini bir battaniye gibi üzerime sarabileceğime yemin edebilirim.

Bu hiç de korkutucu değil. "Kapatmam lazım."

"Tamam."

Nedense telefonu kapatamıyorum. "Sesini seviyorum." O gülüyor. "Senin her şeyini seviyorum."

Ve bir anda, kurduğum duvarlar erimeye başlıyor. "Bu çok karmaşık bir hal alacak." Yıllardır buzda dondurduğum bir sürü duygu erimeye başladığı için onu ikinci kez uyarmam gerektiğini hissediyorum.

Ama o sadece gülüyor, sesi alçak, zengin ve o kadar sıcak ki içimde bir çılgılık koparıyor. O daha "O zaman zaten doğru şeyi yapıyoruz" demeden önce.

Bölüm 20

Sly

Perşembe gecesı antrenmandan sonra Kaliforniya'ya giden gece uçağına bindiğimde, Sloane ile son konuşmam hala aklımdaydı. Takım yarın Los Angeles'a uçacak

ve teorik olarak takımın uçağına binip öğleden sonra birde LAX'ten Willow'a varabilirim, ama Sloane ile tek randevumu kadere ve otoyol trafiğine bırakmak istemiyorum. Özellikle de Los Angeles'ta.

Los Angeles'a erken vardığım için, Cuma sabahını sahilde koşarak geçiriyorum. Teksas'ta doğup büyümüş bir çocuk olabilirim, ama Pasifik'te beni her zaman etkileyen bir şey var. Muhtemelen bu yüzden, üniversite ve burs seçimimi yaparken Cal'ı seçtim. Okyanus beni çekmeseydi bile, muhteşem hava çekecekti.

Saat sabah on buçuk ve dışarısı neredeyse yirmi bir derece.

Dün gece saat 10'a yakın bir saatte Austin'den ayrıldığımda, hava hala 32 derecenin üzerindeydi.

Ama koşarken, son konuşmamızı aklımdan çıkaramıyorum.

"Bu çok karmaşık bir hal alacak."

Sloane'ın çıktığı erkeklerle zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ve aramızdaki ilişkiye bir şans vermemek için her türlü bahaneyi aradığını da biliyorum. Ama onun anlamadığı şey, benim için bunun hiçbir zaman sadece bir duygu kadar basit olmadığı.

Sadece yıldırımlar ve kelebekler değil - her ikisinden de biraz vardı ama bir tanıma. Bana bakacağını hiç beklemediğim bir yansıma.

İkimiz de incindik. İkimiz de artık acımadığını iddia ettiğimiz yaralarımız var. Ve içimden bir ses, onun yaralarının benim hayal edebileceğimden çok daha derin olduğunu söylese de, bence birbirimizde tanıdığımız şey, taktığımız maskeler. Çünkü kırık parçalar bile ışık doğru açıyla vurduğunda parlarlar.

Bu işin ne kadar karmaşık hale geldiği önemli değil. Bu karmaşanın ne kadarının bana sıçradığı önemli değil. Tek umursadığım, toz dindiğinde onun iyi olduğundan emin olmak. Ve onun, uğruna savaşmaya değer olduğunu bilmesini sağlamak.

Çünkü öyle. Her zaman.

Koşudan sonra, adımlarımda bir canlılık hissederek bir çiçekçiye uğruyorum

ve bir buket calla zambağı ve şakayık alıp otele dönerek temizleniyorum. Sloane'den önce Willow'a varmak istiyorum, böylece paparazzilerin arasından tek başına geçmek zorunda kalmaz.

Hızlıca duş alıp kot pantolon ve siyah tişört giydim. Tabii ki Sloane'a uymalıyım. Çıkarken çiçekleri aldım ve bol bol vaktim olduğu için Uber'i yakalamak için lobide indim.

Bu iyi bir plan oldu, çünkü fotoğrafçılar ve Sloane Walker hayranlarının arasından geçip arabama ulaşmak beklediğimden daha uzun sürdü. Görünüşe göre, takımın kaldığı otelde kalmak benim için kötü bir hareketti. Beni bulmak çok kolay hale getiriyor.

Yaşayarak öğreniyorsun.

Bu her zaman benim mottom olmuştur, ama içimden bir ses, bundan sonra öğrenme eğrisinin oldukça dik olacağını söylüyor. Futbol yıldızı olarak ünlü olmaya daha yeni alışmışım, ama mega yıldız olarak ünlü olmak tamamen başka bir şey. Bu sadece farklı bir oyun değil, tamamen farklı bir spor.

Uber şoförümün, dikiz aynasından bana gizlice bakmaya devam ettiği için neredeyse kaza yapması, bunu çok net bir şekilde ortaya koyuyor. Tüm bunlar olurken, Sloane'nin son albümü yüksek sesle çalıyor ve durumu iyice netleştiriyor.

Bu tür bir ilgi, hiç istemediğim ve hatta aklımın ucundan bile geçmeyen bir şey. Çoğu zaman, özellikle de sezon dışında, oldukça düşük bir profil sergiliyorum ve bu durumdan memnunum. Ama Sloane'la birlikte olmak istiyorum ve bu da bunun bir parçası, bu yüzden buna alışmak için elimden geleni yapacağım. Lanet olsun, bu konuda iyi olacağım, böylece onun incinmesini engelleyebileceğim.

Sonunda Willow'a vardığımızda, Uber beni dairesel yoldan ön kapıya götürdü. Sağ tarafta, kameralı insanların restoranın ünlü misafirlerinin geliş ve gidişlerini fotoğraflamasına izin verilen, iple çevrilmiş bir alan var. Anladığım kadarıyla, çoğu gün bu alanda herhangi bir anda sadece dört veya beş kişi oluyor, ama bugün alan dolup taşıyor. Ve sadece paparazziler de değil. Gerçek haber medyasının temsilcileri de burada: yerel TV kanalları, gazeteler ve dergiler.

Bu pek de şaşırtıcı değil. Ama medya bölümünün arkasında hayranlar için başka bir alan daha ayırmak zorunda kalmaları? Bunu tahmin etmemiştim. Yüzlerce hayran, iki güvenlik görevlisinin bulunduğu başka bir alanda toplanmış durumda. Çoğu Sloane Walker'ın siyah renkli kıyafetlerini giymiş, ama aralarında Twisters'ın mavi renkli kıyafetlerini giyenler de var.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," diyorum şoföre ve ücrete büyük bir bahşış ekliyorum. "Biraz çılgın bir yolculuk olduğunu biliyorum."

"Önemli değil," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ama Sloane'a büyük hayranın olduğumu söyler misin?"

"Tabii ki söylerim." Abuela Ximena'nın Sloane'a gönderdiği çiçekleri ve pembe concha hamur işlerini alıyorum, şoföre bir kez daha gülümsüyorum ve arabadan inerken kim bilir neyle karşılaşacağımı düşünerek kendimi hazırlıyorum.

Yüzümü gördükleri anda çılgınlık başlar, hem paparazziler hem de hayranlar çılgık atar.

"Buraya bak, Sly."

"Bize gülümse."

"Sloane ne zaman gelecek?" "Yakın çekim için buraya gelir misin?"

"Kutunun içinde ne var?"

"Çiçekleri fotoğrafa girebilmemiz için yukarı kaldırın!"

"Sloane ile artık bir çift misiniz?"

"Sloane ile en son ne zaman konuştun?" "Bir gülümseme daha yapar mısınız?"

Sorular ve istekler bitmek bilmiyor. Elimden geleni yapıyorum: Buketi kaldırıyorum, kameralara gülümsüyorum, hayranlara el sallıyorum. Ama sonra Sloane geldiğinde masanın hazır olmasını sağlamak için içeri giriyorum.

Tabii ki, daha iyi bilmeliydim. Sadece bir masa değil, hem de yemek salonunun tam ortasında bir masa hazır. Düzeltme, *tıklım tıklım dolu* yemek salonunda. O masadaki insanlar arasında ne olursa olsun, herkesin, ama *herkesin* gözü önünde olacak.

Öğrenme süreci, diyorum kendime, dişlerimi sıkıp bizi masamıza götüren şef garsona gülümserken. Bu randevunun amacının görülmek olduğunu biliyorum, ama görülmekle *izlenmek* farklı şeyler. Bu kesinlikle ikincisi.

Sandalyeme otururken kendimi çok garip hissediyorum. Çiçekleri ve pasta kutusunu Sloane'ın koltuğunun yanına koyuyorum ve masaya bir şişe maden suyu sipariş ediyorum. İnternette okuduğum yazılarda Sloane'ın burbon hayranı olduğu yazıyor, ama hangisini sipariş edeceğimi bilmiyorum.

Telefonum Sloane'dan gelen bir mesajla titriyor.

Sloane: *4 dakika sonra varırım.*

Sloane: *Oraya vardın mı?*

Ben: *Evet.
Masadayım*

Sloane: *Odanın tam ortasında mı?*

Ben: *Bunu daha önce de yapmışsın galiba*

Sloane: *Ekibim göze çarpmayan bir şey istedi*

Ben: *Mesaj çeviri sırasında kaybolmuş gibi görünüyor*

Sloane: *Genelde öyle olur. Paparazzilerin önünden geçip içeri gireceğim. Önümüzdeki beş dakika içinde aceleci davranmamaya çalış*

Ona cevap vermiyorum, kısmen çünkü zaten kalkıp ön kapıya doğru yönelmiş durumdayım, kısmen de çünkü bu, vermek istediğim bir söz değil.

Onun bu konuda benden çok daha fazla deneyimi olduğunu biliyorum. Jarrod Bowers ile çıkmıştı, lanet olsun, ve onun ölümünden sonra gelen her şeyi kendi başına halletmişti. Ama onun zengin deneyimi, onu kendi başına bırakmam gerektiği anlamına gelmez. Buraya geldiğimde beni kolayca bıraktılar, ama hala lanet bir sınavdan geçmiş gibi hissediyorum. Onun için ne hazırladıklarını düşünmek istemiyorum.

Bu düşünce, diğer her şeyden daha fazla, telefonumu tekrar çıkarmama, başımı eğmeme ve kalabalığın içinden geçerken her ihtimale karşı önlemler almama neden oluyor. Eğer onlara ihtiyacımız olmazsa, birkaç yüz dolar kaybetmiş olurum. Ama eğer ihtiyacımız olursa... Eğer ihtiyacımız olursa, bu şimdiye kadar harcadığım en iyi para olacak.

Siyah, koyu renk camlı bir SUV, benim arabamın durduğu yere yanaşıp durduğunda sokağa çıkmıştım ve takım elbiseli iri yarı bir adam yolcu koltuğundan indi. Sloane'ın kapısını açmak için harekete geçti, ama ben ondan önce davrandım.

Benim geldiğim yerde, önemli anlarda devreye girersin. Artık herkesin, benim buraya oyun oynamaya gelmediğimi anlamasının zamanı geldi. Sloane de dahil.

"Onu ben hallederim," diyorum adama, onunla kapı arasına girerek. Ben bir oyun kurucu olabilirim, ama nasıl müdahale edileceğini iyi bilirim.

İlk başta müdahale etmek istiyor gibi görünüyor, ama kim olduğumu fark edince hemen geri çekiliyor. Benim "bok yiyen sırtış" dışında başka bir şey olarak adlandırmaya çekineceğim bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Bu da bana arabanın kapısını açıp Sloane'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaşmamı sağladı.

"Merhaba, corazón," diyorum sırtarak. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Bölüm 21

Sloane

Sly'ın sözlerini anlamam birkaç saniye sürer. Onun rahat gülümsemesi ve gülünç elmacık kemikleri, neredeyse siyah gözleri, sıcak açık kahverengi teni ve ısırılasi çenesi beni o kadar körleştirir ki, bu ana kadar bunun bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Konserde, büyükannesiyle tanışmayı kabul ettiğim o geceden beri onu görmemiştim ve onu birkaç kez internette aramış olsam da, ne o gecenin anıları ne de gördüğüm resimler onun gerçekte nasıl göründüğünü tam olarak yansıtıyordu. Telefon görüşmelerimiz onu farklı bir açıdan düşünmemi sağlasa da, ağızımın kurummasını ya da midemin bu kadar çırpınmasını sağlamamıştı.

"Sen de çok iyi görünüyorsun," diye söylüyorum, sonunda kelimeleri bulabildiğimde. Ve gerçekten de öyle. Kot pantolon güçlü bacaklarını sarıyor ve giydiği sade siyah tişört, inanılmaz kolları ve gözlerini en iyi şekilde ortaya çıkarıyor. Böyle pazılarıyla, bir futbol sahası uzunluğunda top atabileceğine inanmak kolay.

Sly, arabadan inmeme yardım etmek için elini uzattı ve ben de SUV'nin korumasından çıkar çıkmaz av sezonu açılacağını bilerek, dikkatlice elini tuttum. Bu randevuyu geçici bir önlem olarak istediğim, hatta talep ettiğim gerçeği önemli değil. Bryan son iki saati bana nasıl bakmam, nasıl davranmam, nasıl nefes almam gerektiğini hatırlatarak geçirdi. Ve medya ile paparazzilerin kanımı içmek için peşimde olacaklarını bildiğim için de kesinlikle önemli değil.

Benim kanımı.

Ama ne kadar erken başlarsak, o kadar çabuk biter.

Derin bir nefes alıyorum, yüzümü alıştırdığım eğlenceli küçümseme ifadesine sokuyorum, sonra yavaşça arabadan iniyorum. Ben bunu yaparken, Sly boş elini sırtıma koyuyor ve beni nazikçe döndürüyor, böylece neredeyse ona yapışıyorum.

Sonra eğilir ve omurgamdan aşağı titremeye neden olan boğuk bir sesle kulağıma fısıldar: "Tüm bunlar için üzgünüm. Ama bizi ben kurtardım."

Bir an için, neredeyse ona inanacaktım.

Elinin sırtımdan yayılan sıcaklığını hissettiğimde, ona sarılmamak

Sırtımda yayılan sıcaklığını hissedip, onun taze, sandal ağacı ve güneş ışığı kokusunu aldığımında, bu çok zor. O kadar iyi hissettiriyor, o kadar iyi görünüyor, ses tonu ve kokusu o kadar güzel ki, ona sarılmamak ve her şeyi akışına bırakmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama sonra paparazziler adımı bağırmaya başlıyor, bana dönmemi emrediyor, geldikleri fotoğrafı vermemi istiyorlar ve ben anıları uzaklaştırırken kasıtlı olarak omurgamı düzeltiyorum. Ama ben gerginleşir gerginleşmez, Sly'ın bakışları lazer gibi keskinleşiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekilmeme karşı çıkmıyor.

Bunun yerine, elini sırtımdan indiriyor. Bunun benim istediğim şey olduğunu biliyorum, benim istediğim şeydi, ama hemen kendimi yoksun hissediyorum. Ta ki onun hala elimi tuttuğunu, başparmağıyla parmaklarımın arkasını yatıştırıcı daireler çizerek okşadığını fark edene kadar.

Kendime rağmen, çılgık atan kameraman kalabalığına dönüp en kötüsünü yapmalarına izin verirken sıkıca tutunuyorum. Beş dakika, diyorum kendime. Beş dakika sonra her şey bitecek. Bir dahaki sefere kadar.

"Eğil, Sly. Ona bir öpücük ver."

"Gülümse, Sloane."

"Daha çok gülümse,

Sloane." "Sarılabilir miyiz?"

"Peki ya sarılma? Sarılabilir miyiz?" "Çiçekler nerede, Sly?"

Soruların altında başka bir gürültü katmanı daha var: yolun uzak tarafında kordonla çevrilmiş hayranların çılgınlıkları, bağırışları ve kutlamaları. Marco'nun adamlarından birkaçı, hayranların öne atılıp bizi yutmamaları için kordonu tutuyor.

Sly, paparazzilerin istediği gibi bana yaslanmıyor, ben de ona yaslanıyorum. Kamera için ona alaycı bir gülümseme atıyorum, hatta ona yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücük verecekmişim gibi dudaklarımı büzüyorum.

O da kaşlarını kaldırıyor ve hayranlar çılgına dönüyor, daha da yüksek sesle bağırıp tezahürat yapıyorlar.

Paparazziler de çılgına dönüyor, ama farklı bir şekilde. Kameraları vızıldıyor ve tıklıyor, eğlence muhabirleri devreye giriyor ve bize o kadar hızlı sorular soruyorlar ki, cevapları formüle etmeye çalışmak bir yana, hepsini duyamıyorum bile.

"Sly, ünlü Black Widow ile çıkmaktan heyecan duyuyor musun? Onun ısırtıklarının zehirli olduğu biliniyor."

"En üst düzeydeki erkeklerin seni bu kadar çeken yanı nedir,

Sloane?"

"Neden onları alaşağı etmek için bu kadar çok çalışıyorsun? Başarılarını kıskanıyor musun?"

"Bir sonraki Hayden Jeffries olmak hakkında ne hissediyorsun, Sly? Peki ya bir sonraki Jarrod Bowers?"

Sorular bitmek bilmiyor ve bizim cevap vermememiz, soranları daha da öfkeliyor. İçimde, aşağılayıcı sorular zehirli oklar gibi üzerime yağarken, kendimi küçülüp büzülmeye çalışırken hissediyorum.

Buna hazır olduğumu, buna alıştığımı sanıyordum. Ama onlar benden bir parça koparmaya çalışırken Sly'in burada olması, durumu çok daha kötü, çok daha aşağılayıcı hale getiriyor. Hayden ile benim aramda, Jarrod ile benim aramda olanların kamuoyuna mal olmuş hikayelerini bildiğini biliyorum. Ama onun bunları bildiğini bilmek ve burada, sahte bir gülümsemeyle durmak, onun tüm gerçeklerle yüzleşmesini izlemek çok farklı bir şey. Sanki içimden dışıma kadar soyulmuşum, tüm kusurlarım onun ve herkesin gözü önünde sergileniyor.

Bryan bunun olacağını söylemiş ve görmezden gelmemi öğütlemişti. *Onlar akbabalar. Gerçeği istemiyorlar. Çarpıtacakları bir söz, heyecan yaratacak bir resim, kitleleri tatmin edecek biraz kan istiyorlar.*

Ama her yönden bana bağırıırken bunu görmezden gelmek imkansız. Sly her geçen saniye bana karşı daha da sertleşirken, bunu içimde derinden hissetmemek daha da imkansız.

"Sloane erkeklerini uzun süre yanında tutmasıyla bilinmez, Sly. Bu konuda ne hissediyorsun?" diye bağırıyor biri.

O bir cevap vermek üzereydi, ama bu cevabın durumu milyon kat daha kötüleştireceğinden korktum, bu yüzden elini sıkarak dikkatini çekip bunun önemli olmadığını ona anlatmaya çalıştım.

Önemli olmasına rağmen.

Gözlerini bana çevirir ve kahverengi irisleri artık fırtına kadar kararmıştır. Bütün yüzü gözlerimin önünde bir fırtına bulutuna dönüşür ve onun sinirlenmesinin olabilecek en kötü şey olduğunu bilirim. Fotoğraflar, özellikle de onlara eşlik edecek olan sansasyonel manşetlerle birlikte, dünyanın dört bir yanındaki insanlara çok şey anlatacaktır. O burada üzgün bir şekilde durdukça, manşetler kendiliğinden yazılmaktadır.

"İçeri gidelim..." diye fısıldayarak başlıyorum.

Ama ben daha cümlemi bitirmeden, başka bir muhabir bağırıyor: "O da seni öldürecek,

seni de öldürecek olmasından korkmuyor musun, Sly?" diye bağıırır.

Elini daha da sıkıca sıkıyorum, şüphesiz bir başka PR kabusu haline geleceğini bildiğim bu durumu durdurmak için çaresizce. Ama bu sefer Sly hiçbir şey söylemiyor. Sadece bir avcı gibi tehdidi hedef alarak öne doğru adım atıyor. Hâlâ elimi tutuyor, ama tüm dikkatini hedefe vermiş durumda.

Çünkü onun en son ihtiyacı olan şey, NFL ve LAPD dahil tüm dünyanın, onun aşağılık paparazzileri alt etmesini izlemesi. Onun dikkatini dağıtmak için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum, o kapıyı açtığı andan beri aklımdan çıkmayan şeyi.

Bir adım öne çıkıp fotoğrafçılarla Sly'ın arasına giriyorum, sonra parmak uçlarımda yükselip ona yaslanıyorum. Duruyorum, dudaklarım onunkilerden birkaç milim uzakta, aramızdaki mesafeyi kapatıp kapatmayacağına karar vermesini bekliyorum.

Tabii ki kapatır.

Bölüm 22

Sloane

Ağzım Sly'ın ağzıyla buluştuğu anda, boku yediğimi anlıyorum. Beni mahvetme gücüne sahip olmakla kalmıyor, ben de ona izin vereceğimden eminim.

Son beş yılda hayatta kalmak için yaptığım onca şeyden sonra, tekrar burada olmak hiç mantıklı değil.

Ama gerçek şu ki, bu an "tekrar" değil. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Derinden, içtenlikle sevdiğim Jarrod ile bile.

Çünkü Sly bana yaslandığında, bir öncesinin yok. Ve bir sonrasının da yok. Sadece bu tek, çılgın an ve aramızda kopan fırtına var.

Yarım nefeslik bir süre boyunca, vücudu benimkine karşı sertleşir, dudakları da onun geri kalanı gibi katı ve esnek değildir. Benimkiler de öyle, bu arada. *Bunu gerçekten yaptım mı?* Ama ağzı benimkine doğru hareket etmeye başlar başlamaz, her şey değişir.

Ve her şey derken, gerçekten *her şeyi* kastediyorum.

Beni kollarıyla sararken, büyük elini belime koyup beni uzun, ince, kaslı vücudunun sıcaklığına doğru çekince, sertliği sanki hiç olmamış gibi kaybolur.

Bu temasta nefesim kesildi, tüm sinirlerim aynı anda harekete geçti.

Sly bu durumu anında değerlendirir, serbest eliyle çenemi kavrar, dili ise açılmış dudaklarımın arasından nazikçe kayar.

Kafamın içindeki küçük bir ses durmamı, kameraları ve sonuçlarını hatırlamamı söylüyor. Ama geri kalanım? Geri kalanım sadece hissetmeyi biliyor.

Tek umursadığı, çeneme değen nasırlı parmaklarının sertliği.

Güçlü vücudunun bana verdiği güvenlik. Sırtımdaki o sert elin sahiplenici tavrı.

Ve zevk... Tanrım, zevk. Her şey çok iyi, çok doğru geliyor.

Tıpkı ağzının lezzetli, baş döndürücü, her şeyi kapsayan tadı gibi. Limon, hindistan cevizi ve en koyu, en egzotik tarçın gibi.

Bilinçli bir karar vermeden, ellerim göğsüne kayıyor, tişörtüne dolanıyor ve onu kendime çekiyor. Vücudum onun vücuduna yapışıyor, kıvrımlarım onun sert, kaslı vücudunu yumuşatıyor.

Onun için ağzımı biraz daha açıyorum. Sadece onun için.

Bunu yaparken, Sly'ın hızlı gülümsemesini kendi gülümsememde hissedebiliyorum. Sonra alt dudağımı ısırıyor, acıtacak kadar sert değil ama kesinlikle omurgamdan aşağı titreme geçirecek kadar sert.

İnlememek için tüm irademi kullanıyorum. Ya da sızlanmamak için. Ama tüm bu insanların önünde, tüm bu kameraların önünde kendimi tamamen küçük düşürmemek için yeterli farkındalığım var.

Bu düşünce sonunda Sly'ın beni sardığı zevk sisini bozuyor ve geri çekilmeyi düşünüyorum. Ama sırtımdaki eli çok rahatlatıcı, dudakları çok yumuşak, yine ısırıyor beni, bu sefer üst dudağımı, ve öpücüğü orada tutuyor, aramızdaki ısıyı, yoğunluğu biraz daha uzatıyor.

O anda, zaman ve mekan ile fotoğrafçılar ve gerçeklik arasındaki o küçük varlık boşluğunda, daha fazlasını istediğimi fark ettim.

Her şeyi istiyorum.

"Pozu koru!" diye bağıyor biri paparazzilerin arasından, ikimizi de dünyaya geri çekiyor.

Sly, sıcak bir demir çubuk çok hoş olmayan bir yere batmış gibi sertleşir ve dudaklarıma "Siktir" diye fısıldar. Ve sonra, her saniye yerine getirilmemiş *her şeyin* ıstırapı gibi, isteksizce uzaklaşır.

O zaman ben de inlerim, küçük bir protesto sesi çıkarırım ve o, parmaklarıyla yanağımı okşamak ve "Ben yanıdayım, corazón" diye fısıldamak için yeterince uzun bir süre durur.

Güçlü koluyla belimi sararak beni kendine sıkıca tutarken, kalabalığa dönüyor. Sanki bir kez olsun onlarla yüzleşemeyeceğimi biliyormuş gibi. Poker suratım beni terk etti, "Ben büyük kötü kurtum" tavrım da öyle, ve tek yapabileceğim orada durup Sly'ın beni korumasına izin vermek, o da "Sanırım bu sorularınızın çoğuna cevap olmalı. Şimdi izin verin bize. İçeri gireceğiz çünkü... birdenbire çok acıktım."

Bu, şaşkın gözlerimi ona çevirir, ama o anda şok olmuş gazetecilere bakmakla meşgul olduğu için benim bakışlarımla karşılaşmaz. Bu, beni kollarının arasında sıkıca tutmasını ve belimi okşayarak vücuduma elektrik akımı geçmesini engellemez.

Ve sonra, paparazziler, gazeteciler ve hayranlar bir ağızdan seslerini geri kazanırken, bizi döndürüp, çok eğlenmiş görünen

Marco'nun yanından geçerek Willow'un açık ön kapısından içeri girer.

Bölüm 23

Sly

Sloane'ı restorana eşlik ederken ellerim titriyor. Ama bana öpücük kondurduğunda, bu öpücük sadece çoraplarımı değil, çok daha fazlasını da çıkardığı için bunun sorun olmadığını düşünüyorum.

Şu anda bana bakışından bahsetmiyorum bile, büyük kahverengi gözleri karışık duygularla dolu, hem şaşkınlık hem de arzu. O kadar arzu dolu ki, basını boşverip onu kucağıma alıp otel odama taşımamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama bunu yapmak ona benden çok daha fazla zarar verecek, bu yüzden bu dürtüyü bastırıyorum. "Hadi yemeğe gidelim, corazón," diyorum ona, kolumu beline dolayarak onu yemek salonundan masamıza doğru yönlendiriyorum.

Onun sandalyesini çekene kadar kendine gelmiş gibi görünüyor ve itiraf etmeliyim ki, kendini toparlama yeteneğinden çok etkilendim. Hâlâ sersemlemiş durumdayım, tek bir öpücükle arzuladığım kadından ihtiyacım olan kadına dönüşen bu kadın için tüm vücudum yanıyor.

Karşısındaki sandalyeye otururken, yüzünde ne hissettiğine ve daha da önemlisi ne düşündüğüne dair bir işaret arıyorum. Sloane'ın her şeyini kafasının yönettiğini çoktan anlamıştım.

Ama onun yaşadıklarının yarısını bile yaşamış olsaydım, ben de şüpheli olurum. "Şaka yapmıyormuşsun," diyor, bakışları masanın diğer ucunda benimkilerle buluşurken.

Her zamanki gülümsemesi yüzünde, ama bu gülümseme gerçek bir eğlenceden çok, bir şeyleri gizlemekle ilgili. Fotoğraflarda, videolarda, sahnede ve röportajlarda defalarca bu gülümsemeyi kullandığını gördüm. Bu, Black Widow maskesinin ardındaki kadını görmemizi engelleyen bir zırh parçası daha.

Şu anda, sanki gerçek bir akvaryumun ortasında gibi hissettiren bir ortamda neden bu maskeyi taktığını anlıyorum, ama bu, ondan nefret etmemi engellemiyor. Keşke böyle olmasaydı diyorum. Son iki hafta içinde izlediğim tüm samimi videolar ve röportajlar arasında, Sloane'ın gerçek gülümsemesini sadece birkaç kez gördüm. Çoğu yıllar öncesine ait, Jarrod'dan önce, hatta bazıları Hayden'dan önce.

En yakın zamana ait olan tek fotoğraf, büyükannemle çektiği fotoğraf. O selfie'lerde ve onlardan önceki birkaç dakikada, yüzünde tamamen farklı bir ifade vardı. Büyükannemi dışarıda tutmak yerine içeri davet eden, "giriş yasaktır" tabelasına eşdeğer bir sırtış yerine.

O rahat gülümsemeyi ve gerçek Sloane'ı tekrar görmeye kararlıyım, ama bunun burada ve şimdi olmayacağını çok iyi biliyorum.

"Ne hakkında şaka yapmıyordun?" diye soruyorum, o da benim ona doldurduğum köpüklü su bardağıyla oynuyor.

"Bu masada bizi gözden kaçırmak zor."

Buna gülüyorum, çünkü gardını almış olsa bile, o bir süpernova gibidir. Güzelliği ve karizması kaçınılmazdır, etrafındaki herkesi doğrudan çekim alanına çeker.

"Her yerde fark edilmen çok zor, özellikle de böyle görünürken."

Vücuduna oturan siyah slip elbisesine bakıyor, elbisenin bir askısı "rahatça" omzundan sarkmış. "Ben de kendimi ince davranıyorum sanıyordum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Söyleyeceklerim bu kadar."

"Sen de fena görünmüyorsun, biliyor musun?"

Kendi kıyafetlerime bakıyorum. "Ekibin 'kot pantolon ve markasız tişört' giymemi söyledi, ama yine de... Kıyafetim yetersiz gibi geliyor."

O burun kıvrırdı. "Bence gayet iyi giyinmişsin."

"Bu, iyi görüldüğümü söylemenin bir yolu mu?" Herkes gibi ben de onun büyüüne kapılmış olarak biraz öne eğildim.

"Sanki bunu sana söylemem gerekiyormuş gibi."

"Ne? Bir erkeğin biraz güvensiz olması yasak mı?" diye soruyorum.

"Nedense o erkeğin sen olduğunu sanmıyorum," diye cevaplar, gözleri benim pazılarımda takılı kalır.

Demek o bir kol kızı... Bilmek güzel.

Başka bir şey söylemeyi düşünmeden, yüzünü getirdiğim bukete gömer ve derin bir nefes alır.

"Çiçekler çok güzel. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ama onlar senin güzelliğinin yarısı kadar bile değiller."

Gözlerini devirir. "Bugün bu kadar klişe sözler söyleyeceğimizi bilmiyordum."

"Hey, ben sadece işleri olabildiğince yüzeysel tutmak için üzerime düşeni yapıyorum," diye cevap veriyorum. "Bu kadar çok insan dudaklarımızı okumaya çalışırken derinlere inmemiz gerektiğini düşünmemiştim."

"Dinleme cihazlarını unuttun."

"Ne?" Kendimi durduramadan etrafa bakındım ve birkaç kişinin gözlerine yanlışlıkla baktım, onlar da hemen başka yere baktılar, ama yeterince hızlı olamadılar. "Ciddi olamazsın."

Kaşlarını kaldırır. "Bahse girer misin?" "Kesinlikle girmiyorum."

"Bu kadar şok olmuş gibi davranma," diyor tembel bir tavırla. "Bu sadece işin bedeli."

"Evet, ama biz iş yapmıyoruz," diye karşılık verdim.

Dudaklarını hafifçe kıvrarak bana baktı. "Bundan emin misin?"

"Aslında, eminim."

Şimdi sıra ona geldi, bir anlığına da olsa beni içeri almaya. Ama sonra kalkanları tekrar yükseliyor, düşüncelerini ve diğer her şeyini dünyadan gizliyor.

Bu bakışı ne kadar anlasam da, nefret etmeye başlıyorum. İçimdeki küçük, sabırsız bir parça, bu duvarların her birini nasıl aşabileceğimi bulmak istiyor, ama onu anlamaya çalışan parça, bunun ikimize de zarar vereceğini biliyor.

Onun beni içeri almasını beklemeliyim.

"Su dışında başka bir şey ister misin?" diye soruyorum. "Belki daha sert bir şey?"

"Sadece spor yaparken su içerim," diye cevap veriyor. "Onun dışında, ben burbon severim, tercihen Four Roses."

Sihirli bir şekilde, garsonumuz ortaya çıkıyor. "Buzlu mu?" diye soruyor.

"Sade lütfen," diye yanıtladı Sloane, sesi bir saniye öncesine göre çok daha peltek çıkıyordu.

Garson ise gözünü bile kırpmıyor. "Beyefendi için ne alırsınız?"

"Ben buzlu çay alayım."

"Elbette." Geldiği gibi sessizce kaybolur.

"Peki şimdi ne hakkında konuşacağız?" diye sorar, neredeyse alaycı bir ses tonuyla. "Hava durumu mu? Manzara mı? Penisinin büyüklüğü mü?"

Eh, bu da buzları kırmanın bir yolu. Onun kendini dikenli tellerle sardığını ve bana ona ulaşmaya cesaret etmemi beklediğini izliyorum. Onun yaşadığı her şeyi bilmiyorum, ama güvenmenin onun için neden kolay olmadığını anlayacak kadarını biliyorum. Ve neden birini kendine yaklaştırmamanın, paparazzilerin önünde durmaktan çok daha tehlikeli hissettirdiğini de.

Bu yüzden onu zorlamıyorum. Ancak sandalyemde geriye yaslanıp

dirseklerimi arkama dayıyorum, bu lanet olası yerde yapabileceğim en rahat pozisyonda. "Üçünün de cevabı oldukça açık. Ama hangisini tercih edersen onu tartışmaktan memnuniyet duyarım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılr. "Bu genelde işe yarıyor mu?"

"Akışına bırakma isteğim mi?" diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Senin 'hayır hayır, ben sadece küçük bir kasabanın çocuğu' tavrın," diye karşılık verir. "Samimi gözler, rahat duruş, açık kitap tavrı. Genelde istediğini elde etmeni sağlıyor mu?"

"Sanırım bu ne istediğime bağlı."

"Bundan pek emin değilim," diyor, kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. "Ama iyi bir numara. Bunu kabul ediyorum."

Soruları ve sorarken kullandığı ton beni rahatsız etmeye başlıyor. Savunma modunda olduğunu, dışarıda olanlardan sonra beni uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum, ama yine de. Burada oturup o öpücüğün kameralar için bir numara olduğunu iddia etmek isteyebilir, ama ben hissettim. O da hissetti.

Ama hala bakışların ve görünüşe göre *kulak misafiri olunanların* farkında olduğum için, ona bunu söylemiyorum. Şu anda pozisyon mücadelesi veriyor olmamız, onu rahatsız edecek bir şey yapmaya istekli olduğum anlamına gelmez.

O ayrıntıya girmediğinde, ben de zorlamıyorum. Bunun yerine, onu dikkatle izliyor ve bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu bekliyorum. Kafamın arkasında bir ses, onu kaybettiğimi söylemeye çalışıyor, ama geri kalanım o kadar emin değil.

Sloane, dünyaya umursamadığını inandırmak istiyor olabilir, ama içimden bir ses, onun da üzerinde yürüyebileceği bir erkeği takdir etmeyeceğini söylüyor. Eğer yanılıyorsam, o zaman düşündüğümde daha büyük bir sorunumuz var demektir.

Onu daha rahat hissettirmek için birçok şey yapabilirim, birçok yönden esnek davranabilirim, ama kimse için kendimi bozmam.

Böylece bekliyoruz, gerginlik aramızda bir ip gibi gerilirken gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda. Bu, sol göz bebeğinden güneş ışınları gibi yayılan altın ve kehribar rengi benekleri fark etmemi engellemiyor. Ya da köprücük kemiği boyunca sihirli bir şekilde dans eden minik çillerin desenini.

Sloane suyuna uzanır ve uzun, yavaş bir yudum alır, gözlerini benden ayırmadan. Sonunda bardağı indirdiğinde, dili kayıp bir damla suyu yakalamak için dışarı çıkar ve tek düşünebildiğim, o damlayı yakalayan dilin benimki olmasını dilediğimdir.

Gözlerimden bunu okuduğunu bilmiyorum, ama birdenbire sessizliği ve kazara başlayan bakışma yarışını bozdu. "Gözünün yanındaki yıldız şeklindeki yara izi nasıl oldu?"

"Uzun bir hikaye." Ve hoş bir hikaye değil.

Kaşları yukarı kalkar. Bir meydan okuma değil, bir soru. "Henüz sipariş bile vermedik, yani zamanımız var."

Sıra su bardağıma uzanmaya geldi. "Super Bowl yüzüğü takan bir adam tarafından yumruklandım."

"O zaman o kadar da uzun bir hikaye değil," diye alay eder, sonra bakışları tekrar benimkilerle karşılaşır. Orada ne gördüğünü bilmiyorum, ama konuşmaya devam ederken gözleri biraz kısılır. "Takımından biri miydi? Yoksa başka bir takımdan mı?"

"Başka bir takımdan." Suyu hızlıca yudumlayıp, o kavgaya neden olan koşulları düşünmemeye çalışıyorum. Ama suçluluk ve öfke, her zamanki gibi içimde kabarmaya başlıyor.

"Şey, şimdi bu kesinlikle anlatılması gereken bir hikaye gibi görünüyor."

"Muhtemelen öyle." Suçluluk duygusunu geri püskürtüp, derinlere gömüyorum. "Başka bir zaman sor, sana ayrıntıları anlatacağıma söz veriyorum." Bundan zevk almayacağım, ama yapacağım.

Bir an için itiraz edeceğini düşündüm, ama sonra nerede olduğumuzu hatırladı sanki, çünkü sadece başını salladı ve suyundan bir yudum daha aldı.

"Bayan için sek burbon," diyor garson, Sloane'ın bardağını dikkatlice masanın önüne koyarken. "Ve beyefendi için buzlu çay." Benimkini bana bakmadan masaya koyuyor, ki bu adil görünüyor. Ben de şu anda gözlerimi Sloane'dan ayıramıyorum. "Size birkaç dakika veriyorum, sonra özel menüleri anlatmak için geri geleceğim."

"Teşekkürler," diyor ona, beni ürperten boğuk sesiyle.

O başını sallar ve geri çekilmeye başlar. Ama gözlerini Sloane'den ayırması on saniye daha sürer. Çayımı içerken gülümsemeden edemiyorum. O, Kara Dul olarak bilinse de, onun yemeği olmak isteyen erkekler hiç de az değil.

O farkında değil gibi görünüyor, ama ben onun yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Muhtemelen iki haftadır benzer bir ifade takındığım içindir.

"Sıra bende," derim, o sonunda uzaklaşınca.

"Ne istersen sor." Bourbon bardağını avucuna alır ve ellerinin arasında yavaşça döndürür. "Cevap verip vermemem başka bir

konu."

"Burada ne yapıyoruz?"

Bugün ikinci kez şaşkın bir ifade takındı. Ve ilkinde olduğu gibi, bu ifade de geldiği kadar çabuk kayboldu. "Randevuda olduğumuzu sanıyordum," diye cevapladı, sonunda burbonu ağzına götürüp en zarif yudumu aldıktan sonra tekrar masaya bıraktı. "Senin istediğin buydu, değil mi?"

"Marquis'in istediği buydu," diye cevap veriyorum.

Cevap verirken yarı eğlenmiş, yarı kırılmış gibi görünüyor: "Burada olmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Senin olduğun her yerde olmak istiyorum, Sloane. Bu tam olarak aklımdaki şey olmasa bile."

Bir an durur, dudakları hafifçe aralanır, sanki cevap vermek ister gibi. Ama cevap veremedi, lanet olası garson tekrar ortaya çıkar. "Öğleden sonra spesiyallerimizi paylaşabilir miyim?" diye sorar, yine sadece Sloane'a hitap ederek, gösterişli ve samimiyetsiz bir ses tonuyla.

Bana göre bu, gitmek için bir neden daha. Garsonların müşteriler kadar, hatta onlardan daha da kibirli olduğu bu tür yerlerden nefret ederim.

O hemen cevap vermez. Bunun yerine, çok zor bir sorunun cevabını bulmaya çalışır gibi bana bakar.

Ondan istediğim cevabı biliyorum, ama sorduğum şeyi anlıyor mu, onu bile bilmiyorum. Bu yüzden garsonun sorusunu ona geri yöneltiyorum, bu sefer kendi vurgumla. "Sen söyle, Sloane. Özel yemekleri duymak ister miyiz?"

Bölüm 24

Sloane

Sly soruyu sorarken sesini yükseltmiyor. Cevabımla pek ilgileniyor gibi de görünmüyor. Ama gözlerinden cevabımın ne olmasını istediğini ve nedenini anlayabiliyorum.

Sadece ona istediği cevabı verebilecek miyim, bilmiyorum.

Onu öptüğüm andan itibaren kendimi dengesiz hissettim. Dengesiz. Sanki tek bir yanlış hareket beni devirecek ve tüm sırlarımı ortaya çıkaracakmış gibi.

Bu, istediğim en son şey, yıllardır korumaya çalıştığım şey. Daha önce kimse duvarlarımı aşmaya yaklaşmamıştı, peki Sly'da beni aynı anda hem tehdit altında hem de güvende hissettiren şey ne?

Oturduğumuzdan beri gözlerini benden ayırmayan garson, cevabımı bekliyor. Ve onun hevesli gözlerine baktığımda, cevabımın ne olacağını zaten biliyorum. Sadece kelimeleri ağzımdan çıkarmam gerekiyor.

"Hayır, gerçekten yok." Sly zafer çığıltısı atarken, garsona özür diler bir bakış atıyorum.

Masaya yüz dolarlık bir banknot atıyor, sonra elini benim elimle kavrayıp beni kaldırıyor, uzaklaştırıyor.

Sly bizi restorandan dışarı sürüklemekten önce son anda çiçekleri alıyorum. Çiçekler çöpe atılmayacak kadar güzeller.

Bir an pişmanlık duydum — henüz paparazzilerle tekrar yüzleşmeye hazır değildim — ama bu düşünce tam olarak kafamda yerleşmeden, Sly bizi sağa çevirdi.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, o beni arka verandaya yönlendirirken garip bir şekilde nefes nefese kalmışım.

"Buradan çıkıyoruz," diye cevaplıyor ve hızlı bir gülümsemeyle kalbimi en iyi ve en korkutucu şekilde çarptırıyor.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açılır. Gülümserim, çünkü bu soruna harika bir çözümdür... tabii hızlıca yaparsak.

Marco beni öldürecek, ama uzun zamandır ilk kez, sığ sulardan çıkıp derin, mavi denize atlamaya hazırım — ya da en azından ayak parmaklarımı suya daldırıp önce ısırılıp ısırılmadıklarını görmek istiyorum. Bu yüzden,

patioyu çevreleyen bel hizasında cam çitin önüne geldiğimizde, Sly sanki orada değilmiş gibi çitin üzerinden atlarken itiraz etmedim. Sonra onun yardımıyla dar elbisemle birlikte çitin üzerinden atladım.

Ayaklarım diğer tarafa basar basmaz, Willow'un mülkünün arka tarafını çevreleyen çimenli tepecikten aşağı doğru koşmaya başladık.

Sadece birkaç adım attıktan sonra ayakkabılarımın işe yaramayacağını anladım. Sahnede bütün gece 15 cm topuklu ayakkabılarla dans edebilirim, ama ıslak çimlerde koşmak bambaşka bir şey. Ayakkabılarımı çıkarıp eğilip aldım. Ama sonra medyanın ve hayranların kaçışımızı fark ettiğini anladım.

"Bırak onları!" Sly de izleyicilerimizi fark edince emir verir. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir ve tepenin dibine doğru olabildiğince hızlı koşmaya başlarız.

Bir parçam, bu elbiseyle tökezleyip karşıdan gelen trafiğe uçacağımı bekliyor. Ama Sly beni sıkıca tutuyor ve her tökezlediğimde, beni düzeltmek için kaba kuvvet kullanıyor. Ne olacağını önceden tahmin edecek kadar duyarlı ve bunun asla gerçekleşmemesini sağlayacak kadar güçlü bir erkekle birlikte olmak harika bir şey.

Tepenin altındaki otoparka vardığımızda arkamıza bakıyorum ve diğerlerinin bize yetiştiğini fark ediyorum. Paparazziler kameralarını çıkarmış, koşarken fotoğraf çekiyorlar. Hayranlarım da akıllı telefonlarıyla aynı şeyi yapıyor. Bu fotoğrafların sosyal medyada nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum, ama iyi olmayacağından eminim.

Ayrıca, bunların hiçbirinin onun ayrıntılı seyahat programında yer almadığını düşünürsek, Bryan'ın bu durumdan çok sinirleneceğinden de neredeyse eminim.

"Yaklaşıyorlar!" Sly'a kaldırımda koşarken söylüyorum. "Onları dert etme," diyor, çıplak ayaklarıma bakarak. "Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır!" Hayranların buna ne tepki vereceğini tahmin edebiliyorum. "Lütfen yapma. Ben iyiyim, gerçekten." Yine de koşmayı kolaylaştırmak için eteğimi dizlerimin hemen üstüne kadar çekiyorum.

Sonra arka otoparktan binanın yanından geçen caddeye doğru koşuyoruz. "Ne tarafa?" diye soruyorum, Sly hızlı koştuğu için biraz nefes nefese kalmış durumdayım.

Tereddüt etmiyor. "Sola!"

Onun peşinden gidiyorum, çığlıkların gittikçe yaklaştığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Eğer bizi yakalarlarsa, linç edileceğiz. Bundan hiç şüphem yok. Ama burada bir risk alacağım ve kendimden başka birine

ve güvenlik ekibimden başka birine güveneceğim.

Sly hakkında henüz pek bir şey bilmiyorum, ama bana göz kulak olacağını biliyorum. Bunu, büyükannesine davranışından anladım, en güzel şeylerin başlangıçta dağınık olduğunu söylediği gece sesindeki kesinlikten anladım.

Her şeyden öte, bu hafta her gece uykusuz kalmama neden olan, o kesinliğin ardındaki adam.

Ve şu anda inancımı koyduğum kişi de o adam.

Beni hayal kırıklığına uğrattırsa, bu ilk kez olmayacak. Elbette karışıklık olacak, ama Marco ve diğerleri çığlık atan kalabalığın çok gerisinde kalmayacaklar. Sonunda bir çözüm buluruz.

Ama Sly beni hayal kırıklığına uğratmazsa... bu, hayal ettiğimden daha da karmaşık bir durum olur.

Küçük kalabalığımızın öncüleri otoparktan fırladığında, biz de sokağın köşesine ulaşmışız. Ama takviye çağırmış olmalılar, çünkü diğer taraftan daha küçük bir grup yaklaşıyor, kameraları hazır.

"Sanırım boku yedik," diyorum Sly'a.

Ama o sadece gülümsüyor, köşedeki SUV'nin kapısı açılırken. Sade gri, sıradan bir SUV.

Bana elini uzattı. "Araba lazım mı?"

"Bunu ne zaman aldın?" diye soruyorum, elini tutup arkaya atlarken. "Ne fark eder?" diye cevaplıyor Sly, kapıyı çarparak ve araç trafiğe girerken "Sadece şunu bil, ben seni kurtaramayacağım bir duruma sokacak türden bir adam değilim."

Sonra, emniyet kemeriyle uğraşırken, eğilip kemeri takmama yardım eder ve sonra kendi kemerini takar.

İçimde bir şeylerin biraz yumuşadığını hissediyorum.

Bu adama nasıl direnebilirim ki? O ve/veya Marquis'in geçmişte yaptığı şüpheli hareketler, şu anda yaptığı doğru hareketlerin altında tamamen gömülü kalıyor.

Sanki içimde uyanan tanıdık olmayan duyguları vurgulamak istercesine, radyoda Pink'in "TRUSTFALL" şarkısı çalmaya başlıyor. Bir an için tek istediğim kapıyı açıp arabadan atlamak. Trafiğin ortasına atlamam kimin umurunda? Ezilmek, bu yolculuğun sonunun getireceği acıdan daha az acı verici olmalı.

Ama manşetleri şimdiden görebildiğim için, birbiri ardına sarı ışıklardan geçerken olduğum yerde kalıyorum ve şarkı çalmaya devam ederken sonunda medyayı geride bırakıyoruz. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyorum ve

Sly de öyle.

Bunun yerine, önüme odaklanıyorum, diğer arabaların geçip gitmesini izliyorum ve Sly'ın tek izlediği şeyin ben olduğumu fark etmemiş gibi davranıyorum.

Ama geçen her saniye, içimdeki gerginlik artıyor.

Sonunda, Miley Cyrus'un "Flowers" şarkısı çalmaya başlar.

Şarkının ilk sözleri arabayı doldururken, Sly bir şekilde hala elimde tuttuğum çiçeklere bakıyor. Ve ben gülüyorum. Kendimi tutamıyorum.

O da gülüyor ve sonra sırayla şarkı sözlerini avazımız çıktığı kadar söylüyoruz. Her şey eğlenceli ve oyun gibi, ta ki o nakarat sonrası kısmı "ben" yerine "sen" olarak değiştirene kadar. O anda kalbim patlamak üzere.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldarım.

"Ne istersen," diye fısıldayarak cevap veriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hazır mıyım bilmiyorum."

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Bekleyebilirim."

Sonra Miley'nin yazdığı sözleri aynen söylemeye devam eder. Şarkı bitene kadar onunla birlikte söylerim ve sonra benim şarkılarımdan biri çalmaya başlar.

Görünüşe göre şoförümüz pop yıldızlarına ilgi duyuyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, Sly fark etmeden önce kendi sesimi, daha da önemlisi başka bir adam için yazdığım şarkı sözlerini bastırmaya çalışarak.

Bana, ne yapmaya çalıştığımı tam olarak bildiğini, ama eğer istediğim buysa buna uymaya hazır olduğunu belirten bir bakış atar.

Ki ben de bunu çok istiyorum.

"Otelime dönelim mi?" diye bağırarak üzereyim.

"Beni ne tür bir adam sanıyorsun?" Sly şok olmuş gibi davranıyor. "Beni yatağa atmak için bir paparazzi koşusundan çok daha fazlası gerekir."

"Peki bu hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkacağım?" Bana attığı can simidini yakalayıp devam ediyorum. "Sadece, seçimlerimizin sınırlı olduğunu söylüyorum, çünkü ayakkabılarımı, az önce bizi koşturduğun tepenin yarısında bir yerde bıraktım."

"Daha az yetenekli bir randevu planlayıcısının elinde bu bir sorun olabilir," diye kabul eder.

"Ama senin için değil mi?"

O sadece gizemli bir şekilde gülümsüyor. Ve ben de deniyorum, ama gülümsemeden edemiyorum. "Sanırım bu, bana gösterdiğin ilk gerçek gülümseme." Gülümsemesi genişliyor.

"Hoşuma gitti."

"Evet, ama buna fazla alışma." Somurtmaya çalışıyorum, ama lanet dudaklarım işbirliği yapmıyor. Köşeleri yukarı doğru kıvrılmaya devam ediyorlar.

"Söz veriyorum, alışmayacağım." Sanki sözlerimi ciddiye alıyor gibi başını sallar. "Ama benimle vakit geçirmekten hoşlandığın izlenimini vermemek istiyorsan, gülümsemeyi bırakmalısın."

Omuz silkiyorum. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

"Evet, ama seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum ve bunu kimsenin bilmesini umursamıyorum."

"Neden?" Hiçbir zaman anlayamayacağım bir nedenden dolayı, bu kelime engellerimi aşıyor, yıllardır umursamadığım her şeyi aşıyor. Tabii ki, ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istiyorum. Beni hiç savunmasız hissettiriyor, savunmasız olmamam gereken bir anda, ihtiyacım olmaması gereken bir anda ihtiyacım varmış gibi hissettiriyor.

"Cevap verme," diye emrediyorum, başımı sallayarak. "Önemli değil." "Önemli," diyor yumuşak bir sesle. "Ve yalnız kaldığımızda cevap vereceğim."

Sürücünün kafasının arkasına anlamlı bir bakış atıyor, bu da beni daha önce olduğumdan daha aptal hissettiriyor. Adam radyoyu açmış olması, bizim söylediklerimizi dinlemediği anlamına gelmez.

Son beş yılımı, kimseye karşı kullanabileceğim bir koz bırakmamak için harcadım, ama bir günde, bir dakikada, tüm bu çabalarımı bir anda mahvettim.

Şarkı sonunda biter ve ben birkaç derin nefes alırım. En azından bir sonraki şarkının başlangıcını fark edene kadar.

Sözler keskin ve derin bir şekilde zihnime kazınırken, uzun zaman önce kabuk bağladığını sandığım bir yaradan kan akmaya başlar ve bir an donakalırım.

Hayır. Hayır, olamaz.

"Arabayı durdur." Bu sözleri haykırmak istiyorum, ama boğazım o kadar sıkışmış ki, sadece bir hırıltı çıkıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Sly, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Ama tek duyabildiğim Jarrod'un sesi ve o lanet olası şarkı. "Arabayı durdur!" diye tekrar söylüyorum.

Sly şoföre döner. "Lütfen kenara çekebilir misin?"

"Trafik çok yoğun. Bir dakika beklemem lazım," diye cevaplar şoför. "Kusacak mı?"

Nakarat başlıyor ve bu kadar.

Kapıya uzanıp, kaçmak için çaresizce çekmeye başlarım. Bunu durdurmak için çaresizce.

"Hey, hey, hey!" diye bağırır şoför. "Araba durana kadar kapı açılmaz"

"

"O zaman lanet olası arabayı durdur!" Sly emreder.

Saniyeler sonra, şoför frene basar.

Durduğu anda, emniyet kemerimi çıkarıp kapıya atlarım, çiçekleri geride bırakarak. Kapı hala kilitlidir, ama ben kolu çekmeye devam ederim, o kadar sert bastırırm ki, şoför sonunda kilidi açtığı anda neredeyse dışarıya, karşıdan gelen trafiğin içine düşüyorum.

Sly, küfürler mırıldanarak kolumu yakalar ve arabalar hızla geçerken beni birkaç saniye yerinde tutar. Trafik açılır açılmaz, dışarı atlar ve beni kendine doğru çeker.

Etrafımızda arabalar kornaya basıyor — Los Angeles trafiği, arabalar yolun ortasında rastgele durmasa bile berbat — ama Sly bunların hiçbirini umursamıyor. Bunun yerine, beni kollarına alıyor ve çok sinirli trafiğin iki şeridini geçerek beni taşıyor.

"Yürüyeblirim," kaldırıma çıkar çıkmaz ona söylüyorum. Ama o sadece bana bir bakış atıyor ve yürümeye devam ediyor.

"Beni sonsuza kadar taşıyamazsın," diye itiraz ediyorum ve bu sefer indirilmek için ona karşı kıvranıyorum.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

"Lanet olsun, Sly! Ne yapıyorsun..."

Beni susturur, bu onun daha önce hiç görmediğim bir tepki. Hiçbir erkeğin sözünü kesen biri değilim, hele de bana neler olduğunu söylemeyi reddeden birinin. Ama Sly'ın gözlerinde beni susturan bir şey var. Bunun, ayakkabılarımın olmamasıyla değil, onun kollarında kalmak istememle daha çok ilgisi var. Çünkü gelin gibi taşınmak, vücudumun büyük bir kısmının onun vücuduna yapışması anlamına geliyor.

Bunun hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Beni saran güçlü kolları. Sert göğsünün yanıma değdiği hissi. Çok yakışıklı yüzünün benimkine bu kadar yakın olması. En çok da, hiç çaba harcamadan, özenle ve kalbine bu kadar yakın tutulmanın verdiği hissi seviyorum.

Bir erkeğin yanında kendimi güvende hissetmeyeli uzun zaman oldu. Korunmuş hissetmeyeli ise daha da uzun zaman oldu. Bu tuhaf, harika ve tehlikeli bir duygu. Çok tehlikeli.

"Sonunda beni yere indirmek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sonunda sesimi tekrar bulduğumda soruyorum. "Beni Los Angeles'ta taşıyamazsın."

"Seni Los Angeles'ın *her* yerine taşımayı düşünmüyorum." "O zaman, belki de yapmalısın..."

"Bana güvenebilir misin?" diye soruyor, vahşı kahverengi gözleri yürümeye devam ederken benimkilerle buluşuyor. "İki dakika daha, tek istediğim bu."

Bunu sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi söylüyor, ama kesinlikle öyle değil. Hayatımda sadece üç erkeğe güvendim: babam, Hayden ve Jarrod. Ve hepsi de beni hayal kırıklığına uğrattı. Mümkün olan en acı verici, en çarpıcı şekilde.

Beş yıldır yalnızım, mecbur olduğum için değil, kendi seçimim olduğu için. İnsanlardan beklentiniz olmadığında ve onların da sizden beklentisi olmadığında hayat çok daha güvenli.

Ve tek başıma gayet iyiyim, çok teşekkürler. Hayatımı yaşıyorum. Konserlerimi yapıyorum. Dünyanın her yerinden hayranlarımla bağlantı kuruyorum. Bu yeterliydi.

Fazlasıyla yeterliydi.

En azından Sly gelip her şeyi o kadar altüst edene kadar, o kadar ki, eski halime nasıl döneceğimi bilemiyorum. Ya da daha kötüsü, dönmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Bu en korkutucu düşünce. Kendimi iyi hissedebileceğim bir noktaya gelmek için çok çalıştım. Sly ile geçirdiğim bir öğleden sonra bunu bu kadar silip süpürmeyi başardıysa, kendimi bırakırsam geriye ne kalacak?

Ne yapmam gerekiyor?

Farkında olmadan boğazımın derinliklerinden bir acı sesi çıkar. Ses çıkar çıkmaz dişlerimi sıkarım, ama çok geç kalmışım, çünkü Sly kesinlikle duymuştur.

Kollarını bana daha sıkı sararken, sesi daha da yumuşadı. "Neredeyse vardık."

Bu noktada sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Ve sonra şimdiye kadarki en utanç verici şeyi yapıyorum: Yüzümü göğsüne gömüyorum ve onun sıcak viski ve güneş kokusunu içime çekerken, ne isterse yapmasına izin veriyorum.

"Seni koruyacağım dediğimde ciddiyim, Sloane," diye fısıldadı şakağıma. "Bırak da bir süreliğine bizimle ilgilenmeme izin ver."

Bu noktada başka ne yapacağımı bilmediğim için, "Tamam" diye fısıldıyorum ve göğsüne yaslanarak rahatlıyorum.

O beni ağaçlıklı, kalabalık caddede birkaç blok daha yürürken, ağrıyan kaslarımı dinlendirmek iyi geliyor. Tam bir turist eşya standının önünde, Hollywood şapkaları, tişörtleri, anahtarlıklar ve parmak arası terlikler var.

"Louboutin marka değiller," diye itiraf ediyor Sly, "ama acil durumlarda iş görürler. Hangi rengi istersin?"

Beş dakika sonra, üzerinde beyaz çiçek desenleri olan pembe L.A. IS PARADISE terliklerinin ve Sly'ın şapkasıyla uyumlu krem rengi bir şapkanın gururlu sahibi oluyorum.

Harika bir kılık değiştirme değil, ama hiç yoktan iyidir. Gözlemevinin yakınındaki Griffith Park'ın kenarlarında yürürken ona "Teşekkürler" diyorum.

Sly başını salladı, ama meraklı gözlerden uzak, parkın daha derin ve تنها bir bölgesine girene kadar başka bir şey söylemedi. Ancak o zaman bana dönüp, "Seni zorlamayacağımı söylediğimi biliyorum. Hatta kendime, bunu senin istediğin kadar kolay hale getireceğimi söyledim. Ama hareket halindeki bir araçtan atlayıp neredeyse ezilmeden önce sana sormadan edemem... Orada ne oldu lan?"

Bölüm 25

Sly

Sloane bu soruya şaşırmış gibi görünüyor, sanki benim onun yoğun bir caddenin ortasında hareket halindeki bir araçtan atlamasından endişe etmemi beklemiyormuş gibi, ki bu benim görüşüme göre en azından yapılması gereken bir şey. *Bu kadın ne tür robotlarla çıkmış acaba?*

SUV'den trafiğin ortasına düşmeye başladığında neredeyse bayılacaktım, hayatı gözlerimin önünden geçiyordu. O tuhaf kızıdan, korku filminde ölen genç kızıdan, şimdiye kadar. Korkmuş, endişeli ve adrenalin patlaması yaşıyorum, ama altın rengi gözlerindeki şaşkınlığa bakarken, hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Özür dilerim," diyor bir dakika sonra. "Yapmamalıydım..."

"Özür dilemeni istemiyorum," diyorum. "Sana açıklamayı istiyorum. Şoför fotoğraf çekmeye mi çalıştı? Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptım? Aniden klostrofobi mi oldun? Ne oldu?"

Şaşkınlığı şoka dönüşüyor. "Gerçekten bilmiyor musun?" "Gerçekten bilmiyorum," diyorum, gözlerimi onunkilere dikerek.

Bir şey söylemeye başlar — onu üzen şeyin dilinin ucunda olduğunu anlayabiliyorum. Ama sonra sadece başını sallar. "Unut gitsin. Önemli bir şey değildi."

Başı eğik, omuzları içe çekilmiş bir şekilde yanımdan geçer ve kalbim sızlar.

Bu yüzden, o tekrar bana dönene kadar bileğini çekerek çok dikkatli davranıyorum. "Sen neredeyse incinecektin, ben de *öylece geçip gitmeyeceğim*. Neyi kaçırdığımı söyle, bir daha olmayacağına söz veriyorum."

"Beni korumak senin görevin değil," diye karşılık verdi. "Ben yetişkin bir kadınam."

Eğer bir SUV'den atladıysam, bunun sorumluluğu bana aittir.

"Saçmalık." Bu kelime, durduramadan ağzımdan çıkıverdi, istediğimden daha sert bir şekilde. Gözleri büyüdü ve ben nefes almaya zorladım kendimi. Onu korkutmak istemiyorum, sadece iyi olmasını istiyorum.

"Anlamadım?" Bir anda, serseri ortadan kayboldu. Kara Dul yeniden ortaya çıktı

İyi. Çünkü düşmüş biriyle kavga edemem, Sloane ile hiç edemem. "O SUV'da olmanın sebebi benim ve seni neyin kızdırdığını bilmem lazım, böylece bir dahaki sefere bunu nasıl önleyeceğimi bilebilirim."

"Bir dahaki sefere mi?" Bana öfkeli bir bakış atıyor ve bu, içimde kaynayan duyguları daha da alevlendiriyor. "Bu çok büyük bir varsayım, Sly. Bir dahaki sefer olacağını kim söylüyor?"

Sözleri, tam da istediği gibi beni soğuk bir duruma soktu. Tamam, belki de bu, birlikte geçireceğimiz tek zamandır. Ama bu, SUV'da ne olduğunu öğrenme kararlılığımı daha da artırıyor. Çünkü o, benimle birlikteydi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Kaçmak için hareket halindeki araçtan kendini atana kadar.

Gerçek beni bir tahta parçası gibi vurur. Ve içimdeki her şey bana Sloane'ı kucaklamamı, onu güvende tutmamı, ona sarılmamı ve bir daha asla bu kadar pervasız bir şey yapması gerekmediğini hissettirmemi haykırırsa da, kendimi geri çekip ona biraz alan tanımaya zorlarım.

Bu, Lucia'dan uzaklaştığımdan sonra yaptığım en zor şeylerden biri...

Bu düşünce tam olarak şekillenmeden önce onu kafamdan silip attım. Bu, kız kardeşimin başına gelenlerle alakası yok. Bu, Sloane ile ilgili.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Şaşkın görünüyor, sanki bu iki kelimeyi duymayı hiç beklemiyormuş gibi.

Bu da beni bu kadar sinirlendiğim için kendimi aptal gibi hissettiriyor. "Benim hiçbir şey isteme hakkım yok..."

"Şarkı yüzünden!" diye bağılıyor ve şimdi kendini bir darbeye hazırlar gibi kollarını kendine sarıyor. "Sen hiçbir şey yapmadın, Sly. Radyoda çalan lanet şarkı yüzünden, tamam mı? Onu dinleyemiyorum. Onun yanında olamıyorum. Onu düşünemiyorum bile, yoksa..."

Sesi kırılır. Geri adım atarken başını sallar, gözleri saklanacak bir yer arıyormuş gibi dolaşır.

"Şarkı mı?" diye soruyorum, Sloane'ın çıldırdığı sırada çalan şarkıyı hatırlamaya çalışıyorum. Ama onunla birlikte olmakla ve az önce çalan şarkıyı, onun şarkısını düşünmekle o kadar meşguldüm ki, sonra çalan rastgele şarkıyı hiç fark etmedim.

Ama onun için rastgele olmadığı açıktı.

"Ne şarkıydı?" diye soruyorum, bir adım yaklaşarak. Ama o sadece daha da uzaklaşıyor, biraz daha küçülüyor ve ben bundan nefret ediyorum.

O duvarları o kadar uzun süredir ayakta tutuyor ki, arkasında parçalanıyor olsa bile onları yıkmayı bilmiyor gibi geliyor bana. Ve ona nefes alması için yardım etmek için o duvarları kendi ellerimle yıkmazsam ne olayım. Bana sadece bir kelime söylese.

"Bilmiyormuş gibi davranma." Sesi o kadar titriyor ki, beni korkutuyor. Tıpkı onun geri kalanı gibi.

"Bilmiyorum. Yemin ederim." Bu tepkinin nedenini bulmak için kafamı yoruyorum. Sonra anlıyorum. Mesele şarkı değil. Mesele *sanatçı*.

Bu düşünce midemi yakıyor. "Jarrod Bowers'ın şarkısı mıydı?" O gülüyor, sesi o kadar sert ki duymak zor. "Jarrod Bowers'ın şarkısıydı." Etrafına bakınıyor, artık çalışmayan atlıkarınca ve uzaktaki gözlemesine. Temel olarak, her yere ve

benim dışımda her yere bakıyor.

Ve bunu, şu anda kendi cehaletimi nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Abuela Ximena'nın Sloane'a olan derin ve kalıcı hayranlığına rağmen, çok yakın zamana kadar, abuela'mın onun hakkında konuşmalarını dinlemek dışında ona pek dikkat etmemiştim. Şimdi dikkatimi verdiğim için, eğer aramızdaki işler yolunda giderse, onun geçmişi hakkında bilmemi istediği şeyleri bana anlatmanın ona kalacağına karar verdim.

Yani, temel bilgileri biliyorum. Hayden Jeffries bir trafik kazasında öldüğünde onunla çıkıyordu ve birkaç yıl sonra Jarrod Bowers boğulduğunda onunla nişanlıydı. Bu yüzden ona Kara Dul lakabı takılmıştı, ki bu bana o zaman bile, onların ölümlerinin ne kadar acı verici olduğunu düşününce, çok acımasız gelmişti.

"Üzgünüm." Söyleyebileceğim en sıradan şey bu, ama ona söyleyecek başka bir şey gerçekten aklıma gelmiyor. "Onu çok sevmiş olmalısın ve onun müziğinin sana tüm bunları hatırlatması çok kötü. Var mı bir şey..."

"Ciddi misin?" diye soruyor. Kendini kucaklamaktan vazgeçip ellerini beline koymuş, bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Gerçekten hangi şarkıdan bahsettiğimi bilmiyor musun? Ve onu dinlemek neden bana bu kadar acı veriyor?"

Bölüm 26

Sloane

Sly, benim soruma uygun bir cevap bulmaya çalışırken, farlara bakmış geyik gibi görünüyor. Sonunda basit bir "Üzgünüm. Bilmiyorum" cevabıyla yetindiğinde, bir cevap bulamadığı belli oluyor.

Bir yanım, yarım saat önce kötüye giden bir randevunun ortasında böyle zor bir konuyu ele almak istemediği için yalan söylediğini düşünüyor. Ama sonra ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum ve onun da söylediği gibi hiçbir fikri olmadığını anlıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl olur da yirmi yedi yaşında olup da neden bahsettiğimi bilmez? Bu olay olduğunda o üniversitedeydi, Jarrod'un hayran kitlesinin ve benim hayran kitlemimin büyük bir kısmının on sekiz ila yirmi beş yaşları arasında olduğu bir dönemde. Bu noktaya gelmek için futbolla yatıp kalktığını biliyorum, ama o kadar futbolla meşgul olduğu için hayatımın nasıl mahvolduğunu hiç duymamış olması zor inanılır. Tanrı biliyor ya, gezegendeki hemen hemen herkes duymuştu.

Sly'ın endişeli ama hiçbir şeyden haberi olmayan yüzüne bakarken, tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğu konusunda gülmeli miyim, çılgık atmalı mıyım yoksa ağlamalı mıyım bilemiyorum. İşte buradaydım, Sly'ın geçmişime *rağmen* benden gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlamıştım. Ve yıllar boyunca tanıştığım bazı iğrenç tipler gibi, geçmişim yüzünden de değil. Şimdi ikisinin de doğru olmadığını anlıyorum. O sadece bu konuda hiçbir şey bilmiyor.

Bana ilgi duyduğuna karar vermesi bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. Ona başka yöne kaçmasını söyleyen tüm uyarı işaretlerini kaçırmış.

Muhtemelen ilk gece, bana sadece birkaç şarkımın sözlerini bildiğini söylediğinde daha dikkatli olmalıydım. Görünüşe göre, bunu gerçekten kastetmişti — sadece şarkılar hakkında değil, onları çevreleyen tüm pop kültürü hakkında. Aklımı başımdan alıyor, ama aynı zamanda... ferahlatıcı.

Bir an için, inanılmaz bir özgürlük hissi içimi kapladı, kalbimi çarptırdı ve kanımı coşturdu.

Erkekleri tehlikeye sürükleyen bir siren olarak geçirdiğim geçmişimden kurtulmak. Onu seven erkekleri öldüren pop yıldızı Black Widow olarak geçirdiğim şimdiki hayatımdan kurtulmak.

onu seven erkekleri öldüren pop yıldızı Black Widow olarak yaşadığım ş

Ve belki de en önemlisi, geçmişimin en karanlık günleri hakkında hiçbir fikri olmayan biriyle bir gelecek kurma özgürlüğü.

Kim bu cazibeye kapılmaz ki?

Sly'ın geçmişim hakkındaki bilgisizliği, onu yaşamış olmamdan dolayı kim olduğumu değiştirmedeği gibi, onun varlığını da değiştirmez. "Şarkının adı 'No More'du," diyorum ona, çünkü sözlerinin ardındaki anlamı bilmiyor olsa da, şarkının adını mutlaka duymuştur.

"Şarkının adı 'No More'du," diyorum ona, çünkü sözlerin ardındaki anlamı bilmiyor olsa da, şarkının adını mutlaka duymuştur.

Sonuçta, şarkı yayınlanır yayınlanmaz bir numaraya yükseldi ve aylarca orada kaldı, hatta Jarrod'un ölümünden sonra üçüncü Grammy ödülünü kazandı.

Üçüncü Grammy ödülü. O yıl En İyi Şarkı dalında da aday gösterilmiş olmam müzik dünyasında pek de gözden kaçmadı, ama o günden bu yana beş yıl boyunca bir kez bile aday gösterilmemiş olmam da öyle.

"Tamam." Sly, sanki bu çok da önemli değilmiş gibi başını sallar. Ne oluyor yahu? Görünüşe göre o zamanlar gerçekten en iyi parti hayatını yaşıyormuş.

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hmm... Bozulmuş bir ilişki mi?" diye sorar ve cevaplar. "Şarkıcı, onu terk eden kadından af diliyor."

"Ölmeden hemen önce benim için yazmış." Bu sadece bir itiraf değil. Bir patlama. Havada kül ve dilimde acı bırakan türden bir patlama.

Onun konuşmasını, herkesin yaptığı gibi noktaları birleştirip beni herkesin istediği gibi bir kötü adam olarak resmeden bir tablo çizmesini bekliyorum. Ama Sly hiçbir şey söylemiyor. Yıllardır kendime izin vermediğim kadar duygusal gözlerle bana bakıyor.

Yine, daha fazla konuşmamayı düşünüyorum. Randevuyu bitirip, mutlu mesut yolumuza devam edebiliriz ve ikimiz de hayatta olduğumuz sürece bu konu hakkında bir daha asla konuşmayız. Ama Sly bu randevuyu tek seferlik bir olaymış gibi konuşmuyor. O lanet SUV'den atladıktan sonra bile, daha fazlasını istiyor gibi konuşuyor.

Ben de daha fazla randevu istediğimi fark etmeye başladığım gerçeği - radyoda şarkı söylemek, saçma sapan kostümler almak ya da dünyada başka hiç kimse yokmuş gibi öpüşmek için daha fazla fırsat - bu konuşmayı daha da zorlaştırıyor.

Çünkü şimdi iki seçeneğim var: ona söylememek ve birkaç randevuya daha çıkmak, her an kötü bir şeyin olmasını beklemek, ya da ona söylemek ve bu şeyin başlamasına fırsat vermeden bitirmek.

İlk seçeneği tercih etmek istemem - bunun kalp kırıklığı getireceğini bilsem de - bana ikinci seçeneği tercih etmem gerektiğini her şeyden daha açık bir şekilde gösteriyor. Sly'dan şimdi kurtulmak daha iyi. *Gerçekten ona değer vermeye başlamadan önce.*

Bunu düşünürken bile, aklıma bana göndermeye ısrar ettiği lanet olası kalla zambakları ve şakayıklar geliyor. Bana "corazón" diye seslendiği anlar. İçime işleyen ve hiç hissedemeyeceğimi sandığım şeyler hissettiren öpücük.

Ona söylemem gereken gerçek neden *bu*. Çünkü zaten güvenli olmaktan çok daha fazla değer vermeye başladım. Kalbimden ve itibarımdan geriye kalan az sayıdaki parçalarıyla şimdi çıkmak daha iyi.

"Yürüyebilir miyiz?" diye soruyorum, birkaç uzun saniye geçtikten sonra. Beş yıl önce olanlarla ilgili dönen düşüncelerimi başka yöne çevirmeye çalışırken, uzun zamandır kasıtlı olarak bu konuyu düşünmemiştim. Şu anda pek bir şey bilmiyorum, ama bu konuyu konuşurken hareketsiz durursam, aklımı tamamen kaybedeceğimi biliyorum.

"Evet, tabii ki."

Griffith Park, eğlenceli ve baskı olmayan bir ilk buluşma için harika bir yer. *Bu* konuşmayı yapmak için tam olarak muhteşem bir yer değil. Hayvanat bahçesi, gözlemevi, modellik çekimleri ve okuldan sonra oyun parkında oynayan çocuklar arasında, park genellikle hareketli bir yer. Ama okul henüz bitmedi ve herkes başka yerlerde meşgul görünüyor. Şu an için, bu küçük patika bize ait.

Yola çıkarken, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, yaklaşan soğuğu uzak tutmak için boşuna bir çabayla ellerimi üst kollarımda ovuşturuyorum.

Los Angeles'ta güzel bir öğleden sonra ama bu pek önemli değil gibi görünüyor.

Soğuk içimden geliyor. Şu anda, onu uzaklaştırmak için dünyada yeterince güneş ışığı yok.

Sly yanımda yürüyor, eli hafifçe belime dayanmış ve bakışları yüzüme odaklanmış durumda. Bana bakmamasını söylemek istiyorum, gözlerine bakmadan bunu paylaşmak zaten yeterince zor. Ama bu, zaten hissettiğimden daha da üzgün görünmeme neden olur, eğer bu mümkünse, bu yüzden bu konuşmayı başlatmak için bir yol ararken bunu görmezden geliyorum.

"İstemiyorsan bunu konuşmak zorunda değiliz," diyor Sly, birkaç dakika geçmesine rağmen ben hala nasıl başlayacağımı bulamamışken.

"Benimle tekrar çıkmak ister misin?" diye soruyorum ona açıkça. "Yoksa daha önce yaptığım çılgınlıktan sonra beni silip attın mı?"

"Son yarım saatte, seni silip attığımı gösteren herhangi bir şey oldu mu?" diye

bugün ilk kez kırıgın bir ifadeyle karşılık verdi.

"O zaman bu konuyu konuşmamız gerekiyor. Çünkü ben seninle konuşmazsam, başka biri kesinlikle konuşacaktır."

Muhtemelen Marquis—gerçek ya da hayali tüm dramaları bilen tiplere benziyor.

Gözlerindeki kırıgınlık kaybolur, yerine anladığım ama yine de olmamasını dilediğim bir ihtiyat gelir. "Tamam."

Yine, umduğum tepki bu değildi, ama bu beni ne zaman durdurdu ki? Konuşmaya başlamadan önce biraz daha yürüdüm. Ve başladığımda, her yere baktım, ama onun yüzüne bakmadım.

Bu hikaye, anlatırken onun kınamasını görmek zorunda kalmadan da yeterince acı verici.

"Jarrod'la on dokuz yaşındayken tanıştım," diye başlıyorum. "İkimiz de *Saturday Night Live*'daydık. O hem sunucu hem de müzik konuğu olarak çift görev yapıyordu ve onunla düet yapmam için beni çağırdılar çünkü şarkıyı kaydettiği kadın Avrupa turnesindeydi."

Normalde asla düşünmemek için elimden geleni yaptığım bir döneme geri dönerken titrememek için kendimi zor tutuyorum. "O komik, çekici ve yetenekli biriydi ve ilk tanıştığımız andan itibaren ona kapıldım."

Görünüşe göre, çekici, komik ve çok seksi bir adama aşık olmak benim için bir trend, çünkü kabul etmek istesem de istemem de, Sly ile de aynı şeyi yapıyorum.

"Fotoğrafları gördüm," diyor, ben de az önce anladığım gerçeği içselleştirmeye çalışırken. "İkiniz birlikte çok mutlu görünüyordunuz."

"Uzun bir süre öyleydik. Sonra... sonra artık öyle olmadık." Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "İlk başta birlikte çok güzel zamanlar geçirdik. Bütün gece uyanık kalıp okuduğumuz kitaplar ve gitmek istediğimiz yerler hakkında konuşurduk. Birlikte müzik yazıyor ya da sabahın üçünde en saçma filmleri izliyorduk çünkü iş ve eğlence için çok seyahat ediyorduk. Jarrod'la birlikte, hep hayalini kurduğum ama gençken annemin parası yetmediği için gidemediğim yerlere gittim. *Gidebilecek duruma geldiğimde* ise annem çoktan vefat etmişti.

"O benimle seyahat etmek istiyordu, ben de onun benimle seyahat etmesini istiyordum. Bu yüzden, birlikte olan insanların nadiren aynı yerde bulunduğu bir sektörde, biz nadiren ayrı kalıyorduk, en azından bir süre için."

Sly ve ben yolun zorlu bir kısmına yaklaşıyoruz ve ben sormadan bile önüme geçiyor. Sonra elimi tutup

açıkta kalan ağaç köklerinin üzerinden ve kayalık yamaçtan aşağıdaki düz patikaya kadar beni güvenli bir şekilde yönlendirdi.

Bunun beni ona daha yakın hissettireceğini düşünürsünüz, ama nedense bu bizi daha uzak hissettiriyor.

“Ve bu harikaydı. Jarrod her zaman partiyi başlatan kişiydi. İnsanlar, özellikle kadınlar, o etrafta olduğunda ona çekilirdi. Çekici ve eğlenceliydi ve tanıştığı herkese karşı her zaman çok nazikti. Ne kadar yorgun olursa olsun, gün içinde halletmesi gereken ne kadar iş olursa olsun, biri onunla konuşmak isterse, her zaman durur ve ona birkaç dakika ayırırdı. Aslında bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Ve onun birçok iyi özelliği vardı.”

Ta ki öyle olana kadar.

Jarrod'u düşündükçe kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, onu en son görmeyeli beş yıl olmasına rağmen savaş ya da kaç içgüdüm devreye giriyor. Ama yine de, o beş yıl kaçmak istediğim zamanlarla doluydu... ve bunun yerine savaşmak zorunda kaldığım zamanlarla.

İki yıllık dönümümüzün civarında, ikimiz için de işler değişmeye başladı. O yıl çıkardığım albüm gerçekten çok başarılı oldu ve albümün tanıtım turu tüm dünyada biletleri tükendi. Ürün ve bilet satışları arasında, o yılın en yüksek hasılat yapan turlarından biri oldu ve neredeyse herkesi geride bıraktı... Jarrod da dahil.

“Benim için mutluydu; ikimizden hangimizin daha başarılı olduğu umurunda değildi, yeter ki sevdiğimiz şeyi yapıyor olalım. Bu hiç değişmedi, ya da en azından değiştiyse de, hiç öyle davranmadı. Jarrod'un birçok kusuru vardı, ama mesleki kıskançlık bunlardan biri değildi. İşini seviyordu ve benim işimi sevmemi de seviyordu.”

O zamanları düşünmek birçok nedenden dolayı zor. Sadece genç ve aşık olduğum için değil, sahne korkusu yaşamadan önceki zamanlar olduğu için. Hızlı yazamadığım zamanlar. Her gece sahneye çıkıp kalabalığın enerjisini paylaşmak için sabırsızlandığım zamanlar.

Yine de, acıyı ve anıları aşarak gerçeğe ulaşmak için kendimi zorluyorum.

“Ama bu işler bizi birbirimizden giderek daha uzun süreler için ayırmaya başladı. Turlarımızı koordine etmeye çalıştık, böylece ben ona eşlik edebilirdim, o da bana eşlik edebilirdi. Ancak sonunda bu imkansız hale geldi. Gitmemiz gereken çok fazla yer vardı: fotoğraf çekimleri, röportajlar, turlar, görünüşler, kayıt stüdyosu. Birlikte olduğumuzdan çok daha fazla ayırdık

ve onun Kaliforniya'daki evinde ve benim Chicago'daki evimde birlikte yaşıyor olsak da, eskisi gibi değildi."

Etrafımızdaki ağaçların arasında bir rüzgar esiyor. Hava sıcak ve kuru, ama tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir titreme yayılıyor. "İyi misin?" Sly elimi bırakıyor ve ben hemen bir boşluk hissediyorum — ta ki beni kollarına alıp sırtımı ovmaya başlayana kadar. "Bir yerlerde kahve ya da çay içmek ister misin?"

"Bu hikayeyi anlatmaya çalışırken halka açık bir yerde oturmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum," diyorum, başımı eğerek gözlerinden ve şu anda benim hakkımda ne düşündüğünden kaçınıyorum. "Ben anlatırken senin burada olman, bu konuyu rahatça konuşabileceğimden iki kişi fazla olduğu anlamına geliyor."

"O zaman duralım." Elini çenemin altına koyup bakışlarımı yukarı doğru çeviriyor, ta ki onun ruh dolu kahverengi gözlerine bakmaktan başka çarem kalmayana kadar. "Yeterince incindiğini hissediyorum. Son istediğim şey, seni daha fazla incitmek."

Yüzünü inceleyerek, doğruyu mu söylediğine karar vermeye çalışıyorum. Bana yönelttiği nazik bakışında samimiyetten başka bir şey görmüyorum. Samimiyet, endişe ve geçmişimin mayın tarlasında yolumu bulmama izin verme isteği.

Bu endişe bana "Şimdi sana her şeyi anlatmayı tercih ederim. Bir dedikodu sitesinin versiyonunu okumak yerine, benden gerçeği duymayı hak ediyorsun" deme gücü veriyor.

Midem bulanıyor, oraya geri dönme düşüncesi bile tüm vücudumu buz gibi yapıyor. Ama biliyorum ki, şimdi yapmazsam, ona asla anlatamayacağım. Ve bu sessizlik, bu ilişkinin olabileceği her şeyi, daha başlamadan çürütecek.

"Sana söylediğim bu, Sloane. Bunu bir dedikodu sitesinde aramayacağım. Hazır olduğunda bekleyebilirim..."

"Sana söylediğim bu," diye sözünü kesiyorum, çünkü içgüdülerim bana ya şimdi ya da asla diyor. Mayınların tek tek patlamasını beklemek yerine, hepsini birden patlatmayı tercih ederim. "Şu anda hazırım."

"Tamam, o zaman." Yavaşça uzaklaşır. "Yürümeye devam etmek ister misin?"

Aslında istediğim, kollarını tekrar bana dolması. Yıllarca dokunulmamayı öğrenmiş biri için bu rahatsız edici bir his.

Sly'a ihtiyacım yok, ama onu istiyorum. Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getirdiğini bilmiyorum.

Bu yüzden, ona beni tekrar tutmasını istemek yerine, sadece başımı sallayıp önümüzdeki yola doğru yürümeye başladım.

Önümüzde uzanan yolu yürümeye başladım. İki adım bile atamadan Sly elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Bunu yapmak zorunda olman," dedi, "tek başına yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Bu, tüm kariyerim boyunca inandığım şeyin tam tersi olduğu için ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden sadece tekrar başımı sallayıp yürümeye devam ettim.

Yukarıda, rüzgar ağaçların arasında dans ediyor, yaprakları hışırdatıyor ve dalları sallıyor. Ama ben çoktan geçmişte, o son korkunç ve berbat yıllarda kaybolmuş durumdayım.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince Sly, "Uzun mesafeli ilişkiler zordur" diyor.

"Zor olan uzun mesafe değildi. Jarrod'un... iyi olmamasıydı.

Gerçekten iyi değildi. Uzun süre boyunca ben bunun farkında değildim."

"Sana söylemedi mi?" diye sordu Sly. "Yoksa o da bilmiyor muydu?"

"Keşke bilseydim. Yani, hızlı ve çok hızlı, sarhoş ve çok sarhoş arasında bir çizgide yürüyordu. Pervasız ve gerçekten çok tehlikeliydi. Bana bunun kendisini canlı hissettirdiğini, dünyada o kadar yalnız olmadığını söyledi."

"Yalnız mı?" diye tekrarlar Sly. "Seninle birlikteyken nasıl yalnız hissedebilirdi ki?"

Bölüm 27

Sloane

Bu soru ve onu sorma şekli, içimdeki buz tabakasını bir kat daha eritir. Jarrod kendini çok fazla kontrolsüz bıraktığında ve onu geri çekmeye çalıştığım da ona sorduğum soruydu bu.

"İlk birlikte olduğumuzda, pek hoş olmayan alışkanlıklarının çoğunu bıraktı. Mutluyduk ve – en azından bir süreliğine – artık bunlara ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Ama sonra kariyerlerimiz bizi giderek daha fazla ayırmaya başladı ve o da yine o saçmalıkları yapmaya başladı.

"O bana hep anlamadığımı söylerdi ve haklıydı. Ben sadece onunla birlikte olmak istiyordum, ama o... o *herkesle* birlikte olmak, *her şeye* katılmak ve Los Angeles'taki her partiye gitmek istiyordu. Evrenle bir olmak, derdi."

"Evrenle bir olmak mı?" Sly şüpheli görünüyor. "Bu tam olarak nasıl yapılır?"

"Tahmin ettiğin gibi," diye cevaplıyorum. "Çok fazla alkol, çok fazla meditasyon, çok fazla ekstrem spor ve zihin genişletici uyuşturucular. Ve sonuç olarak, ben olmayan birçok insanla çok fazla seks."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ouch."

"Böyle de denebilir," diyorum ona. Çünkü "*ah*" kelimesi bunun sadece yüzeyini çiziyor.

Patika genişliyor, daha fazla yer açılıyor, ama yine de elimi Sly'nın elinde tutuyorum. Parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesini ve işaret parmağını benimkilerin üzerinde hem tanıdık hem de yepyeni bir şekilde nazıkçe gezdirmesini seviyorum.

Bu küçük, nazık dokunuş beni şimdiki ana getiriyor ve ona minnetle gülümsüyorum. Şimdiye kadar olanlar tam anlamıyla parkta bir yürüyüş gibiydi, ama her şey değişmek üzere.

Bir bankın önünden geçiyoruz ve bu bölüm için oturmayı düşünüyorum, ama o zaman her şeyi anlatamam. Hareket ederken bir şeyi itiraf edebilmek, beni ilerlemeye devam ettiriyor, her ne kadar bir parçam beş uzun yıldır kaçtığım geçmişe geri çekilmeye devam etse de.

Bunu, turist terlikleri ve kayalık patikaların

beni bu kadar rahatsız ettiğini söylemek istiyorum, ama gerçeği biliyorum. Ayrıca, ayaklarımın ve ucuz lastik ayakkabılarımın arasına sıkışan kayalardan gelen iğneleyici ağrı, dikkatimi toplamamı sağlayan tek şey.

"Çoğunu biliyordum. Seks kısmını değil tabii ki, onu menajerim bir dedikoduyu gerçekmiş gibi anlattığında öğrendim. Ama geri kalanını biliyordum. Meditasyonu ben teşvik ettim, en azından mantar, ayahuasca ve jimsonweed ile bir sürü deneye yol açana kadar ve daha sonra onun korkunç tepkiler verdiği bir sürü başka şeye. Aşırı içki içmeyi birçok nedenden dolayı caydırdım, sevdiğim son erkeği, beni de neredeyse öldüren bir alkollü araç kazasında kaybetmiş olmam da dahil.

"Hayden?" diye sordu Sly sessizce. Yüzü ifadesizdi, sesinde her zamanki sıcaklık ve tonlama yoktu. Bunun Jarrod'u yargıladığı için mi, yoksa beni yargıladığı için mi olduğunu bilmiyorum.

Her halükarda, bu beni tedirgin ediyor çünkü Sly pek çok şey olabilir — neşe, kahkaha, nezaket, sıcaklık — ama asla, asla ifadesiz değildir. Onu şimdi bu halde görmek, yapmaya niyetlendiğim şeyi çoktan yapmış mıyım diye merak etmeme neden oluyor.

Onu çoktan uzaklaştırmış mıyım?

Bu düşünce, kendime bir daha asla yapmayacağıma söz verdiğim bir şekilde canımı yakıyor. Bir parçam burada durmak, kaçmak ve bunu, Sly'yı unutmak istiyor.

Ama ben koşucu değilim ve artık durmak için çok geç.

"Evet. O..." Sözümü kesiyorum, çünkü şimdi bu hikayeye dikkatimi dağıtmanın sırası değil. Her seferinde tek bir felaketle uğraşmak benim mottomdur. "Her neyse, diğer insanları öğrenmeden önce bile bir sorun olduğunu biliyordum. Sonlara doğru, her eve geldiğimde, o giderek daha garip davranmaya başlamıştı." "Nasıl garip?" Sly'ın gözlerinde şimdi dikkatli bir bakış var ve kendime bunun sorun olmadığını, beni yargılamadığını söylüyorum. Zaten yargılamasına da gerek yok, çünkü bunca yıl sonra bile, ben hala kendimi yargılıyorum.

O günleri her düşündüğümde, Jarrod'a ulaşabilecek başka bir şey yapabilir miydim, başka bir şey söyleyebilir miydim diye merak ediyorum. Yıllarca terapi gördüm, ama hala nasıl destek olabileceğimi bulamadığım için kendimden nefret ediyorum...

O noktaya gelmeden kendimi durduruyorum ve terapistimin bana milyonlarca kez söylediği mantrayı tekrarlıyorum.

Jarrod'un ölümü benim suçum değil. Bu dünyaya onu taşımak için gelmedim.

Ve bu doğru. Nefes veriyorum. Jarrod için elimden gelen her şeyi yaptım. Yaptığı seçimler kendisininindi.

“Dikkatsiz riskler almaktan, tamamen pervasız davranmaya başladı. Halat olmadan tehlikeli kayalıklarda serbest solo tırmanışlar yapıyordu. Uçaklardan atlıyor ve paraşütünü açmak için neredeyse çok uzun süre bekliyordu. Ve uyuşturucular... Tropikal tatiller ve 'kutsal törenler' ile başladı, ama çok geçmeden sayılamayacak kadar çok uyuşturucu kullanmaya başladı. Uyuşturucuların yazmasına yardımcı olduğunu iddia ediyordu, ama aynı zamanda onu öngörülemez ve korkutucu hale getiriyordu.

“Akşam yemeği yerken, halüsinasyon görmeye başladığında onun bir şey aldığını anlardım. Halüsinasyonları, onun peşinde olduğu sakinleştirici, zihni genişletici türden değildi. Korkutucu ve şiddetliydi ve birden fazla seyahatim yeni yaralanmalarla sonuçlandı.”

"Sana zarar mı verdi?" Sly'ın yüzü hâlâ ifadesiz, ama şimdi onda gözden kaçmayacak bir gerginlik var. "Nasıl?"

"Asla kasıtlı değildi. Sinirlenip bana vurması gibi bir şey değildi. Uçmuş değilken, tanıdığım en nazik erkeklerden biriydi. Bu yüzden ayrılmak çok zordu, çünkü çoğu zaman bana zarar verdiğinde, beni koruduğunu düşünüyordu.

"Bir keresinde, birinin beni kaçırmaya geldiğini sandı. Beni kurtarmak için yere attı ve düşerken kazara kafamı mutfak tezgahına çarptı. Bayıldım, birkaç dakika sonra kanlar içinde uyandım, Jarrod ise hiçbir şey yapmadan izliyordu."

“Ne yaptı?” Boş bakışlar kayboldu ve yerine Sly’ın çenesini sıkıp gözlerini erimiş çikolata kahvesi rengine çeviren kaynayan bir öfke geldi. “Ciddi misin? *Kimse müdahale etmedi mi?* Bu korkunç.”

Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama onun öfkesi beni ısıtıyor. Jarrod'un çevresindeki insanlar bu olay sırasında hissettikleri tüm duygular arasında öfke yoktu, en azından benim adıma. Adil olmak gerekirse, o zamanlar ben de öfkeli değildim. Yıkılmış, korkmuş ve çaresizce yalnızdım. Öfke daha sonra geldi ve o zaman çok geçti.

"Bu deneyim hakkında çok satan bir şarkı yazdı. 'Your Love Rains Down On Me'."

Omuz silkiyorum, çünkü ne kadar korkunç olsa da, bununla uzun zaman önce barıştım. "Ondan sonra, onunla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansızdı. Şarkısı aylarca bir numarada kaldı. Onun zihninde, yaptığı her şey işe yarıyordu ve aksini duymak istemiyordu. Ne benden, ne menajerinden, ne de

ajansından. Ailesinden veya arkadaşlarından. Her şeyi denedik: müdahale, rehabilitasyon, terapi. Hiçbiri işe yaramadı.

Plak şirketinin zorla gönderdiği rehabilitasyondan çıktıktan sonra Jarrod, umduğu kadar başarılı olmayan bir şarkı çıkardı. Bu şarkıyı uyuşturucu veya alkol yardımı olmadan yazmıştı. Şarkının başarısızlığı — *başarısızlık* derken, Billboard listelerinde birinci değil, beşinci sıraya girmesini kastediyorum — onu, bu uyuşturucular ve deneyimlerin sanatına gerçekten erişebilmesinin tek yolu olduğuna ikna etmekten başka bir işe yaramadı. Onu aksine ikna etmeye çalıştığımda, kışkırdığımı ve beni geride bırakacağından korktuğumu haykırıyordu."

Nefesim boğazımda düğümlenir ve Sly elimi sıkar. Bu sefer durmamı önermez ve bunun için minnettarım. Onunla ve anılarla aynı anda mücadele edemem.

"Ondan sonra işler daha da kötüye gitti. O uyuşturucu kullandığında evde olmamaya çalıştım, ama bu imkansız hale geldi. Ve bu, her seferinde olmasa da, neredeyse her seferinde yaralandığım anlamına geliyordu. İki kez acil servise gidip dikiş attırmak zorunda kaldım ve birden fazla kez morlukları makyajla kapatmak zorunda kaldım."

"Ne—" diye başlıyor Sly, ama onu kesiyorum.

"Uyuşturucularının ve onun yaratıcılığını destekleyen sanatının benim güvenliğimden daha önemli olduğuna karar verdiği anda onu terk etmem gerektiğini biliyorum. Ama ayıkken, o hala on dokuz yaşında aşık olduğum muhteşem adamdı. Bu durumu haklı çıkarmaz, biliyorum. Ama kendime, sonunda onun uyuşturucu kullanmayı bırakmasını sağlayacak anahtarı bulacağımı ve o zaman her şeyin normale döneceğini, her neyse, söyleyip durdum. Ayrıca, onu *kontrol altına* alıp bir şekilde dengede tutabilecek tek kişi bendim. Herkes - ailesi, menajerleri, ben - ben gerçekten gidersem ne olacağından korkuyordu."

"Peki ya sen?" diye sordu Sly, sesi alçak ve sert. "Kalsan *sana* ne olacağını kimse merak etmedi mi?"

"O bir dahiydi, dünyayı değiştiren önemli müzikler yapıyordu. Ben sadece bir pop yıldızıydım. İkimizden kesinlikle o daha önemliydi."

"Kimin için?" diye sorar Sly ve gözlerimiz buluştuğunda, gözlerindeki kırık bakışı kaçırıpamam. Sanki *benim için* kalbi kırılmış gibi. Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmediğim için, onun sorusuna odaklanırım.

"Herkes için."

"Bu doğru değil," diyor Sly. "İnsanlar seni seviyor..."

"Hayır. İnsanlar beni *nesneleştirme*yi seviyor. Kendilerini benimle kıyaslamayı

benimle kıyaslamayı ve beklentilerinin ağırlığını omuzlarıma yüklemeyi seviyorlar. Hayatları ne kadar kötü veya stresli olursa olsun, *benim* şovuma gelirler, harika müzik dinlerler ve dans ederler, odadaki en berbat insan olmadıklarına eminler. Çünkü gecenin sonunda? Onlar iki adam öldürmemişlerdir. Ve bu, herkesin günahlarını kıyaslandığında küçük gösterir. En azından onlar pop müziğin Kara Dul'u değiller. En azından onlar ben değiller."

Yine tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama şimdi konuşmayı bırakırsam asla bitiremeyeceğimi biliyorum. Midem bulanıyor, başım ağrıyor ve beş yıllık terapi, söylediğim her kelimeyle boşa gitmiş gibi geliyor.

"Yapma," diyorum, parmaklarımı dudaklarına bastırarak. "Onun çok erken ölen bir efsane olması benim için sorun değil. Onu ölüme sürükleyen kadın olmak beni mutlu ediyor."

"Kimse bununla barışık olmak zorunda değil!"

"Evet, ama ben kimse değilim." Ama bunu söylerken bile, anılar etrafımda yükseliyor. Beni aşağı çekiyorlar, batırıyorlar, sanki hayatım etrafımda paramparça olurken ve kaçış arabası görünmezken, o yatak odasına geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

Bu, bu hikayeyi anlatmaya başladığım andan beri korktuğum kısım. Bu, tüm hayatımın parçalandığı an.

"Titriyorsun," diyor Sly neredeyse fısıldayarak. "Seni daha sıcak bir yere götürmeliyiz."

"Bu randevu için planladığın şeyin bu olmadığını biliyorum," diyorum ona. "Ama bunu bitirmek istiyorum."

"Bu randevu için planladığım tek şey seni tanımaktı. Ve bana söylemek istediğin her şeyi duymak istiyorum. Sadece, bitirdiğinde hipotermiye girmeni istemiyorum."

Kafamı sallıyorum. "Üşümüyorum.

Sadece..." "Bunalmış mısın?" diye soruyor.

"Yorgun musun?"

"Üzgünüm," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Ama bunu şimdi halletmek istiyorum. Bir daha bunu yapmaya cesaret edebilecek miyim, kim bilir."

"Tamam." Başını sallar, sonra sanki uzun bir yolculuğa çıkmaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirir. Belki de öyledir. Tanrı bilir, sanki yüzyıllardır bunun öbür tarafına geçmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Zaten yapıyorsun." Bu sefer, onun ellerini tutan benim.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir saniye için o korkunç gece

. Açık balkon kapısından esen rüzgarı hissediyorum, pencere camlarına çarpan yağmurun sesini duyuyorum, onun teninde tatlı yağmur damlalarının tadını alıyorum.

Sanırım hep böyle olacak.

Derin bir nefes alıp birkaç saniye tutuyorum, sonra tekrar nefes veriyorum. Ve sonra Sly'a her şeyi anlatıyorum.

"Beş yıl önce, Chicago'ya yaptığım kısa bir seyahatten Los Angeles'a döndüğümde, menajerimden onun başka bir kızı hamile bıraktığını öğrendim. Bana bunu kendisi söylemeye cesaret bile edememişti. Öfkeli olduğumu hatırlıyorum... Çok kızmış, incinmiş ve ihanete uğramış hissediyordum. Ve ihlal edilmiş. Beni aldatırken prezervatif takmaya bile tenezzül etmemişti. Ben sadece... buna inanamıyordum. Ama aslında inanabilirdim.

"Onun yaptığı her şeye, her davranışına katlandım, peki o beni ne için aldattı? Hızlı bir seks için mi?"

Hikaye şimdi içimden dökülüyor, kelimeler ve eski duygular bir yük treni gibi içimden geçip gidiyor. "Eve gitmeden önce bile ne diyeceğini biliyordum. Bunun bir anlamı olmadığını. Sadece ilham perisinin onu götürdüğü yere gittiğini. Sevdiği tek kişinin ben olduğumu ve başka kimsenin önemli olmadığını.

"Ama eve gidip onunla yüzleşmek istediğimde, o çoktan kafası güzel olmuştu. En son aydınlanma arayışının bir parçası olarak, çok yüksek dozda bir şey almıştı ve ben bıkmıştım. Ondan, uyuşturucudan, benim de dahil olduğum herkesin onun inanılmaz derecede bencil davranışları için uydurduğu bahanelerden bıkmıştım. Ona da bunu söyledim, ama o, onu terk ettiğimi bile fark edecek kadar bilinçli değildi."

O korkunç, berbat gecenin doruk noktasına yaklaşırken sesim neredeyse tüm vücudum kadar titriyor. "Bunun yerine, beni de yanına alıp verandada dans etmeye başladı. Çok mutluydu, çünkü 'gelmiş geçmiş en muhteşem şarkının' nakaratını yazmıştı. Bana göstermek istedi, ama o anda onunla hiçbir ilgim yoktu. Sadece eşyalarımı toplayıp gitmek istiyordum.

"Ama beni havuzun kenarında köşeye sıkıştırdı ve tek eşliliğin toplumumuzun bir sınırlaması olduğunu açıkladı. Ve hiçbir şeyin bizi sınırlamasına izin vermememiz gerektiğini. İstedikimiz her şeyi yapabileceğimizi, istedikimiz her şey olabileceğimizi söyledi. Ve o anda, onun en çok istediği şey, sorunun ben olduğumu kanıtlamaktı. O değil. Onu 'insanüstü' şeyler yapabilen uyuşturucular da değil. Ben.

"Eğer onu engellemeyi bıraksaydım, tüm kuralları çiğneyip yine de kazanabilirdi." Sesim kırılmak üzereydi, ama sırf irademle onu sabit tutmaya çalıştım. "Bugüne kadar, ondan kaçmaya çalışırken havuza düştüm mü, yoksa o mu beni itti, yoksa ikisi de mi oldu, bilmiyorum.

Tek bildiğim, ikimizin de havuzda olduğumuz ve onun kafasının karışık olduğu, suda olmayan şeyler gördüğü. Benim de onları görmemi istedi ve göremediğimde beni suya itti ve orada tuttu. Nefes almak için kalkmaya çalıştım ama o beni tekrar suya itti ve bakmamı söyledi. Görebiliyor muyum diye sordu."

Şimdi titriyorum, ciğerlerim o gece suyla dolarken olduğu gibi sıkışıyor, o gece öleceğime o kadar emindim ki. "Sonunda, onu sakinleştirmek için kafamı suyun üstüne çıkardım. Kendine zarar vermemesi için onu eve götürdüm. Sonra menajerini arayıp onunla ilgilenmesini istedim ve oradan ayrıldım."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Sly'ın sesi o kadar çok şey ile dolu ki, hepsini ayırt etmekte zorlanıyorum — üzüntü, endişe, korku, hatta tiksinti — ama bu tiksinti bana yönelik değil gibi görünüyor, ki bu son birkaç yılın ardından ferahlatıcı bir şey. "Ama iyi olduğuna çok sevindim."

Ama içindeki tüm bu duygulara rağmen, gözleri benimkilere sabit. Güvenli. Sıcak, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir tünelin çatlaklarından sızan şafak gibi.

Sonrasında olanları düşünüyorum — Jarrod'u eve sürükleyerek götürdüm çünkü onu o lanet havuzda ölüme terk edemezdim. Onunla birlikte olmak için menajerini aradım çünkü ben olamazdım. Sonra sırtımdaki ıslak giysilerimden başka hiçbir şeyim olmadan kaçtım.

Son kısımları atlatmak için Sly'ın sıcaklığına ve güvenliğine yaslanıyorum, son sözleri söyleyebilmek için gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ertesi gün, beni yüzlerce kez aradı, ama ben cevap vermeyi reddettim. Ondan sonra, benim için yazdığı yeni bir şarkının kaydını gönderdi."

"No More mu?" diye sordu Sly karanlık bir sesle.

Başımı sallarım. Çünkü bir kez olsun sahne, ışıltı, spot ışığı yok. Sadece gerçek ve ondan gözlerini ayırmayı reddeden adam var.

"Ona mesaj atmadım. Dört saat sonra, menajeri duş almaya gitti. Ve Jarrod, kafası dumanlı halde, bir risk fazla aldı."

Bölüm 28

Sly

Jarrold Bowers öldüğü için şanslı. Çünkü ölmeseydi, o bencil piçi kendi ellerimle öldürürdüm.

Sloane o büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor. Ama ona ne söylemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Beynimi kan kırmızısı bir sis kapladığında değil. Ve şu anda aklımdaki her düşünce, o pislik hala hayatta olsaydı ona ne yapacağım ile başlayıp bittiğinde değil.

Hiçbir zaman *"bunu yumruklarımızla halledelim"* türünden bir adam olmadım, ama bazı şeyler "siktir git" demekten daha fazlasını gerektirir. Ve aşık olduğumdan emin olduğum kadını boğmaya çalışmak kesinlikle onlardan biri. Sloane'ın o ana kadar yaşadığı her şeyi ve o andan beri yaşadığı cehennemi saymıyorum bile. Hepsi bu bencil pislik, bu süreçte başka kimin hayatını mahvettiğini düşünmeden, canının istediği her şeyi yapmak istediği için.

De Milagro ya öldü... Çünkü ölmeseydi, gerçek cehennemin ne olduğunu çoktan öğrenmiş olurdu.

Eğer o zaten ölmemiş olsaydı...

Onu incitmeden bunları söyleyemeyeceğimi düşündüğüm için, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Ona uzanıyorum. Ama hemen kendimi durduruyorum, elim havada, çünkü onun iradesi dışında yeterince şey yaşad.

"Sorun yok," diyor bana, ama gözlerindeki belirgin parıltı bana bunun hiç de sorun olmadığını söylüyor. "Bana sarılmak zorunda değilsin. Eve gitmek istersen anlarım..."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Sadece izinsiz sana dokunmak istemedim. Hayatında yeterince dokunulmuşsun gibi görünüyor."

"Bana sarılabilirsin." Kollarını belinden yavaşça çözer. "Ben kırılgan değilim."

Ona karşı çıkmıyorum, şu anda bana ne kadar yaralı görüldüğünü söylemiyorum. Bunun yerine, onu kollarıma alıp elimden geldiğince sıkı sıkı sarıyorum.

"Bu çok açık," diyorum ve onu karşılamak için kollarımı açıyorum. "Parmak arası terliklerle bile." O, tanıdığım en etkileyici kişi.

Şu anda benimle burada olması bile bir mucize gibi geliyor. Black Widow lakabını taşıdığını biliyordum, ama hepsi bu kadardı. Başına gelenler beni çok üzüyor ve bunu bilmediğim için daha da üzüldüyorum. Ve bilmediğim için, kaçamayacağı bir yerde, SUV'nin içinde, her şeyi tekrar onun üzerine yıkmış oldum.

En kötüsü, bunu geri alamam. Tıpkı Sloane'ın geçmişindeki yükleri ve trajedileri ondan alamadığım gibi. Ne kadar istesem de.

Onun için yapmak istediğim o kadar *çok şey* var ki, ama durumu daha da kötüleştirmeden yapabileceğim çok az şey var. Bu yüzden şu anda aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onu kucaklayıp saçlarını okşuyorum ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyorum, bu sözleri gerçeğe dönüştürecekime kendime söz veriyorum.

Sloane'ın beni bu şekilde kucaklamasına izin vermesi, bana onun benim için hissettiklerini, sözlerinden çok daha fazla anlatıyor. Hiç itiraz etmiyor. Ve bu beni yeniden gözyaşlarına boğuyor.

Ağaçların koruyucu gölgesinde ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum, ama Santa Anas rüzgârının etrafımızdaki yaprakları hışırdatmaya başlaması için yeterince uzun bir süre.

Onun yumuşak lavanta ve vanilya kokusuna kapılmam için yeterince uzun.

Ve kesinlikle onu asla bırakmak istemediğimi fark etmem için yeterince uzun bir süre.

"Özür dilerim," diye fısıldadı göğsüme yaslanarak ve bunu yapma ihtiyacı hissetmesi kalbimi parçaladı.

"Sana özür dilemesi gerekenlerin ben ve dünyanın geri kalanı olduğundan eminim," diyorum ona, "tersine değil."

"Bu," diye ellerini her şeyi kapsayan bir hareketle havaya kaldırmak için geri çekildi, "karmaşa, sana tüm o sözleşmeleri imzalatırken anlaştığımız şey değildi. Basını sakinleştirmemiz gerekiyordu, kızdırmamamız."

"O sözleşmeleri imzaladım çünkü Marquis'in saçma sapan numarasından sonra kendini güvende hissetmen için gerekli olduğunu düşündüm ve gerekirse bir milyon tane daha imzalarım. Basın ise... Onları hiç umursamıyorum, hiç umursamadım da. *Seni* rahat bırakacaklarsa benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler."

O gülüyor, ama sesinde eğlence yok. "Evet, bu

tam olarak böyle işlemiyor."

"Kötü davrandılar mı?" diye soruyorum. "Yani, restoranı basıp bizi tepeden aşağı kovalamaları dışında? Geçen hafta seninle ilgili kötü haberler olup olmadığını takip etmesi için bir halkla ilişkiler şirketi tuttum..."

"Ne yaptın?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Bunu sormasını hiç istemiyorum ama son çıktığı adamı düşününce, neden beni anlamadığını anlayabiliyorum, özellikle de kendisi söz konusu olduğunda. Bu soruya milyonlarca cevap verebilirdim ama en basitini seçtim. "Seni bu karmaşaya ben soktum. Seni bu durumda yalnız bırakmam mümkün değil."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, geniş, şok olmuş gözlerle bana bakar. Sonunda, "Onlar geri çekilmeyecekler" diye fısıldar.

"Geri çekilmelerini sağlayacağım," diyorum, bu düşünceyle çenemi sıkarak. "Sen büyük bir haberin. Anlıyorum. Tıpkı bizim birlikte olmamızın daha da büyük bir haber olduğunu anlamaya başladığım gibi, en azından şimdilik. Bizi tepeden aşağı kovalamak istiyorlarsa, sorun değil. Bununla yaşayabilirim. Ama Jarrod'un temsilcisinin, onu ve müziğini gündemde tutmak için onlara sattığı saçmalıklarla senin peşine düşmelerini kabul edemem. Bunun durması lazım."

"Tekrar bu konuya girmek sadece durumu daha da kötüleştirir," diyor. "Ne kadar çok mücadele edersen, onlara peşinde olmaya devam etmeleri için o kadar çok neden verirsin, durum o kadar kötüleşir."

"En başından beri istediklerini yapmalarına izin vermek daha mı iyi? Ne kadar yanlış veya incitici olursa olsun, istediklerini söylemelerine izin vermek mi?" diye soruyorum, onun onların saçmalıklarını kabul etmek zorunda kalması düşüncesine öfkelenerek.

"Kendini kurşun geçirmez hale getirmek daha iyidir. Onların istediği kadar kötü olduğunu düşünmelerine izin ver," diye karşılık veriyor. "Ve sonra yine de başarılı ol. Gerçeği bildiğin sürece önemi yok."

Ve bu kadar kolayca, Sloane'ın duvarlarının arkasına bir kez daha göz atıyorum. "Sen de öyle mi yapıyorsun? Bütün bunlar..." Elimi sallayarak dumanlı gözleri, dağınık saçları ve tamamen siyah kıyafetini işaret ediyorum. "Bununla mı ilgili? Beklentileri karşılamakla mı?"

Soruyu sorarken bile, duvarların tekrar yerine oturduğunu izliyorum. "Sadece kendim oluyorum," diyor omuz silkerek.

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Çünkü tanıdığım Sloane, tüm o zırhının altında alaycı, çekici ve hatta biraz da yumuşak başlı biridir.

Black Widow birçok şey olabilir, ama yumuşak ve hassas olamaz.

Yine de, Şu anda onu bu konuda zorlamayacağım. Yorgun görünüyor ve son istediğim Şey onu daha da yormak. Bu konuda bir Şey söylersem, sadece gülecek ve benim ya da başkalarının yapabileceği her Şeyi halledebileceğini söyleyecektir. Onun hakkında öğrendiğim her Şeyden, bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama tüm bu gücün bir bedeli var ve ben de ona bu bedeli ödemesini isteyenlerden biri olmayacağım. Bir Şeyi kaldıracılabilecek kadar g c l  olması, bunu yapmak zorunda olduğu anlamına gelmez.

Bu yüzden ona sormak istediğim birçok soruyu içime atıp, kendimi zorlayarak "Seni otele geri götürmemi ister misin?" diye soruyorum.

Şu anda yapmak istediğim en son Şey bu, ama bugün zaten çok Şey yaşadığı için burada kalmak zorunda olduğunu hissetmesini de istemiyorum. "Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor, bakışları yine dikkatli.

"Ne istediğimi sana zaten söyledim," diyorum. "Seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek. Ama sadece uzaklaşmak istiyorsan da anlarım. Bu gece konserin olduğunu biliyorum ve bunu tehlikeye atmak istemem..."

"Hiçbir Şeyi tehlikeye atmıyorsun," diyor. Ve birdenbire, Kara Dul tüm gücüyle geri dönüyor. Eli kalçasında, dudakları sahnede seyircisine gösterdiği o yaramaz, kedi gibi gülümsemeye büzülmüŐ. "Ama Şunu söylemeliyim ki, bir kıza öğle yemeği ısmarlamaktan kurtulmak için gerçekten aŐırıya kaçıyorsun."

Şu anda neden kamuoyundaki imajının arkasına sığınma ihtiya ı duyduğunu bilmiyorum, ama bu konuda onunla tartışmaya niyetim yok. Eğer rahat hissetmesi ve randevumuza devam etmesi için buna ihtiya ı varsa, ben de bu Sloane'den oldukça etkilenmiş durumdayım. O biraz daha kontrolünü ele geçirene kadar bu konuyu erteleyebiliriz.

Bu yüzden, onu sorgulamak yerine, içimden gelmeyen bir gülümsemeye ona, "Hiçbir Şeyden kaçmaya  alıŐmıyorum. İzin verirsen sana öğle yemeği, akşam yemeği ve tatlı ısmarlarım. Sen söyle yeter," diyorum.

Bir saniye boyunca gözlerime bakıyor, sanki bir dönüm noktasıymıŐ gibi. Sonra diyor ki, " ğle yemeğiyle başlayalım. Ondan sonra ne olacağını görelim."

Bu bir gol değil. Zafer dansı da değil. Ama bir başlangıç. Bir Şans. Ve ben bu Şansı değerlendireceğim.

Duvarları sağlam duruyor. Ama ilk kez, yemin ederim ki, hala burada mıymım diye bakmak için duvarın üstünden gözetliyor.

Bölüm 29

Sloane

Sly elini uzatıyor ve bu sefer tereddüt etmeden onu tutuyorum. Yarın ne getirecek emin değilim, hatta önümüzdeki birkaç saatin ne getireceğini bile bilmiyorum, ama az önce konuştuğumuz her şeyden sonra duygusal olarak bitkin durumdayım.

Bu adamla biraz eğlenmeye, ondan biraz zevk almaya hazırım. Ve bunu yaparken kendimi güvende hissetmek için Kara Dul olmak zorundaysam, benim için sorun yok.

Parkın ana alanına geri dönerken, başparmağı elimin arkasında daireler çiziyor. Bu hoş, rahatlatıcı bir his, ama bir şekilde içimden küçük elektrik akımları geçmesini de sağlıyor. Daha önce restoranda öpüşmemiz dışında, bu bana çok uzun zamandır ilk kez oluyor.

Sadece *iyi* bir adam değil, iyi bir erkek gibi hissettiren Sly ile bunun olması, hayal ettiğimden daha az korkutucu.

"Peki, şimdi ne yapmak istersin?" diye soruyor, nihayet tepeye çıktığımızda.

"Oh, hayır, bu kadar kolay kurtulamazsın," diye gülümserim, gerçekten ciddiğim. "Bu randevunun ilk yarısını ben planladım. Willow'da her şeyin berbat gitmesi, benim plan yapmadığım anlamına gelmez. Şimdi sıra sende, ama kalabalık bir yere gitmemenizi öneririm. Etrafta ne kadar çok insan varsa..."

"Bizim fark edilme ihtimalimiz o kadar artar," diye cümlemi tamamlar ve şapkasını biraz daha aşağı çeker. "O zaman park olsun."

"Park mı? Burada mı kalmak istiyorsun?" diye soruyorum, çünkü parkta vakit geçireceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Muhtemelen Jarrod parkta yürüyüş yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi; klimalı yoga ve ardından bölgedeki en pahalı yerde öğle yemeği, onun tercih ettiği randevu tarzıydı. Ama Sly, Jarrod değil ve bunu ne kadar çabuk hatırlarsam, o kadar iyi olur.

"Neden olmasın? Her ne sebeple olursa olsun, bu öğleden sonra burası oldukça sakin. Dikkatli olursak, tanınmadan tüm randevuyu geçirebiliriz. Ayrıca burası çok güzel ve sivrisinekler birkaç saat daha ortaya çıkmayacak

"Bana kazan-kazan gibi geliyor."

"Şikayet etmiyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Sadece şaşırdım."

"Şaşıрма. Ben hallederim." Beni parkın dış kenarı boyunca uzanan asfalt bir yürüyüş yoluna yönlendirir. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, ama birkaç fikrim var."

Bu fikirlerin hepsi parkın dışındaki küçük bir yemek kamyonu koleksiyonunda yer alıyor. Taco ve krepten Kore usulü kızarmış tavuk ve dondurma ile doldurulmuş aromalı churro'lara kadar her şeyi servis ediyorlar.

Şaşkınlıkla ona dönüyorum. "Buranın burada olduğunu nereden bildin?"

Kamyonete yaklaşır ve pencerede çalışan sert görünümlü yaşlı kadına Hollywood'un yarısını kısa devre yapabilecek bir gülümseme atar. Bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatır ve parlak çikolata kahverengi gözlerini en iyi şekilde ortaya çıkarır. Bunu yaptığının farkında bile olmaması, olayı daha da büyüleyici ve sevimli hale getirir.

Onun İspanyolca selam vermeden önce, kadının 1,3 saniye içinde şüpheli bir ifadeden neşeli bir ifadeye dönüştüğünü izledim.

Sly dirseğini paslanmaz çelik pervaza dayarken kadın da aynı şekilde cevap veriyor, ama bana bir bakış attıktan sonra İngilizceye geçiyor. "Menüde tavsiye etmediğiniz bir şey var mı?"

"Tabii ki yok. Mi esposo ve ben her şeyi kendimiz yapıyoruz." Sly'ın ne kadar dayanabileceğini anlamaya çalışır gibi onu süzer. "Ama tomatillo taco çok acıdır."

Sly de onu hemen değerlendirir. "Ne kadar acıdan bahsediyoruz?"

"Muy caliente," diye cevaplar. "Senin dayanabileceğini düşünüyorum, ama onun için emin değilim." Bana başını sallar.

Ben kırılmış mıyım yoksa değil miyim diye karar vermeye çalışırken Sly gülmeye başlar. "Onu merak etme," der kadına. "Göründüğünden daha dayanıklıdır."

Gülüyorum, ama bu konuşma göğsümde garip bir acı bırakıyor. Belki de Sly'ın sesindeki rahat güven, aramızdaki bu şey için yeterince güçlü olduğumu varsaymasıdır. Bir kez olsun, ona neredeyse inanıyorum.

"Öyle olmak zorunda," diye karşılık veriyor kadın, "sana ayak uydurmak için." "Ona ayak uydurmak zor," diye katılıyorum.

Bana şaşırtıcı derecede küstah bir gülümseme atar. "İyi olanlar hep öyledir."

Birkaç dakikalık konuşmanın ardından onun bile Sly'ın iyi yanlarını fark etmesi beni rahatlatıyor mu, yoksa daha da gerginleştiriyor mu, bilmiyorum.

Peki, son beş yıldır herkesin ne kadar kötü olduğumu bilmesini sağlarken, o benimle ne yapıyor?

Şüphelerim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü elini uzatıp elimi sıkıyor ve "Menüdeki her şeyden birer tane alalım. Ama tomatillo tacolardan iki tane verin" diyor.

"Bu... on dört farklı şey demek," diyorum ona, gözlerimi kocaman açarak.

"Hmm, haklısın." Bana gülümsedi ve kadına döndü. "*Dos carne asada* tacoları da ekleyin. Bu neredeyse akşam yemeği sayılır ve kızımın aç kalmasını istemem."

Kalbim bir, belki iki kez atlamış. Kendime sakın olmasını söylüyorum, ama fark etmiyor.

Bana *kızım* dedi. Gülüp, geçiştirmem gerektiğini biliyorum, çünkü o bunu ciddiye almıyor. Ama bunun yerine donup kalıyorum. Umursamadığım için değil, bunu hayal etmek hoşuma gittiği için. Çok hoşuma gitti.

Midem burkudur ve omurgamdan bir titreme geçer. Çünkü iyi hissetmek tehlikelidir. İyi hissetmek, gardımı çok fazla indirdiğim anlamına gelir. Kaybedecek bir şeyim olduğu anlamına gelir.

Ayaklarımı çakıl taşlarına gömüyorum, beynimin aşırı uyanık kısmı bana geri çekilmem için bağırırsa da, yüzümü nötr ve vücudumu rahat tutmaya zorluyorum.

Ama Sly yine de bunu fark eder. Yıpranmış, kahverengi deri cüzdanını çıkarırken bir an durur ve hiçbir şey söylemese de, gözlerinde bir soru işareti belirir ve benim ne yapacağımı bekler.

Bir yanım dönüp kaçmak istiyor — bu iş çok gerçekçi hale geliyor. Ben de bunu çok fazla istemeye başlıyorum. Ama şimdi kaçarsam, Sly'ın beni kovalamayacağını biliyorum. Benim istediğim buysa, gitmeme izin verecektir.

Bu da şu soruyu akla getiriyor... Ben ne istiyorum?

Kolay cevap huzur. Ama o kadar kolay olmayan cevap tam önümde duruyor, gözlerinde dikkatli bir bakışla.

Akıllıca olan şey geri çekilmek, Black Widow gibi davranmak ve aramızda hem gerçek hem de mecazi anlamda bir mesafe koymak olurdu.

Ama bu aynı zamanda korkakça bir davranış olurdu ve ben korkak değilim. Bu yüzden geri çekilmek yerine, bir adım öne çıkıp "Siparişe bir Jarritos ekleyebilir misiniz?" diyorum.

Bölüm 30

Sly

Sloane'ın sözleri beni sarsana ve o lanet arabadan atladığından beri ilk kez omuzlarım gevşeyene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Beni rahatlatan sadece onun sözleri değil. Bana doğru eğilme şekli, dudaklarında yine o nadir görülen, gerçek gülümsemelerden biri.

Küçük ve biraz belirsiz bir gülümseme, ama siparişimize bir içecek eklememi isterken orada. Bana öyle bakmaya devam edeceği anlamına geliyorsa, ona yüz içki, bin elmas alırım.

Her ikisini de teklif edersem Hollywood Hills'e kaçacağından emin olduğum için, bu düşünceyi kafamdan silip, "Özel bir lezzet var mı?" diye sormakla yetiniyorum.

"Tabii ki mandalina." Bana inanmaz bir bakış attı. "Başka bir çeşidi var mı?"

Tanrım, daha mükemmel olabilir mi? "Benim dünyamda yok," diye onaylayarak iki tane sipariş ediyorum, "birkaç şişe su, por favor."

Ödemeyi yapıp cips ve salsa sepetini aldıktan sonra, ağaçların altına kurulmuş piknik masalarından birine yöneliyoruz. Öğleden sonra olduğu için dallara asılan ışıklar yanmıyor, ama yine de güzel bir yer. Öğle yemeği telaşı çoktan geçmiş olduğu için, burası da tenha.

Masaya vardığımızda "Hangi tarafta oturmak istersin?" diye soruyorum. Omuzlarını silkiyor. "Fark etmez."

İçeceklerimizi masaya koyup, ona daha temiz olan bankta oturmasını işaret ettikten sonra karşısına oturuyorum. Su şişesini alıp ellerini yıkadıktan sonra bana uzatıyor.

Hızlıca ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra bir cips alıp bolca salsa sosu koyup Sloane'a uzattım.

O anda duraksıyor, bakışları cips ile benim arasında gidip geliyor. Sabırla bekliyorum, acelem yok, ve sonunda cips'i alıyor.

"Nasıl?" diye soruyorum, o yutarken.

Omuz silkiyor. "Salsa için biraz hafif ama iyi."

Böyle küçük yerel mekanlar genellikle en iyisini yapar, bu yüzden biraz şaşıyorum, başka bir cips alıp üzerine bolca sos koyuyorum ve hepsini ağzıma atıyorum. Ve acılısından neredeyse boğuluyorum.

Büyükannem çok acı bir salsa yapar, ama bu ondan da acı. Gözlerim yaşarırken, açık su şişesini alıp Sloane eğlenerek izlerken onu bitiririm.

"Bu acımasız bir şakaydı," konuşabilecek hale geldiğimde ona söylüyorum.

"İkiniz de *benim* bu acıyı kaldıramayacağımı düşündünüz, değil mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Sanmıyorum."

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, *o* senin dayanamayacağını düşündü. Ben hiç şüphe duymadım."

"Çok az, çok geç," diyor, masanın üzerinden uzanıp içkimin uzun, yavaş bir yudumunu çalmadan hemen önce. Umurumda değil. Benimle dalga geçtiğini biliyorum, ama onun bu eğlenceli yanını seviyorum. Sloane ile bir şeyi paylaşma fikrini de seviyorum, sadece bir Jarritos olsa bile.

O şişeyi bırakır bırakmaz, ben de onu alıp çok dikkatli bir yudum alıyorum.

Sloane'ın nefesi kesilir ve bir an için aramızda karanlık ve *çekici* bir şey oluşur. Hava elektriklenirken, Willow'un dışında beni öptüğü anları hatırlarım.

Başka bir kadın olsaydı, ne olacağını görmek için biraz öne eğilme isteği duyabilirdim. Ama bu Sloane ve o, özellikle yaşadığı onca şeyden sonra, hiçbir şeyi şansa bırakamayacak kadar önemli. Ayrıca, beni zaten bir kez öptü. Eğer o pislik Jarrod'un ona yaşattığı cehennemden ikimiz de henüz kurtulamamışken, bir ara tekrar yapmak isterse, ben buradayım.

Bu yüzden, o anın aramızda asılı kalmasına izin vermek yerine, kasıtlı olarak onu bozuyorum.

Başka bir cips ve çok daha az salsa alıyorum.

Sloane'ın nefesi kesilir ve gözlerindeki bakış, rahatlama ve hayal kırıklığının karışımıdır, bu da ikimizin de daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu kanıttır. Çünkü bir dahaki sefere öpüştüğümüzde -eğer bir dahaki sefer olursa- onun gözlerinde görmek istediğim tek şey, yavaş yavaş içime yerleşen aynı ihtiyaçtır.

Onu tutma ihtiyacı. Onu açma ihtiyacı. Birlikte önümüzdeki her şeyi aşarken, kalbinin benimkiyle aynı ritimde attığını hissetme ihtiyacı.

O garip bir şekilde hareket eder ve ellerini kollarında yukarı aşağı gezdirir. Bunu ortamı yumuşatmak için bir işaret olarak alırım. "En sevdiğin taco türü nedir?" öğle yemeğinin gelmesini beklerken ani sessizliği doldurmak için sorarım.

Bir saniye boyunca beni inceliyor, sanki ne tür bir oyun oynadığımı anlamaya çalışıyor gibi. Ama şu anda kafamda bir oyun planı yapmıyorum, bir fırsat kollamıyorum. Çünkü oyun oynamıyorum. Ne şimdi, ne de onunla.

"Bu bir tuzak soru gibi geliyor," diyor birkaç saniye sonra.

"Kurnazlık yok," omuz silkiyorum. "Jarritos'un en iyi lezzetinin hangisi olduğunu zaten belirledik."

Bana attığı bakış, buna inanmadığını gösteriyor, ama yine de "Kahvaltı tacoları" diye cevap veriyor.

Gülümseyorum. "Görünüşe göre ikimiz de aynı fikirdeyiz."

"Öyle görünüyor." İçeceğimden bir yudum daha alır. "En iyi kurabiye?"

"Kolay. Polvorones, özellikle sarı olanlar." Anlamsız bir ifadeyle bana baktığında, "Kurabiye. Büyükanнем, hayatında tadacağın en lezzetli kurabiyeleri yapar" diye ekliyorum.

Merakla bakıyor. "Sarı olanlar neden daha iyi?"

"Kız kardeşlerime sorarsan, öyle değil. Onlar pembe olanları seviyorlar." Omuz silkiyorum. "Ama bu konuda, çok yanılıyorlar."

"Biliyor musun?" diye sorar, bir saniye düşündükten sonra. "Eminim *çok* tartışmalı bir ifade olacak ama seninle aynı fikirdeyim."

"Ne kadar tartışmalı olduğunu bilemezsin." Bir cips daha alıyorum. "Savaşlar kazanıldı ve kaybedildi." Bir cips daha alıyorum.

"Kim kazandı?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

O gülüyor. "O zaman sen değilsin."

"Asla ben değilim," diye iç çekerim. "Üç tane var ve hepsi çok acımasız. Özellikle Mariana. O en küçüğü. Çok sevimli görünüyor ama topu almak için yirmi farklı yol biliyor."

Kaşlarını kaldırır. "Çünkü sen ona öğrettin, değil mi?"

"Dışarısı berbat bir dünya. Bir kadın kendini korumayı bilmeli," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle.

İkinci kaşı da birinciye katılır. "Bu, bana hayaları nasıl vuracağımı öğreteceğin anlamına mı geliyor?"

"Bunu zaten biliyorsundur," diye gülümseyerek karşılık veriyorum.

Sonra yarı ciddi bir ifadeyle ekledim. "Ama tabii ki, evet. Eğer istersen."

Ben başka bir şey söyleyemeden siparişlerimiz gelir ve sonraki birkaç dakikayı hayatımda yediğim en iyi sokak tacolarından bazılarını yiyerek geçiririz.

Sonunda nefes almaya başladığımızda — Sloane dördüncü tacoyu, ben de altıncı tacoyu yediğimizde — "Bana en sevdiğin taco"

altıncı taco'ya geldiğimizde, "Bana en sevdiğini hiç söylemedin" diyorum.

"En sevdiğim ne?" Şaşırmış görünüyor.

Bu sefer ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kurabiye."

"Ah, tabii. 'Kazanılan ve kaybedilen savaşlar'dan sonra çikolata parçacıklı kurabiye sıkıcı gelebilir, ama..." Omuzlarını silkiyor.

"Klasikler asla sıkıcı değildir." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bitter mi, sütlü çikolata parçacıkları mı?"

"İkisi de," diyor. "Tabii ki."

"Tabii ki," diye onaylıyorum, sırf gülümsemesini görebilmek için.

"Sıra bende." Son cipsini ağzına atıyor. "Neden futbol?" "Teksas'ın küçük bir kasabasındayım," omuz silkerek cevap veriyorum.

"Gerçekten mi? Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Sesinden pek etkilenmiş gibi gelmiyor.

Kendime rağmen gerginleşiyorum — onun söyledikleri yüzünden değil, bu cevabın ilk buluşmalarda tipik bir cevap olmaması yüzünden.

Ama zaten bu randevunun hiçbir yanı tipik bir ilk randevuya benzemiyor. Bu yüzden ona, çoğu insanın sorduğunda söylemediğim şeyi söylüyorum: gerçeği. "Futbol oynamaya babam yüzünden başladım. O bu sporu severdi, Austin Twisters'ı severdi, topun elinde hissini severdi. Çocukken osteosarkom olduğu için hiç oynayamadı ve remisyon dönemine girdikten sonra bile doktorlar ona futbol oynamaması konusunda uyarıda bulundu. Ama bu, onun arka bahçede büyükbabamla top oynamasını engellemedi ve benimle de aynısını yapmasını engellemedi.

Koşmayı çok severdim, bu yüzden geniş alıcıymışım gibi davranırdık — en azından altı yaşında beni peewee futboluna yazdırıncaya kadar. Meğer topu yakalamaktan çok atmakta daha iyiymişim."

"Diğerleri bakmıyorken sahaya gizlice girmeyi de unutmayalım. Abuela'nın senin lakabının buradan geldiğini söylememiş miydi?"

"Hatırladın." Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Utanmış gibi başka yere bakıyor.

Elini tutuyorum. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Kafasını sallar, özürlerini dinlemeden konuşmaya devam eder. "Baban seninle gurur duyuyor olmalı."

İşte bu. Korktuğum kısım. On yedi yıl sonra hala geçmeyen boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben on yaşındayken öldü. Üçüncü kez yenilgiyi kabul edemedi."

Sloane'ın yüzü düştü. "Oh, Mateo..." Elimi sıktı. "Sorun değil. Uzun zaman önceydi."

Burun kıvrır. "Sevdiğin birini kaybettiğinde zamanın hiçbir önemi kalmaz."
"Evet, kalmaz," diye onaylarım. "Ama o öldüğünde elimde bir top tutuyordum ve
her tuttuğumda, şimdi bile, bir anlığına, sanki o da benimle birlikteymiş gibi hissediyorum."

Sloane konuşmaz, ama konuşmasına gerek de yoktur. Bana bakışı - o acıyı *biliyor* ve onunla yaşıyor gibi - yeterlidir. Kendi acımın aynası, net ve sessiz.

Ondan sonra sessizce oturduk. Ağır bir sessizlik değil, kendi başına bir konuşma gibi bir sessizlik. *Seni görüyorum. Hala buradayım.*

Sonunda Sloane ayağa kalkar. "Gitmeye hazır mısın?" diye sorarım ve çöpleri toplamaya başlarım.

"Daha çok bir içki daha içmeye hazır gibi," diye cevaplar. "Ben alabilirim," diyerek ben de ayağa kalkarım.

Gözlerini devirir. "Sanırım üç doları ben halledebilirim. Ayrıca, seninkini de içtim."

Ben sorun olmadığını söylemeden, o yemek kamyonuna doğru yönelir.

O yokken, telefonumu çıkarıp bir sonraki adım için birkaç hızlı düzenleme yapıyorum. Birkaç dakika sonra geri geldiğinde, başka bir Jarritos ve dev bir concha amarilla ile işim bitmiş oluyor.

"Polvorones yoktu, ama bunlardan vardı. Bize pembe olanı vermek istedi, ama ben sarı olanı ısrar ettim." Gururla gülümsüyor.

Ve bir anda, aşık oldum. Gerçekten aşık oldum. Tamamen, mat yok, ağ yok, sadece hava var. İnişin acıtacağını bilecek kadar akıllıyım, ama şu anda, Sloane'ın neşeyle parıldayan gözlerine bakarken, umursamıyorum.

Bölüm 31

Sloane

Sly pastayı görünce yüzü aydınlanıyor ve onun hoşuna gitmesine seviniyorum.

Sadece seçimimde hata yapmadığım için değil, onu tekrar çocuk gibi gösterdiğinden dolayı. Yükü olmayan. Karmaşık olmayan. Sanki hayat ondan da bir parça koparmamış ve bunu kanıtlayan izler bırakmamış gibi.

O bakışı görene kadar, onu görmeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Ve mükemmel bir an için, hiçbir ses yok. Geçmiş yok. İki genç kız dondurma kamyonunun yakınından gizlice fotoğrafımızı çekiyor olsa da, seyirci yok. Sadece o, ben ve şeker kokan, güneş gibi görünen bir pasta var.

Sly, sanki kutsal bir şeymiş gibi yavaşça ona uzanır. Ve parmaklarımız dokunduğunda, aramızda sıcak ve yumuşak bir şey kıvılcımlanır. Elektrik gibidir. Güçlüdür. *Gerçektir.*

Tüm bunlar, benim hemen oradan kaçmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü son on yıl bana bir şey öğrettiyse, o da gerçekliğin tehlikeli olduğudur. Gerçeklik seni incitebilir. *Gerçeklik seni yıkabilir.*

Ama kaçmıyorum. Bunun yerine, tekrar oturuyorum ve sonra ne olacağını bekliyorum.

"Hiç yedin mi?" diye sordu bir saniye sonra.

Kafamı salladım. "Hayır. Ama kokusu çok güzel."

"Öyle. Ve sarı renkte, abuela Ximena'nın sana gönderdiği pembe olanlardan çok daha iyi."

Midemi bir ağrı kaplar. "Willow'da bıraktığımız fırın kutusunun içindeki bu muydu? Büyükannenin hediyesi mi?"

"Aynen öyle. Sloane Walker baskılı kağıtla sarılmış olabilir de olmayabilir de."

Ağzım açık kalır. "Öyle bir şey yok."

"Oh, var. Ayrıca Sloane Walker ambalaj kağıdı, koli bandı, kahve fincanları ve hatta terlikler. Abuela hepsine sahip."

"Örümcek terlikleri gibi mi? Çünkü bende onlardan var ve çok rahatlar..."

"Hayır." Başını sallar, gözleri eğlenerek parlar. "Sloane terlikleri. Ön kısmında senin yüzün var ve sonra..."

"Bilmek istemiyorum," diyorum ona, eğlence ve dehşet arasında kalmış bir halde.

"Merch dünyası çılgın bir yer," diyor ve kaşlarını oynatarak beni gülümsetiyor, ki ben *hiç* gülümsemem.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu bir..."

"Hayır, kesinlikle hayır," diye sözünü kestim. Sonra, karakterime hiç uymayan kahkahamdan konuyu saptırmak için, "Sly terlikleri var mı?" diye sordum.

O başını salladı. "Varsa bile, ben bilmiyorum."

"Artık bu geceki gösteriden sonra ne arayacağımı biliyorum," diye alay ettim. *Ben kimim? Ve neden bu kadar eğleniyorum?*

"Bu, başlatmak isteyeceğin bir savaş değil," diye uyardı. "Sana söz veriyorum, benim için bulabileceğinden çok daha tuhaf Sloane Walker ürünleri var."

"Belki de öyledir." Omuz silkiyorum. "Ama Etsy çok büyük bir yer." Gözleri kısılıyor. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bu bir gözlem," diye cevap veriyorum, concha'dan küçük bir parça koparıp ağzıma atıyorum.

"Gözlemmiş, hadi oradan." Bu sefer gülümsediğinde, gülümsemesinde içimde ilginç şeyler uyandıran bir kötülük var. "Sana uyarmadığımı söyleme."

"Vay canına! Rekabet söz konusu olduğunda tam bir zorba."

"Kendimi bir stratejist olarak görüyorum," diye karşılık verir ve pastadan çok daha büyük bir ısırık alır.

"Ben kendimden bahsediyordum."

O zaman gülüyor, yüksek sesle, açıkça ve mümkün olan en iyi şekilde çılgınca. O kadar iyi görünüyor ki, bunun para çekimi olduğunu, biz otellerimize dönmeden önce sosyal medyada hızla yayılacak olan çekim olduğunu umursamıyorum bile.

Tatlımızı yemeye devam ederken, birbirimizi giderek daha çılgın ürünlerle takılıyoruz. Mümkün olduğunca küçük ısırıklar alarak bunu uzatmaya çalışıyorum. Başlangıçta bu randevuya gelmek istediğimden emin değildim, ama şimdi bitmesini istemiyorum.

Ancak çok geçmeden concha bitti ve Sly son çöpü topluyor.

"Marco'ya mesaj atmam lazım," diyorum ona. "Bana nerede buluşacağımızı söyleyeyim..."

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor ve her ne kadar sorun yokmuş gibi görünse de, gözlerinin derinliklerinde bir hayal kırıklığı var ve bu, midemi altüst ediyor.

"Hazır olduğunu sanıyordum," diyorum, elindeki çöpu işaret ederek.

Sly başını sallar. "Sadece randevumuzun bir sonraki kısmı için hazırlanıyorum."

"Başka bir bölüm mü var?"

"Sen istersen var," diye cevaplar ve gözlemesine doğru başını sallar. "Biraz yıldızları izlemeye ne dersin?"

Bu adamın, ben söylemeden önce neyi gördüğünü anlayan özelliği nedir? Çocukluğumdan beri yıldızları izlemeyi severim, ama bunu kimseye söylemedim. Turneye çıktığımda en çok özlediğim şeylerden biri budur, çünkü turne sırasında hep ışıkların yıldızları görmeyi engelleyecek kadar parlak olduğu şehirlerde bulunurum.

Sly, benim asla isteyemeyeceğim bir şeyi bana vermeyi başarır.

Çöplerimizi atıp, yemek kamyonlarının bulunduğu alandan çıkıp gözlemesine doğru yola koyulduk. Ağaçların altında yürürken eli elime değdi, ben de riski göze alıp elini tuttum.

Avuç içlerimiz birbirine değdiğinde, parmaklarımız bir şarkının ilk notaları gibi birbirine dolanırken, bana gülümsüyor. Etrafımızdaki Griffith Park, öğleden sonra güneşinin ışığında altın rengi ve ışıltılı bir şekilde uzanıyor. Sly ve ben tepeye doğru yol alırken pek konuşmuyoruz. Ama aramızdaki sessizlik boş değil. Henüz gerçekleşmemiş sohbetlerin büyüyle dolu. Ve gözlemevinin beyaz kubbesi nihayet görünür hale geldiğinde, karnımda bir heyecan dalgası oluşur.

Sly ve yıldızlar benimle aynı zamanda ve aynı yerde mi? Evet, lütfen.

"Gösteri birkaç dakika içinde başlayacak," diyor ön kapıdan girerken. "Yerlerimizi bulmalıyız."

Onu tiyatroya kadar takip ediyorum, yanımda kimin oturacağını ve bizi tanıyıp tanımayacaklarını merak ederek gerginleşiyorum. Ama Sly beni boş bir tiyatronun arka sırasına götürüyor ve gösteriden beş dakika önce, sadece birkaç kişinin daha geldiğini fark ediyorum. Ama onlar ön sırada oturuyorlar ve bize bakmıyorlar bile.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, kalbim metronom gibi hızla atıyor. "Henüz satılmamış tüm biletleri aldım," diye cevaplıyor, dudakları "Endişelenmene gerek kalmazsa daha çok keyif alacağını düşündüm."

endişelenmemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Nefesim boğazımda düğümленir. Bu adamla ne yapacağım ben? O, hayal edilebilecek en düşünceli şekilde duvarlarımın etrafında dolaşmaya devam ederse, duvarların ne anlamı var ki?

Işıklar sönerken, zorlukla bir teşekkür edebilirim. Ve sonra oda, milyonlarca kilometre uzaktaki galaksilerin görüntüleri ile patlar.

Canlı anlatıcı önümüzde gördüğümüz şeyin gizemini açıklamaya başlarken, tüm bu heyecandan titriyorum.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı Sly, istersem onun sıcaklığına sarılabilmem için yerini değiştirerek.

Onun teklif etme şeklini seviyorum. Baskı yok, beklenti yok. Sadece, aramızdaki her etkileşime nüfuz eden sabit, sessiz bir varlık. Bu yüzden, üşümemiş olsam da, yine de ona yaslanıyorum ve hemen içimdeki her şey rahatlıyor.

Sandal ağacı ve narenciye kokuyor ve güneşle ısınmış taş gibi hissettiriyor. Sağlam. Gerçek. Güvenli.

Üstümüzde galaksiler ortaya çıkıyor ve takımyıldızlar rüzgarda parıltıdan pırıltılar gibi geçip gidiyor. Onların altında, yerçekimi gibi hissettiren bu adamın yanında oturuyorum

—beni sabit tutacak kadar güçlü. Uçmamı sağlayacak kadar nazik.

Kolu omuzlarıma dokunuyor. Saçlarım
parmak uçlarında dans ediyor.

Bacaklarımız hafifçe birbirine değiyor.

Aramızdaki boşluk elektrikli hissedilene kadar. Parlak. Bir kalp atışı ile bir sonraki kalp atışı arasındaki zamanda hapsolmuş yıldız ışığı gibi. İçimdeki her şey onun içindeki her şeye uyum sağladı.

Beni neyin döndürdüğünü bilmiyorum.

Belki de etrafımızda dönen renkler ya da karanlıkta nazik ve düzenli nefes alıp verme sesidir.

Belki de içimdeki derin acıdır, hafif ve sıcak, ama tam da olması gerektiği gibi acı veren.

Ya da belki, sadece belki, şimdi harekete geçmezsem, bu anı yakalamazsam, *her şeyi* değiştirebilecek bir şeyi kaçıracağımı fısıldayan küçük ses yüzündendir. Bu hem korkutucu hem de heyecan verici, ve başka bir gün, başka bir erkekle olsaydım, asla bu riski almazdım.

Ama bu Sly, bana sanki başımızın üzerinde dönen evren kadar sonsuzmuşum gibi bakan Sly.

Bu yüzden yapıyorum. Dönüyorum, ama o zaten beni izliyor. Gözlerindeki bakış bir soru değil. Bir vaat, inanmak için can attığım bir vaat. Bu yüzden bugün ikinci kez, ama çok farklı bir nedenden dolayı, ona yaslanıyorum ve dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum.

Bölüm 32

Sloane

Kısa bir an için evren durur.

Galaksiler oluşmayı bırakır, takımyıldızlar dönmeyi bırakır, hatta yıldızlar bile yanmayı bırakır.

Kısa bir an için, sadece o ve ben ve aramızda büyüyen nazik sıcaklık var - o kadar uzun süredir içimde yaşayan karanlığı bile aydınlatabilecek türden bir sıcaklık.

Sonra Sly'ın kolu bana dolanır ve her şey yeniden dönmeye başlar.

Öpücüğümüz ilk başta tüy kadar hafiftir. O kadar yumuşaktır ki, bir dilek gibi gelir. Bir yalvarış gibi.

O'nun o olmadığı, benim ben olmadığım ve dünyanın bildiğim kadar korkunç bir yer olmadığı bir an gibi. Sonra o da kaybolur ve geriye sadece kusurlarla dolu gökyüzünde, sonsuzlukta, bu tek bir mükemmel an kalır.

Dudaklarının benim dudaklarıma dokunması.

Parmaklarının saçlarımı okşamaması.

Nefeslerimiz kesik kesik, titrek, sonra sanki hep burada olmamız gerekiyormuş gibi senkronize olurken, eli sırtıma bastırıyor. Ve diğer eli yanağımı okşamak için yükseldiğinde, içimdeki derin bir şey parçalanıyor. Acı veren bir şekilde değil, ama sonunda, sonunda ışığı içeri alan bir şekilde.

Parmakları çenemin çizgisini okşuyor, sanki çok sert bastırırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi, ve her dokunuşunda kendimi biraz daha çözüldüğümü hissediyorum. Ağzı ağzıma yaklaşıyor, önce çekingen, sonra daha derin ve daha yavaş, sanki beni ezberlemek istermiş gibi. Ya da belki de onu ezberleyen benim.

Dilinde mandalina şekerinin tatlı tadı. Derisinde sandal ağacının zengin kokusu. Beni saran, her şeyi kapsayan sıcaklığı.

O, uzun zamandır bana bu şekilde dokunmasına izin verdiğim ilk kişi, neredeyse nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Sadece öpücük değil, onunla birlikte gelen her şey - güven, savunmasızlık, belki, sadece belki, düşündüğüm kadar kırık olmadığının korkutucu umudu.

Bunun bitmesini istemiyorum. *Sly'ın* durmasını istemiyorum. Bu

büyük, güçlü, kuvvetli adam beni, dokunduğu en değerli şeyimmişim gibi tutarken nasıl durmasını isteyebilirim?

Acele etmiyor, zorlamıyor, talep etmiyor. Bunun yerine, sessiz bir saygıyla bana yaslanıyor — sanki tapılacak bir şey değilim de, beklenecek bir şeyim gibi.

Ve nedense, bu nazik sabır beni şimdiye kadar hiçbir şeyin yapamadığı kadar etkiliyor.

Parmaklarım sırtında yukarı kayarak saçlarını çekiştiriyorum ve vücudumu ona daha yakınlaştırıyorum, onun sıcaklığını, öpücüğündeki sakinliği arıyorum. Beni kendine daha sıkı çekiyor, aramızda sadece sıcaklık, yıldızlar ve hiç cesaret edemediğim bir sürü şey kalana kadar beni göğsüne çekiyor.

Dudaklarına karşı iç çekiyorum ve eli belimin eğiminden aşağı kayarak kalçamın hemen üstüne geliyor. Oradaki ağırlığı beni titretir. Üşümüyorum, ama onun orada olması iyi geliyor. Sanki beni bir arada tutuyormuş gibi ve şimdi bırakırsa, tüm kırık parçalar dağılabilirmiş gibi.

Ama bırakmıyor. Benim öncülük etmeme izin verse de, beni tutmaya devam ediyor. Ve geçen her saniye, içimdeki ateş daha da parlak yanıyor. Daha keskin kesiyor.

Ona bastırıyorum, ellerim saçlarını çekiyor, dişlerim ağzını ısıyor, vücudum daha yakın, daha yakın, daha yakın olmak için geriliyor. Sadece boğazımdan düşük bir inilti çıktığında - etrafımızdaki kozmosun gürültüsünde kaybolan o kadar yumuşak bir ses ki

—o zaman uzaklaşıyor.

"Hayır!" Ona sarılıyorum, onu bırakırsam bir daha asla böyle hissetmeyeceğimden korkarak.

Dokunuşu bir saniye içinde yakıcıdan yatıştırıcıya dönüşüyor, parmakları omurgamda yukarı aşağı dans ederken, diğer eli kalçamda nazik daireler çiziyor. "Ben yanıdayım," diye fısıldıyor, nefesi cildimde nazik bir kutsama gibi.

Başımı sallıyorum ve bir dizi derin, titrek nefes alıyorum. Ve sonunda kendime geldiğimde, nerede olduğumuzu ve neden tek bir öpücük paylaşabileceğimizi hatırlıyorum.

"İyi misin?" diye sorar, alnı alnıma yapışık, etrafımızda film doruğa ulaşırken.

"Evet. Hayır." Sözlerim sessiz ve şaşkın çıkıyor. "Bilmiyorum." "Sorun değil." Sesi ve parmağının

"Bir çaresine bakarız."

Işıklar yanarken o arkasına yaslanır ve ben ona bakarım,

sadece yıkacak kadar büyük ellerinde şefkat barındıran bu adama bakıyorum.

Bana yıldızları, tatlılığı ve var olabileceğim alanı getiren

kişi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kişi.

Çok uzun zamandır ilk kez, onun haklı olduğuna inanmak istiyorum.

Bölüm 33

Sly

Marco ile buluşacağımız köşeye vardığımızdan yaklaşık yirmi dakika sonra Sloane, "Benimle beklemek zorunda değilsin," diyor. Onun gitmesi gereken bir konser var, benim de bir takım toplantım var ama bu toplantıya katılmam giderek daha da zorlaşıyor.

Tabii bunu Sloane'a söylemeyeceğim. Elbette, o kendi başının çaresine bakabilir, ama basın ikimizi heyecanlandırırken, onu koruma olmadan bir köşeye bırakmam mümkün değil. Sayıca fazla olmak bir nedenden dolayı önemlidir.

"Acelem yok, corazón. Ayrıca, Marco ne kadar geç kalırsa, seninle o kadar çok zaman geçirebilirim."

Gözlerini devirmesini ya da en azından söylediklerime alaycı bir şekilde tepki vermesini bekliyorum. Ama bunun yerine, yanakları yumuşak bir pembeye dönüyor ve bakışları benimkine takılıyor, yumuşak bir sesle cevap veriyor: "Bana öyle demen hoşuma gidiyor."

"Ben de hoşlanıyorum," diyorum ona. Elimi uzatıp yanağını okşamak istiyorum ama dokunmadan önce duruyorum. Şu anda kimse bize dikkat etmiyor sanırım — daha fazla göze çarpmamak için kapalı bir dükkânın kapısında dolaşıyoruz — ama burası Los Angeles ve her yerde insanlar var, özellikle Hillhurst'ta.

Bugün Willow'da öpüştük ve tepeden aşağı koştuk, ama öğleden sonranın geri kalanı bize aitti. Bu durumu biraz daha sürdürmek istemem çok mu yanlış?

Buradan nereye gidersek gidelim — ve umarım bir yere gideriz, gerçekten umuyorum — ilişkimiz tüm ülkedeki basının ilgi odağı olacak. Tüm dünyadaki basının. Sadece bu anı Sloane'a vermek istiyorum. Bize. Bunun çok fazla bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Aynı zamanda, ona benim duruşumu bilmesini istiyorum — ve belki de onun duruşunu da anlamasını. Bu yüzden, dükkanın kanopisinin altında, elini tutuyorum. "Konserden sonra bana mesaj atar mısın?"

"Geç olacak. Sporcuların güzellik uykusuna ihtiyacı yok mu?"

"Ben yeterince güzelim," diyorum ona kuru bir şekilde. "Konserin nasıl geçtiğini ve otele güvenli bir şekilde döndüğünü duymayı tercih ederim."

"Haklısın." Biraz daha yaklaşıarak gülümsüyor. "Randevumuz için teşekkür ederim."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim," diyorum ve bunu burada bırakmak için tüm irademi kullanıyorum.

Onu kollarıma almak, ona sarılmak, onu rahatlatmak ve ondan da rahatlık almak istiyorum. Bana anlattıklarından, yaşadıklarından hâlâ sarsılmış durumdayım ve onu kollarımda hissetmek istiyorum. Onun güvende, güçlü ve iyi olduğunu hissetmek istiyorum.

Elini tutmakla yetiniyorum. O da elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor, sanki bu temas benim için olduğu kadar onun için de önemli, gerekliymiş gibi.

"Ben..." diye başlıyorum, ama bitiremeden, siyah bir SUV önümüze yanaşıyor. Daha önce gördüğüm güvenlik görevlisi arabadan iniyor.

"Üzgünüm, Sloane," der ve arka kapıyı açar.

"Trafik olabiliyor," der ona, parmak uçlarına basarak bana yanağıma hafif bir öpücük kondurmadan hemen önce. "Sana sonra mesaj atarım."

O SUV'ye güvenli bir şekilde bindikten sonra, güvenlik görevlisi bana dönüp elini uzattı. "Onunla beklediğin için teşekkürler."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verip elini sıkarım. "Bu arada, ben Sly."

"Marco." O gülümser. "Seni tekrar göreceğimi hissediyorum."

"Umarım."

Marco arabaya biner ve ben geri çekilip kendi Uber'imi çağırırım, sonra Sloane'ın Los Angeles trafiğinin karmaşasında kayboluşunu izlerim. Onun uzaklaşmasını izlemek bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim, ama öyle. Muhtemelen en çok istediğim şey onunla birlikte o arabada olmak olduğu içindir.

Onun yanında olmak istiyorum. İlk gece hissettiğim bağı düşünüşümden daha güçlü olduğu ortaya çıktığına göre, sadece birkaç saat birlikte olduktan sonra onu bırakmak bana doğru gelmiyor.

Ama bu, Sloane Walker'a aşık olmanın getirdiği bir başka zorluk. Kadının işi onu ülkenin dört bir yanına götürüyor. Hayır, düzeltme: *dünyanın* dört bir yanına. Ve benim işim, en azından yılın yarısında Austin, Teksas'ta olmamı gerektiriyor. Evet, onun turne programıyla çakışan şehirlerde deplasman maçlarım var. Aslında, bu maç da dahil olmak üzere dört tane. Ama onu her gün görmek istediğimi düşünürsek, bu çok berbat bir durum.

Onun güvenliğini başka birinin ellerine bırakmak zorunda olmam da öyle. Onun iyi bir sistemi olduğunu biliyorum, Marco'nun uzun süredir onunla olduğunu ve sayısız takipçi, sapık ve pislikten

ama ben her zaman sevdiğim insanları korumayı benim sorumluluğum ve ayrıcalığım olarak gördüm, bu neandertalce görünse de.

Onun güvende, rahat ve mutlu olmasını istiyorum. Lucia'yı bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Sloane'ı da hayal kırıklığına uğratmam.

Dünyanın beklentilerini ve alaylarını omuzlarında taşıyor ve eski sevgilileriyle olanlar yüzünden bunu hak ettiğini düşünüyor gibi görünüyor. Ama tamamen yanılıyor. Kara Dul, içindeki hassas kadını korumak için giydiği bir maske olabilir, ama ben o kadını gördüm. Onu kucakladım ve öptüm - *iki kez!* - ve sadece oturup başkalarının ona zarar vermesine izin vermek istemiyorum.

Uber'im kırk beş dakika sonra otele vardığında, Sloane'ı dişlerini bana geçirmeksizin nasıl koruyabileceğimi hâlâ düşünüyorum.

Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde trafik çok kötüydü ve çok fazla sürmemesi gereken bir takım toplantısına otuz dakika geç kaldım. Koç bundan pek hoşnut olmayacak, özellikle de ben takımla birlikte buraya uçmadığım için. Ama Marco, Sloane'ı almaya giderken bir kazaya takıldı, bu da benim trafik sıkışıklığını aşmak için gereken süreyi kısalttı ve onu orada tek başına beklemesi için bırakmamın imkanı yoktu.

İşte buradayız.

Otele girer girmez, dördüncü kattaki balo salonuna doğru yöneldim. Oraya vardığımda toplantı bitmiş, koçlar gitmiş ve birkaç kişi oturmuş, boş boş konuşuyorlardı.

En azından ben içeri girene kadar.

Beni gördükleri anda, odadaki herkesin yüzünde kocaman, sırıtkan gülümsemeler beliriyor. Ne büyük sürpriz. Bu adamlar, abuela Ximena'dan daha dedikoducu.

Yine de, sanki burada görececek bir şey yokmuş gibi, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Koçun nereye gittiğini bilen var mı?"

"Toplantı için buradaydı," diye cevaplıyor Marquis, her zamanki pislik gibi.

"Çok yardımcı oldun."

Omuz silkiyor. "Belki yatmıştır. Adamın uykuyu ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Senin uykuyu ne kadar sevdiğini biliyorum. Yardımın için teşekkürler." Topuklarımı döndürüp kapıya doğru yöneliyorum, ama takımın en iri O-lineman'ı önümü kesiyor. Tyson sağ tackle oynuyor ve genellikle

iş çıkarır. Burada "*genellikle*" kelimesi önemlidir...

"Dur, dur, dur," diyor ve benimle kapı arasına giriyor. "Bana en azından birkaç ayrıntı vermeden buradan çıkabileceğini düşündüğünü söyleme."

"Bunun bir basın turu olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum.

"Evet, fark ettin," diye karşılık veriyor James. O benim sıkı uçlarımdan biri ve oldukça iyi bir adam, ama görünüşe göre pusu kurmaktan da geri kalmıyor. "Başka neyi bekliyoruz sence? Cadılar Bayramı mı?"

"Hadi ama Sly. Bize detayları anlat," der Marquis, kasıtlı olarak tiz bir sesle sızlanarak. "O değerli gamzeye kapıldı mı?"

"Hayalperest gözlerini de unutma," diye Tyson araya girer ve kısa örgülerini düzeltir gibi yapar.

"Ve sağlam fiziği," diye ekliyor D-line'ın en kavgacı adamı Levi. "O tamamen *bayılmaya değer*."

"Cidden mi?" Kafamı sallıyorum. "Şu anda gerçekten bu saçmalığı mı yapacağız?"

"*Saçmalık mı?*" Tyson ciyaklar. "Bana çukurunun *değerli olmadığını* mı söylüyorsun değerli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sana, gamzemin değerli olup olmadığını hiç düşünmediğimi söylüyorum. Ve sen de bugüne kadar hiç düşünmedin!"

"Evet, ama o, Black Widow ile randevuya çıkmadan önceydi. Şimdi ise aklımızda türlü türlü fikirler var." Vurgulamak için kaşlarını oynatır.

"Onun bir adı var, biliyorsun." Bu tepki içgüdüselidir ve odadaki çoğu erkeği sevinçle coşturur.

"Vay vay vay," en iyi arkadaşım kendini beğenmiş bir şekilde söyler. "İkinizin ilk randevusu çok iyi geçmiş olmalı. Bu arada, rica ederim."

"Bunu zaten biliyorduk," diyor O-linemen'den bir diğeri, Drew. "Sly antrenmanı asla kaçırmaz. Asla."

"Trafik berbattı," derim, Tyson'ın devasa bedeninin etrafından geçmeye çalışırken. Ne yazık ki, o da benimle birlikte hareket ediyor.

"Hepsi bu mu? Dünyanın en seksi kadınlarından biriyle randevuya çıktın," diye itiraz etti James, "ve bize tek söyleyeceğin 'trafik berbattı' mı?"

"Öyleydi." Omuz silkiyorum.

"Evet, peki, Maria'ya ne söyleyeyim? Bir haftadır Sloaney'den bahsedip duruyor."

"Sloaney mi?" diye tekrar ediyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bu sizin çiftinizin adı dostum." James sinirli bir şekilde başını salladı.

"İnternette görmüşsündür."

"İnan bana, internette kendimle ilgili dedikoduları okumak boş zamanlarımı geçirme şeklim değil."

"Evet, belki de öyle olmalı," diyor Drew. "Anastasia'ya göre, ikinize adanmış yüzlerce Instagram ve TikTok hesabı var. Sen ve Sloane öğle yemeğinde o lanet tepeyi koştuğunuzdan beri her beş dakikada bir telefonumu patlatıyor. Bu arada, dostum. Cidden mi? Büyük hamlen onu koşturmak mıydı?"

"Anastasia da Sloane'y'i destekliyor mu?" James yumruğunu kaldırarak tokalaşmak için uzatır. "Tabii ki. Maria'ya söyleyeceğim. Belki de *benim* DM'lerimi bu konuyla doldurmak yerine birbirleriyle konuşabilirler. Ona bu adamla çalıştığımı söyledim, boş zamanlarımda da onun çirkin suratını görmek istemiyorum."

"Özellikle de lanet olası Lightning D-line peşindeymiş gibi tepeden aşağı koşarken." Tyson kıkırdar.

"Lütfen." Marquis burun kıvrır. "Hayatında hiç o pisliklerden kaçmadı. Bu öğleden sonra daha çok, abuela Ximena'nın chancla'sını fırlattığında ondan kaçan hali gibiydi."

"Doğru," James titreyerek onaylar.

"Küçük bir yaşlı kadın nasıl her zaman bu kadar mükemmel nişan alabilir?" Marquis yüksek sesle merak eder.

"Belki de Sly bu yeteneği ondan almıştır." Tyson kıkırdar.

Ama büyükanneemin efsanevi chancla'sından daha önemli şeyler düşünmem gerekiyor. "Burada kaç videodan bahsediyoruz?" diye ısrar ediyorum. Sloane ile benim aramda olanlara gerçekten ilgi duyan kaç kişi olduğunu anlamaya başlıyorum. Instagram ve TikTok hesapları? *Sloane*? Paparazziler bir yana, takım arkadaşlarımdan eşleri bile bizim hakkımızda konuşuyorsa, bu, sandığımdan çok daha fazla insanın bize ilgi duyduğu anlamına geliyor. Belki de Sloane, ne yaptığımı bilmediğimi söylerken haklıdır. kendimi soktuğum durum.

"Çok şey, dostum," diyor Drew, ve artık sesinde eğlence yok. "Bunu tahmin etmeliydin, değil mi? Kız arkadaşın bir süperstar."

"Ve sıradan bir süperstar değil," diye Levi araya giriyor. "Sevgililerini yediği ile ünlü bir süperstar. Futbolun altın çocuğunun sıradaki kurban olup olmayacağını merak eden insanları suçlayamazsın."

"Ne?" Sinirli bir şekilde saçımı karıştırıyorum. "Bu saçmalıkları nereden uyduruyorlar? Neden onu rahat bırakmıyorlar? Albümleri ve konserleri hakkında haber yapmak başka bir şey. Ama bu..."

"Şu anda onun etrafında tam bir efsane var," diye cevaplar James. "Bu da, Sloaney'nin batıp batmayacağına zaten ilgi duyan on binlerce, belki de yüz binlerce insan olduğu anlamına geliyor. Basının bu konuyu ele almamasını bekleyemezsin."

Telefonumu çıkarıp sosyal medya hesaplarımdan birini açtım. Genelde, özellikle maçlardan önce bir sürü bildirim ve direkt mesaj alırdım, ama şu anda baktığım sayı gerçekten çok fazlaydı. Özellikle de profil resimlerine bakılırsa, bunların birçoğunun reşit olmayan kızlardan geldiği anlaşıyordu.

Oh, hayır, olamaz.

Uygulamayı kapatıp telefonumu pencereden dışarı atmayı düşünüyorum. Ama o zaman Sloane benimle nasıl iletişime geçecek?

"Bütün dünya bilmek istiyor ve eninde sonunda öğrenecekler. Takım arkadaşların ve onların eşleri biraz ön izleme yapmasınlar mı?" diye umutla soruyor Drew.

Ona siktir git diyen bir bakış atıyorum. "Öpüşüp anlatan tiplerden değilim."

"Demek daha fazla öpüşme oldu!" Tyson sevinçle bağırır. "Tabii ki, o benim adamım."

James telefonunu çıkarır ve mesaj yazmaya başlar. "Teşekkürler, Sly. Maria buna bayılacak."

Randevumuzda olan her şeyi düşünüyorum ve midem ağzıma geliyor. Restoranda öpüştüğümüzü biliyorlar. Onlar için öpüştük. Ama patikada ne oldu? Yemek kamyonunda? Gözlemevinde? Bunların sadece bizim için olmasını umuyordum.

Telefonumu atmadığım için aniden mutlu oldum ve birdenbire herkesin göreceğinden çok korktuğum özel bir anın fotoğrafını arıyorum.

Böyle bir şey olursa Sloane'ın ne yapacağından daha da çok korkuyorum.

"Meğer o zaten biliyormuş," diye şikayet ediyor James, telefonunu kaldırarak. "Görünüşe göre Hillhurst'ta onun yanağına öpücük kondurmuş. Birkaç farklı açıdan çekilmiş fotoğrafları var."

"Yanağa öpücük, ha?" Marquis çenesini ovuşturur. "Sanırım bu oldukça hassas bir hareket. Sly'nın tam tarzı."

Şimdi Marco'yu beklerken onu istediğim gibi kollarıma almadığım için daha da mutluyum. Bütün dünyanın bunu görmesine gerek yok.

"Sadece yanağa öpücük değil," diyor Tyson, telefonunu kaldırarak. Siktir. Siktir et.

Çünkü bu Willow'daki öpücük değil. Ve sokak köşesindeki hızlı bir kucaklaşma da değil. Bu, piknik masasında Sloane ve benim fotoğrafımız, ben kahkahalarla gülüyorum ve o, Black Widow'un hiç göstermediği kadar açık görünüyor. "İşte ben de bunu kastediyordum," diyor Marquis, sesinde memnuniyetle.

Diğerleri etrafıma toplanıp bana zor anlar yaşatmaya çalışıyor ve ben, onların bilmek istedikleri şeyin benim aşk hayatım olduğunu düşünecek kadar hayalperest değilim. Onlar Sloane'ı görmek istedikleri için ilgileniyorlar. Kötü şöhretine rağmen, Jarrod öldüğünden beri kimseyle çıkmadığı kesin.

"Sadece öğle yemeği yiyorduk," diye homurdanıyorum, bugün parkta başka fotoğrafımız olmaması için dua ediyorum. Çok dikkatli olduğumu sanıyordum, ama yine de bu ortaya çıktı.

"Yüzün aksini söylüyor," diyor savunma hattının bir başka üyesi Jesse. O, oyunun en iyilerinden biri, ama kişiliği, sinirli bir T. rex'i sevimli bir küçük kertenkele gibi gösteriyor. "Hadi ama Sylvester. O fotoğrafta görüldüğü kadar yatakta da seksi mi? Çünkü öyleyse, babamın hüküm süren kötü kızıyla bir tur atmak isterim."

Bu sözlerini kaba bir el hareketi ile tamamlar ve bu beni çok çabuk sinirlendirir. Ona bu saçmalığı kesmesini söyleyen bir bakış atarım, ama o Jesse olduğu ve bir pislik olduğu için, bunu dikkate almamayı tercih eder. "Peki, sence o şey yaparken sesi nasıldır..."

Ona yumruk atmadım, ama itme olarak nitelendirilebilecek bir hareketle elimi göğsüne vurdum. "Kes şunu, Gardner," diye homurdandım.

Bir adım geriye sendeler, gözleri şaşkınlıkla açılır. Ama bir saniye içinde toparlanır ve yumruklarını sıkarak bana doğru gelir.

Ve lanet olsun, görünüşe göre bu tam da istemediğim şekilde gelişecek. Ama kimse benim önümde Sloane hakkında böyle konuşamaz. İnternetteki pislik troller hakkında bir şey yapamayabilirim, ama takım arkadaşlarımdan bunu kabul etmem mümkün değil.

Ben de ilerliyorum, bu konuyu bir kez ve sonsuza kadar kapatmaya hazırım. Ama bunu yapmadan, Marquis aramıza giriyor.

Her zamanki gibi lanet olası tatlı dilli.

"Yeter artık," diyor ikimize de, ama Jesse'ye bakıyor. "Kadınlar hakkında, özellikle de WAG'ler hakkında böyle konuşmaman gerektiğini biliyorsun. Bir daha yaparsan, onun kışını tekmelemesine izin veririm."

Jesse alaycı bir şekilde gülümser ve sanki beni

Marquis'in üzerinden uzanıp dişlerini boğazına kadar sokacakmış gibi görünüyor. Ondan sonra bir şey söylemesi çok zor olacak.

Ama o her neyse onu çıkarmadan önce, balo salonu kapısı açılır ve yardımcı koçlardan biri olan Jake alaycı bir şekilde, "Bize katılmaya karar verdiğine sevindim, Sylvester. Hemen takım odasına gel. Branson seninle konuşmak istiyor," der.

Jesse'ye bunun henüz bitmediğini belirten bir bakış attım, sonra kapıya doğru yöneldim.

Bölüm 34

Sly

On dakika sonra, 1427 numaralı odadayım, koçların bu seyahat sırasında takım işleri için kullandıkları süit. Sadece Koç Branson ve ben varız ve onun sinirli olduğunu söylemek kesinlikle yetersiz kalır.

"Ne halt yiyorsun sen?" diye sordu, arkamdan kapıyı kapatırken.

"Özür dilerim," diye başlıyorum, çünkü hata yaptığımda bunu itiraf etmekte hiçbir sorunum yok. "Koç Martinez'e mesaj attım ve geç kalacağımı söyledim..."

"Ama geç kalmadın." Süitin kanepesinin ortasına oturur, sonra hemen karşısındaki koltuğa oturmam için bana işaret eder. "Yoktun. Bu iki şey aynı şey değil. Ayrıca, geç kalmak da kabul edilemez. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Buna söylemek istediğim çok şey var, yani bu benim takımdaki beşinci sezonum ve daha önce *hiçbir* şeye bir dakika bile geç kalmadım. Ne antrenmana, ne basın toplantısına, ne takım toplantısına, hiçbir şeye. Sorumluluklarımı ciddiye alıyorum.

Ama aynı zamanda, Branson sana yeni bir şey öğretmeye çalışırken onu kızdıracak bir şey söylemenin... pek akıllıca olmadığını bilecek kadar uzun süredir takımdayım.

Marquis, koça son kez ağzını açtığında neredeyse takas ediliyordu.

Bu yüzden kendimi savunmak yerine, onun sakinleşmesini bekledim ve sonra tüm suçu üstlendim. "Haklısın. Özür dilerim. En azından toplantının yarısına yetişebileceğimi düşünmüştüm, ama..."

"Öyle mi?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı. "Yılda elli milyon dolar kazandığın için bu kadar rahatsız edici olduğu için çok üzgünüm."

Kafamı sallıyorum. "Demek istediğim o değildi."

"Evet, ama öyle anlaşıldı. Dürüst olmak gerekirse, geçen hafta yaptığın her şey öyle anlaşıldı."

Ağzının köşesine yakılmamış bir puro sıkıştırarak bana sert bir bakış attı, sonra konuşmaya devam etti. "Seni takım uçağından çıkardım çünkü sahipler

ve genel müdür 'heyecanlandılar' diye seni takım uçağından çıkardım" — parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor — "Little Miss Muffet'in takıma getirdiğı tüm ilgi yüzünden. Sezon için biletler tükendi. Ünlüler loca satın alıyor. Ürünler raflardan uçuyor. Falan filan.

"Onlar için ne mutlu," diyor. "Çünkü sana söylemeliyim ki, o kadınla olan ilişkin bana sadece keder getirdi. Hiçbir şey. Marquis'in jumbotronla yaptığı numaradan, bugün yaptığın saçmalığa kadar. Hayranları antrenman tesisini doldurup, sonra da turdan kaçarak sana yaklaşmaya çalışıyorlar. Ve şimdi de bu saçmalık. Yeter artık."

Puroyu ağzının bir tarafından çıkarır, sonra diğeri tarafına geri sokar. "Sizlerin kiminle çıktığınızı umursamadığımı biliyorsunuz. Erkek, kız, ne olursa olsun. Benim için fark etmez. Ama bu durum benim takımına sıçradığında, umursamam gerekir."

Parmağını bıçakmış gibi bana doğru uzatır. "Elli bin dolar, Sly. Bu karışıklık için sana bu kadar ceza veriyorum."

"Elli bin mi? Cidden mi?" Durduramadan ağzından çıkıverir. "Herkes uyarı verilecek" kuralına ne oldu?

"Sen hariç herkes uyarı alır." Öne eğildim ve gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bir kelime daha söylersen, cezayı yetmiş beş bine çıkarırım. şimdi defol git buradan. Pazartesi sabahı ilk iş olarak bana çek yazarsın, yoksa benim sahama çıkamazsın, yıldız quarterback olsan da olmaz."

Bunun üzerine ayağı kalkar ve süitin yatak odası kısmına fırlar, arkasından kapıyı çarpar.

Bir dakika orada oturup, iyi bir öfke patlaması yaratmaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, azarlamayı hak ettim. Elbette, daha önce hiç bir şeyi kaçırmadığım düşünülürse, ceza aşırı fazla, ama bunun hakkında sızlanmayacağımdan eminim. Özellikle de şu anda daha önemli şeyler için endişelenmem gereken bir zamanda. Mesela Sloane, yemek kamyonunun yanında çekilmiş fotoğraflarımızı gördüğünde çıldıracak mı?

Ve eğer öfkelenirse, tam olarak ne kadar öfkelenecek?

Özel olduğunu düşündüğüm bir anın fotoğraflarının ortalıkta dolaşması dünyanın sonu değil, biliyorum. Ama Instagram'da mı görünecek? TikTok'ta mı? *Her yerde mi?*

Willow'da öpüştük ve bununla bir sorunumuz yoktu çünkü bizim için değildi. Gazeteler, dergiler ve sosyal medya dedikodu siteleri içindi. Tamamen öyle hissetmesek de, bunu kontrol edebiliyorduk.

Ama yemek kamyonundaki o an? SUV'ye binmeden önce bana verdiği o tatlı küçük yanak öpücüğü? Bunlar bizim için olmalıydı.

Piknik masasındaki fotoğraflar beni en çok üzenler. Onun kalkanını takmadığı fotoğraflar. Sloane olduğu, Black Widow olmadığı fotoğraflar. Yapmacıklık ve yüksek duvarlar yoktu. Onun bu duvarları tekrar yerine, eskisinden daha yüksek bir şekilde dikmesinden korktuğum fotoğraflar bunlar.

Süitten çıkarken telefonumu çıkarıp mesajları kontrol ediyorum. Birkaç tane var, çoğu bir şekilde Sloane ile randevumla ilgili, büyükannemin gönderdiği dev bir beğeni de dahil, ama hiçbirisi Sloane'den gelmiyor.

Saate bakınca henüz sahneye çıkmadığını anlıyorum ve ona kısa bir mesaj atıyorum.

Ben: *Her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim.*

Ben: *Bugün çok eğlendim*

Sloane'dan hemen cevap beklememeyi öğrendim, bu yüzden otuz saniye geçmeden telefonumdan onun mesajı geldiğinde çok şaşıyorum.

Sloane: *Bununla ilgili kontrol etmediğinden emin misin?*

Saniyeler sonra, ekranımda bizim güldüğümüz bir video beliriyor.

Fotoğrafları görmüştüm ve yeterince kötüydüler. Ama videoyu ilk kez görüyorum ve şunu söylemeliyim ki, erkeklerin neden bahsettiğini aniden anladım. Birbirimize tamamen kapılmış gibi görünüyoruz.

Ben: *Belki de bundan bahsediyordum*

Ben: *İyi misin?*

Sloane: *Harikayım*

Bu doğru gelmiyor. Yürümeyi bırakıp şüpheyile telefona bakıyorum. Bana yalan mı söylüyor diye sormak istiyorum, ama bu biraz sert kaçabilir, o yüzden şöyle diyorum:

Ben:
*Gerçekten
mi?*

Sloane: *Bunun benim için sürpriz olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?*

Ben: *Benim için şok oldu.*

Sloane: *Zavallı, masum çocuk, birkaç ağacın arkasına saklanabileceğimizi düşünerek...*

Sloane: *Kızları fark ettim.*

Ben: *Ve durumu yatıştırmaya çalışmadın mı?*

Sloane: *Willow'da fotoğrafımızı çekmişlerdi zaten. Aramızdaki konuşmayı duysalar ne olurdu ki?*

Ben: *O an bizim olmalıydı. Orada o fotoğrafta Black Widow'a benzemiyorsun*

Mesajı gönderdiğim anda, geri almak istiyorum. Özellikle de Sloane hemen cevap vermediğinden.

Neden buna izin verdiğini bulmak için kafamda bir sürü neden düşünmeye başladım. Ya bir daha böyle bir şeyin olmasını istemediği için birlikte fotoğrafımızın çekilmesini umursamıyor ya da bir daha böyle bir şeyin olmasını istediği için umursamıyor.

Bu iki senaryodan hangisini tercih ettiğimi biliyorum, ama bir bakıma Sloane benim için hala bir gizem. Bugün onu biraz ikna edebilmiş olabilirim, ama hala gardını indirmiş değil.

Ancak, otel koridorunun ortasında durup telefonuna hüzünle bakan aşk acısı çeken bir aptal kadar acınası bir şey yoktur, bu yüzden tekrar yürümeye başlıyorum. En azından odamda olursam, biraz daha az acınası hissederim.

Asansörden inerken yeni bir mesaj geldi. Utanç verici bir hızla mesajı açtım, ama Sloane'dan gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Mesaj menajerimden gelmişti.

Vivian: *On dakika sonra uçağa bineceğim. Sabah 7'de otelede olacağım. Bağış toplama etkinliğinden önce kahvaltı yapabiliriz.*

Siktir.

Bu haftaki maça gelmeye hiç niyeti olmadığına göre, Vivian'ın ani ilgisi ve aciliyetinin Sloane ile bir ilgisi olduğunu tahmin edebiliyorum. Öpüşme fotoğrafı mı, yoksa ona söylendiğinden emin olduğum 50 bin dolarlık ceza mı, onu uçağa bindiren şeyin bu olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, buraya geldiğinde mutlu olmayacak.

O da sıraya girsin. Branson'dan azar işitmek zorunda kaldım. Onun azarını da işitmek zorunda değilim. Sloane konusunda değil.

Telefonum yine titriyor ve Vivian'a sakinleşmesi için mesaj atmaya hazırım.

Tabii ki kibarca. Ama bu sefer mesaj Sloane'dan geliyor.

O kadar hızlı açıyorum ki parmağımı kırmak üzereyim.

Sloane: *Açıkça söyleyeyim, ben Kara Dul'um.*

Sloane: *Ve neşelen. Hayranlarla paylaşmak zorunda olmadığımız daha birçok yemek olacak.*

Birdenbire kötü ruh halim uçup gider. Elli bin doların da, Vivian'ın bana vermesi gerektiğini düşündüğü dersin de canı cehenneme. Çünkü Sloane ilk kez benimle birlikte olduğunu açıkça belirtti. Bizim gibi daha çok kişi olacağını söyledi.

Sabırsızlanıyorum.

Bölüm 35

Sloane

"Harikaydın!" Lucinda, gecenin son kostümünü çıkarmama yardım ederken bana böyle diyor.

"Harika bir kalabalıktı." Tişörtümü tutup başımdan geçirdim. "Onlar için çalmak çok eğlenceliydi."

Bu sözleri söylerken, uzun zamandır ilk kez gerçekten içten söylediğimi fark ettim.

Konserden önce, Sly'ı ve bu öğleden sonra Griffith Park'ta olanları düşünmekle o kadar meşguldüm ki, her zamanki gibi kendimi heyecanlandıramadım. Ayrıca, konserin ortasında seyirciler "Sloaney" diye tezahürat yapmaya başladığında, bunu görmezden gelmeye çalışmadım. Aksine, onlara eşlik ettim ve hepimiz şaşırtıcı derecede iyi vakit geçirdik.

Tabii ki, bu geceki pankartlar da muhteşemdi. Benim en sevdiğim pankart "Çikolatalı kurabiyelerden daha çok seni seviyorum" yazıyordu, ama hepsi çok sevimli ya da komikti.

Eşofmanımı giyip, Lucinda'ya hızlıca gülümsedikten sonra kapıdan çıktım. Otele dönmek için can atıyordum. Sly'ın melodisi — onu ilk gördüğümünden beri kafamda çalan notaları başka bir şekilde adlandırmayı bıraktım — zihnimde tekrar tekrar çalıyordu ve uyumaya çalışmadan önce onunla biraz oynamak için can atıyordum.

"Hey, bir şey unutmuyor musun?" Lucinda, kapıdan yarı çıkmışken seslendi.

"Ne?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

O, tuvalet masamın üzerinde yan yatmış olan mataramı işaret ediyor.

Onu ilk kez unutuyorum ve bu beni hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde sarsıyor. Ona ihtiyacım yok, sonuçta içinde sadece çay var, ama onu bırakmak beni tedirgin eden şey, mataranın simgelediği şey. Black Widow ile gerçek Sloane arasında bir katman daha. İnsanların gerçek beni görmesini engelleyen bir katman daha.

Sly ile o concha'yı yediğimde, onun o sert dış kabuğun bir köşesini soymasına izin verdim. Ona ve dünyaya gerçek

Sloane'ı görmelerine izin verdim. Ve o kızların fotoğraf çekmesini dert etmemeye karar verdiğimde, dünyanın geri kalanının da benim o yanımı görmesine izin verdim. Bir parçam hala buna izin verdiğime inanmıyor. Ve şimdi Black Widow üniformamın en temel parçalarından biri olmadan dışarı çıkmak üzere miydim?

Midem neden bulanıyor acaba? Bana ne oluyor bilmiyorum. Daha da kötüsü, bunu durdurmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Lucinda ve alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyor.

"Evet, iyiyim." Hızlıca teşekkür ederek matara alıp kapıdan çıkıyorum. O şarkı kendi kendine yazılmayacak.

Marco koridorda beni karşılıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor. Sesinin ciddi olması ve normalde dans eden gözlerinin bu sefer sert bakması nedeniyle bir an duraksıyorum.

"Ne oldu?" Kafamda bir düzine farklı senaryo canlanırken midem düğümlenir. Hepsi Sly ile ilgilidir. Hepsi de korkunçtur.

"Bu gece sahnede başka bir parçalanmış oyuncak bebek vardı." Rahatlarım. "Hepsi bu mu?"

"Ne demek hepsi bu kadar? Bu, bir hafta içinde sana atılan ikinci ölü Sloane bebeği ve bu bebeğe yaptıkları şey... rahatsız edici. Ayrıca, ilkinden farklı bir şehirde, yani bunu yapan kişi seni Los Angeles'a kadar takip etmiş olabilir."

Sözlerinin etkisini anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda, zaten dengesiz olan midem isyan etmek üzereydi. Konserden ve Sly ile geçirdiğim zamandan aldığım tüm pozitif enerji, Marco'nun endişeli yüzüne baktığımda buharlaştı.

"Başka bir takipçi mi?" diye soruyorum, mide bulantısını bastırarak. Otel odama döndüğümde kusabilirim. Şu anda, bu bokun beni ne kadar etkilediğini kimse görmesin, Marco bile.

"Henüz bilmiyorum. Sadece bu tesadüfün bir bağlantısı olup olmadığını merak etmeme neden olduğunu biliyorum."

"Aceleci bir sonuca varmıyor musun?" diye soruyorum, çıkışa doğru yürürken. "İlk bebek sahnede bana çarptı, yani bir sürü insan bunu videoya çekti ve muhtemelen sosyal medyada paylaştı. Özellikle de bu bebek farklıysa..."

"Farklı değil, rahatsız edici dedim," diye açıklıyor.

"Peki burada neyle karşı karşıyayız? Taklitçi mi? Belki Jarrod'un takıntılı bir hayranı beni korkutmak istiyor? Ölümünün yıldönümü birkaç hafta sonra..."

"Bu takıntılı olmaktan çok deli gibi görünüyor," diyor Marco,

kapıyı benim için açık tutarken.

"Harika." Kapıdan hızla geçiyorum. "Eh, her türden insan var."

Diğer korumalarımın biri olan G, SUV'yi kapının önüne çekmiş bile ve ben ona doğru yürümeye başlıyorum. Ama Marco beni durdurmak için kolumu nazikçe tutuyor.

Donup kalıyorum, bakışlarım bileğimi saran parmaklarına kilitlenirken şok dalgası içimi kaplıyor. Marco dokunulmaktan nefret ettiğimi bilir, bu yüzden bunu yapması, dikkatimi çekmek konusunda ciddi olduğu anlamına gelmelidir.

O devam edince bu his daha da belirginleşir. "Endişeliyim, Sloane. İçgüdülerim bana burada bir sorun olduğunu söylüyor."

Kahretsin. Bu gidişle kaldırımda kusabilirim ve bu beni zayıf gösterirse de umurumda değil. Marco on altı yaşından beri benimle birlikte ve içgüdüleri hiç yanılmadı. *Hiçbir* konuda. Güvenlik ekibimin başında olmasının birçok nedeninden biri de bu. Bu kadar endişeleniyorsa, endişelenmek için gerçek bir neden var demektir.

Düşünmek ve sakinleşmek için derin bir nefes alıp, yavaşça nefesimi veriyorum. "Sence başka bir takipçim mi çıktı?"

Dikkatimi çektiğini anladığında bileğimi bırakıyor, ama bana yer açmak için geri adım atmıyor. Bunun yerine, beni arabaya doğru yönlendirirken birkaç santim uzaklıkta kalıyor.

"Onların burada beni beklediğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum, o bana kapıyı açarken.

Bunu şaka olarak söylüyorum, içimi erimiş lav gibi kaynatacak gerginliği biraz olsun azaltmak için. Ama o ölümcül bir ciddiyetle cevap veriyor: "Ne yapabileceklerini bilmiyorum. Bu geceki bebeğin göğsüne bir mektup iliştirilmişti ve hiç de hoş değildi. Seni korkutmak için söylemiyorum, ama riske girmeyeceğim."

Başka bir şey soramadan kapıyı kapatıyor.

Emniyet kemerimi takıp, Marco'nun ön yolcu koltuğuna oturmasını beklerken boğazımı yakan safrayı yutmaya odaklanıyorum. "Her zaman boktan mektuplar alıyoruz," diyorum, o arabaya bindiğinde. "Bu ne kadar kötü olabilir ki?"

Omzunun üzerinden bana attığı bakış, bilmek istemediğimi söylüyor. "Biliyorsun, genelde bu tür şeyleri sakın karşılıyorum, ama bu seferki beni çok korkuttu, Sloane. Hasta bir pislik seni hedefine almış ve sana ne yapmak istediğini çok iyi biliyor gibi görünüyor."

Sesi alçak ve sakindir, ama gerginliğini hissedebiliyorum. "Olivia ve Jace'e haber verdim, Bianca'yı da aradım. Ayrıca

FBI'daki arkadaşım ile da görüştüm..."

"FBI mı? Ciddi misin?" İçimi bir ürperti kapladı. "O kadar ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Umarım önemli bir şey değildir, ama sen bana tehditleri ortaya çıkarmak ve seni güvende tutmak için para ödüyorsun. Sana söylüyorum, bence bu bir tehdit ve ben de ona göre davranacağım. Yani, nöbet sırasına iki koruma daha ekliyorum. Nereye gidersek gidelim ikinci bir araba olsun istiyorum ve sen otel odandayken katta bir kişi daha görevli olsun istiyorum." Koltuğunda dönerek yüzünü görebilmem için devam ediyor. "Ayrıca, Sly ile tepelerden koşma günlerin şimdilik bitti — tabii bizimkilerden biri seninle birlikte koşmuyorsa."

Onunla tartışmak istiyorum, ama o işini benden çok daha iyi biliyor. "Tamam," diyorum iç çekerek.

"Tamam mı?" Şaşkın görünüyor, bu da beni biraz rahatsız ediyor.

"Ben pervasız değilim. Sen bu işin en iyisisin ve bir tehdit olduğunu düşünüyorsan, sana inanırım. Alarmı çalma ihtiyacını anlıyorum. Ne istersen yapacağım. Ama işleri mümkün olduğunca normal tutmak istiyorum, en azından dışarıdan bakıldığında."

"Seni Kevlar'la sarmayı planlamıyorum," diyor, ama benim onunla kavga etmeyeceğimi anladığından kaşlarını çatması yumuşamış. "Şimdilik her şeyi olabildiğince doğal tutmaya çalışacağım. Ama tehdit daha da artarsa, dışarıdaki insanların senin etrafında bir kale olduğunu görmeleri için bir şeyler söylemek gerekecek."

Tam olarak istediğim taviz değil, ama alabileceğim en iyi şey bu. "Başka bir pisliğin külotuma mastürbasyon yapmasını engellediği sürece, neye ihtiyacımız olduğunu düşündüğün her şeye razıyım."

Bu sözleri söylerken hissettiğim iğrenç duyguyu görmezden geliyorum, kendime bunların önemi olmadığını söylüyorum. Bunların benim hayatım için hiçbir anlamı olmadığını ve böyle iğrenç şeyler yapan sapıkların da öyle olduğunu. Bazı günler bu yalana bile inanıyorum, ama ne yazık ki bugün o günlerden biri değil.

"Bana hatırlatma." Yüzünü buruşturur. "Ama ikimiz de senin otel odanda olmandansa boş daireninde iç çamaşırın olmasını tercih ederiz. Bu yüzden bu işi ciddiye alacağız."

Bu konuda ona tamamen katıldığım için, sadece başımı sallayıp çenemi kapalı tutuyorum. Ve bunun gerçekleşeceğini düşünmemeye çalışıyorum. Birinin Chicago'daki evime girmeye çalışmasının üzerinden çok zaman geçmedi.

—O daireye zorla girildikten sonra sattım, çünkü oraya geri dönmeye

ama bir süredir kimse *bana* yaklaşmıyor.

Marco ve ekibi bunu sağladı.

Otele varana kadar yol boyunca konuşmadık. Saat geç olduğu için trafik yoğunluğunda ve odama varmam çok uzun sürmedi. Gece güvenliğimin nezaketi sayesinde odam temizlenmiş ve düzenlenmişti.

Konserden sonra terimi almak için hızlıca duş alıyorum, her gece sahnede ağır makyaj yapmama rağmen cildimin "nemli" ve çoğunlukla lekesiz görünmesini sağlayan uzun cilt bakımı rutinimi yapıyorum, sonra gitarım, eskiz defterim ve kayıt yapmak için telefonumla kanepeye yerleşiyorum.

Kafamın bir köşesinde Marco'nun bana söylediği şeyler var, ama bunları engelliyorum ve bu işin benim için önemli olan tek kısmına odaklanıyorum.

Sly ile tanıştığımdan beri kafamda dolaşan melodi bugün patladı. Zihnimin köşelerinde dolaşmak yerine, ön plana çıktı ve çalınmak için ısrar ediyor.

Ve ben de öyle yapıyorum, melodiyi denerken parmaklarım gitar telleri üzerinde uçuyor, daha önce aklıma gelen şarkı sözü parçalarıyla uyumlu bir şey bulana kadar nakarat için notaları düzenliyor ve yeniden düzenliyorum. Mükemmel değil, ama geri kalan sözler gelene kadar başlamak için yeterli.

Şarkıyı tekrar çalıyorum, şimdi ritme biraz daha odaklanarak — elbette Pauline'in tırnaklı çamaşır tahtalarından ilham alarak. Her satırı hızlandırıp sonra tekrar yavaşlatıyorum, en uygun noktayı bulmaya çalışıyorum, ta ki... İşte buldum.

Notaları tekrar çalarken tüm vücudum dikleşiyor ve dikkatimi çekiyor, işte o zaman anlıyorum ki bulmuşum. Her yerde hissedebiliyorum.

Sly'ın yüzü zihnimde canlanmadan önce bile. Kaşları alçalmış, koyu renkli gözleri yoğun, dudakları ise geniş bir gülümsemeyle kıvrılmış. Gözlemesinde beni öptükten sonra bana gösterdiği gülümsemeyle aynı.

Bu anı hatırladıkça yanaklarım kızarıyor ve içimden küçük şimşekler geçiyor. Hala bile, bunun olmasına izin verdiğime inanamayan bir yanımda var. Karanlık olduğunu biliyorum, orada bizimle birlikte neredeyse hiç kimse olmadığını biliyorum. Ama gerçek şu ki, o anda, TMZ'nin genel yayın yönetmeninin yanında oturuyor olsaydık bile bir fark yaratır mıydı, bilmiyorum. Çünkü o anda ben pop yıldızı *Sloane Walker* değildim, sadece Sloane'dım. Gerçekten, gerçekten öpmek istediği bir erkekle randevuya çıkan bir kızdım.

Ve şu anda muhtemelen çıldırmam gerekirken, pişman olduğumu söyleyemem. Onunla geçirdiğim tek bir öğleden sonra, uzun zamandır, belki de hiç olmadığım kadar sevildiğimi, değer verildiğimi hissettirdiğine göre, nasıl pişman olabilirim ki?

Koro kısmının ilk satırını tekrar alıyorum ve bu sefer aklıma yeni bir söz geliyor.

Seninle tanıştığım gün Pazar günüydü.

Not defterime yazdım, sonra koroya geri döndüm, bu gece onu tamamlamaya kararlıyım. Ama o satır aklımdan çıkmıyordu.

Seninle tanıştığım gün bir pazar günüydü, yağmur yağıyordu.

Yine Sly aklıma geliyor, ama bu sefer bugünkü Sly değil. Austin konserindeki Sly. Biraz çekici, biraz yoğun, nazik gözleri ve hızlı esprileri olan Sly.

Onu düşünmek, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde vücudumu ağrıtıyor, bu yüzden tekrar melodiye odaklanıyorum, daha fazla satır gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken kafamda tekrar tekrar alıyorum.

Öyle değil. Bunun için minnettar mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilmiyorum, bu yüzden defterimi kapatıp gitarımı kaldırıyorum. Ama hala yorgun değilim

—konserin verdiği adrenalin hala içimde dans ediyor. Tabii, bir de şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem ilk randevunun verdiği enerji.

Onu ve bu öğleden sonra parkta bana hissettirdiği her şeyi düşünmeden duramadığım için, kendimi sorgulamadan önce telefonumu alıp Sly'a söz verdiğim "*otele döndüm*" mesajını gönderiyorum. Maçı pazar gününe kadar yok ama yarın sabah erken saatte bir bağış etkinliği var, bu yüzden muhtemelen şu anda uyuyordur.

Cevap vermezse hayal kırıklığına uğramayacağımı kendime söylüyorum.

Aramızda büyüyen bu bağ tehlikeli bir duygu. Beni tedirgin ediyor, çünkü duvarlarımın yıkılmak üzere olduğunu hissediyorum. Ama bu, ondan uzaklaşmam için yeterli değil. Şu anda, her yanımla canlanıyormuş gibi hissederken değil. Bir şeyin, birinin, riske değer olduğunu hissederken değil.

Ben: Yarın iyi eğlenceler

Kabul ediyorum, böyle genel bir mesaj başkası için pek riskli görünmeyebilir. Ama benim için, özellikle de önceki konuşmamızın ardından, bu çok büyük bir risk.

Çünkü öyle ve muhtemelen uyuduğunu bilsem de, şimdi takıntılı bir şekilde telefonumu cevap için kontrol ediyorum, bir su ve konserden sonra odamda beni bekleyen küçük bir tabak çikolatalı kurabiye alıp yatağıma giriyorum.

Pauline'in bana her zaman söylediği şeyi hatırlamaya çalışıyorum. *Bu sektördeki erkekler*

Rhinestones gibi, bebeğim. İlk başta gerçekten parıldıyorlar, ama biraz kullanıldıklarında çok çabuk bulanıklaşıyorlar. Ayrıca, çok yaklaşırsan, ucuz olanlar seni paramparça edebilir.

Daha önce kesildim —gerçekten de neredeyse iç organlarım dışarı çıkacaktı— ve bunu tekrar gönüllü olarak kabul etmek bana iğrenç geliyor. Yine de, Sly'ı düşündüğümde, içimden bir ses bu sefer farklı olacağını söylüyor.

Bir kurabiyei ısıyorum ve Sly'ın yataktaki kırıntılar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Küçük bir rahatsızlık mı, yoksa ilişkiyi bitirecek bir şey mi? Sonra, iyi geceler mesajı bile atamıyorken bu kadar ileriye düşünmekten nefret ettiğim için, en sevdiğim dizilerden birinin bir bölümünü açıyorum ve iki kurabiye daha yiyerek kendimi ona kaptırmaya çalışıyorum.

Dördüncüyü düşünürken, telefonum çalıyor. Telefonu ne kadar çabuk açtığım utanç verici.

Sly: *Teşekkürler. Konser nasıldı?*

Ben: *Neden hala uyanıksın? Yarın sabah dokuzda başış toplama etkinliğin yok mu?*

Sly: *Mesaj atmanı umuyordum.*

Onun sözleri kalbimin hızlanmasına neden oluyor ve kendime sakin olmasını söylüyorum. Birkaç öpücük ve içimde hissettiğim bir sürü tanıdık olmayan heyecan gerçek aşkı oluşturmaz.

O zaman neden sadece onun tarafından kucaklandığım anı, vücudumu acı verecek kadar canlı hissettiriyor?

Ama bu acı, savunmasızlık hissi kadar acı verici değil. Bu beni o kadar korkutuyor ki, neredeyse telefonumu fırlatıp ışığı kapatacağım.

Neredeyse.

Aniden çok rahatsız olan vücudumda rahat etmeye çalışarak biraz kıpırdanıyorum. Ama bu, beklenmedik bir şekilde hassaslaşan meme uçlarımı tişörtümün kumaşına sürtmekten başka bir işe yaramıyor. Bu da içimdeki boşluk ve özlem duygusunu daha da artırıyor.

Lanet olsun. Kendimi tekrar açmanın kötü bir fikir olmasının pek çok nedeni var, Sly gibi bir adama bile.

Sly: *Hala orada mısın?*

Ben: *Evet, rahat oturmaya çalışıyorum.*

Sly: *Konserden sonra ağrın var mı?*

Yapma, diye kendimi uyarıyorum, parmaklarım telefonumun klavyesinin üzerinde dolaşırken uzun saniyeler geçiyor.

Telefonumun klavyesinin *üzerinde duruyor. Yapma, yapma, yapma.*

Ben: *Bahsettiğim rahatsızlık o türden değil*

Mesajı gönderir göndermez, geri almak istiyorum. Ama aynı zamanda... istemiyorum. Çünkü Sly bugün içimde bir şeyi uyandırdı, beş uzun yıldır kendime düşünmeme izin vermediğim bir şeyi. Nefes kesici, ihtiyaç duyulan ve *acı veren* bir şeyi.

Sly: *İyi misin? Özür dilemeli miyim?*

Tabii ki ilk soracağı şey bu olurdu. O böyle bir adam.

Ve bu gerçek, parmaklarımın ekranın üzerinde uçmasına neden oluyor. Çünkü siktir et. Siktir et gitsin.

Fikrimi değiştirmeden önce gönder tuşuna bastım.

Ben: *Özür dilemek, şu anda senden istediğim şeylerin listesinde oldukça alt sıralarda.*
Şu anda senden istediğim şeylerin listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyor.

Bölüm 36

Sly

Sloane: *Özür dilemek, şu anda senden istediğim şeylerin listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyor.*

Hay aksi.

Mesajı tekrar tekrar okudum ve her seferinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yanlış okumuyorum. Olamaz.

Ama yanlış okumadıysam, o zaman hayallerimin kadını bana seksi bir mesaj göndermiş. Ve onu okunmuş olarak bırakmamın imkanı yok.

Bu, emin olmak için bir kez daha üstündeki mesajı okumamı engellemiyor. Sloane sonunda bana karşı açılmaya başladığına göre, şimdi haddimi aşmak istemiyorum.

Ama hayır. Onun gönderdiği sinyalleri yorumlamanın tek bir yolu olduğuna eminim.

Ben: *Benden ne istiyorsun?*

Uzun saniyeler geçtikten sonra başka bir mesaj geldi.

Sloane: *Bence asıl soru, sen benden ne istiyorsun?*
?

Onun sözleriyle zihnim görüntülerle doldu. Fanteziler değil, anılar. Ruhuma kazınmış anlar.

Sloane bana yaslanıyor, gözleri kocaman ve dudakları hafifçe aralanmış, bir öpücük bekliyor.

Sloane'ın yanakları, ona iltifat ettiğimde pembeye dönüyor.

Yumuşak, esnek Sloane, duvarlarının üstünden bana bakıyor.

Sahnede file çoraplar ve diz üstü çizmeler giymiş, dudaklarında güçlü bir gülümsemeyle duran Kara Dul.

Beni alt ediyorlar. O beni alt ediyor.

Ben: *Her şeyi, Sloane. Senden vermek istediğin her şeyi istiyorum. Ve senin de benden aynısını istemen aynı şeyi*

Gerçek, dağınık ve filtrelenmemiş bir şekilde dökülüyor ve ben daha iyi düşünmeden mesajı gönderiyorum. Ama onun cevabını beklerken geçen uzun dakikalarda, her kelimeyi tekrar tekrar düşünmeye başlıyorum. Çok mu zorladım? Çok mu fazla istedim?

Telefonum titremeye başlar ve kim olursa olsun doğrudan sesli mesaja yönlendirmek niyetiyle telefonu elime alırım. Şu anda menajerimle ya da sabahın ikisinde beni aramak için doğru zaman olduğunu düşünen her kimseyle konuşmaktan daha iyi şeyler yapacağım.

Sonra bunun Sloane olduğunu fark ediyorum. Ve *FaceTime*'dan arıyor.

Nefesim kesiliyor. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama *bu* değildi.

Hay sıçayım.

Sağa kaydırıyorum ve karşımda o beliriyor.

Makyajsız haliyle farklı görünüyor. Daha genç. Daha yumuşak. Ama güzelliği hiç azalmamış.

Aynı kahverengi

gözler. Aynı gür

kırmızı saçlar.

Aynı kusursuz cilt, ama şimdi burnunda ve yanaklarında dağılmış çillerini görebiliyorum. Bu, başka yerlerinde de çiller olup olmadığını ve bu çillerin de öğleden sonra gözlemesinde olduğu kadar tatlı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Corazón." Yüzümde yavaşça yayılan gülümsemeyi durdurmaya bile çalışmıyorum. "Eres un alivio para el alma."

Sloane alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kulağa hoş geliyor."

"İngilizce'de, insanlar 'Sen gözlerimin bayramı' derler." İspanyolca'daki ifade biraz farklı olsa da, konuyu burada bırakmayı düşünüyorum. Ama ona İspanyolca konuştum çünkü demek istediğim buydu. Şimdi geri adım atmak, sorumluluktan kaçmak gibi geliyor. "İspanyolca'da, 'Sen ruhumun rahatlığısın' derler."

Sloane bu sözleri duyunca gözleri büyüdü, sonra başını eğdi ve pembe yanaklarını saçlarının arkasına sakladı.

Bu manzarayı görünce göğsüm sıkışıyor — bu küresel ikon, tek bir nefesle arenaları ele geçiren bu kadın, ona gerçeği söylediğim için utangaçlaşıyor.

Tanrım, keşke bilseydi... Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi. Sadece güzel değil, *ışık saçan*. Sadece ruhuma rahatlık veren değil, *kırık parçalarımı onaran bir merhem*.

Bu pembe yanaklı kadını tanımak istiyorum. Gerçek şu ki, tüm Sloane'ları tanımak istiyorum — Kara Dul'u, şarkı yazarı, sanatçı, duvarın arkasında sakladığı kadını. Hepsini tanımak istiyorum çünkü onun gerçek halini tanımak istiyorum.

Ve onun tüm parçalarının - cilalı ve ham, süslü ve süslemesiz - onu daha da ıslıl ıslıl yaptığını bilmesini istiyorum.

Ona bunu söylemeye başlıyorum, sonra bekleyip ne yapacağını görmeye karar veriyorum.

Bunu nereye götürmek istediğine karar vermesini bekliyorum.

Geriye yaslanıp beklemek, sessizliği doldurmaya çalışmamak ve işleri onun için olabildiğince kolaylaştırmamak benim için zor. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, elimden geldiğince sabırla, onun bana bakmasını bekliyorum, büyük kahverengi gözleri, bir şeyi çok fazla istemeye başladığında hissedilen türden bir korkuyla dolu.

Bunu anlıyorum çünkü bu akşam odama döndüğümde kendi gözlerimde de aynı bakışı gördüm.

"Son mesajın..." Duraklıyor, gözleri binlerce sırta doluyor.

Kahretsin. Çok fazla zorladım, çok hızlı zorladım. Ona bunun önemli olmadığını, tek istediğimin onun rahatça verebileceği şey olduğunu söylemeye başlıyorum.

Ama sonra fısıldadı, "Sana ne kadarını verebileceğimi bilmiyorum, Mateo. Ben sadece parıltı ve kirpik yapıştırıcısıyla bir arada tutulan bir sürü pürüzlü parçadan ibaretim."

Sözleri kalbimi kırdı. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Bunun doğru olabileceğinden daha da çok nefret ediyorum. Ama tek söylediğim, "Hepimiz öyle değil miyiz? Yani, ben daha çok süper yapıştırıcı gibiyim, ama o bok bile baskı altında çatlar." Devam etmeden önce gülümsemesini bekledim. "Bu, parçaların tutunmaya değer olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerini kaçırıyor ve yine geri çekildiğini anlayabiliyorum. Bu yüzden riski göze alıp onunla buluşuyorum. "Seni istemem için mükemmel olman gerekmiyor. Sadece burada olman yeterli. Benimle. Senin için iyi olan şekilde. Tek istediğim bu."

"Çok şey istiyorsun," diye fısıldar ve kalbim kırılır. Ama sonra ekler, "Deneyeceğim. Sana verebileceğim tek söz bu."

"Yeter, corazón. Fazlasıyla yeter."

Bir kez daha, aramızdaki boşluk sessizlikle doldu. En azından Sloane boğazını temizleyip "Bunun dünya tarihindeki en kötü telefon seksi olduğuna eminim" diyene kadar.

Onun sözleri karşısında donakalırım, o bana umutla bakarken zihnim tamamen boşalır. "Ben... buna ne diye cevap vereceğimi hiç bilmiyorum," diye itiraf ederim sonunda.

"Bu yüzden aradım, biliyorsun. Otel odamda oturmuş, seni düşünüyordum ve çok uzun zamandır hissetmediğim türlü türlü duygular hissediyordum ve..." Gülerek ve başını hafifçe sallayarak sözünü keser. "Sadece istedim..."

"Ne?" diye soruyorum, kalbim güm güm atıyor. "Ne istiyordun?" "Seni," diye fısıldıyor sonunda. "Sadece seni istiyorum, Mateo."

O kadar sessiz söylüyor ki, neredeyse duymayacağım. Ama duymuyorum ve bu sözler, ummaya cesaret edemediğim bir vaat gibi göğsüme yerleşiyor.

Bir saniye nefes alamadım. Çünkü bunlar tam da duymayı beklediğim beş kelimeydi. *Sadece seni istiyorum, Mateo.*

Gözlerini yakaladım ve ekranın arkasından ona bakarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Çünkü bu, dünya tarihindeki en iyi telefon seksi oldu" dedim.

Bu onu güldürür. "Öyle mi? Neden peki?"

"Çünkü tek istediğim bu. Hep istediğim tek şey bu. Senin, benimle birlikte olman, gerçekten birlikte olman."

Bölüm 37

Sloane

Sly'ın sözleri aramızda asılı kalır, hayranlık ve memnuniyetin karışımı yüzünü daha sonra rüyamda göreceğimi bildiğim bir şeye dönüştürür. Gözleri kahve rengi kahverengiye dönmüştür ve göğsü sanki bir futbol sahasının tüm uzunluğunu koşmuş gibi inip kalkmaktadır.

Ve ben bunun her saniyesinden zevk alıyorum. Gerçekten *istediğim* bir erkeğin bana öyle bakması başımı döndürüyor.

Sly, bana bu tür bir ihtiyaçla bakan ilk kişi değil, hatta bu gece bunu yapan ilk kişi bile değil. Ama önemli olan tek kişi *o*. Benim de tam olarak aynı şekilde baktığım tek kişi.

"O zaman sıra sende, corazón," diyorum ona hafif alaycı bir tonla. Çünkü bir şey söylemem gerekiyor, herhangi bir şey, kendimi kontrol altında tutuyormuşum gibi görünmek için, gerçek durumu kontrol altında tutamıyorsam bile.

Bu doğru değil, ama hayatımdaki her şey gibi, öyle olana kadar öyleymiş gibi davranabilirim. Belki.

"Sen çok güzelsin," diyor, sesi bir şekilde hem saygılı hem de yıkılmış gibi.

"Bu pek bir hamle sayılmaz," diyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Hamle değil," diye kabul ediyor. "Sadece gerçek. Sen gördüğüm en güzel insansın."

Normalde bu iltifat beni hiç etkilemez; yıllar boyunca birçok kişi bana güzel olduğumu söyledi ve benim kontrolüm dışında olan, benim seçtiğim şeylerden çok genetik ve iyi makyajla ilgili bir şey için heyecanlanmak bana saçma geliyor.

Ama Sly'ın bunu söyleme şekli, tüm neşe ve ışıkla, ayak parmaklarımı karıncalandırıyor ve kalbimi küt küt attırıyor.

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum," diye cevap veriyorum, daha iyi düşünmeden. "Ben de kendimi sert ve yakışıklı sanıyordum?"

Kaşlarını kaldırır.

"Kim demiş?"

"Hiçbir fikrim yok." Gülümser. "Sanırım bir keresinde GQ dergisinde okumuştum."

Gülüyorum ve aramızdaki gerginlik, normal nefes alabileceğim kadar gevşiyor. En azından, o inatçı bukleyi gözlerinden çekmek için elini kaldırıp, ben de onun ellerine dikkatimi verene kadar.

O eller. Bu öğleden sonra beni özenle tutan eller. Beni güvende hissettirirken bile titrememe neden olan eller.

"Ellerini seviyorum," diye patlarım. Tanrım. *Neyim var benim?* Sanki hormonlarım vücudumdaki diğer tüm hücreleri, beyin hücrelerim dahil, ele geçirmiş gibi.

"Bu yaşlı şeyler mi?" Geniş avucunda ve uzun parmaklarında kesik ve nasırları görebilmem için bir elini kaldırıyor. "Sen çok yumuşaksın, sana bu ellerle dokunmak yanlış geliyor."

"Ama bana dokunmanı istiyorum." Sözler dökülüyor, sesim - vücudum gibi - saklayamadığı bir sır. "Onların ne kadar güçlü olduğunu ve bana dokunduğunda ne kadar nazık olduğunu seviyorum."

Bir an durdu ve bu sefer konuştuğunda sesi bal gibi damladı ve gerçek gibi acı verdi - yavaş, ezici, yıkıcı. "İhtiyacın olduğunda her zaman nazık olacağım."

İçimde bir şey daha da parçalanır. Hala kırık değil de değerliymişim gibi davranılmaya alışkın olmayan parçam. Yumuşaklık isteme hakkım olduğu ve bundan utanmamam gerektiği gibi.

Bu çok fazla, belki şu anda kaldıramayacağım kadar fazla, bu yüzden "Aynı şekilde" diye fısıldıyorum, sadece onun yüzünün aydınlanmasını görmek için.

Hayal kırıklığına uğramadım. Sly, yumuşak ve samimi bir şekilde gülümsedi. Kahverengi gözleri yüzümü incelerken sıcaklık saçıyordu. "İşte böyle," dedi. "Ne olursa olsun, birbirimize karşı dikkatli olacağız, Sloane."

Bana "kalbim" demesini seviyorum. Ama daha da çok, konuştuğumuz şeyin önemli olduğunu düşündüğünde bana Sloane demesini seviyorum.

"Ben..." Onun sözleri beni sararken sesim kısılıyor. "Seni incitmek istemiyorum, Sly. Bu ilişki nereye giderse gitsin, ne olursa olsun, seni incitmek istemiyorum."

Sıra ona geldi. Sıra benim gözlerimi aramasına geldi. Ama tek söylediği, "Neden bu konuda endişelenmeme izin vermiyorsun?" oldu.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman ben neyi düşünmeliyim?"

"Ne istersen."

Bu lanet uygulamada görebildiğim her yerini gözlerimle taradım. "Benim gibi bir kadına söylemesi tehlikeli bir şey."

Gülümser. "Neyse ki ben tehlikeye hazır biriyim." "Büyük laflar ediyorsun, Sylvester."

"Çünkü yakında bunu şahsen kanıtlamayı umuyorum." Sesi alçak ve titremeye neden oluyor, ve bunu tüm gizli yerlerimde hissedebiliyorum — koruma için duvarlarla çevirdiğim yerlerde bile.

"*Yakında* ne demek?" Sözler ağzımdan acı ve aç bir şekilde dökülüyor.

Onun gözlerinde, vurduklarında görebiliyorum, biraz eğildiğinde ani yoğunluğunda hissedebiliyorum. Sanki ekran aracılığıyla aramızdaki mesafeyi kapatabilirmiş gibi. "Beni davet eder etmez."

İçimde bir ihtiyaç büyüyor, beni paramparça edecek gibi görünen sıcak, titrek bir şey.

"Bunu davet olarak kabul et," diye cevap veriyorum. Ve lanet olsun. Sesim bu kadar boğuk mu çıkıyor? Bu kadar muhtaç mı? Devam etmeden önce bile, sesimi zar zor tanıyorum. "Seni burada, yanımda istiyorum. Şimdi."

Bu benim için büyük bir itiraf, midemi burkan ve nefesimi göğsümde ağırlaştıran bir itiraf. Cesaretimin altında korku titriyor ve geri adım atmaya çalışıyorum. "Üzgünüm. Birkaç saat sonra bağış toplama etkinliğinin olduğunu biliyorum. Ve ertesi gün maçın. Ve..."

"Hey." Sly kıpırdamıyor, ama sesi - alçak, boğuk ve baskın - benim gevezeliklerimi kontrol altına alıyor ve cümlemi yarıda kesmeme neden oluyor. "Sana seni koruyacağımı söyledim, Sloane. Seni koruyacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" Nefesimi tutuyorum, cevaptan neredeyse korkuyorum.

"Bu, eğer beni orada istiyorsan, orada olacağım anlamına geliyor." Yorgani geri atar ve Sly'ı sadece siyah Armani boxer şortuyla görürüm, ta ki bir çift kot pantolon alıp bacaklarına çekene kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarım, gözlerimi kocaman açarak.

"Seni görmeye geliyorum." Sesi artık çelik gibi sert değil, sıcak karamel gibi. "Yirmi dakika sonra orada olurum."

Aynı anda hem endişe hem de heyecan içimi kaplar. "Yapamazsın! Sokağa çıkma yasağın..."

"Sokağa çıkma yasağına lanet olsun." Bir sweatshirt kapar ve giyer, sonra da yüzünü olabildiğince gizlemek için kapüşonun yukarıda kaldığından emin olur. "Ben de seni görmek istiyorum."

"Başın belaya girmez mi?" diye soruyorum. "Başının belaya girmesini istemem..." "Uzun kalmayacağım. Ama sana sarılmam lazım. Bu sefer gerçekten." Cüzdanını ve oda anahtarını alıp cüzdanını ve oda anahtarını alır, ikisini de arka cebine tıktırır.

"Sly..." İçimdeki kargaşayı yatıştırabilecekmişim gibi göğsüme bir elimi bastırırım. Bunu istememeliyim, onu istememeliyim, ama istiyorum. Bu korkutucu, ama aynı zamanda uzun zamandır ilk kez gerçek hissettiğim şey. Ve daha da uzun zamandır

daha da uzun zamandır doğru hissettiğim ilk şey.

Elini kapı kolunda durdurur ve ilk kez kararsız görünür. "Ne?"

"Acele et."

Kapıyı açıp koridora adım attığında yüzünde rahatlama belirir. "Yola çıktım bile."

Bölüm 38

Sloane

Sly bana geliyor.

Sokağa çıkma yasağını hiçe sayıp beni görmeye geliyor. Şu anda.

Tank topumu başımdan çekip çıkardım, sonra bir çift eşofman altı alıp giydim ve kapıya koştum.

İki gece bekçisinden biri olan Jaime aceleyle ayağa kalkıyor. "Her şey yolunda mı, Sloane?"

"Evet, tabii ki." Ne söyleyeceğimi ve bunun ona ve diğer gece bekçisi Johnny'ye nasıl görüneceğini fark edince yüzüm kızarıyor.

Önemli değil, diye kendime hatırlatıyorum. Ben yetişkin bir kadını. İstedğim zaman otel odama bir erkek getirebilirim. Son beş yıldır yanımda bir erkek istememiş olmam, şimdi Sly'ı istememde bir sorun olduğu anlamına gelmez. Özellikle de içimdeki her şey onun görüldüğü kadar iyi bir adam olduğunu söylüyorsa.

Boğazımı temizledim. "Sly'ın buraya geldiğini sana ve Johnny'ye haber vermek istedim. Geldiğinde onu içeri al lütfen."

Jaime başını sallar. "Tabii ki. Ne zaman gelmesini beklemeliyiz?" "Emin değilim. Belki on beş dakika kadar sonra?"

"Anladım." Telefonuna uzanırken gülümser. "Onunla ilgileneceğiz."

"Teşekkürler." Gülümsemesine karşılık verdim, sonra süitime geri döndüm. Dişlerimi fırçalamak, yüzüme su serpmek ve dağınık saçlarımı düzeltmek için banyoya koştum.

Bütün bunları yaptıktan sonra bile, hala birkaç dakika boş vaktim var, bu yüzden sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. Sonra oturma odasının bir duvarını kaplayan devasa pencerelerin önünde bir ileri bir geri yürüyerek şarabı içmemek için kendimi zorluyorum.

Otelin en üst katından Los Angeles küçük ve şaşırtıcı derecede sakin görünüyor. Pencereden Sly'ın Uber'inin gelmesini izlemek istiyorum, ama on altıncı katta, otelin caddenin karşı tarafındayım ve onun hangi arabayla geleceğini bilmiyorum. Çok mu endişeliyim?

Beklemeyi bırakıp odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Yürürken, doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmeden duramıyorum.

Gerçek şu ki, ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece onu o kadar çok görmek istediğimi biliyorum ki titriyorum. Ve bu bana daha önce hiç olmamıştı. Bu yüzden odada dolaşıyorum. Ve merak ediyorum. Ve endişeleniyorum. Ve...

Kapının çalınması, kafamda takıntılı bir şekilde dönen düşünceleri durdurur ve tam zamanında dönüp Sly'ın kapıdan sanki orası ona aitmiş gibi içeri girmesini görürüm.

Gözleri odayı taradıktan sonra benimkilerle buluştu ve sonra bana kilitlendi. Birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Sadece birbirimize baktık, gerginlik aramızdaki havayı o kadar yoğunlaştırdı ki nefes almam neredeyse imkansız hale geldi.

Şu anda tüm vücudum titriyor, içimdeki her hücre ona özlem duyuyor, nefes alıp alamadığımı umursamıyorum bile.

Ayakta durabilmeyi umursamadan.

Artık ona ulaşmaktan başka hiçbir şey umursamıyorum.

Sly gözlerimdeki teslimiyeti görmüş olmalı, çünkü ona uzandığım anda, arkasındaki kapıyı tekmeleyerek kapatır.

Sonra odanın karşısına doğru büyük adımlarla yürüdü ve ben ona doğru bir adım bile atmadan beni kaldırıp kollarına aldı.

Bana dokunduğu anda, endişelerim ve son kalan çekingenliğim de yok oluyor.

"Çok uzun sürdü," diyorum ona, kollarımı boynuna dolarken, bacaklarımı beline sararken ve parmaklarımı saçlarına dolarken. Ağzını ağzıma doğru çekiyorum.

"Siktir," diye inliyor dudaklarıma, sonra o da beni öpüyor, ağzı beni tamamen yutarken ben de ona aynısını yapıyorum.

Bu, gözlemevindeki öpücük gibi ve aynı zamanda hiç de öyle değil. Tüm duygular orada: bağlantı kurma, sarılma, birlikte olma arzusu. Ama üzerine tam bir çaresizlik katılmış.

Dudaklar buluşur, dişler ısırır, diller ihtiyaç, arzu ve doyamama duygularının kargaşasında birbirine dolanır. Öpücük uzayıp gider.

Tadı limon gibi, kokusu sandal ağacı ve temiz su gibi ve hissettirdiği her şey hayal ettiğim her şey gibi. İsteddiğim her şey gibi. Ve tek düşünebildiğim, bunun sonsuza kadar sürmesini istediğim. Daha da fazlası, *bunun* sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Sly'ı kendime yaklaşıtıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum ve o da aynı şeyi bana yapıyor, bizi döndürüp hareket etmeye başlıyor.

Bir saniye önce odanın ortasında duruyorduk, bir saniye sonra sırtım pencereye yaslanmış, Sly'ın elleri yanlarımda yukarı aşağı kayıyor, ama ağzını benimkinden bir an bile ayırmıyor.

Ben de ona karşılık olarak sırtımı ona doğru eğiyorum. "Lütfen," diye nefes nefese onun ağzına fısıldıyorum, ihtiyaç içimi kaplıyor. "Sly, lütfen."

Geri çekildi, gözleri şu anda beni parçalayan aynı arzuyla kayınıyordu. Ama yine de elini yanağıma götürüp saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Henüz değil," diye fısıldadım, ellerim onun kapüşonunun altına kaydı, tırnaklarım sırtını çizdi. "Ama sen içime girdiğinde iyi olacağım."

Sadece bu kelimeleri söylemek bile içimdeki barajı yıkıyor, ama Sly olduğu yerde kalıyor, gözleri benimkilere sertçe bakıyor. "Emin misin?" diye nefes nefese soruyor ve ben onun ihtiyatlılığını seviyorum. Bana her zaman gösterdiği özeni seviyorum. Ama on saniye içinde kıyafetlerini çıkarmazsa, bastırılmamış arzudan ölebilirim.

Bunu ona söylüyorum, sözlerimin onu etkilediğini ve ihtiyatını ortadan kaldırdığını izliyorum.

Elleri sırtımdan pantolonumun beline kayıyor. Sonra pantolonumu aşağı çekiyor, çaresizce çıkarmaya çalışıyor. Ama bacaklarım beline dolanmış durumda ve o benim içime girmiş durumda ve pantolonumu çıkarması için onu bırakmak istemiyorum.

O zaman gülüyor, beni bir kademe daha yukarı çeken alçak, derin bir sesle. "Burada biraz işbirliğine ihtiyacım var, corazón." Ama dudakları çenem, yanağım, boynum, köprücük kemiğim üzerinde hızla dolaşıyor ve geri çekilmek için de hiç acele etmiyor gibi görünüyor.

En azından dudakları boğazımın çukuruna değip beni konserlerimdeki gibi ateş, ışık, ısı, ışıltı ve *hareketle* doldurana kadar.

Onu, ellerimi aramıza sokacak kadar uzaklaştırıyorum. "Sana dokunmam lazım. İhtiyacım var..." Sözler ağlama gibi çıkıyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor ve sonra bizi tekrar döndürüyor.

"Yatak odası..." Onun ağzı tekrar benimkine yapıştığında sözümü kesiyorum ve kendi adımı bile unutuyorum, ona söyleyeceğim şeyi ise hiç söylemiyorum.

"Çok uzak," diye homurdanır ve pencereden odanın bir tarafını kaplayan uzun yemek masasına birkaç adım atar.

Beni masanın üzerine yatırıyor, sonra tek bir keskin hareketle pantolonumu ve iç çamaşırimi bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ama ben aynı anda onun kapüşonlu sweatshirtini çıkarmaya çalışıyorum, ellerim o sıcak kahverengi tenine dokunmak için çaresizce uzanıyor ve kumaş birbirine dolanıyor.

"Yardım etmeyi kes," diye nefes nefese söylüyor, sonunda karışmış giysileri kontrol altına alıp bir kenara atıyor.

Giysiler masanın üzerindeki kristal avizeye çarpar ve avize sallanmaya, sonra da kendi kendine dönmeye başlar.

Işık her yöne patlar, gece karanlığında duvarları parçalar, tavana ve zemine çılgın gümüş ve yıldız ışığı patlamalarıyla dağılır. Bütün oda etrafımda eğilir, çok parlak, çok hızlı - sanki biri kar küresini çok sert sallamış gibi. Işıklıklar benim tenime, Sly'ın tenine sekerek, nefesim boğazımda kalır ve bir an için, biz de onunla birlikte dönüyormuşuz gibi hissedirim.

Bu kaos. Bu sihir. Bu, istememem gereken her şey ve yaptığım her şeyin bir arada olduğu bir şey. Parlak, vahşi, güçlü, canlı, sıcak.

Sly ve ben ve bu mükemmel kusurlu an, ve hiçbir şey hiç bu kadar doğru hissettirmemişti.

Elleri benim tişörtüme uzanıyor. Parmaklarım onun kemerine, kot pantolonuna uzanıyor. Ve sonra ellerimiz kayboluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz, ten ten, ağız ağız, kalp kalp.

En azından o uzaklaşıp vücudumu öpmeye başlayana kadar.

Ağzı her yerdeydi — göğüslerimde, kaburgalarım, kalbimle göbeğim arasındaki çizgide. Ve sonra daha da aşağıya, dudakları, dişleri ve dili bana hayal bile edemeyeceğim şeyler hissettirdi.

Ve o uzun, çaresiz anlarda, yemin ederim ki varlığım sona eriyor. Bedenim, kalbim, ruhum - hepsi yok oluyor. Artık beden değilim, sadece hislerim. Isı ve ısıltı, ritim ve arzu. Boğazımdaki çarpıntı ve cildimde gezinen ısıltı.

Sly beni daha da yükseğe çıkarırken, tavanda dans eden ışıklar, parlak, nefes kesici ve özgürüm. O kadar yüksekteyim ki, orada tek başıma olmak beni korkutuyor ve ona uzanıyorum.

Ellerim omuzlarında kayıyor, parmaklarım sırtına tutunuyor, vücudum onu karşılamak için eğiliyor, o da beni tutuyor. Beni sabitliyor. Beni, içimi parçalayan duygu ve hislerin girdabında güvende tutuyor.

Çünkü beni tutan Sly. Bana dokunan Sly. Ve o beni her zaman güvende tutacak.

Sanki benim sözlerimi doğrulamak istercesine, arzuyla dolu gözleri benimkilerle buluşacak kadar uzaklaşıyor. "Hala iyi misin?" diye soruyor ve ben, istersem duracağını biliyorum.

Ama istemiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum, onun tamamını istiyorum.

"Lütfen!" Onu kendime çekmeye çalışırken nefes nefese haykırıyorum.

"Lütfen. İhtiyacım var..."

"Seni tutuyorum, corazón," diye fısıldadı, titreyen eli yanağımda kayarken.

Sonra hareket ediyor, kayıyor, parmakları kıvrılıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, ben de uçuşumun kenarından aşağı, doğrudan ecstasy'ye doğru yuvarlanıyorum.

"Sly!"

Vücudum onun etrafında kasılırken, parmaklarım sıkışır, bacaklarım gerilir, karnım kasılırken, o ağızıyla çığlığını yutar.

"İşte böyle," diye nefes alır. "Bana her şeyi ver. Bana..."

Ben çılgılık attığımda sözünü kesiyor. Ama elimde değil. Parmaklarını içimden çekiyor ve aniden, hayatımda ilk kez vücudumun her parçası kontrolümden çıkmış, bilinmeyene doğru tek başıma sarmal şeklinde dönüyormuşum gibi hissediyorum.

"Sloane? Ne..."

"Gitme!" Ona tutunuyorum, onu kendime çekmeye çalışırken vücudum onun vücuduna karşı geriliyor. "Gitme, gitme, gitme..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor, ağırlığımı tek bir güçlü koluna vererek. Folyonun hışırtısı, birkaç nefes daha, ve sonunda ait olduğu yere geliyor.

O kadar derine girer ki, ruhumda onu hissedebildiğime yemin ederim. Dolgunluk hissiyle haykırım.

Onun içimde olduğunu hissederek.

Sonunda, sonunda, sonunda onun tamamına sahip olduğum hissiyle.

Bu sesle, Sly ağzını ağızımdan çekiyor. Gözleri — vahşi, tehlikeli, göz bebekleri tamamen büyümüş — benimkilerle buluşuyor.

"Ne?" diye nefes nefese, ona sarılıyorum. "Neden?"

"İyi misin?" diye soruyor, sesi o kadar derin ve sert ki onu zar zor anlayabiliyorum.

"Evet!" Ellerimi aşağı kaydırıp kalçalarını kavradım. "Daha fazla. Lütfen. İhtiyacım var..." Onu kendime doğru çekerken bile öne doğru eğildim.

"Siktir!" Sly, yüzünü boynumun omuzumla birleştiği kıvrıma gömerek homurdanır. Beni nefes nefese bırakacak kadar sert ısırır.

O kadar iyi hissettiriyor ki. Bu çok iyi hissettiriyor. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi. Sanki o benim bir parçam, sonunda evine dönüşünü bulan kayıp bir yapboz parçası gibi.

Bu düşünce bir şekilde beni daha da heyecanlandırıyor, sinirlerimi ateşliyor ve kanımı kaynatıyor, ama aynı zamanda beni çok korkutuyor.

Zevk için korkuyu görmezden geliyorum — inanılmaz, akıl almaz, zihni

benim için. Vücudum bir patlama gibi sarsılırken, içimdeki duvarlar aynı anda parçalanır, kırılan parçalarımı bir arada tutan tek şey Sly olana kadar.

Sly ağzını ağızıma bastırıyor. Sly

kalçalarını bana bastırıyor.

Sly, sonunda bırakırken sıkı çenesinden benim adımı söylüyor.

Dalga dalga gelen ecstasy beni sarar, her kırık bariyerimi gömer, ta ki ben tutarsız, duyarsız, zevkten *parıldayan bir hale* gelene kadar. Ta ki bu an dışında hiçbir anı umursamayıp,

Son beş yılını sadece başını su üstünde tutmaya çalışarak geçirmiş bir kadın için, kendini batarken hissetmek korkunç olmalı. Ve belki de Sly burada benimle olmasaydı öyle olurdu.

Ama o burada ve şimdilik bu yeterli. Aslında, fazlasıyla yeterli. Her şey bu.

O da öyle.

Bölüm 39

Sloane

Her şey bittiğinde ve nihayet nefes alabildiğimizde, Sly beni yatak odasına taşır.

Beni yatağın sağ tarafına yatırır ve alnımı öper. "Kıpırdama," der bana, sonra nihayet kot pantolonunu çıkarır, yanıma yatakta sürünür ve beni kollarına alır.

Ben de isteyerek onun göğsüne yüzümü gömerim. Vücudum, zihnim ve kalbim hayatımın en yoğun orgazmından dolayı mutluluktan uçuyor. Sly'ın tuzlu, topraksı kokusunu severek onu içime çekiyorum. Beni elmasdan yapılmış gibi tutmasını daha da çok seviyorum — güçlü ama paha biçilemez ve onun dikkatinin her saniyesine değer.

İlk kez bu duyguyu anlıyorum, çünkü tam burada, tam şu anda, ben de onun için aynı şeyi hissediyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra Sly parmağını çenemin altına kaydırıyor ve yüzümü kendininkine doğru çeviriyor. Beni bu yatağa bıraktığından beri ilk kez gözlerimiz buluşuyor ve onun da benim kadar sersemlemiş olduğunu fark ediyorum.

Elimi uzatıp alnındaki saçlarını okşadım ve o da başını çevirip avucumun içini öptü.

"İyi misin?" diye sordu, boş elinin parmaklarıyla saçlarımın uçlarıyla oynuyordu.

"Bilmiyorum." Ona, bir sürü kanarya yemiş bir kedi gibi gülümsedim. İçimde, dikkatli olmamı, tehlikenin yaklaştığını söyleyen küçük bir ses vardı, ama uzun zamandır ilk kez, onu dinlememeyi tercih ettim.

Ayrıca, zaten mahvolduysam, kaçınılmaz çöküşten önce bu coşkuyu yaşayayım bari. "Sen söyle."

Gülümsemesi geri dönmüştü. "*İyi olmaktan* o kadar *iyi* ki, bu kelimeyi kullanmak bile kutsal bir şeye saygısızlık gibi geliyor."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diyorum ona.

"Umarım söylersin. Hem de birçok kez." Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor, tam da midem guruldarken. Yüksek sesle.

Gölerek geri çekildi. "Aç mısın?"

Bir saniye düşünürüm. "Aslında açlıktan ölüyorum. Parkta taco yedikten sonra akşam yemeği yemek istemedim ve sen gelmeden önce yediğim üç kurabiye de kesinlikle etkisini yitirdi."

"Etkisi geçti mi, yoksa yakıldı mı?" diye soruyor ve telefonuna uzanırken kaşlarını oynatarak beni güldürüyor. "Bu saatte neyin teslimatı yapıldığını bir bakayım."

Ona, saat geç olmasına rağmen otelden oda servisi alabileceğimizi söylemeyi düşünüyorum. Bu, tur şirketinin kaldığımız otelle yaptığı anlaşmaların bir parçası, ama şöhretimin bana sağladığı ayrıcalığı suistimal etmemeye çalışıyorum.

Neyse ki, Los Angeles'ta gece boyunca açık olan birkaç seçenek var. Yirmi dakika sonra, diğer odada mükemmel bir masa olmasına rağmen, yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyoruz ve benim yarı yarıya ikna olduğum, şimdiye kadar yapılmış en iyi hindi sandviçini paylaşıyoruz.

Ya da sadece çok, çok acıkmışımdır.

"Ne zaman çıkman gerekiyor?" diye soruyorum, Sly'ın cipslerinden birini çalmak için eğilirken.

"Bu, beni kovup tüm cipslerimi almak için akıllıca bir taktik mi?" diye soruyor. "Yoksa benden şimdiden sıkıldın mı?"

"Aslında ikisi de biraz," diyorum ciddi bir ifadeyle, sonra gözlerimi devirip devam ediyorum. "Sadece sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için başın belaya girmesini istemiyorum."

"Sabah maçı olsaydı çok daha büyük bir sorun olurdu," der omuz silkerek. "Ama sadece bahsettiğim bağış toplama etkinliği var."

"Ne tür bir bağış etkinliği?" diye soruyorum. Her zaman destekleyecek iyi bir amaç arıyorum.

"Bu, bölgedeki yetersiz kaynaklı toplulukların spor ekipmanları ve programları için para toplamak amacıyla yılda bir kez düzenlediğimiz bir spor kliniği ve barbekü etkinliği." Bana bir cips daha uzattı.

Almak için uzanıyorum, ama o başını sallayıp öne eğilerek bana yediriyor.

Çipsi kabul etmeden önce parmaklarını hafifçe ısıyorum ve yüzünde yavaşça yayılan, benim çok sevdiğim o gülümseme beliriyor. "Bunu yaptığında çok seksi oluyorsun," diyorum ona.

Kaşları yukarı kalkar. "Sana patates cipsi mi yediriyorum? Al, sana birkaç tane daha vereyim, böylece ne kadar seksi olduğumu görebilirsin."

Bunu yapmak için eğildiğinde, yine gülmeye başladım. Bu adamda beni bu kadar mutlu eden ne var? "Yavaş gülümsemeyi kastettim

"

"Ne yavaş gülümseme?" Şimdi sadece şaşkın görünüyor.

"Oh, hayır. O sırtışınla insanlara ne yaptığını tam olarak bilmediğine inanmıyorum. Onu kendi lehine kullandığını çok kez gördüm, bu yüzden bilmediğini iddia etmene inanmıyorum."

"Öldürücü hareketlerimin övgüsünü almak istesem de, eminim ki bu sadece seni gördüğümde yüzümün yaptığı bir şey."

Sözleri nefesimi kesiyor ve midem roller coaster'da gibi sarsılıyor. Ya da belki de gözlerindeki bakış: sıcak, yumuşak ve *içten*. Yüzümde de aynı ifade olduğundan hiç şüphem yok.

Bu düşünce beni ona gülümsetiyor ve bir an için o da benim hissettiğim kadar göz kamaştırıcı görünüyor.

"Peki, bunu nasıl aldığının ardındaki 'uzun hikaye' nedir?" Parmağımı uzatıp gözünün yanındaki küçük yıldız şeklindeki yara izine dokundum ve eğlencesinin bir anda yok olduğunu gördüm.

"Bir kavga sırasında oldu," diye omuz silkerek cevap veriyor.

"Biri sana Super Bowl yüzüğüyle yumruk attığında bunu anlamıştım. Ama kavga ne hakkındaydı?"

"Ne önemi var?" O kadar soğuk bir şekilde söylüyor ki, cildimde bir ürperti hissediyorum. "Özür dilerim." Yataktan kalkmadan önce çöpleri toplamaya başlıyorum. "Ben sınırı aşmak istememiştim."

Ama bir iki adım atamadan, Sly kolunu belime doladı ve beni doğrudan kucağına çekti.

"Özür dilerim," diyor, bana hiç görmediğim kadar ciddi gözlerle bakarak. "Bu soruyu beklemiyordum."

"Sorun değil," diyorum hemen, çünkü bir gün ve bir gece birlikte geçirmemiz, onun hakkında kişisel bilgiler öğrenme hakkını bana vermez, daha önce kendi hikayemi paylaşmış olmam da öyle. Bu beni ne kadar savunmasız hissettirse de, *bu* gün, *bu* gece, bana bir şeyler hak ettiğimi hissettirse de. "Muhtemelen sormamalıydım..."

"Ne istersen sorabilirsin," diyor bana kararlı bir şekilde. "Ve ben cevap vereceğim."

Sadece... O yara izini nasıl aldığımdan pek gurur duymuyorum." "O zaman bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Sorun değil." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra, benden uzaklaşarak sırtını bana dönerek yatağın kenarına oturdu. "Eski bir arkadaşım ile kavga ettim, o da bana vururken Super Bowl yüzüğünü takıyordu."

Yara izi takım logosundan."

"Bir dakika. Super Bowl yüzüklerini görmüşlüğüm var.

"O kadar da büyük değiller."

"Bana oldukça devasa görünüyorlar." Bir ürperti içimi kaplar, başımı yastığa dayayıp kendimi örtmek için bir yastık kaparım. "Peki ne için kavga ediyordunuz? Bir kadın mı?"

Hemen cevap vermez, bu da içimi daha derin bir ürperti kaplar. Naif olabilir, ama biri bana sorsaydı, Sly'ın şiddet eğilimli biri olduğunu söylemezdim. Elbette futbol acımasız bir spor olabilir, ama top atmak yumruk atmakla aynı şey değildir.

Bir an için, Jarrod'un beni havuza itip su altında tuttuğu anı hatırlıyorum. Başka bir adamla yumruk yumruğa kavga etmenin bundan çok farklı olduğunu biliyorum, ama yine de Sly'ın rastgele kavga eden bir tip olduğunu düşünmüyordum.

Nefesimi tutarak cevabını beklerken odayı sessizlik kaplar. "Kız kardeşim için kavga ediyorduk."

Bu beklenmedik bir şey. "Kız kardeşin mi?" diye tekrar ediyorum.

İlk başta daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşündüm, ama sonra içini çekip elini saçlarına geçirdi. "O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi."

"Romantik romanlardaki gibi mi?" diye soruyorum, biraz rahatlayarak, çünkü Sly'yı koruyucu bir ağabey olarak görebiliyorum. "En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine aşık olmak, ama en iyi arkadaşın bunu pek iyi karşılamamak?"

"Daha çok, lise üçüncü sınıfın başında onları bir araya getiren aptal ağabey gibi. Hemen çıkmaya başladılar ve neredeyse beş yıl birlikte oldular."

Sesi gergin ve yüzünü göremediğim için ifadesini okuyamıyorum ama sesi sadece mesafeli değil. Buz gibi.

Omurgamdan bir ürperti geçer ve neredeyse daha fazla soru sormaktan vazgeçerim. Ama bu yola bizi sokan benim ve şimdi o tamamen bu yola girmişken, Sly'yı orada yalnız bırakmak doğru gelmiyor.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Yüzünü ellerimle tutuyorum. Sert dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki dudakları biraz yumuşayana ve kolları titreyerek beni sarana kadar, sanki her bir anıyı tek tek bir araya getiriyormuş gibi.

Ancak o zaman fısıldarım, "Bana söyleyebilirsin."

Çenesi gerilir ve bir an için beni reddedeceğini düşünürüm. Ama sonra titrek bir nefes alır ve başını sallar.

"Herkes onların mükemmel bir çift olduğunu düşünüyordu. O biraz utangaç, o ise çok dışa dönük. O ciddi, o ise şaka yapmayı seviyor. O okumayı seviyor, o ise tam bir film ansiklopedisi. Zıt kutuplar birbirini çeker falan. Ama önemli olan konularda, gerçekten uyumluydular, anlarsın ya? İkisi de zeki ve birçok farklı şeye ilgi duyuyorlardı, insanın yanında olmasını isteyeceği türden insanlar. En azından ben öyle düşünüyordum."

Başını sallar, konvulsif bir şekilde yutar. Ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, benim her zaman hissettiğim kadar savunmasız görünüyor. Yavaş gülümsemesi ve dans eden gözleriyle çekici adam yok artık. Onun yerine, pişmanlıkla dolu, yıkılmış bir adam var.

Onu bu halde görmek, beni çok az şeyin yapabildiği kadar incitti. Çünkü onu şimdi görüyorum, gerçekten görüyorum ve onun dünyaya gösterdiği çekici tavırlarının, benim için Black Widow'un olduğu kadar onun için de bir kalkan olduğunu anlamaktan kendimi alamıyorum. Bu bilgi, zaten dizlerimin üstünde olmasaydım, beni dizlerimin üstüne çökertecekti.

Sly kendini bu durumdan kurtarmaya çalışıyor, hissetmediği bir gülümsemeyi zorla yapmaya çalışıyor ve başparmağını üst dudağımın üzerinde gezdiriyor, bu hareket hızla bir alışkanlık haline geliyor. Başparmağını öpüyorum, sonra geri çekilip kabus gibi karanlıklaşan gözlerine doğrudan bakıyorum.

"Senin suçun değil," diyorum ona yumuşak bir sesle.

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Önemli değil. Başkalarının eylemlerinden sorumlu değilsin, ne kadar kınanacak olursa olsun." Bu, terapistimin yıllar boyunca bana tekrar tekrar söylememi istediği bir mantra. Çoğu zaman buna inanıyorum bile.

"Onu neredeyse öldürüyordu." Sly altımda kıpırdanıyor, ama beni kucağından kaldırmak için hiçbir hareket yapmıyor, bu yüzden ben de olduğu yerde kalıyorum ve o devam ediyor. "Yıllarca ona kötü davrandı ve ben hiçbir şeyden haberim yoktu. Mezun olduğumuzda, o Seattle'daki Grizzlies'e gitti, ben de Twisters'a gittim, bu yüzden onları çok sık görmedim. Gördüğümde de, o her zaman iyi görünüyordu. Eskisine göre biraz daha sessizdi belki, ama iyiydi. Makyaj ve uzun kollu gömleklerin altında sakladığı morluklar hariç. Hala bunu nasıl fark edemediğimi anlayamıyorum."

"Çünkü o senin bunu yapmanı istemedi." Saçlarını alnından geriye doğru okşuyorum, sonra rahatlamak için ona daha da yaklaşıyorum — onun için mi, benim için mi, bilmiyorum. Belki ikimiz için de, ve onun kız kardeşi için de. Çünkü kimsenin görmemesi gereken morlukları saklamanın, nefesimi tutup

ve beni yıkmayı gereken bir şey karşısında gülümsemek ne demek olduğunu biliyorum.

"Bu yıllarca sürdü, Sloane." Sesi çatladı ve benim kalbim de onunla birlikte çatladı. "Onunla oynadığımız bir maçtan sonra öğrendim. Ev sahibi takımdık, bu yüzden Lucia hafta sonu ailesiyle vakit geçirmek için onunla birlikte gelmişti. Benim görebildiğim kadarıyla her şey normaldi."

Hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Başlangıç oyun kurucusu olarak ilk yılımdı ve Grizzlies için acı bir yenilgiyle sonuçlandı. O gece yemeğe çıktığımızda sorun yokmuş gibi görünüyordu, hatta şaka bile yapmıştı. Ama meğer öyle değilmiş... ve ben hiçbir şeyden haberdar değildim.

"Akşam yemeğinden sonra, benim evim yerine kalmak için ısrar ettiği otele geri döndüler ve... playoff maçında onu utandırdığım için, benim küçük kız kardeşimi feci şekilde dövdü."

Bölüm 40

Sly

Sloane bana karşı gerginleşiyor ve beni itmesini bekliyorum. Ya da en azından bana bakmaya dayanamadığı için yüzünü çevirmesini.

Tanrı biliyor, bazı günler kendime bakmaya bile dayanamıyorum.

Grant'i düşündüğümde, ne kadar yanıldığımı ve bunun Lucia'nın hayatına mal olabileceğini düşündüğümde, kendimden daha çok nefret ediyorum. Bilmediğim için. Fark etmediğim için. Müdahale etmediğim için.

Onları ilk başta birbirlerine tanıştırdığım için.

"Nasıl görmedim bunu? Aynı takımdaydık," diye yalvarıyorum. "Birinci sınıfta aynı yurt odasını paylaştık ve mezuniyete kadar her yıl Marquis ile aynı dairede kaldık. Nasıl onun bir canavar olduğunu anlamadım? Ve Lucia'nın *her gün* benim cehaletimin bedelini ödediğini?"

Sloane hiçbir şey söylemiyor, ama benden de uzaklaşmıyor. Bunun yerine, yıllardır içimde biriken zehri ve kendime olan nefretimi döküyorum, o da dinliyor ve saçlarımı nazikçe okşuyor.

"Maçtan sonra herkesi yemeğe çıkardım, küçük kız kardeşlerimiz işi bitiremedi diye onunla dalga geçtiklerinde güldüm. Bir yıl önce bizim yerimize onların Super Bowl'a çıkmış olması, onun bir yıl boyunca bana üstünlük taslamasına neden oldu, bu yüzden ben de ona aynısını yapmaktan çekinmedim, aileden kimse de çekinmedi. Tabii Lucia hariç.

"Ama onun tarafında olması o orospu çocuğuna fark etmedi. Onu ölümün eşiğine getirene kadar dövdü ve sonra onu lanet olası yerde bıraktı" — nefes almakta zorlanıyorum — "kendisi ise takım arkadaşlarıyla içmeye gitti.

"Orada bir saat kadar yatmış, sonra sürünerek telefona ulaşip beni aramış. Ambulans çağırmaya çalıştım, ama o bana, geri dönüp birini aradığını öğrenirse onu öldüreceğini söyledi. Ve buna inanıyordu da. Yaşanan onca şeyden sonra, *ona tanıttığım* bu piç kurusu ona onca şeyi yaptıktan sonra, hala benden onu korumamı istiyordu."

"Tabii ki öyle yaptı," diyor Sloane, ellerini yüzüme koyup başparmağıyla yaramı okşayarak. "Senin halledeceğini biliyordu. Ve

sen de hallettin."

"Eğer bilseydim, yıllar önce hallederdim. Tek bir telefon yeterdi, Seattle'a uçup onu alacaktım. Ama çok geç olana kadar aramadı. Başka seçeneği kalmayana kadar." Suçluluk duygusu büyüyor, şiddetli, acı bir baskı, kaçacak yeri yok. "Onu koruyabileceğimi düşünmedi."

"Bu saçmalık," diyor Sloane, ses tonu o kadar sert ki dikkatimi vermemek elde değil. "Kız kardeşini tanımıyorum, ama seni tanıyorum. Ve onun, seni aradığında seni gelip alacağını bildiğinden yüzde yüz eminim. Bu yüzden o otel odasında seni aradı, başka kimseyi değil, ve bu yüzden Seattle'dayken seni aramadı. Bu yüzden sana neler olduğunu anlatmadı. Çünkü sen öğrendiğinde her şeyin değişeceğini anladı."

"O zaman neden beni aramadı? Neden bana..." Sözlerimi kesiyorum, devam edemiyorum.

"Bilmiyorum. Eminim kendi nedenleri vardı. Ama sana güvenmemesinin bunlardan biri olmadığına neredeyse eminim."

Kafamı sallarım, daha fazla konuşmaya başlarım, ama Sloane ellerini ve bakışlarını bırakmayan o acı-tatlı kahverengi gözleriyle beni yerinde tutar. "Söylediklerimi dinlemelisin. Sana hiç yalan söylemedim Mateo ve şimdi de söylemeye niyetim yok, o yüzden dinle."

"Öyle erkekler zihnini karıştırır, kendinden nefret etmeni ve onları sevdiğine inanmanı sağlar. Kız kardeşin muhtemelen onun sana zarar vereceğinden ya da onu öldürüp hapse gireceğinden korkuyordu. Eğer o da benim gibi biriyse, belki o da utanıyordu..." Onu kesip, ikisinin de yanlış bir şey yapmadığını söylemek istiyorum, ama yapmıyorum. Çünkü o, Lucia gibi, zaten biliyor. Tacizciler kurbanlarına böyle hissettirirler.

Öne eğilir, alnını alnıma dayar. "Sen onun ağabeyisin. Sana ihtiyacı olduğunda, gerçekten ihtiyacı olduğunda, seni aradı. Ve sen geldin."

"Onu korumam gerekiyordu..."

"*Korudun*," diyor bana, tereddütsüz. "Seni aradığında, geldin."

Sözleri öfke ve pişmanlık sisini yararak, gömmeye çalıştığım her şeyin tam ortasına saplanıyor. Suçluluk duygusunu silmiyor, ortadan kaldırmıyor.

Ama başka bir şey yapar. Beni hayranlıkla doldurur.

Ben kendime bile güvenemiyorken, Sloane bana nasıl bu kadar güvenebilir?

Onu sevdiğini iddia eden erkeklerin elinde bu kadar çok zarar görmüş bu kadın. Hayatındaki erkeklerin ondan aldıkları yüzünden kendini defalarca yeniden yaratmak zorunda kalmış bu kadın. Ona yöneltilecek tüm yalanlara, dedikodulara ve saçmalıklara rağmen başını dik tutmuş bu kadın.

Onun yaşadığı onca şeyden sonra nasıl bu kadar güçlü olabildiğini hiç anlamıyorum. Ve en büyük başarısızlığımı itiraf ettikten sonra neden bana güvenmeye istekli olduğunu da hiç anlamıyorum. Ama güveniyor ve ben de ona fikrini değiştirmesine ya da benim kendimden şüphe ettiğim gibi benden şüphe etmesine neden olacak bir şey yapmayacağımdan eminim.

Lucia'yı korumada başarısız oldum. Sloane'ı korumada başarısız olmama imkan yok.

"Hey," diye fısıldıyor Sloane ve şimdi çeneme ve boynuma yumuşak kelebek öpücükleri konduruyor. "Hâlâ benimle misin?"

"Hâlâ seninleyim," diyorum ona, ellerimi saçlarına dolayıp onu öpmek için kendine çekmeden hemen önce.

Bu öpücük, bu geceki diğer öpücükler gibi değil. Vahşi, ateşli ya da kontrol dışı değil. Yumuşak, tatlı ve derin. Gözlemesinde olduğu gibi. Ve o öpücük gibi, bana hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hatırlatıyor.

Sloane'ın dudakları benimkine nazikçe dokunduğunda, ruhunun benimkine ulaştığını hissedebiliyorum. Saf, güzel, *güçlü*.

Buna karşı koymak yerine, ben de ona karşılık veriyorum. Titremesinden, nefesini kesmesinden, onun da beni hissettiğini anlayabiliyorum.

Elleri yanaklarımdan başımın arkasına kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Gidiyorum çünkü gitmemek imkansız, her hücrem, varlığımın her atomu onun her atomunu arzularken.

Öpücüğün ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Saniyeler olabilir. Bir ömür olabilir. Tek bildiğim, başını kaldırdığında ikimizin de gözlerinin nemli olduğu. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış ve bana hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Seni seviyorum.

Sözler dudaklarımda titriyor, ama son anda onları geri çekiyorum. Kısmen çünkü ilk randevumuz on beş saat önceydi ve kısmen de, az önce paylaştığımız şey ne olursa olsun, Sloane'ın bunları duymaya hazır olmadığını biliyorum.

Onun yerine, "Hikayenin geri kalanını dinlemeye hazır mısın?" diye soruyorum.

Bölüm 41

Sly

"Bana söylemek istediğin her şeye hazırım," diye cevaplıyor ve sanki kalbimin parçalandığını hissedebiliyormuş gibi elini kalbimin üzerine bastırıyor. Sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi.

Ama onu zorlamıyorum, *zorlamıyorum*. Bu gece zaten yeterince zorladım. Ayrıca, Sloane'a geri kalanını şimdi anlatmazsam, bir daha asla anlatamayacağımı düşünüyorum. "Lucia'yı acil servise götürdüm ve doktorlar testlere başladı. Durumu oldukça kötüydü."

O gecenin hatırası bile beni sinirlendiriyor, sonraki günleri düşünemiyorum bile. Kız kardeşime zarar vermeden ona dokunamazdım. Kimse dokunamazdı. Ama onu taşımak zorundaydım. Onu muayene etmeleri gerekiyordu.

"Sürekli ağlıyordu," diyorum Sloane'a, sesim kısılıyor. "Yüksek sesle değil, sadece yüzünden sessizce gözyaşları akıyordu. Bu beni neredeyse mahvetti."

Belki de beni gerçekten mahvetti, çünkü o günden beri hiç eskisi gibi olmadım. Ailemdeki hiç kimse olmadı, abuela Ximena bile. Babam öldüğünde, kız kardeşlerime bakma görevini bana verdi. On yaşında olmama rağmen, ailenin erkeği olduğumu söyledi.

Birçok kişi bunun doğru olmadığını, tüm bu sorumluluğu bana yüklememesi gerektiğini söyledi. Ama başka kime yükleyebilirdi ki? Annem Mariana doğduktan hemen sonra çekip gitti, yani o bir seçenek değildi. Abuela Ximena bizi besleme, bize bakma, okula gitmemizi sağlama sorumluluğunu üstlendi. Bizi sevdi, elbette. Ama birinin bizi güvende tutması gerekiyordu ve bu benim işimdi. Her zaman benim işimdi.

Ve Lucia konusunda feci bir şekilde başarısız oldum.

"Uzun lafın kısıası," tekrar kelimeleri bulduğumda diyorum, "hastane benim yaptığımı düşündü. Lucia MR çektilirirken polisi aradılar ve polisler gelip beni tutukladı. Adil olmak gerekirse, ellerim şu anda olduğu gibi görünüyordu. Birkaç çürük, zorlu bir playoff maçından kalma birkaç kesik. Muhtemelen ona vurmuşum gibi görünüyordu."

"Seni tanıyan herkes senin yapmadığını bilirdi," diye başlıyor Sloane.

"Biliyorlardı. Birisi sızdırdığı için gelen birçok yerel muhabir bile bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Lucia, beni tutuklamalarını engellemek için zamanında geri döndü, ama haberler çoktan yayılmıştı. Ve bazıları bu haberi yayınladı."

Bu anıyı hatırlayarak başımı salladım. "İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Ama polislerin kız kardeşimin durumu nedeniyle beni tutuklamak için çağrıldığı haberi çıktığında, hastanenin adını da verdiler. Grant bu şekilde onun nerede olduğunu öğrendi ve aptal herif gerçekten de paçayı kurtardığını sandı. Ulusal basın benim yaptığımı yazdığına göre, kocaman bir buket çiçekle içeri girip Lucia'yı ikna edebileceğini düşündü."

"Kardeşi saldırı suçundan tutuklanırken mi?"

"Evet."

"Yani hem hayalperest hem de şiddet uygulayan biriydi?" Sloane inanamayan bir şekilde soruyor.

"O bir şeydi," diyorum ona ve içimdeki her şey bana hareket etmemi, volta atmamı, lanet olası duvara yumruk atmamı haykırırken, burada oturup hikayeyi bitirmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Öfkeyi dindirmek için herhangi bir şey, her şey.

Ama en son istediğim şey, Sloane'ın içimdeki çirkinliği görmesiydi, bu yüzden dişlerimi sıkıp kendimi bitirmeye zorladım. "Her neyse, hastane odasına geldi ve kardeşim çok korkmuştu, ben de... bunu pek iyi karşılamadım."

"Umarım onun lanet kafasını koparmışsındır," diye homurdandı Sloane.

"Maalesef, tam olarak değil. Ancak, ilk iki kurşunu kameranın önünde bana ateşlemesini sağladım. Sonra da onu fena halde dövdüm. Bu sefer polisler geldiğinde onu götürdüler. O günden beri kız kardeşime dokunmadı."

"Hapiste mi?" Sesi umutlu olmaktan çok kabullenmiş gibi geliyor, bu da bana bu ülkenin adalet sisteminin kadınları ne kadar iyi koruduğu konusunda onun ne hissettiğini anlamam için gereken her şeyi anlatıyor.

"Şartlı tahliye edildi." Sanki bu, beklediğinden daha fazla bir şey değilmiş gibi burnunu çeker. "Ve hala futbol oynuyor."

"Ne?" Şimdi ağzı gerçekten açık kalıyor. "Ciddi misin? Hala oynuyor mu? Ama bu demek oluyor ki..." Durumun gerçekliği ona farkına vardığında donup kalıyor. "Hala bu piçi görmek zorunda mısınız?"

"Yılda bir kez. Bazen iki kez, playofflara kimlerin kalacağına bağlı olarak."

"Zavallı Lucia," diye fısıldadı ve kız kardeşimi düşündüğü için

bana biraz daha fazla aşık olmamı sağladı. "Çok üzüldüm."

"Bu doğru değil," diyorum ona. "Ama en azından savunmamın her oyunda onu yere serme şansı oluyor. İki yıl önce, ilk yarı bitmeden sahadan taşınmak zorunda kaldı. Geçen yıl ise onu oyuna bile sokmadılar."

"Bu hile gibi görünüyor."

"Bana mı söylüyorsun." Bu hikayeyi anlatırken gülümsemenin mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama Sloane'ın şu anda ne kadar kana susamış görüldüğünü görünce bu biraz daha kolaylaşıyor. Özellikle de tüm bu öfke ve intikamın Lucia adına olduğunu bildiğim için.

"Şimdi nasıl?" diye soruyor Sloane.

"Aslında çok iyi. Hukuk fakültesine gidiyor, kadın sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyor ve gerçekten sevdiği biriyle çıkıyor."

"Yani senden daha iyi."

"Onu bilemem." Kalan acıyı derinlere gömüyorum ve bunun yerine Sloane'a odaklanıyorum. "Şu anda kucağında çok çıplak bir Sloane Walker var."

Gözleri kısılır. "Yine yapıyorsun." "Neyi yapıyorum?" Bu sefer kaşlarımı kaldırma sırası bende.

"İstedğin her şeyi elde etmeni sağlayan o yavaş gülümseme."

"Benim yerimde kim gülümsemez ki?" Ellerimi çıplak kalçalarına kaydırıp, fikrimi belirtmek için hafifçe sıkıyorum.

O da şakacı bir şekilde göğsüme bir tokat atarak cevap verdi. "Ciddiyim! Bu konuda bana karşı rol yapmana gerek yok. Hiçbir konuda."

O kıvranmayı bırakıp gözlerime bakana kadar bekledim. Ancak o zaman "Sana da aynısı" dedim.

Bir saniye donup kalır, tüm vücudu bir darbeye hazırlar gibi gerilir.

Ama sonra yavaşça, titizlikle kaslarını tek tek gevşetir. "Haklısın."

"Güzel." Onu tekrar öpüyorum ve bu sefer biraz daha ateşli bir öpücük.

Birkaç dakika sonra öpüşmeyi bıraktığımızda, sersemlemiş görünüyor. Ve onu hiç bu kadar rahatlamış görmemiştim.

"Seni yatağa götüreyim," derim, Sloane'ı kaldırıp yuvarlanarak onu yorganın altına sokarım.

O yol boyunca kıvranıyor, ama aynı zamanda gülüyor, bu yüzden sorun olmadığını düşünüyorum. "Bu kadar güçlü olman çok saçma." Şaşkın bir ifadeyle

şiltesini kendine doğru çekerken şaşkın görünüyor.

"Benden 80 yarda yakın bir mesafeye futbol topu atmamı bekliyorlar," diye cevaplıyorum. "Bunu yapmak için biraz güce ihtiyacım var."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama o kolunu belime dolayarak beni yerinde tutuyor. "Biraz daha kalabilir misin?"

Kalmamalıyım, ama Sloane bir kez sorduktan sonra kimse beni durduramaz. Başımı sallayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Sen uykuya dalana kadar kalacağım," diye fısıldarım ve yüzümü vanilya kokulu saçlarına gömerim.

"Tamam."

Kollarını belime dolayarak başını omzuma yaslar. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki hep oradaymış gibi.

Yine, kelimeler dudaklarımda titriyor.

Yine, onları geri çekiyorum.

Ve işte o anda Sloane şarkı söylemeye başlar, Bob Marley'in "Three Little Birds" şarkısının şimdiye kadar duyduğum en yavaş, en hüzünlü ve en güzel versiyonunu.

Herkes, stüdyoda ve sahnede, her şeyin mükemmel bir şekilde dengelendiği ve ayarlandığı zamanlarda muhteşem bir sesi olduğunu bilir, ancak radyoda duyduğumuz o cilalı ses, a cappella söylediği zamanki sesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir. Sesi boğuktur. Hamdır. Sanki biri kederi sese dönüştürmüş gibidir. Güven ve hayatta kalma hakkında bir şarkı söylerken nefesim kesilir. Bu şarkıyı yüzlerce kez dinledim, ama onun versiyonunu dinleyene kadar, şarkının bu kadar çok nüanslı olduğunu bilmiyordum.

Son notayı bitirdikten sonra, göğsüme yumuşak öpücükler kondurur ve "Her şey yolunda" diye fısıldar.

"Uyu, Sloane," diye fısıldıyorum. "Yarın seni ararım."

"Söz mü?" diye soruyor ve göz kapaklarının sevimli bir şekilde düşmesine gülümsemeden edemiyorum.

"Beni durdurmaya çalış," diye alay ediyorum.

"İstemiyorum," diye mırıldanır ve uykuya dalar. "Sorun da bu."

Onun sözlerinin beni çikolatalı kurabiye gibi sıcak ve yumuşak hale getirmesi utanç verici. Ama tek söylediğim, "İyi" oluyor, sonra o yavaşça, huzurla uykuya dalıyor. Onu takip etmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama dışarıda, güneş karanlığı yarıp çıkmaya başlıyor. Bunun, gitmem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum. Vivian yakında iniş yapacak ve benim için en son istediğim şey, beni bulamadığında ortalığı birbirine katması. Bu yüzden giyinip, yanağına bir öpücük kondurup, sessizce kapıdan çıkıyorum.

kızımın sesini şimdiden özlemiş durumdayım.

Bölüm 42

Sly

"Ne halt ediyorsun?" Vivian, otel restoranında masasına yaklaşır yaklaşmaz kalın New York aksanıyla soruyor. "Joe gibi beni de öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni de görmek güzel, Vivian." Acenteme Sloane'ın karşı koyamayacağı yavaş bir gülümseme göndermeye çalışıyorum. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

"Siktir git," diye cevaplar, ağır makyajlı gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzer. "Kızımın bugün ülke çapında bir yarışması var. Ama ben orada mıyım? Hayır, buradayım. Gece uçağıyla geldim. Çünkü bir numaralı müşterim sikini pantolonunda tutamıyor. Nasıl görüldüğümü çok iyi biliyorum. Ki, söylemeliyim ki, hala senden daha iyiyim."

"Vay canına. Ego boost'um için teşekkürler." Gülümsememi sabit tutuyorum, çünkü bunun onu çileden çıkaracağını biliyorum. Üç yıldır benim menajerim olan bu kadın -kocas, benim eski menajerim, kırk bir yaşında kalp krizinden öldüğünde bana bir şans vermemi istediğinden beri- onun sadece huysuz davranışları takdir etmekle kalmayıp, bunu talep ettiğini de öğrendim.

"Bana egonu okşamam için para ödemiyorsun. Bana gerçeğı söylemem için para ödüyorsun. Ve ben de sana Black Widow'un kıcını güzelce ısırması gibi görüldüğünü söylemek için buradayım." Masadan kalkıp ona sarılmak için yanına geldiğimde sırtımı okşadı, sonra karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Şimdi oturur musun? Sen başımda dikilince kahvemi içemiyorum."

"Hiç kimse sana her geçen dakika daha huysuzlaştığını söyledi mi?" Öne uzanıp masanın ortasındaki kesilmiş meyve kasesinden bir parça ananas alıyorum.

Onu dudaklarıma götürdüğüm anda, nedenini bilmesem de aklıma Sloane geliyor. Muhtemelen bu sabah her şey bana onu hatırlatıyor.

"Huysuzum çünkü bir sürü marka teklifi alıyoruz ve sen takım toplantılarını kaçırıp berbat görünerek hepsini mahvedeceksin." Nefes almadan garsonu çağırır. "En son ne zaman uyudun?"

"Uyuyorum," diyorum ona, bir kez daha kınanmaktan kurtulmak umuduyla.

Ama Vivian, en büyük kızının "ölümcül bakış" dediği bakışıyla beni yerle bir eder. O benim büyükannem değil, ama yine de biraz rahatsız olmaktan kendimi alamıyorum. "Uyuyup uyumadığını sormadım. En son ne zaman ekstra ders dışı aktiviteler için yatağa uzandığını sordum."

"Bu sabah," diyorum ona, çünkü bu sabah otele döndüğümde yatağıma uzandım. Bu tam olarak onun istediği cevap değil, ama teknik olarak doğru.

"Tabii, tabii." Diye burun kıvrıyor. "Ben dulum, ölü değilim."

Cevap vermeye başlıyorum, ama o elini kaldırarak yakınlarda bekleyen garsona dönüyor. "Meyveyi getiren kadına siparişimi verdim bile. O bir fincan kahve, sade, vejetaryen omlet, yanında dört dilim hindi pastırması ve üç dilim tam buğday ekmeği, reçelsiz."

"Ben reçel istiyorum," diyorum garsona.

"Reçel yok," diye homurdanır Vivian ve ben üzüm reçeli hakkımı bir kez daha savunamadan garson hızla uzaklaşır. "Haftaya o takım elbise kampanyasının çekimlerini yapacaksın."

Hâlâ düz olan karnıma bakıyorum. "Biraz reçel takım elbiseni mahvetmez herhalde."

"Hey, ben sadece senin oyunda kalmanı sağlamaya çalışıyorum." Bana en masum yüzünü gösterir, ki bu pek de masum değildir, sonra önündeki tabağa bir sürü meyve yığar. "Anladığım kadarıyla, Sloane yakışıklı erkekleri seviyor."

"Sloane beni olduğu gibi seviyor," diye yanıtlıyorum yumuşak bir sesle.

"Evet, öyle duydum." Bana karanlık bir bakış attı. "Elli bin dolarlık ceza mı? Cidden mi? Biraz acele edemez miydin?"

"Öncelikle, çoğu kadın zamanını iyi kullanan erkekleri sever. İkincisi, biz randevudaydık."

"Saat birde randevuya çıktın. Bunu biliyorum çünkü şartları ben belirledim. Takım toplantısı saat yedideydi. Bu çok uzun bir ilk randevu." Üç yıl önce Super Bowl'u kazandığımızda ve Sanchez emekli olup benim başlangıç QB'si olduğumda ona aldığım Cartier Tank saatini özellikle kontrol ediyor.

"Ne diyebilirim ki?" Bu sefer benim ona masum bir bakış atma sırası. "İyi anlaştık."

"Buna böyle mi adlandıracağız? İyi anlaştık mı?"

"Vivian..."

"Kes şunu, Sly. Bir dizi ölü eski sevgilisi olan bir pop yıldızını mı istiyorsun? Peki." Omuzlarını silkiyor. "Şahsen, diğer oyuncular gibi hoş, orta halli bir mankeni neden seçemediğini anlamıyorum, ama neyse. Onunla çık. Onunla yat. Ne istersen yap. Marka anlaşmalarını topla." Çatalını bana doğru uzatır, çatalın dişleri arasında tek bir üzüm vardır. "Ama kariyerine karışmasına izin verme."

"O hiçbir şeye karışmıyor," diyorum ona, normalde röportajlarda beni zorlayan spor yorumcularına kullandığım yumuşak ses tonuyla. Çoğu bunu bir uyarı olarak algılar, ama Vivian hiç aldırmadan devam ediyor.

"Bunu ciddi bir yüzle söylediğine inanamıyorum. O kadın ortaya çıktığı andan itibaren sen..."

"Yeter." Uyarıcı tonumu anlamadığına göre, söylenmesi gerekenleri açıkça söylemeye karar verdim. Sesimi yükseltmedim, ama o hala o lanet çatalıyla meyveyi değil, beni bıçaklamak ister gibi görünüyor. "Öncelikle, sana ve Joe'ya her zaman bana karşı doğru davrandığınız için burada sana çok fazla hoşgörü gösteriyorum. Ama Sloane hakkında kötü konuşmayı bırakmalısın. Ve ona kesinlikle *o kadın* demeyi bırakmalısın. Bunu söyleme şeklin saygısızca ve ben bunu kabul etmiyorum."

Sözlerimi vurgulamak için öne eğildim, çatalından üzümü aldım ve o itiraz etmeden ağzıma attım. "İkincisi, o benim kariyerime karışmıyor. Bir toplantıyı kaçırdım, ama o toplantı maçla ilgili bile değildi. Bugünkü bağış toplama etkinliğiyle ilgiliydi. Koçtan özür diledim ve hiç itiraz etmeden cezayı ödüyorum."

Telefonu çalınca sözümü kesiyorum.

Vivian'ın müşterisi olarak geçirdiğim üç yıl, onun çalışanlarının toplantıdayken asla telefonları bağlamadıklarını öğretti bana, bu yüzden şimdi, beni azarlarken bunu yapıyorlarsa, önemli bir şey olmalı.

O da öyle düşünüyor olmalı, çünkü telefonu açmak için kaydırırken yüzü boşalıyor ve telefonu kulağına tutuyor. "Çocuklar iyi mi?" diye soruyor.

Bir an dinledi, sonra yeşil gözleri lanet bir lazer gibi bana odaklandı — yoğun ve mutlak yok etme niyetiyle.

"Ne?" diye masanın karşısından sesleniyorum, ama o sadece bakmaya devam ediyor.

"Uh-huh," diyor hattın diğer ucundaki kişiye. "Kesinlikle, hasar kontrolü yapmamız gerekiyor... Stacy'yi ara... Onu zaten aradınsa umurumda değil. Onu tekrar ara ve cevap verene kadar aramaya devam et. On beş dakika içinde ondan haber almayı bekliyorum. Bu işi halletmemiz gerekiyor... Oh, inan bana, o yapacak... Ona tam bir plan istediğimi söyle

plan istiyorum, sadece bunu örtbas etmek için değil, bir dahaki sefere yapacağı saçma sapan şeyleri de hesaba katarak... Evet, bir dahaki sefer olacak... Nereden mi biliyorum? Karşısında oturuyorum... Evet, tamam. Aradığında hemen bağla."

Veda etmeden telefonu kapattı, sonra masanın karşısından Fransız manikürlü parmağıyla beni işaret etti. "Şunu bir netleştirelim. Bir gecede, bu kadın için takım toplantısını ve eve dönüş saatini ihmal mi ettin? Sen mi? Hayatında hiçbir şeye beş dakika bile geç kalmamış olan sen mi?"

"Sokağa çıkma yasağını çiğnemedim. Saat on birde başlıyor ve ben saat dokuzda odamdaydım..."

"Orada kalman gerekirdi." Bana sert bir bakış attı. "Ama öyle olmadı, değil mi?"

"Ne olduğu kimseyi ilgilendirmez," diye cevap verdim. "Hiçbir şeyi kaçırmadım. Bu bana en azından biraz kredi vermeli..."

"Toplantıyı kaçırmıydın, azar işitmesen, para cezası almadan ve sonra da geri dönüp tekrar dışarı çıkmasaydın, belki de öyleydi."

"Kayıtlara geçsin, hemen geri dönmedim. Sokağa çıkma yasağı bitmeden birkaç saat öncesine kadar odamdaydım..."

"Evet, ama ESPN yarım saat sonra yayınlayacağı haberde bunu söylemeyecek. Twisters'ın oyun kurucusu ve en büyük yıldızı olan, üç yıl önce maçın ortasında Sanchez'in yerine geçerek Super Bowl MVP'si olan oyuncunun, pop müziğin kötü kızı için hem toplantıyı hem de takımın sokağa çıkma yasağını çiğnediğini anlatacaklar."

İnatçı bir genç gibi muamele görmemden dolayı sinirden dişlerimi sıkıyorum. Evet, Vivian'ı beni temsil etmesi ve itibarım dahil tüm işlerimi düzgün bir şekilde yürütmesi için tuttum. Ama bu, sanki bütün gece dışarıda kalmış çocuğummuşum gibi bana bağırp çağırabileceği anlamına gelmez. Ben yetişkin bir adamım ve Sloane'ın evine gitmeden önce sonuçlarını düşünmediğimi düşünüyorsa, ne yazık ki... haklı.

Gerçek şu ki, dün gece sonuçları umursamadım. Ve hala umursamıyorum. "Bugün maç günü değil," diye hatırlatıyorum ona. "Geç saatlere kadar dışarıda kalmak sahadaki performansımı etkilemeyecek. Sana garanti ederim ki dün gece bir sürü adam odalarından çıkmıştı."

"Evet, pek çok oyuncu sabah 6'da Sloane Walker'ın otelinden gizlice çıkarken yakalanmadı," diye karşılık veriyor Vivian. "Yani onların kötü davranışları haber olmayacak. Seninki olacak."

Sesimi rahat ve vücudumu gevşek tutuyorum, ama onun sözünü kesmesiyle dikkatimin dağılmasını istemiyorum. "Sloane'ın otelinde olmam, bugünkü bağış etkinliğindeki performansımı da etkilemeyecek."

bugünkü bağış etkinliğindeki performansımı etkilemeyecek. Bir çek yazacağım. Basına karşı kibar davranacağım. Ve çocuklarla vakit geçireceğim, ki bu da aslında bu işin tek sevdiğim kısmı. Benden başka ne istiyorlar ki?"

"Sloane Walker'dan uzaklaşıp uzak durmanı," diye cevaplıyor. "O kadın zehirli ve kariyerin mahvolursa sana getirdiği marka anlaşmaları da uzun sürmeyecek."

Bir an için, bunu bu kadar açıkça söylediğine inanamıyorum. Bu beni tekrar sinirlendiriyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tersliyorum. "Bu konuda değil."

"Sana ne yapacağını söylemiyorum," diye karşılık verir, gözlerini dikerek. "Basının ve hayranlarının senden ne istediğini söylüyorum. Sorduğun soru *buydu*, değil mi?"

Hemen cevap vermediğimde, devam etti. "Sloane Walker'ın çıktığı son iki erkeğin öldüğünü hatırlatmama gerek yok herhalde. Evet, herkes, ama *gerçekten herkes*, ikinizin arasında ne olacağını merakla bekliyor. Daha spesifik olarak, senin onun bir sonraki kurbanı olup olmayacağını."

"Bunların hepsi saçmalık, sen de biliyorsun. O adamları öldürmedi."

"Öldürdüğünü söylemiyorum. Sadece öldüler ve ölmemeleri gerektiğini söylüyorum."

"Telefonu tekrar çaldı ve elini kaldırarak bana beklememi işaret etti. "Hiçbirimiz aynı şeyin sana da olmasını istemiyoruz."

Ama ben artık öfkeliyim. Neler olup bittiğinden haberi olmayan insanların Sloane hakkında yargılarda bulunmasından bıktım ve bu konuşmayı bitirmek istiyorum. Vivian, sürekli görüştüğü halkla ilişkiler uzmanı Stacy ile konuşurken, ben ayağa kalkıp ikimizin kahvaltısı için yeterli parayı masaya bırakıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Vivian cümlesinin ortasında sözünü kesip bana öfkeyle bakıyor. "Henüz bitirmedik."

"Evet, öyleyiz. Bu iş patlak vermeden önce koçla konuşacağım. Sonra da eğlenceli geçeceğinden emin olduğum basın toplantısı için hazırlanacağım..."

"Stacy ve benim karar verdiğimiz mesajı sana söyleyene kadar hiçbir şey söyleme."

Yarım saat sonra seni ararım. O zamana kadar Branson'ın azarlamasından kurtulmuş olursun."

Ne güzel. Vivian'a mesajın, Sloane ile çıktığımı söylemesi gerektiğini söylemek istiyorum, nokta. Ama şu anda Sloane için işleri zorlaştırmak istemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Ve o aradığında ona ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Çünkü içimden bir ses, onun bu konuda

bununla ilgili söyleyecek bir şeyleri olacağını söylüyor... ve bu iyi bir şey olmayacak.

Bölüm 43

Sloane

"Ne istersen yapabilirsin, Sloane," diyor Bryan. "Ama ikinizin de kariyerini mahvetmeden önce Sly fırtınasını durdurmanı şiddetle tavsiye ederim."

Onun sözleri midemi bulandırıyor. Kariyerim yüzünden değil, Sly'ın kariyeri çöpe giderse Black Widow'un *daha da* kötü bir şöhrete kavuşacağından eminim, ama onun yüzünden.

Sly'ın futbolu sevdiğini biliyorum.

Futbolun ve taraftarların Sly'ı sevdiğini biliyorum.

Ve biliyorum, çünkü Bryan bu sabah bana bunu defalarca söyledi ve ayrıca birkaç hafta önce onu Google'da araştırdım, Sly gerçekten NFL'nin en sevilen oyuncusu. Asla başını belaya sokmaz. Hakkında asla kötü şeyler yazılmaz. Ve halk asla ona sırtını dönmez.

Bu sabahki haberlere göre, bizim randevumuz sırasında takım toplantısını asması ve dün gece beni görmek için sokağa çıkma yasağını ihlal etmesi nedeniyle 50 bin dolar ceza ödeyecek. Şu anda onun ve menajerinin ne konuşuyor olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Onun için istediğim bu değil. Dün parkta, gözlem evini görmek istediğimde, kaçırmaması gereken bir toplantısı olduğunu bana hiç söylemedi. Dün gece, sokağa çıkma yasağını çiğneyip bana geldiğinde, koçuyla başının belaya girdiğini ve bunun için para cezası aldığını kesinlikle hiç bahsetmedi.

Eğer söyleseydi, ona gelmesini asla söylemezdim. Kurnaz, olağanüstü altın çocuk, bu tür şeylerin bir anda nasıl patlayabileceğini bilmiyor olabilir, ama ben kesinlikle biliyorum. Ve onun bu şekilde kendini tehlikeye atmasına izin vermem, benimle bir randevuya çıkmasının zaten bu kadar dikkat çekip ona bu kadar sorun çıkardığı bir durumda.

"Tamam, uyardığın için teşekkürler," diyorum Bryan'a.

"Ben..." "Kahretsin!"

"Ne?" Sesindeki endişe beni buz gibi bir hisle kapladı. "Ne oldu?"

"ESPN, Twisters'ın basın toplantısını canlı yayına aldı — bu

neredeysse hiç yapmadıkları bir şey. Sly ön planda ve merkezde."

Oh, lanet olsun. Benim için, Sly'ın kendini korumak için hiçbir şey yapmadığını öğreniyorum. Öyleyse bugün ne yapacağını kim bilir, özellikle de gazeteciler benim hakkımda sorular sormaya başlarsa - ki sormayacaklarına şüphem yok.

Zaten iplerin gerildiğini hissedebiliyorum, ismim birinin ağzından her çıktığında beni karakterime sokan görünmez ipler.

"Hangi kanal?" diye soruyorum ve televizyonu açmak için oturma odasına koşuyorum.

Lütfen Sly'ın imalar yüzünden sinirlenmesine izin vermeyin.

Lütfen itibarını zedeleyecek bir şey yapmasın.

Lütfen, lütfen, lütfen, bunu kendisi için daha da kötüleştirmeden atlatmasına izin ver.

Bu evrene yönelik yakarışlar, normal mantralarımınla aynı ritimde kafamın içinde yankılanıyor, ama onları tekrar ederken bile, midemdeki o batma hissi bana bunların bir önemi olmayacağını söylüyor. Sly, gazeteciler benim hakkımda kötü konuşmaya başladığı için destek almaya karar verirse, önemi olmayacak.

Ve gazeteciler benim hakkımda kötü konuşmakta çok, çok iyidirler.

Parmaklarım uzaktan kumandayı beceriksizce kullanıyor. Çok sıkı, çok hızlı, her şey çok fazla, sanki bana vuracakmış gibi güç düğmesine basıyorum. Bir yanlış hareketin alkışları bıçaklara dönüştürebileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum. Onların onu sevmeyi unutmalarının sebebi olamam, olmayacağım.

Tam zamanında doğru kanala geçiyorum ve Sly'ın koçu olduğundan emin olduğum bir adamın medyaya "Lütfen bugün desteklemek için burada olduğumuz vakfa odaklanabilir miyiz? Jackson-Ware Vakfı, Amerika'da spor yapmak isteyen her çocuğun bunu yapmak için gerekli erişime ve fonlara sahip olmasını sağlamaya kendini adanmıştır" dediğini görüyorum.

Sağında oturan Sly'a ve solunda oturan tanımadığım başka bir adama işaret ediyor. "Bu oyuncular, vakfın en büyük bağışçıları ve destek sisteminin de önemli bir parçası. Her ikisinin de vakfın önemi hakkındaki duygularını sizinle paylaşmak istediklerini biliyorum. Onlara bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sly'a dönerek, lavları donduracak kadar soğuk bir sesle, "Başlamak ister misin?" diyor.

"Çok isterim," diye cevaplar Sly, yavaş ve derin sesiyle, ki bu sesin tüm ülkede kadınların iç çamaşırlarını düşürdüğünden hiç şüphem yok. Hatta daha eğilip odadaki herkesin dikkatini çekmeden önce bile. "Babam öldükten sonra kız kardeşlerimle birlikte büyükanнемiz tarafından büyütüldüğümüz bir sır değil. Abuela Ximena

genç yaşıta dul kalmıştı ve tüm hayatını çocuklarını tek başına büyütmek için çalıştıktan sonra, torunlarını da büyütmeye zamanı geldiğinde hiç tereddüt etmedi.

Bizi besledi, giydirdi ve her birimizin üniversite eğitimi için para biriktirdi. Ama bu, ders dışı etkinlikler için fazla bir şey bırakmadı

— Son kelimeleri söylerken boğazı düğümlenir, devam etmeden önce boğazını temizlemek ve su içmek için ara vermek zorunda kalır.

"Jackson-Ware Vakfı devreye girdi ve ortaokuldan başlayıp lise son sınıfa kadar futbol oynamak için ihtiyacım olan parayı ve ekipmanı sağladı. Aynı sezon üniversite futbol takımına seçildim ve bu seçilme beni sonunda buraya getirdi.

"Ancak Jackson-Ware Vakfı'nın aileme verdiği destek futbolla sınırlı kalmadı. En büyük kız kardeşimin tenis oynaması ve ortanca kız kardeşimin seyahat eden bir futbol takımına ve lise takımına katılması için masrafları karşıladı ve bu deneyimler, onun son Olimpiyatlarda Kadınlar Futbolunda Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil etmesine yol açtı."

Bir yudum daha su içerek, sözlerinin etkisini hissetmek için biraz zaman tanıyor ve sonra devam ediyor. "Bu vakıf, ülke çapında binlerce aileye olduğu gibi, benim aileme de destek oldu. Bana ve sevdiğim insanlara bu kadar çok şey veren bir kuruma karşılığını verebilmekten gurur duyuyorum."

Koç, vakıfla olan ilişkisini anlatan diğer oyuncuyu tanıtırken, ben sadece yarı kulak veriyorum. Sly'a hayranlıkla bakmakla meşgulüm. Benden çok daha az uyuduğunu biliyorum ama orada taze bir papatya gibi görünüyor. Samimi ve etkileyici sözlerini saymıyorum bile. Dün gece bu vakıftan bahsettiğinde, daha fazla bilgi edinmek için araştırma yapmayı planlamıştım ama sonra olan biten her şey dikkatimi dağıttı.

Ama şimdi onun hikayesini dinlerken... normalde taş gibi olan kalbim erimekle kalmıyor. Taşıyor ve erimiş bir çamur gibi hissediyorum. Büyükannesiyle ilgili kısmı da eklenince, ben bittim. Onunla tanıştığımızda ona hayran kalmıştım, ama onun Sly için ne kadar önemli bir dayanak olduğunu şu ana kadar fark etmemiştim.

Babası onu küçükken terk etmiş ve annesi onu bir insan değil, bir maaş çekini gibi görmüş biri için bu özellikle içimi ısıtan bir şey. Abuela Ximena'nın ziyaretler arasında geçen günleri saydığına

banka mevduatlarını değil, ziyaretleri arasında geçen günleri saydığına hiç şüphem yok ve onun için çok, çok mutluyum.

En azından ikinci oyuncu konuşmayı bitirip koç on beş dakika soru alacağını duyurana kadar. Aniden, odadaki herkes elini kaldırır ve ses seviyesi yükselir — sorularının Jackson-Ware Vakfı ile hiçbir ilgisi olmayacağının kesin bir işareti.

Tahmin edildiği gibi, koçun ilk çağırdığı muhabir, "Sly, Sloane Walker'ın davranışları yüzünden 50 bin dolar ceza aldığın şu anda, ona karşı hislerini açıklayabilir misin?" diye sorar.

Sly cevap veremedi, koçu tekrar araya girer. "Şu anda vakıfla ilgili sorular alıyoruz." Arkada duran başka bir muhabire başını sallar. "Devam et, Jolene."

"Dün Willow'un dışında Sloane ile paylaştığınız öpücük kesinlikle önemli bir şeydi. Bu, randevunun iyi geçtiği anlamına mı geliyor? Öyleyse, en sevdiğiniz kısmı bize anlatabilir misiniz?"

Sly'in koçu da onu keserken gözle görülür şekilde sinirleniyor ve midem düğümleniyor. Şu anda bu kadar sinirliyse, Sly ve ben gerçekten bir ilişki yaşarsak ne olacağını hayal bile edemiyorum. Sly maçlara gelmemi isterse, milyonlarca soru daha olacak, ev sahibi stadyumun güvenliğinde değişiklikler olacak, tamamen farklı bir grup müdahaleci muhabir olacak, Sloane Walker hayranları maç biletlerini kapışacak... Her şey tam bir felaket olacak.

Koç, üçüncü bir muhabiri ismiyle çağırır. Yaşlı bir adamdır ve etrafındakilerin ona duyduğu saygıdan, yıllardır spor muhabiri olduğu bellidir.

Koçun da açıkça yaptığı gibi, odadaki kişilerden vakıf veya yarınki maç hakkında soru soracak en muhtemel kişinin o olduğunu düşünerek biraz rahatlarım. En olası kişi, tabii ağzını açıp "Sly, yarın büyük bir maçın var. Sen ve Grizzlies, Jackson-Ware Vakfı hakkında bilgi yaymak için bugün çok çalışıyorsunuz, ama aslında iki takım arasında büyük bir rekabet var" diyene kadar.

"Evet, öyle. Ve evet, geçen yıldan beri o iki sayılık mağlubiyeti kafama takmış durumdayım. Bu sefer kesinlikle bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorum." Muhabire en çekici gülümsemesini gösterir, ilk gece sahne arkasına geldiğinde gördüğüm gülümsemeyi, ve odadaki diğerleri takdirle kıkırdarlar.

Ama muhabir ona sadece düz bir bakış atar. "Sorum bu değildi."

"Öyleyse, sözünüzü kestiğim için gerçekten üzgünüm." Sly'ın sıcak aksanı, söylediği her kelimeyle daha da kalınlaşıyor. Zaten bunun kurbanı oldum —gülünç derecede çekici gülümsemesiyle birleşince—insanları sahte bir güvenlik hissine sokmak için kullandığı birçok numaradan biri olduğunu bilecek kadar çok kez. Ama medya ile yeterince deneyimim var, bu adamın kendini kandırmaya izin vermeyeceğini biliyorum. "Devam et, sor sor."

"Teşekkürler," diye yanıtladı muhabir kuru bir sesle. "Dediğim gibi, yarın önemli bir maçın var. Black Widow'un kariyerine o kadar az değer verdiği için, sezonun en önemli maçlarından birini riske atmaya hazır olduğunu bilmek sana ne hissettiriyor... bunu nasıl nazıkçe ifade edebilirim... bir seks randevusu için?"

Oh, lanet olsun. Bana yapılan hakaretin Sly'ı etkilediğini görünce tüm vücudum korkudan gerilir.

Gülümsemesi kaybolur ve gözleri sakın bir gece denizi gibi olmaktan çıkıp kasırga gibi çılgın bir hale gelir.

"Martin," koçu söze başlar, "dediğimi biliyorsun..."

Sly eliyle onu keser. "Sakıncası yoksa, koç, bu soruya ben cevap vermek istiyorum."

İzin beklemeden, derin kahverengi gözlerini talihsiz Martin'e odakladı. "Bu çok garip ifade edilmiş soruyla Bayan Walker'a hakaret etmek istemediğini varsayacağım, bu yüzden sana cevap verme nezaketini göstereceğim."

Bir an durur ve Martin'e ve odadaki diğer tüm gazetecilere attığı bakış, eğer hakaret etmek niyetindeyseler, çok çabuk fikirlerini değiştirmeleri gerektiğini söylüyor.

O bakışta, genellikle sadece sahne korkusuyla ilişkilendirdiğim bir dehşet duygusu beni sarar. Nefesimi tutar, onun bir sonraki sözlerini beklerim ve ne olursa olsun iyi bir şey olmayacağını bilirim.

Tahmin ettiğim gibi, ağzından çıkan ilk kelimeler ortalığı ateşe verdi ve Sly'ın itibarını da beraberinde.

Bölüm 44

Sly

¡Santo Dios! Göğsümdeki acının daha da artmasını önlemek için uzun ve yavaş bir nefes alıyorum ve Tanrı ve medyanın önünde geri alamayacağım bir şey söylememek için kendimi zorluyorum.

Bunun yerine, kısmen herkesin kayıt cihazlarının açık olduğundan emin olması için, kısmen de beni duymalarını, gerçekten duymalarını istediğim için, çok bilinçli bir şekilde sessizliği uzatıyorum.

Birkaç saniye sonra, sonunda "*Bayan Walker*, tanıştığımız andan itibaren her zaman nazik ve dürüst olmuştur" diyorum. "*Bayan Walker*" kelimesini özellikle vurgulu söylüyorum, böylece bu Kara Dul saçmalığının sona ermesi gerektiğini anlamalarını sağlamak için.

"Dün gece randevumuzu geç saatlere kadar uzatmak istediğimde, dün gece bir ekip toplantısı olduğunu hiç bilmiyordu. Aslında, hepinizin bu konuda çıkardığı yaygarayı düşünürsek, daha sonra bu konuda ondan bir azar işiteceğimden eminim. Ama açıkça söylemek gerekirse, yarınki maçla, hatta futbolla hiçbir ilgisi olmayan bir toplantıyı kaçırmak tamamen benim kararımdı. Sabah altıdaki sokağa çıkma yasağı kaldırılmadan birkaç saat önce otel odamdan ayrılmak da öyle."

Odaya bakıyorum, mümkün olduğunca çok kişinin gözlerine bakmaya çalışıyorum. Birkaç hafta önce benimle fotoğraf çektirmek, Sloane'a karşı bir saldırıya neden oldu ve bunu daha da kötüleştiren bir rol oynamış olmam beni çok üzüyor. "Sloane benden kuralları çiğnememi istemedi. Ben onunla birlikte olmak istediğim dışında, onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. O, tanıdığım en harika kadın, en büyük kalbe sahip ve her fırsatta onunla birlikte olmak isteyeceğim. Eminim siz de onu biraz tanısaydınız, aynı şeyi isterdiniz. Ama size ve tüm Austin Twisters hayranlarına, bundan sonra Sloane'ı ne zaman göreceğime daha dikkatli karar vereceğimi garanti edebilirim. O da başka türlüünü istemezdi."

Bu konuyu başlatan adama dönerek, "Umarım bu sorunuzu cevaplamıştır, Martin," dedim. Sandalyeyi masadan çekip ayağa kalktım. "Şimdi, bu basın toplantısındaki rolüm - ve bu terimi hafifçe kullanıyorum - sona erdi."

daha fazla konuşmak isteyen varsa, sizi bu öğleden sonra yapılacak bağış etkinliğine davet ediyorum. Giriş için otuz dolarlık bir bağış gerekiyor, ama eminim hepiniz böyle değerli bir amaç için bağış yapmaktan mutluluk duyacaksınız."

Sonra kapıdan çıkıyorum, omuzlarımda çok fazla bakış ve çok fazla varsayımın ağırlığıyla.

Koridorda podyumda sırasını bekleyen Marquis, yüzüme bir bakış attıktan sonra uzun ve alçak bir ıslık çaldı. "Bir şey bana bunun koçun umduğu kadar iyi gitmediğini söylüyor."

"Basını siktir et," diye mırıldanıyorum. Sloane'ın her gün bu tür bir incelemeye maruz kaldığını bilmek beni çok üzüyor. Benim seçimlerimin onu tekrar bu duruma sürüklediğini bilmek mi? Bu beni tamamen mahvediyor.

"Cazip gelebilir, ama kıcıma diş izleri bırakmalarından korkarım," der, kravatını düzeltir.

"Akıllı adam." Onun içeri girmesini beklemeden telefonumu çıkarırım. Başka biri yapmadan Sloane'a ulaşmam lazım.

Ama onu aradığımda telefonu açmıyor.

Muhtemelen sadece meşgul olduğunu kendime söylemeye çalışsam da, midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Belki hala uyuyordur. Ya da toplantıdadır. Ama bu, tedirginliğimi gidermiyor.

Saate baktığımda, onun otele gidip bağış etkinliğine zamanında yetişemeyeceğimi anlıyorum. Vaughn ve ben açılış konuşmasını yapacağız ve geç kalmak her şeyi daha da kötüleştirecektir.

Bu da bana tekrar denemekten başka seçenek bırakmıyor. Bu sefer, beni doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

Ona toplantıdan bahsetmeliydim. Farklı bir şekilde davranmalıydım, böylece o da hazırlıksız yakalanmazdı. Ama bunun bu kadar önemli bir mesele olacağını düşünmemiştim, özellikle de benim düzenlemesine yardım ettiğim bir hayır etkinliği söz konusu olduğunda. Seçimlerimin ona zarar vereceğini kesinlikle düşünmemiştim.

Meğer bu bir öğrenme süreci değilmiş. Bu lanet olası bir saldırıymış ve o da bu saldırının altında kalmış.

Mesaj bırakmıyorum. Bunun yerine, beş dakika boyunca çiçekçinin bir saat içinde teslim edebileceği en büyük buketi sipariş ediyorum, yanında bir özür kartı ve mümkün olan en kısa sürede onu görmeye geleceğime dair bir söz.

Sonra bir mesaj gönderiyorum. Aynı özür, sadece daha kişisel. Ve onun mesajımı okuduğunu görüyorum.

Kendime aşırı tepki vermemem gerektiğini söylüyorum. Onun zamana ihtiyacı olduğunu. Nasıl tepki vereceğini düşündüğünü.

Ama gerçek ne? Beklemediğim bir şekilde canımı yakıyor.

Tekrar mesaj atmaya başlıyorum, ama sonunda *bana* bir şey yazdığını fark edince duruyorum.

Sloane: *Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm.*

Toplantıdaydım. Ama bütün sabah size mesaj atmak istedim.

Sloane: *Dün şaşırtıcı derecede eğlenceliydi, ama bence ikimiz de bunu daha fazla sürdürmezsek daha iyi oluruz.*

Sloane: *Kariyerin ve itibarın, Black Widow ile çıkmanın getireceği baskıya ihtiyaç duymuyor ve ikimiz de benim itibarımın daha fazla dayanamayacağını biliyoruz.*

Bence en iyisi buradan sonra yollarımızı ayırmak.

Sloane: *Yine de eğlenceli zamanlar için teşekkürler.*

Beni bir mesajla terk etti. Lanet bir mesajla. Konuşma yok, *bunu çözmeye çalışalım* yok, hiçbir şey yok. Sadece *güldürdüğün için teşekkürler*.

Kurmaya başladığımız her şey etrafımda öküyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarım klavyenin üzerinde titremeye başlıyor. Daha iyi düşünemedim gönder tuşuna basıyorum.

Yine de güldürdüğün için teşekkürler.

Ben: *Saçmalık*

Sloane: *Bu, kariyerin için kötü sonuçlanacak. Bu, istediğim son şey.*

Ben: *Bunun kararını vermek bana kalmış değil mi?*

O üç küçük noktanın birkaç saniye boyunca gelip gitmesini izledim, sonra tamamen kayboldular ve beni okunmuş durumda bıraktılar.

Onun korktuğunu, tıpkı benim gibi ikimizi de korumak istediğini anlıyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımız konusunda fikir ayrılığı yaşıyoruz. O her şeyi havaya uçurmak isterken, ben ise başladığımız şeyi daha da geliştirmek istiyorum. Birbirimizi uzak tutmak için bir duvar değil, böyle zamanlarda bizi korumak için bir kale.

Belki o bunu istemiyor. Belki isteyemiyor. Ama en azından konuşana kadar pes etmeye niyetim yok.

Ancak şu anda bunun için uygun bir zaman olmadığı açık, bu yüzden başka bir şey göndermiyorum

. Bunun yerine, bağış etkinliğinde formaliteleri yerine getiriyorum. Konuşmamı yapıyorum, çocuklarla bayraklı futbol oynuyorum, gerektiğinde gülümsüyorum, beklendiğinde gülüyorum. Ama tüm bunların altında, içim boşalmış hissediyorum.

Açık hava pavyonunda neredeyse tam bir tur attım, uykusuz bir gece ve çok kızgın bir kalple uğraşan bir adamın yapması gerekenden daha fazla el sıktım ve daha fazla futbol topu imzaladım - iyi bir amaç için olsa bile - başımı kaldırdığımda Sloane'ın güvenlik şefinin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Bir an için halüsinasyon gördüğümü sandım. Sonra, onun gerçekten Marco olduğuna karar verdiğimde, bu onun burada olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Cümlemin ortasında sözümü kesip parkta onu aradım. Ama Marco yaklaştıkça, onun Sloane'ı korumak için burada olmadığını anladım. O, onun yerine buradaydı.

"Affedersiniz," diyorum, az önce para koparmaya çalıştığım B sınıfı film yıldızına, sonra Marco'nun önüne geçmek için harekete geçiyorum. Sloane burada değilse, onun neyin peşinde olduğunu ve bana ne mesajı olduğunu bilmek istiyorum.

Ama Marco bana doğru gelmiyor. Bağış masasına doğru gidiyor. Şaşkınlıkla, bir zarf çıkarıp onu Jackson-Wade Vakfı'nın şu anki başkanı Dolores'e uzattığını izliyorum.

İkisi birkaç dakika konuşuyor ve bu sırada Dolores'in bakışları sürekli bana kayıyor. Burada neler olduğunu anlamaya başladığım anda, Dolores masanın yanındaki zili çalıyor. Birisi ona çek verdiğinde çaldığı zili.

Sonra mikrofonunu alır ve tüm parka şöyle duyurur: "Bayanlar ve baylar, pop süperstarı Sloane Walker'ın cömertliği sayesinde, bağış toplama hedeflerimizi karşıladık ve aştık. Şu anda, Black Widow'un kendisi tarafından Jackson-Wade Vakfı'na yazılmış üç milyon dolarlık bir çek elimde."

Kalabalık alkışlarla coşar ve Dolores, alkışların dinmesini bekler. "Teşekkürler, Sloane Walker! Ve vakfımızı bu harika kadının dikkatine sunduğun için *teşekkürler*, Mateo Sylvester."

Olanları anlamam bir saniye sürer. Sonunda kavradığımda, zorla gülümser ve kalabalığa el sallarım. Sonra, geldiği büyük siyah SUV'den birkaç adım uzaklaşmış olan Marco'ya doğru yola çıkarım.

Dün gece Sloane'ı aldığı aynı büyük siyah SUV.

Dolores DJ'e kutlama şarkısı çaldırırken, ben Marco'ya ve umarım Sloane'e doğru koşmaya başladım. Ama kalabalığın içinden geçip

, o çoktan kaldırımından uzaklaşmıştı.

Sloane'ın SUV'da olup olmadığını bilmiyorum, ama her halükarda beni görmek istemiyordu.

Ve bu? Kabul etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor.

Etkinliğin geri kalanı çok uzun sürüyor. Yine de bitirip otele dönüyorum. Duş alıyorum. Üstümü değıştiriyorum. Sonrasını çok iyi bildiğim oyun stratejisi toplantısında tek kelime bile dinlemeden oturuyorum. O kaçtı. Belki de durum daha da kötüleşmeden beni terk etmenin asil bir davranış olduğunu düşündü. Ama sorun şu ki, bana sormadı bile. Kendi kararımı vermem için bana fırsat vermedi. Toplantıdan sonra, arkadaşlardan biri yakındaki bir restoranda akşam yemeğı yemek istiyor, ama ben başka planlarım olduğunu söyleyerek reddettim. Bu da Sloane hakkında bir dizi alaycı yorumlara yol açtı, çoğunu görmezden geldim.

Bazıları ise görmezden gelemediğim ve bu da beni daha da incitti.

Odama gidebileceğim zaman geldiğinde, tam olarak oraya gitmeyeceğimi biliyorum. gidemeyeceğimi biliyorum. Bunun yerine, aşağı inip onun bulunduğu yere gitmek için bir araba çağırıyorum.

O, her şeyin bittiğini düşünebilir. Ama Sloane'ın mücadele etmeden gitmesine izin vermeyeceğim.

Bölüm 45

Sloane

"Selam, Sloane." Marco, son iki saattir saçımı ve makyajımı yaptırdığım odaya kafasını sokar. "Bir saniyen var mı?"

Bu gece makyajım özellikle zorlu bir görev gibi görünüyor. Ama yine de, neredeyse hiç uyumadım ve bugün ağlayarak ve Sly'a mesaj atmamak için elimden geleni yaparak geçirdim, çünkü aramızdaki sessizlik kalbimi dikenli tel gibi sarıyor.

Onun çiçekleri geldiğinde, hiç gerek yokken bir özür de eklemişti, neredeyse pes edecektim. Sadece o basın toplantısında gazetecilerin bana nasıl saldırdığını ve Sly'ın aramıza girerek beni koruduğunu düşünmek, pes etmemi engelledi. Jarrod'un benim itibarımı mahvettiği gibi, ben de onun itibarını mahvetmeyeceğim.

Hayatta olmaz.

"Tabii ki," diye cevap verdim ve eleştirel bir bakışla aynaya döndüm. "Bunun en iyisi olduğuna eminim, Mandy."

Etkilenmiş görünmüyor. "Emin misin? Gözlerinin çevresine biraz daha parıltı sürebilirim. Ya da biraz daha kapatıcı? Belki farklı bir ruj rengi seni daha..."

"Daha az ölü gibi mi?" diye onun yerine tamamladım. "Gözlerimin altına zaten yarım tüp kapatıcı sürdün. Beni daha az ölü gibi gösterebileceğin en iyi halim bu."

"Tamam." Hala şüpheli görünüyor. "Fikrini değiştirirsen..."

"Değişmeyeceğim. Ama teşekkürler." Makyaj koltuğundan kalkıp kapıda Marco ile buluşmadan önce ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi takınıyorum.

"Gösteri öncesinde seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyor, koridordan soyunma odama doğru yürürken. "Ama bilmen gereken bir şey var."

Kalbim iki kat hızla atmaya başlar. "Çeki bıraktığında Sly sana bir şey söyledi mi? Olay çıkardı mı?"

"Onu görmedim bile," diye cevapladı Marco başını sallayarak.

"Oh." Kendime hayal kırıklığına uğramadığımı söylüyorum. Sly'ın Marco ile konuşmaya bile vakti olmayacak kadar meşgul olması umurumda değil. Güvenlik şefimi bu yüzden bağış etkinliğine göndermedim. O sadece Sly için çok önemli olan bir amaca çek teslim etmek için oradaydı.

en azından bunu yapabileceğimi düşündüm.

En azından benim hikayem bu ve ben buna sadık kalacağım. Marco ile otoparkta yüzleşip beni görmek istememesine hiç de üzülmedim.

"Ne oldu peki?" diye soruyorum, kalabalık koridorlarda yolumuzu bulmaya çalışırken.

Ciddi bir ifadeyle bana "Postayla endişelendiğim bir şey geldi" diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Başka bir bebek mi?" "Başka bir şey."

Yüzündeki ifadeyi görünce omurgamdan buz parçaları kayıyor ve bir an için kemiklerim beni taşımayacak kadar kırılğan hissediyorum. Ama Marco'yu bir nedenden dolayı işe aldığımı kendime hatırlatıyorum. O bu işin en iyisi ve bebek fetişi olan bir ucubeye bana yaklaşmasına izin vermeyecek. Diğer takipçiler de izin vermedi, bu da vermeyecek.

Yine de sormak zorundayım. "Nedir?"

"Senin parçalanmış bir fotoğrafın." Sesi ve yüzü dikkatlice ifadesiz, ama gözlerinde, ne tür bir parçalanmadan bahsettiğini merak etmeme neden olan bir şey var.

Hareketsiz kalıyorum, cildim aniden gerginleşiyor, sanki şimdiden darbeleri hissediyormuşum gibi. "Göz atabilir miyim?" diye sessizce soruyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor. "O iğrenç şeyi görmesi gereken tek kişiler FBI'dır."

Şimdi hem merak ediyorum hem de tiksiniyorum. Fotoğrafa ne yaptılar? Ve bizim tepkimiz ne olacak?

Marco'ya bunu sorduğumda, "FBI'nın bir şey bulup bulmayacağını bekle ve gör. Parmak izlerini test edecekler ve fotoğrafın tanımını veri tabanında arayacaklar, benzer bir şey çıkıp çıkmadığını görecekler" diyor.

Ama yüzüne bakıyorum ve onu yeterince iyi tanıyorum, ne düşündüğünü biliyorum. "Bir şey bulacaklarına inanmıyor musun?"

Başımı salladı. "O fotoğrafı ve beraberindeki notu gönderen kişi ciddi bir sorunlu... Eğer bir süredir bu tür şeyler yapıyorlarsa, çoktan yakalanmış olurlardı."

Kanım donuyor. "Durum o kadar mı kötü?"

Yüzü asık. "İyi değil."

"Tamam." Açılış grubu ilk şarkısını çalmaya başladığında derin bir nefes alıyorum. Kalabalık tezahürat yapıyor ve şarkıya eşlik ediyor, ama bu ses, şu anki konuşmamızla o kadar uyumsuz ki, kafamda bunu birleştirmek için bir saniyeye ihtiyacım oluyor

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Daha önce konuştuğumuz şeyler." Parmaklarıyla saymaya başlar. "Yalnız başına hiçbir yere gitme. Ne olduğunu anlayana kadar konser sonrası kalabalığın arasına girme. Artık sabahın erken saatlerinde sadece birimizin eşlik ettiği otel spor salonuna gitme. Her yere gittiğinde en az üç kişinin eşlik etmesini istiyorum."

"Üç koruma mı? Zaten ikiye çıkardık. Üç tane fazla olmaz mı?"

"İkinci bebeği aldığımızda sana bu konuda kötü bir hisse kapıldığımı söylemiştim." Gözlerinin içine bakıyor. "Şey, o his daha da kötüleşti."

Tabii ki kötüleşti. Nefesimi veriyorum. "Tamam, ne yapman gerekiyorsa yap." "Öyle yapmayı planlıyorum," diye cevaplıyor. "Senin "Ne? Ama biz sahne arkasındayız," diye itiraz ettim inanamadan.

"Öyleyiz," diye onayladı.

"Anlamıyorum. Hayranlar buraya giremez..."

"Teorik olarak giremezler. Ama bir yerlerde bir mekanda çalışan birini tanıyan birini bilemezsin. Ayrıca, bu mektubu yazan kişinin sahne arkasına erişimi olmalı."

"Sahne arkasına erişim mi?" diye soruyorum, midem düğümleniyor. "Buraya nasıl girebilirler ki? Burası kısıtlı bir alan."

"Ben de tam olarak bunu merak ediyorum. Ayrıca eyalet değiştirdikleri gerçeği..."

"Lütfen bizimle turneye çıktıklarını düşündüğünü söyleme."

Kendimi güvende hissedebileceğim bir noktaya gelmek için çok uzun ve çok sıkı çalıştım, halka açık yerlerde olmasa da en azından benimle olan insanlarla. Benim yanımda olmak, benim dünyamı oluşturmak için özenle seçilmiş insanlar. Kendi seçtiğim ailem. Ve şimdi Marco bana, o küçük güvenliğimin bile elimden alınabileceğini mi söylüyor?

Bu sabah Sly'a o mesajı gönderdikten sonra, kalbimden daha fazla parçalanmış küçük parçalar kopmasının mümkün olmadığını düşünmüştüm. Ama burada durup Marco'nun yüzüne bakarken, yemin ederim ki başka bir parçanın daha parçalandığını hissedebiliyorum.

Varlığım sona ermeden önce daha ne kadar kaybedebilirim? Onların para ödeyerek izledikleri ışıltı ve dumandan başka bir şey olmaktan çıkmadan önce?

"Tamam," diye fısıldıyorum, çünkü bu konuda başka seçeneğim yok. "Hey," diyor Marco ve onu işe aldığımdan ve ona dokunulmaktan hoşlanmadığımı söylediğimden beri ilk kez

dokunulmaktan hoşlanmadığımı söylediğimden beri ilk kez, omzuma destekleyici bir el koyuyor. Bu hareket, nasıl görüldüğüm hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Her şey

Her şey yoluna girecek. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," diyorum ona, göğsümdeki yakıcı acı hafifleyip sürekli bir ağrıya dönüşse de. "Sadece bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı." Ya da on yıla, ama bunu ona söyleyemem. "Sizden biri olmadan soyunma odamdan çıkmayacağım."

"İyi. Bilgin olsun, Jace ve ben erişim listesini daralttık. Sadece Bianca, Olivia, Pauline ve Sly buraya girebilir. PR ekibin Bryan ile çalışmak için insanları içeri sokup çıkardığı için, onlarla başka bir şey ayarlamamız gerekecek. Bu noktada çok dikkatli olmalıyız, tamam mı?"

Ona Sly'ın artık listede olması konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylemeye başlıyorum, ama bu sözleri söylemek istemiyorum. Belki söylemezsem, gerçek olmazlar. Sly'ı istediğim için göndermedim. Doğru olan bu olduğu için gönderdim. Ve erişimi kapatmazsam, en azından bir süreliğine onu tekrar göreceğimi varsayabilirim.

Ama Marco hala bir cevap bekliyor, bu yüzden başımı sallayıp "Tamam" diye fısıldıyorum.

Yine beceriksizce omzuma vurur, sonra geri çekilir. "Sahneye çıkmaya hazır olduğunda burada olacağım."

İkinci kez başımı sallıyorum, sonra soyunma odamın kapısının koluna uzanıyorum. Açılış grubunun başka bir şarkıya başladığını duyabiliyorum. Bu da sahneye çıkmam için geri sayımın başladığı anlamına geliyor.

Bugünkü çifte darbe sonrasında kendimi toparlamak için o dakikaların her birine ihtiyacım olacağını hissettiğimden, odaya girmeden önce sahte bir gülümseme takınmaya bile çalışmıyorum.

Ama kapıyı arkamdan kapattığım anda, büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Çünkü giyinme odamda zaten biri var.

Bölüm 46

Sloane

Birkaç dakika içinde ikinci kez midem düğümleniyor, ama bu sefer korkudan olduğu kadar beklentiden de.

Kendimi, yıpranmış botlara, kot pantolonla kaplı bacaklara, vücudu saran beyaz tişörtlere bakmaya zorluyorum. Ama orada duruyorum, çünkü daha yukarı bakarsam, benimkilerle buluşmayı bekleyen gözlerin sıcak, erimiş çikolata gibi olacağını biliyorum.

Sly.

Sly benim giyinme odamda... ve benim yıkılmış olduğum kadar yıkılmış görünüyor.

Bütün gün kalbimin etrafına tuğla gibi yığıldığım tüm savunmalar? Gitti. Tek bir bakışla parçalandı.

O, omurgamda en iyi türden titremeler uyandıran o karanlık, boğuk sesiyle "Bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi?" demeden önce bile.

Onun sözleri mi, yoksa gözlerindeki bakış mı, emin değilim, ama beynim kısa devre yapıyor. Tamamen işlevini yitiriyor. Neredeyse on yıldır sadece zekasıyla ayakta kalan bir kadın için, bu bir ihanet gibi geliyor.

Ve bu, o bana doğru yürümeye başlamadan önce. Yavaşça. Kasıtlı olarak. Sanki yerçekimi gibi, beni adım adım felakete doğru çekiyor.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," diye fısıldıyorum.

"On sekiz saat önce, uykuya dalana kadar seni kucaklamamı istemiştin." Bu sözler, tatmak için can attığım dudaklarından sıcak şurup gibi akıyor. "Gerçekten ilk engelde çekip gideceğimi mi sandın?"

"Senin peşindeydiler. Seni incitmek için beni kullanıyorlardı. Gördüm..." O korkunç basın toplantısı aklıma gelince sesim kısılıyor.

"Bu yüzden kendini denklemden çıkarmayı düşündün?" Benim bıraktığım yerden devam ediyor. Şimdi daha yakın. O kadar yakın ki, ondan dalgalar halinde yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, sıcak ve güvenli kokusu ise beni bir battaniye gibi sarıyor. "Bırak gelsinler. Tanımadığım bir grup gazetecinin benim için senden daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Bilmiyorum," diye kabul ediyor, gözleri benimkilere bakıyor. "Senin çektiğin acıları çekmediğimi biliyorum..."

"Mesele de bu!" diye ısrar ediyorum, kalbim boğazımın civarında bir yerde yerini alıyor. "Acı çekmeni istemiyorum. Benim gibi olmanı istemiyorum."

"Güçlü? Zeki? Etkili?" diye karşılık verdi, ama hala bana dokunmuyordu. "Yakışıklı? Melodik? Nazik..."

"Bu adil değil." Ona uzanmamak için parmaklarımı yumruk yapıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama sana zaten söyledim, seni bu konuda yalnız bırakmayacağım, Sloane. Tabii sen istemedikçe." Dudakları, mükemmel, yumuşak dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde öne eğildi. "Gitmemi ister misin, corazón?"

Başım dönüyor. Nefesim boğazımda takılıyor. Kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyor. Tek istediğim ona dokunmak. Ve o da bana dokunsun, bu beni korkutsa da.

"Burada olmamalısın." Aslında ondan kalmasını istemek isterken, zorla bu sözleri söylüyorum.

"Bu, beni burada istemediğin anlamına gelmez." Sanki içimde yanan arzuyu duyabiliyormuş gibi, elini yüzüme kaldırır, sıcak, nasırlı avucuyla yanağımı okşarken parmakları yavaşça dikkatlice dağınık saçlarımı okşar. "Beni istemediğini söyle, Sloane. Gözlerime bak ve gitmemi istediğini söyle, bir daha seni rahatsız etmeyeceğim."

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor, önümde duran tutkulu adamın uzun, ince vücudunun ısısından başka, tutunacak, odaklanacak bir şey arıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor ve kendimi bu ıstıraptan kurtarmak için tek yapmam gereken biraz öne eğilip vücudumu onun vücuduna bastırmak.

Ama yapmıyorum. Yapamıyorum. Çünkü benim yapacağım herhangi bir hareket ikimizi de tahrik edecek ve bugün ondan uzaklaşmak için harcadığım tüm zamanı mahvedecek. Bizden uzaklaşmak için. Yaptığımız karışıklıktan uzaklaşmak için.

Kendim için değil, Sly için.

"Ben..." Yalanımı söylerken sesim titrer ve göz kapaklarım kapanır.

"Uh-uh," diyor bana nazikçe, titrek sözlerim aramızda havada asılı kalırken. "Bunu söylerken gözlerime bakmalısın."

"Ben istemiyorum..." Bu sefer bir kelime daha söylemeyi başardım. Ama

ellerim göğsünde, onu uzaklaştırmaya çalışıyor, parmaklarım ise onu yaklaştırmak için yumuşak pamuklu gömleğini büküyor.

Bunu söylerken ona bakamıyorum, yüzüne yalan söyleyemiyorum.

Elleri saçlarımın uçlarına dolanıyor ve gözlerimi açana kadar emirden çok ikna edici bir şekilde çekiyor. Ve sonra orada, tam orada, derin kahverengi gözleri benimkilere bakarken, ağzının köşesi içimde hissedebileceğim bir yarı gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Üçüncü seferde şanslı olursun," diye fısıldıyor.

"Seni incitmek istemiyorum!" diye boğuk bir sesle söylüyorum. Elimden gelenin en iyisi bu.

"O zaman yapma," diye cevaplar ve o kadar kolay, aramızda bir sıcaklık patlaması olur, beni içten dışa ateşli bir parlaklıkla sular altında bırakır.

Bir daha asla ihtiyaç duymayacağıma kendime söz vermişken, beni ihtiyaç duymaya zorluyor.

Beni zayıf düşürüyor, oysa ben zayıflığa karşı çok uzun süre ve çok sert bir mücadele vermiştim.

Sly de bunun farkında. Bunu, genişlemiş göz bebeklerinde görebiliyorum, ciğerlerinden içeri ve dışarı çıkan nefeslerinde duyabiliyorum. Bana değen göğsünün hızlıca inip kalkışında hissedebiliyorum.

Aramızda gerilim artıyor, bir uçurumun kenarında donmuş, ne olacağını beklerken damarlarımda şiddetli bir ihtiyaç acısı dolaşıyor.

Ellerim göğsüne yapışıyor. Kalçalarım onun kalçalarına karşı huzursuzca hareket ediyor. Ve ağzım, hain, trajik ağzım fısıldıyor: "Lütfen, Sly. Lütfen ..."

Yalvarışımı bitiremiyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü şu anda ne isteyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ve ne için yalvaracağım konusunda daha da az fikrim var.

Ama şunu biliyorum ki, Sly'ın ağzı benimkine çarptığında, hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Bu doğruluk beni her şeyden daha çok korkutuyor, tüm varlığım bana geri çekilmemi, uzaklaşmamı, burada olmamamı, ona yaklaşmak için çaresizce ona doğru eğilirsem bile, diyor.

İçimde savaşılan istek ve ihtiyaçların karışıklığından, kaçmak mı yoksa en güzel hediyenin üzerindeki kurdele gibi ona sarılmak mı konusunda kararsızlığımdan nefret ediyorum. Ama bu zor. Dahası, korkutucu. Çünkü onun kalmasına izin verirsem, benim çaresizce istediğim gibi benimle sevişmesine izin verirsem, o zaman soyunma odamda sadece sevişmekten daha fazlasını yapıyorum demektir.

İki ayağımla atlıyorum.

Ama sonra gözlerime bakıp fısıldıyor, "Sen benimsin, Sloane. Söz veriyorum. Sen benimsin."

Deneyimlerim bana ona inanmamamı söylüyor, ama tanrım, inanıyorum. Ve bu kadar kolayca, direnme düşüncesi yok oluyor.

Bir öpücük, kendime söz veriyorum, kendimi kaptırırken. Bir öpücük ve onu göndereceğim.

Ancak, Sly ile ilgili her şeyde olduğu gibi, işler planlandığı gibi gitmez. Ama onun ağzı benimkini dans etmek için değil, kazanılacak ve kaybedilecek bir savaş olduğunu fark etmeden önce savunmamı yok eden bir sahiplenmeyle tahrip ederken, nasıl gidebilir ki?

"Sly," diye nefes nefese söylüyorum, ellerim son bir çaba ile omuzlarına kayıyor, kendimi mi yoksa durumu mu kontrol altında tutmaya çalışıyorum, bilmiyorum.

Ama gerçek şu ki, Sly serbest elini belime dolayıp beni kendine çekmeden, başımı geriye doğru eğip şah damarımı ortaya çıkararak, kontrol illüzyonunu tamamen yok etmeden çok önce, kontrolümü çoktan kaybetmiştim. Sonra saldırıya geçti, boynumun, boğazımın, köprücük kemiğimin hassas derisini açık ağızlı öpücüklerle ve dişleriyle dikkatlice kazıyarak tahrip etti, bu da beni onun adını inlememe neden oldu.

"Sly!" Bu sefer onu çağırırdığımda, bu onun asla durmaması için bir yalvarış. Ve o durmuyor.

Bunun yerine, beni en yakın duvara yaslanana kadar geriye doğru iter.

"Bunu istediğini söyle." Ellerini belime koyarak benim yalvarışıma kendi yalvarışıyla karşılık veriyor. "Bunun sorun olmadığını söyle."

"Bunu istiyorum," diye nefes nefese söylerim, bacağımı beline dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum, tüm vücudum patlamak üzere. "Sorun yok."

"Beni istediğini söyle," diye fısıldıyor, elbisemi kalçalarımın kadar yukarı çekiyor.

"Seni istiyorum," diye bağırırım, sözler üzerimize yağmur gibi yağıyor, yangını durdurmak için çok geç, alevlerden kurtulup kurtulamayacağımızı bilmek için çok erken. "Sana ihtiyacım var."

"Ben de sana ihtiyacım var," diye dişlerini sıkarak, büyük eliyle iki bileğimi de kavrar. Diğer eliyle aşağı uzanıp, file çoraplarımın üstünü ve külotumu vücudumdan yırtıp çıkarır. "Sana ihtiyacım var, Sloane."

Saniyeler sonra, dizlerinin üzerine çökmüş, ağzını tam kalbimin üzerine koymuş.

"Sly!" Bir saniye önce onun adını çağırıyordum, bir saniye sonra ise beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde kozmosa fırlatıyordu ki, adımları bile zar zor hatırlayabiliyordum

adımı bile hatırlayamıyorum, bunun neden kötü bir fikir olduğunu düşünmüş olduğumu ise hiç hatırlamıyorum.

Ama Sly burada durmuyor. Hatta daha da ileri gidiyor.

Bunun yerine, içim içime sığmayacakmış gibi hissedene kadar işleri yavaşlatıyor. Ellerimi onun tutuşundan kurtarıp, kafasına, omuzlarına yapışıyorum, onu geri çekip gerçekten ihtiyacım olan yere getirmek için onu yukarı çekmeye çalışıyorum.

Ama o sadece gülüyor, iç uyluklarımı ısırırken ellerini kaydırıp kışımı avuçluyor. "İşte böyle, corazón. Bana nasıl incitmek istemediğini bir daha söyle."

"Siktir git," diye nefes nefese söylerim ve onu kendime daha da yaklaştıırım.

Ve sonra ağzı yine üzerimde ve tek düşünebildiğim, bunun için doğduğum. Onun için doğduğum.

Ve belki de öyleydi, çünkü hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu kadar doğru.

Bu kadar mükemmel.

Bu tehlikeli bir düşünce, başka bir zamanda beni on iki adım geri attıracak bir düşünce. Ama şimdi bu imkansız, sadece sırtım duvara dayalı olduğu için değil, Sly bir an bile pes etmediği için.

Zevk, zirvelerden ve vadilerden uzun, kesintisiz bir dalgaya dönüşüyor, dizlerimi zayıflatıyor ve tüm vücudumu titretiyor.

Nefes alamayacak hale gelene kadar devam ediyor, ayakta durmak bir yana, sonra da biraz daha devam ediyor. Binlerce yıl süren yumuşak, titreşimli zevk gibi gelen dakikalar sonra, Sly sonunda topuklarının üzerine oturuyor ve bana bakıyor. "Senin için her şeyi yaparım, Sloane. Eğer istediğin buysa, uzaklaşırım."

Tek yapman gereken, artık bunu istemediğini söylemek. Ama bir daha bu saçmalığı yapmayacağız, tamam mı?" diyor parmakları içime girerken. "Beni kurtarmak için gitmiyorsun. Beni artık istemiyorsan gidersin."

Elini hareket ettirir ve tüm vücudum titrer, damarlarımda elektrik şokları geçer.

"Seni korumaya çalışıyordum," diye bağıryorum, içimde bir kez daha ihtiyaç giderek artmaya devam ederken. *Lanet olsun, bu adam benim sonum olacak.*

"Kalbimi kırarak mı?"

Sözleri içimi burkuyor, ama şu anda onlara hak ettikleri ilgiyi gösterecek kadar kendimde değilim. Vücudumdaki her hücre kendiliğinden yanacakmış gibi hissederken bunu nasıl yapabilirim?

"Senden olabildiğince uzaklaşarak," diye kırık bir sesle cevap veriyorum. "Senin itibarın..."

"Utanç verici itibarımın canı cehenneme. Medyanın canı cehenneme. Ve bana önceliklerimin ne olduğunu söylemeye cüret eden herkesin canı cehenneme. Şu anda benim önceliğim sensin, Sloane."

Daha derine giriyor ve beni tekrar uçurumun kenarına iten zevkle mücadele etmeye çalışırken ışık galaksileri görüyorum. Ama Sly önemli şeyler söylüyor ve ben hiçbirini kaçırmak istemiyorum. "Ve sen aksini söyleyene kadar, bu işte birlikteyiz, sen ve ben. Anladın mı?"

"Ben..." Sesim kesiliyor.

"Söyle," diye fısıldadı, ağzı yine bana çok yakındı. "Benim olduğunu ve bu işte birlikte olduğumuzu söyle. Ama sadece sen de buna inanıyorsan."

"Ben seninim," diye mırıldanıyorum, ellerim omuzlarına, saçlarına, ulaşabildiğim her yerine tutunuyor. "Ben seninim ve bu işte birlikteyiz."

"Ben de seninim," der, beni şimdiye kadarki en yüksek uçurumdan aşağıya fırlatmadan hemen önce. Bu seferki zevk o kadar yoğun, o kadar büyük ve o kadar ezici ki, ecstasy'ye boğulurken bile gözyaşlarına boğuluyorum.

Sly hemen beni kollarına alır, kulağıma tatlı sözler fısıldayarak beni kendine çeker. İkimiz de aşırı seks düşkünü, aşırı ısınmış vücudumun yavaşça sakinleşmesini beklerken, kalan tüm gücümle ona tutunurum.

Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, "Seni istemediğimden değil. Senin de benim yaşadıklarımı yaşamamı istemediğimden" diye fısıldıyorum.

Gözyaşlarımın son izlerini silip, hemen ardından fısıldayarak şöyle diyor: "Corazón, yaşadıkların bir trajedi ve bu artık sona erecek. Biraz zaman alabilir, ama sana yöneltilen kadın düşmanlığı ve pisliklik artık bitti."

"Ben de öyle diyorum, Sly. Benim için kurşun yemen senin işin değil." Bana "*bakalım*" diyen bir bakış atıyor ve ben onunla tartışacak kadar yorgunum. "İki saatlik konsere çıkmadan önce benden tüm enerjimi emmeden bu konuya geri döneceğiz."

"İstedğin kadar konuşabiliriz, ama cevabım değişmeyecek." Yine de beni nazikçe kanepeye bırakıp köşedeki buzdolabına gidip bir enerji içeceği çıkarıyor. "Al. Bunu içsen iyi olur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Penisinin ne kadar büyük olduğunu çok iyi bilen bir adam gibi gülümser. "Bir dahaki sefere bana böyle bir mesaj göndermemelisin."

"Bir dahaki sefere, binadan yasaklanmanı sağlayacağım," diye karşılık veriyorum.

"Deneyebilirsin," diye cevaplar.

"Deneyebilirsin," diye cevaplar. "Ama o zaman seni ağlayana kadar boşaltacak kim olacak?"

"Kimse." Ona *öldürücü* bir bakış atarım. "Mesele de bu."

"Zayıf nokta." Kanepenin yanında yanıma çömelir ve alnıma yumuşak öpücükler kondurur.

"Bu gece söylediğin ilk şey, benim de katıldığım bir şey." Ona yaslanıyorum, çünkü yapamıyorum. Çünkü o Sly ve o sihirli. *Benim* sihrim.

"Sanırım ikinci şey demek istedin," derken, yırtık balık ağı çoraplarımın kalıntılarını bacaklarımdan aşağı kaydırır. "Ayrıca, bunlardan bir çift daha alman gerekecek."

"Abartmamayı iyi biliyorsun, değil mi?" Bir şekilde hala giydiğim elbisenin cebinde olan telefonuma uzanıp Lucinda'ya gardırop arızası hakkında mesaj atıyorum. "Konsere kalacak mısınız?"

"Çok isterdim, ama kalamam. Kırk beş dakika sonra eve dönmem gerekiyor." O da benim onu bırakmak istemediğim kadar gitmek istemiyor gibi geliyor.

Benim tek söylediğim ise, "Eminim ki bunu kaçırmıyorsun." O da üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Bir şey bana bunu söyleyeceğini söyledi. Aslında..."

Kapımın çalınmasıyla sözünü keser. "On dakika uyarısı, Sloane." "Bu Olivia," derim iç çekerek. "Yani gerçekten gitmem gitmem gerekiyor. Bu arada, Lucinda'ya bu gardırop kazasını açıklamak hiç de hoşuma gitmiyor."

"Oh, ben övgüyü alırım." Bu sefer, eğilip beni bir kez daha öperken, onun bakışını tanımlayabilecek tek kelime "kendinden memnun" olur. "İyi konserler."

Hâlâ dudaklarında kendimin tadını alabiliyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ama bunun duygusal bir teşekkür mü, yoksa bana yaşattığı gerçekten etkileyici orgazmlar için mi olduğunu bilmiyorum.

"Rica ederim." Dudaklarıma gülümsüyor, sonra geri çekilmeden önce alt dudağımı ısırtıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, içindeki ciddiyeti ve henüz geçmemiş olan acıyı görebiliyorum. "Lanet sokağa çıkma yasağı yüzünden kalamam. Ama yarın sabah seni arayacağım. Lütfen telefona cevap vereceğini söyle."

"*Yoksa ne olacak?*" diye sormak istiyorum. Ama eminim ki bunu kanıtlayacaktır. Ve şu anda ikimizin de buna vakti yok.

"Otele döndüğünde bana mesaj at, güvende olduğunu bileyim," diyorum ona.

O da başını sallar. "Sana da aynısını."

Sonra dudaklarıma bir öpücük daha kondurur ve Lucinda kapıya yaklaşırken ortadan kaybolur. Gözleri, ondan giyinme odasının ortasında yatan yırtık taytlarıma doğru kayarken büyür.

"Boğulduğumu ve onun hayatımı kurtarmak için bunları kullandığını inanmazsın, değil mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Vajinanızdan boğazınıza saldırmadıysa, hayır," diye cevaplar ve yeni külot ve taytları kafama fırlatır.

"Görünüşe göre Teksas'ta böyle yapıyorlar," derim ona, o da benim gülümsememe karşılık vererek kötücül bir gülümsemeyle.

"Herkes öyle diyor."

Bölüm 47

Sloane

"İyi geceler, Sloane," diyor güvenlik görevlisi Jaime, birkaç saat sonra otel odamın kapısını arkamdan kapatırken.

Kilitin klik sesini duyar duymaz, telefonumu çıkarıp Sly'ın sahnedeysken gönderdiği mesajları okudum. Arabada mesaj attığını fark etmiştim, ama yalnız kalana kadar okumak istemedim. Beni utandırmasınlar diye... diğer şeylerin yanı sıra.

Sly: *Otele döndüm*

Sly: *On yedi dakika kala her şey hazır*

Sly: *Bu gece ortalığı kasıp kavur*

Görünüşe göre endişelenecek bir şey yokmuş. Sly'ın yatma saatine yetişmesine sevindim, ancak yatma saatinden önceki faaliyetleri bacaklarımı o kadar titretmişti ki, bu gece sahneye çıkışım sırasında inişimi zorlukla yapabildim.

Uyuduğunu düşünerek, duşa girerken birkaç hızlı mesaj attım.

Ben: *Otele döndüm. Umarım uyuyorsundur*

Ben: *Konser harika geçti*

Ben: *Görünüşe göre sahne korkusunu yenmenin anahtarı, o kadar çok orgazm olmak ki,*

Sly:

Sly: *Bunu ben de söyleyebilirdim*

Ben: *Uyanıksın*

Sly: *Seni bekliyorum*

Ben: *Uyuyun. Duş almam lazım*

Ben: *Açlıktan ölüyorum*

Sly: *Akşam yemeği yolda*

Ben: :O

Ben: Bunu yapmak zorunda değilsin.

Sly: Çok geç. Kızımı beslemem lazım.

Onun sözleri üzerine omurgamdan bir titreme geçer. Bunun iyi bir titreme mi yoksa kötü bir titreme mi olduğuna karar vermeye çalışırım, ama gerçekte her ikisinden de biraz vardır.

Ne yapıyorsun, Sloane? Konser sonrası giydiğim tipik eşofman ve kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarırken kendime soruyorum. Bu berbat bir fikir. Gerçekten, kesinlikle, şüphesiz berbat bir fikir. Benzini ateşe atıp buna aromaterapi demek gibi.

Ne yazık ki bunu bilmem Sly'a cevap yazmamı engellemiyor.

Ben: Ben o muyum? Senin kızın mı?

Cevabını beklerken nefesim boğazımda takılıyor. Neyse ki, cevap uzun sürmüyor.

Sly: Sadece sen istersen

Onun sözleri içimi yakarken telefonum elimde yanıyor. Nasıl oluyor da her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyor? O da diğer zorba pislikler gibi olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Birkaç kelimeyle onu kesip, pek de neşeli olmayan yoluma devam edebilirdim.

Ama o bir pislik olsaydı, bu konuşmayı asla yapamazdık. Ve ben de bu duyguları asla yaşamazdım.

Kaçmam gerektiğini biliyorum, ona istediğinin imkansız olduğunu hemen söylemem gerektiğini biliyorum. Sözler dilimin ucunda. Ama titreyen parmaklarım kendi kafalarına göre bir cevap yazıyorlar.

Ben: Sanırım yaparım.

Gönder tuşuna basıp telefonu yere attım ve duşa girdim.

Siktir, siktir, siktir. Ne yapıyorum ben? Her an yüzüme patlayabileceğini bildiğim halde neden bu kadar aptalca ve korkunç bir risk alıyorum?

Saçımı ıslatmak için başımı geriye eğdim ve gözlerimi kapattığım anda, Sly'ın yüzü - nazik gözleri ve çarpık gülümsemesi ile - göz kapaklarımın üzerine yerleşti.

İşte bu yüzden bu riski alıyorum. Çünkü iyi, nazik, eğlenceli ve zeki, hepsi bir arada olan süper seksi birini tanıdım. Sly, istememem gereken şeyleri istememi sağlıyor. Daha da kötüsü, bir kez olsun, tam bir felakete dönüşmeden kendime ait birine sahip olabileceğimi umut etmemi sağlıyor.

felakete dönüşmeden.

Tüm kötü yanlarımı bilen ve bir şekilde, bir gün, belki de yine de beni sevebilecek birini.

Kapının yüksek sesle çalınmasıyla suyu kapatıp bornozumu kapıyorum.

Bornozu omuzlarıma geçirip, eğilip ıslak saçlarımı havluyla sardım ve "Girin!" diye bağırdım.

"Yemek geldi," diye bağıyor Jaime oturma odasından. "Masana koyayım, Sloane."

"Teşekkürler!" diye cevap veriyorum, kapımda Sly'ın olmasını isteyen içimdeki küçücük parçayı inkar ederek, ki bunun saçma olduğunu biliyorum. Şu anda beni kucaklamasını istemem, onun şehrin diğer ucundaki otelinde sokağa çıkma yasağına uymasının daha iyi olmadığı anlamına gelmez. Aramızdaki bu ilişkinin bir şansı olması için tek yol, ikimizin de yapmamız gerekeni yapmaya devam etmemizdir.

Ama göğsümdeki acı başka bir hikaye anlatıyor; onun kolları beni sardığında ve dünyanın geri kalanı kaybolduğunda biten bir hikaye.

Kurulanınca telefonumu alıp oturma odasına gidiyorum ve en sevdiğim balık tacosu dükkanından bir paket buluyorum.

Nasıl bildi?

Cevabım yok, ama içimden bir ses, Sly hakkında bu soruyu kendime sık sık soracağımı söylüyor.

Son mesajımı gönderdikten sonra kasıtlı olarak mesajlarıma bakmaktan kaçındım, ama en azından ona teşekkür etmem gerekiyor, bu yüzden cesaretimi topluyorum ve adını tıklıyorum. Karşımda şu mesaj beni bekliyor:

Sly: Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum.

Bunu vaat edemez. Kimse edemez. Dünya böyle işlemiyor, en azından benim dünyam. Ama Tanrım, ona inanmak istiyorum. Sadece bu gece için. Hayal kurmama yetecek kadar uzun bir süre için... tabii nasıl hayal kuracağımı hatırlarsam.

Ben: Rubio'nun benim kalbime giden yol olduğunu nereden bildin?
?

Ben: Bu arada, teşekkür ederim

Sly: Şanslı bir tahmin. Ayrıca benim de en sevdiklerimden biri

Sly: Sanırım bu konuda ortak noktamız var

Ortak noktalarımızı düşünmek istemiyorum. Bu tehlikeli bir

. Ama yine de, burası tamamen tehlikeli bir bölge ve ben buraya nasıl sürüklendiğimi hiç bilmiyorum.

Çünkü onu istiyorsun, içimdeki küçük bir ses diyor. Ve seksten çok daha fazlasını.

Bunun doğru olmasından nefret ediyorum. Neredeyse, midem kasılırken ve onun cevabını beklerken parmaklarımın telefonumun klavyesinde uçmasından nefret ettiğim kadar.

Ben: *Uyuyun. QB'lerin güzellik uykusuna ihtiyacı yok mu?*

Sly: *Ben zaten güzelim lol*

Ben: *Ve çok da alçakgönüllüsün*

Sly: *Konser hakkında bir şeyler anlat bana*

Ben: *Sanırım seni benden daha çok seviyorlar. Üzerinde senin formaların olan o kadar çok oyuncak ayı attılar ki, bir ara sahne oyuncakçıya dönmüştü.*

Sly: *Hayranlarının zevkli olduğunu zaten biliyorduk.*

Ben: *Bence onları sen yerleştirdin.*

Sly: *Kahretsin. Beni çözdün.*

Sly: *Sahne korkun olduğunu bilmiyordum.*

Kahretsin. Onun bunu fark etmemesini umuyordum. Ona en büyük zayıflığımı açığa vurmak çok kötü bir fikirdi. Özellikle de Sly hiçbir şeyi unutmuyor gibi görüldüğü için.

Ben: *Bunu pek duyurmam*

Ben: *İnsanların herhangi bir anda nasıl tepki vereceğini bilmediğinde gergin olmamak zor.*

Sly: *Her zaman böyle söylüyorsun, ama hayranların seni seviyor.*

Ben: *Bazıları öyle. Ama çoğu, hayatı kendilerinkinden daha berbat olan birinin yanında olmak istiyor.*
lol

Sly: *Oh, Sloane. Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?*

Tabii ki inanıyorum. Konserlerde pankartları gördüm, gazetecilerin yumruk torbası oldum, üzerime içki ve daha kötüsü atıldı, boğazımı sıkıyanlar ve takipçilerle kavgaya ettim. Bir şeyin tekrar tekrar gösterildiğinde

bunu tekrar tekrar gördüğünde inanmamak zor.

Ama Sly'in şu anda bunların hiçbirini bilmesine gerek yok. Sahne alanlarımız farklı olabilir, ama ikimiz de yarın sahneye çıkmalıyız. Kafamızda bu tür şeyler olması, işimizi doğru yapmamızı zorlaştırır.

Ben: Geç oldu. Uyuman lazım.

Sly: Ve senin kötü adam olmadığını anlaman lazım

Ben: Ama siyah bana çok yakışıyor

Sly: Beni gördüğüm gibi kendini görememen beni çok üzüyor.

Onun sözleri boğazımı kurutuyor, kalbimi piston gibi pompalıyor. Bir yanım onun beni tam olarak nasıl gördüğünü bilmek istiyor. Ama daha büyük olan yanım, daha akıllı olan yanım, bunun sadece acı ve yıkım getireceğini biliyor. Duvarlarım tehlikeli bir şekilde üst üste yığılmış durumda. Sly'in blokları çekmeye başlamasına izin verirsem, hepsinin yıkılacağından korkuyorum. Daha iyi bir seçenek, konuyu saptırmak ve onun vazgeçmesi için dua etmek.

Ben: Tamam, kötü adam değil. Belki kötü adam-kahraman

Ben: Bana bir iyilik yap ve uykunda ölmemeye çalış, tamam mı? İtibarım bu darbeyi kaldıramaz.

Sly: VAY

Sly: Bu da iyi geceler demek için bir yol.

Ben: Ölmek en azından yeterli bir iyi geceler

Sly: Bunu unutmayacağım. İyi geceler, corazón

O benim kaçamamı kabul ettiğinde içim rahatlar. Ama suçluluk da hissederim. Çünkü Sly tanıştığımız andan itibaren bana karşı açık davrandı, ama ben... öyle davranmadım. Bu dengesizlik, bu adaletsizlik beni rahatsız ediyor.

Cevap vermeden telefonumu kapatmaya başlıyorum. Sonuçta, Black Widow da böyle yapardı. Ama sonra kendimi durduruyorum. Çünkü onun gibi olmak istemiyorum. Şu anda değil, Sly'la değil. Ona her şeyi veremem, ama bir şeyler verebilirim. Ona gerçek benliğimin bu parçasını, zırh ve yapmacıklıklarından arındırılmış halini verebilirim.

Bütün vücudum bu düşünceye isyan ediyor, ama birkaç gün önce hayal bile edemeyeceğim bir şey yapmaya kendimi zorlarken bunu görmezden geliyorum.

birkaç gün önce hayal bile edemeyeceğim bir Şey yapmaya zorluyorum. Saçımı havluyla sardığım ve yüzümde hiç makyaj olmadığı bir fotoğrafımı çekiyorum.

Ve sonra ona gönderiyorum.

Ben: *Tatlı rüyalar*

Birkaç saniye geçtikten sonra telefonum tekrar titrer.

Sly: *O kadar güzelsin ki kalbim parçalanıyor*

Metnin ardından yatakta çekilmiş bir fotoğrafını ekliyor; koyu renk saçları dağınık ve gözleri uykulu.

Ben: *Sana da*

aynısı

Sonra telefonu kanepenin diğer tarafına, ulaŐamayacaėım bir yere atıyorum. Çünkü bu beni çok korkutuyor. Sly beni çok korkutuyor. Ama belki de ilk kez, bundan sonra olacakları kaçırma düşüncesi beni daha da çok korkutuyor. Belki de umut böyle bir Şeydir: kırılğan, titrete ve görmezden gelinmesi imkansız.

Bölüm 48

Sly

PAZAR, 28 EYLÜL

(6:42) **Sly:** Ölmedim

(9:12) **Sloane:** Kimse palavracıları sevmez

(9:12) **Sloane:** Bugün herkesi yen

(9:13) **Sloane:** Oh, benim için bir touchdown yap

(9:13) **Sly:** Ne yapabileceğime
bakacağım

(7:30 PM) **Sloane:** Maç nasıl gitti?

(19:35) **Sly:** Kazandık

(19:36) **Sloane:** Şu haline bak, çok kayıtsızsın

(19:36) **Sloane:** Ayrıca, kazandığınızı biliyorum. İnternete
erişimim var, biliyorsunuz

(19:36) **Sly:** Ne dememi bekliyordun?

(19:37) **Sloane:** Bilmiyorum. Belki de "Ben altın
tanrıydım" gibi bir şey mi? Sadece ilk yarıda dört
touchdown mu?

(7:37 PM) **Sly:** Bana bir touchdown yapmamı söylemiştin

(7:37 PM) **Sly:** Altın tanrı, ha?

(7:37 PM) **Sloane:** Uyuyorsa...

(7:37 PM) **Sloane:** Ayrıca, senin her zaman başarıya ulaşan
biri olduğunu biliyordum.

(7:38 PM) **Sly:** Her
zaman mı?

(7:38 PM) **Sloane:** En azından dün gece soyunma odamdan
beri

(7:38 PM) **Sly:** Elimden geleni
yapıyorum

(19:38) **Sly:** Nasılsın? Neredesin?

(7:38 PM) **Sloane:** Los Angeles'ta birkaç toplantıdan sonra Portland'a yeni indim. Sen neredesin?

(7:39 PM) **Sly:** Arizona üzerinde 20.000 fit yükseklikte. Ya da belki New Mexico'dayım. Anlamak zor.

(7:39 PM) **Sloane:** İndiğinde bana mesaj at. Oraya güvenli bir şekilde vardığını haber ver lütfen.

(19:40) **Sly:** Benim için endişeleniyor musun?

(19:40) **Sloane:** Endişelenmeme gerek yok.

(19:40) **Sly:** Hayır! Hoşuma gitti.

(19:41) **Sloane:** O zaman bana mesaj at

PAZARTESİ, 29 EYLÜL

(01:37) **Sly:** İndim

(23:41) **Sloane:** Az önce mi?

(01:42) **Sly:** Bir saat önce. Eve vardığımda mesaj attığımda evde olmak istedim

(11:42) **Sloane:** Öyle mi? Neden?

(1:42 AM) **Sly:** FaceTime yapmak istersin diye düşündüm

(11:42 PM) **Sloane:** Oh, öyle bir uçak yolculuğu muydu?

(1:43) **Sly:** Yani yüzünü görebilmek için demek istedim!

(1:43) **Sly:** Ama şimdi sen bahsettiğine göre... ne giyiyorsun?

(11:43 PM) **Sloane:** Eskimiş pijamalar ve kafamda bir sürü bigudi

(1:44) **Sly:** Ooooh, çok seksi

Onun cevabını beklerken FaceTime uygulamam çaldı ve mümkün olduğunca çabuk cevap vermek için telefonumu neredeyse düşürüyordum. *Çok akıllıca, Sly. Çok akıllıca.*

Telefonu açmayı başardım ve işte orada, tam önümde.

Onu çapraz bacaklı otururken ve yanında siyah akustik gitarla

gitarla yatakta çapraz bacaklı otururken. Küçük siyah pijama takımıyla, omuzlarına dalgalar halinde dökülen kızıl saçlarıyla çok güzel görünüyor.

"Sa maşası konusunda yalan söyledin."

O gülümsüyor. "Seni bir şekilde tetikte tutmam lazım."

"Bunun senin için sorun olacağını sanmıyorum." Gitarı işaret ederek başımı sallarım. "Ne alıyordun?"

Hemen cevap vermez, ama yanakları her seferinde beni etkileyen o yumuşak pembe renge bürünür. "Sadece üzerinde çalıştığım bir şarkı," der sonunda.

"Ne hakkında?"

Cevap verirken bana değil gitarına bakıyor. "Henüz bilmiyorum."

"Yazmak senin için nasıl bir şey?" diye soruyorum, kanepeye yaslanıp rahat bir pozisyon alırken. "Müzik mi önce gelir, sözler mi?"

Bu sefer Sloane cevap vermekte o kadar uzun süre bekliyor ki, yanlış bir şey mi söyledim diye merak etmeye başlıyorum. Özellikle de uzun bir nefes aldığımda.

"Söylemek zorunda değilsin..." diye başlıyorum.

"Duruma göre değişir," diye aynı anda cevap veriyor. "Genellikle birkaç söz ve ne hakkında olmasını istediğime dair bir fikirle başlarım, ama bu seferki kafamda bir melodi belirmesiyle başladı."

Parmakları telleri tırmalıyor. Sadece birkaç akor çalıyor, ama bu akorlar içime işliyor, kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oluyor. "Bunu çok sevdim. Yeni albümün için mi?"

Kafasını sallar ve bu sefer glmsemeşi o kadar hüzünlü ki, hemen doğrulurum. "Yeni albüm yok."

"Şu anda yok. Daha sonra, yazmak için zaman bulduğunda demek istedim

—
"Bilmiyorum, Sly. Uzun zamandır hiçbir şey yazmadım." Kendine kapanır. "Bu günlerde müzik duymuyorum."

"Oh, corazón." Kalbim parçalanıyor. Beş yaşımdan beri top atıyorum. Hayatım boyunca tek istediğim şey buydu. Bu yeteneğimi birdenbire kaybetseydim nasıl hissederdim, hayal bile edemiyorum. Yaralanmak bir şey, ama dünyada en çok sevdiğim şeyi kaybetmek? En çok ihtiyacım olduğu anda benden alınmak? Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. "ok zldm. Ne yapabilirim?"

"Denemeye devam etmekten başka yapacak bir şey yok." Parmakları yine tellerin üzerinde dans ediyor, daha önce çaldığı akorları çalıyor.

“Bu gerçekten çok güzel,” diyorum ona yumuşak bir sesle. “Senin sayende,” diye fısıldıyor.

Bu sözler, Lightning'in tüm savunma hattı gibi beni vurdu. "Ne? Sloane..."

"Şey, gitmem gerek. Yarın konuşuruz." "Bekle, lütfen..."
Ama o çoktan gitmişti.

SALI, 10/7

(7:23) **Sly:** Seni özledim

(7:23) **Sly:** Umarım iyisindir

(7:23) **Sly:** Ayrıca öğleden sonra senin için ön masada bir hediye olmalı. masasında bir hediye olmalı

(6:33) **Sloane:** Az önce uyandım

(6:33) **Sloane:** Ooooh, hediyeler çok eğlenceli

(6:34) **Sloane:** Ben de seni özledim

(16:47) **Sloane:** Kara Dul şarkı söyleyen diş fırçası mı???

(17:51) **Sly:** Oyun başladı

(17:51) **Sly:** Ben 1, Sen 0

(4:51 PM) **Sloane:** Şimdi eğlen, sonra acı çek

(17:52) **Sly:** Kazanmak için varım

(4:52 PM) **Sloane:** Sen öyle düşün

PAZARTESİ, 13/10

(16:50) **Sloane:** Ayaklarım ağrıyor

(18:48) **Sly:** Nasılsın?

(16:53) **Sloane:** Bugün bir reklam kampanyası çekimi var ve şunu açıkça söylemek istiyorum: Sen takım elbise ve saatlerini göstererek ortalıkta dolaşırken, ben burada sürekli 15 cm topuklu ayakkabılarla duruyorum, bu çok saçma.

(18:54) **Sly:** Ne ayakkabısı?

(16:54) **Sloane:** Bu bir parfüm.

(18:55) **Sly:** Çünkü herkes topuklu ayakkabıların seni

daha iyi kokmasını sağladığını bilir

(4:55 PM) **Sloane:** Canın
cehenneme

(18:56) **Sly:** Bunun senin işin olduğunu
sanıyordum

(4:59 PM) **Sloane:** Bir daha yürüyemeyebilirim

(19:01) **Sly:** Portland'ın parfüm almak için gidilecek yer olduğunu kim
bilebilirdi?
biliyormuş?

(5:02 PM) **Sloane:** Sadece programıma uydurdukları için

(5:03 PM) **Sloane:** Yarın başka bir kapak çekimi var.
Giymem için bir milyon dolar değerinde elmas çıkardılar.
Bu hayat bazen çok garip

(7:05 PM) **Sly:** Doğru.

(7:05 PM) **Sly:** Başka bir gerçek mi? Seni o elmaslarla görmek isterim.
elmasları takarken görmek isterim.

(5:06 PM) **Sloane:** Gerçekten mi?

(7:06 PM) **Sly:** Bir sürü elmas takıp
ve başka hiçbir şey giymiyorsun? Evet, lütfen

(5:06 PM) **Sloane:** Sen bunu denesene, bakalım ne
olacak?

(7:06 PM) **Sly:** Şimdi Super Bowl yüzüğümü
çıkarıyorum

(17:07) **Sloane:** Neredesin?

(19:07) **Sly:** Evde, akşam yemeği
hazırlıyorum

(5:07 PM) **Sloane:** Antrenman nasıldı?

(19:07) **Sly:** Antrenmandı. Pazartesi günleri genellikle hafif
geçer.

(17:08) **Sloane:** Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim

(17:08) **Sloane:** Bu akşam bir paket alacaksın

(17:08) **Sloane:** Gitmeliyim

(19:08) **Sly:** Sabırsızlanıyorum

(19:08) **Sly:** Şimdi nereye?

(17:09) **Sloane:** İki ay sonra Cosmo'yu ele alacağım. Bu akşam röportaj var

(19:09) **Sly:** Hiç dinlenmiyor musun?

(17:18) **Sloane:** Bianca buna inanmıyor

(17:18) **Sloane:** İyi geceler

(8:27 PM) **Sly:** İstedğin kadar gül, ama ben Austin Twisters tortilla ısıtıcısını

(6:27 PM) **Sloane:** İçine bak

(8:27 PM) **Sly:** Dios Mio! Twisters KONDOM Üretiyorlar mı?!

(6:28 PM) **Sloane:** Bu, sürekli hediye veren bir hediye

(18:28) **Sloane:** Ben 2, Sen 1

ÇARŞAMBA, 5/11

(14:17) **Sloane:** Az önce uyandım. Umarım bir touchdown yapmışsındır

(16:21) **Sly:** Bugün gol yok, sadece antrenman var

(14:23) **Sloane:** Bu ne anlama geliyor?

(4:28 PM) **Sly:** Çok fazla atma, çok fazla koşma, çok fazla ağırlık

(14:31) **Sloane:** Ne giyiyorsun?

(4:31 PM) **Sly:** Çok kokan bir tişört

(14:32) **Sloane:** Havayı bozmak için iyi bir yol

(4:33 PM) **Sly:** Sonra ara beni. Onu canlandırmak için ne yapabileceğime bakayım
canlandırmaya çalışacağım

PAZARTESİ, 17/11

(5:13) **Sly:** Uyanık mısın?

(4:13) **Sloane:** Şimdi uyandım

(5:13) **Sly:** Üzgünüm, uyumaya devam et, orada hala gecenin ortası

(4:14) **Sloane:** Erken antrenman mı var?

(5:14 AM) **Sly:** Hayır, sadece uyuyamıyorum

(4:15 AM) **Sloane:** Uykusuzluk çok kötü

(5:15) **Sly:** Seni özlemek daha da kötü

(4:15) **Sloane:** Öyle mi? Bu yüzden mi uyanıksın?

(5:16) **Sly:** Keşke seni görebilseydim

(4:16) **Sloane:** Yarı uykuluyum ve saçlarım kim bilir kaç yöne dağılmış durumda

(4:16) **Sloane:** Bunu görmek istemezsin

(5:16) **Sly:** Tam da görmek istediğim şey bu

(5:16) **Sly:** Seni özledim

(4:17 AM) **Sloane:** Tekrar aynı şehirde buluşmamıza ne kadar var?

(5:17) **Sly:** Çok uzun süre

(11:38) **Sloane:** Kullanılmış lolipop çubuğu mu?

(11:38) **Sloane:** O şeyi gerçekten emdiğimi nereden biliyorlar?

(5:41) **Sly:** [Fotoğraf bağlantısı]

(5:41) **Sly:** Faturaları da vardı

(4:43) **Sloane:** Huh. Tamam

(4:43) **Sloane:** O elbiseyi özledim

(5:45) **Sly:** Ben 9, sen 17

(16:45) **Sloane:** Yetişsen iyi olur. Ya da yetişmesen de olur

ÇARŞAMBA, 12/10

(15:16) **Sloane:** Üzgünüm. Medya toplantısı günü

(23:46) **Sly:** Üzgünüm. Antrenman ve basın toplantısı günü

PAZAR, 1/4

(20:16) **Sloane:** Evet, tabii ki! Playofflar, biz geliyoruz!

(20:16) **Sloane:** Arayıp durdum. Eve geldiğinde beni ara. Özledim seni.

(23:24) **Sly:** Aramaya çalıştım. Ben de seni özledim
CUMARTESİ, 1/10

(21:38) **Sly:** Tanrım, sana deli oluyorum

(20:39) **Sloane:** Bunu sadece seni tahrik edip
heyecanlandırdığım için söylüyorsun.

(21:39) **Sly:** Doğru olduğu için söylüyorum

(8:39 PM) **Sloane:** Evet, şey, hala ateşli ve rahatsız olduğum
için bunu tekrar söylüyorum.

(9:40 PM) **Sly:** Programına bakıyordum.

(20:40) **Sloane:** Öyle mi?

(9:40 PM) **Sly:** Önümüzdeki hafta sonu konserin yok
hafta sonu

(9:40 PM) **Sly:** Maç için Austin'e gel

(8:41 PM) **Sloane:** Beni Twisters maçına mı davet
ediyorsun?

(9:42 PM) **Sly:** Seni hayatıma davet ediyorum, ki bu
hayatımda sık sık Twisters maçları olabilir.

(9:42 PM) **Sly:** Abuela Ximena ve benim
kız kardeşlerimle bir kutuda oturabilirsin

(8:43 PM) **Sloane:** Vay canına

(8:43 PM) **Sloane:** Demek bu, aileyle tanışma olayı, ha?

(9:44 PM) **Sly:** Bu, Austin'e gel çünkü seni yakında
görmezsem patlayacağım olayı

(9:44 PM) **Sly:** Ama evet. Aynı zamanda

(9:44 PM) **Sly:** Eğer istersen. Baskı yok.

(9:44 PM) **Sly:** Eğer istersen. Baskı yok.

(20:45) **Sloane:** Artık geri çekilmek için çok geç. Ben bu işin içindeyim.

(9:45 PM) **Sly:** Ve ben de o andan beri bu işin içindeyim

(20:46) **Sloane:** İltifatlar seni her yere götür

(20:46) **Sloane:** Yağcılıkla her şeyi elde edebilirsin

(21:46) **Sly:** Bilmiyor muyum sanki. Austin'e gel

(21:46) **Sly:** Pişman olmayacağına söz veriyorum

(20:47) **Sloane:** Düşüneceğim

(21:47) **Sly:** Makul

(9:47 PM) **Sly:** Bu gece sahnede ortalığı kasıp kavur

(20:48) **Sloane:** Ben her zaman yaparım

(20:48) **Sloane:** [Fotoğraf bağlantısı]

(9:48 PM) **Sly:** O botların kaç fantezimde başrol
oynadığını sana hiç anlattım mı?

(20:49) **Sloane:** Ben de başrolün ben olduğumu sanıyordum?

(9:49 PM) **Sly:** Öylesin ve neredeyse her zaman
botları

(20:49) **Sloane:** Austin seyahatim için bir çiftini yanıma
alacağım

(9:49 PM) **Sly:** Bu, geleceğin anlamına mı
geliyor?

(20:50) **Sloane:** Bu botları göstermek için her fırsatı
değerlendireceğim.

PAZAR, 1/11

(14:26) **Sloane:** Tabii ki! O touchdown tam anlamıyla sihir
gibiydi.

(19:43) **Sly:** Elimden geleni yapıyorum.

(19:43) **Sly:** Bu gece bacağını burk

(20:43) **Sloane:** Bu çok kaba

(19:44) **Sly:** Bacağını kırmaktan daha nazik
görünüyor

(20:45) **Sloane:** Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum

(20:45) **Sloane:** [Fotoğraf bağlantısı]

(7:46 PM) **Sly:** Siktir

(7:46 PM) **Sly:** Botlar!! (7:46
PM) **Sly:** Ve sen

(20:46) **Sloane:** Şimdi botların peşine düşüyorum.

Nasıl olduğunu göreceğim

(7:47 PM) **Sly:** Sanırım bir fetiş geliştiriyorum.

(20:48) **Sloane:** Geliştiriyor musun?????

(7:48 PM) **Sly:** O şeylerin içinde bu kadar iyi görünmen benim suçum değil
o şeylerin içinde

(7:49 PM) **Sloane:** Ne diyebilirim ki? Bacaklarımı burkmamı
engelliyorlar

(7:49 PM) **Sly:** Tamam. İki bacağını da kır

(7:49 PM) **Sly:** (şaka)

(20:50) **Sloane:** Öbür tarafta görüşürüz

SALI, 13 OCAK

(3:17) **Sloane:** Çok güzeldi

(4:17) **Sly:** Güzel mi? Duyduğun ses benim egomun
sönüyor

(3:17) **Sloane:** Ne demek istediğimi biliyorsun

(3:17) **Sloane:** Bilgin olsun, ben de sana deli gibi aşık
olabilirim

(4:17 AM) **Sly:** İki bin mil uzaktayken bana bunu ciddi
ciddi söyleyecek misin?

(3:19 AM) **Sloane:** Günaydın, Sly

(4:19) **Sly:** İyi geceler, corazón

(4:19 AM) **Sly:** İyi uykular

CUMARTESİ, 17 OCAK

(3:41) **Sloane:** Yarın öğlen saatlerinde iniş yapacağım!!!

(5:41) **Sly:** İnan bana, biliyorum. Bu yüzden iki
gündür uyuyamıyorum

(3:41) **Sloane:** Umarım yakında başka bir şey seni
uyanık tutar

(5:41) **Sly:** Seni görmek için
sabırsızlanıyorum

(3:41 AM) **Sly:** Ben de. Bir ay çok uzun

(5:41 AM) **Sly:** Bir gün bile çok uzun

(3:42 AM) **Sloane:** Güzel söz

(5:42 AM) **Sly:** Elimden geleni yapıyorum

(5:42 AM) **Sly:** Ayrıca, bir satır bile değil

(3:42 AM) **Sloane:** Bugün bir şeyler yazdım. Sadece birkaç satır. Ama bir şeyler

(5:43) **Sly:** Corazón!

(5:43 AM) **Sly:** Sen harikasın

(3:45) **Sloane:** Hemen heyecanlanmayalım

(5:45) **Sly:** Ne zaman dinleyebilirim?

(3:45 AM) **Sloane:** Bir şarkım olduğunda

(3:46) **Sloane:** Yarın görüşürüz

(5:47) **Sly:** Bekliyor olacağım

(3:47 AM) **Sloane:** Heyecanla mı?

(5:48) **Sly:** İyi geceler, corazón

(3:48 AM) **Sloane:** Günaydın, Sly

Bölüm 49

Sly

"Beş dakika içinde kaç kez telefonunu kontrol edeceksin?" Tyson, karşımdaki soyunma odası bankına otururken alaycı bir şekilde soruyor.

"Gerektiği kadar," diye karşılık verdim. Ayrıca, telefonumu kontrol etmiyorum. Sloane'ın gelmesini beklerken, onunla yaptığım en sevdiğim mesajlaşmaları gözden geçiriyorum. Kız arkadaşımın hem inanılmaz derecede harika hem de inanılmaz derecede komik olması benim suçum değil.

Yarım saat önce bana iniş yaptığını ve yolda olduğunu söyleyen bir mesaj attı ve o zamandan beri adeta yerimde duramıyorum. Noel'i ailemle geçirmemi reddettiği için bir aydır birbirimizi görmedik. Bugün maça çıkıp kazanmak için her türlü niyetim var ama aklımdaki tek şey bu değil.

Aslında şu anda en büyük endişem Sloane'ın güvenliğini sağlamak. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için güvenlik müdür yardımcısı Vince ile güvenlik planını gözden geçirmek için buraya erken geldim. Dün de planı gözden geçirdik, ama Sloane'ın güvenliği söz konusu olduğunda şakaya gelmem. Marco'ya göre, her geçen gün daha da dengesizleşen takıntılı bir takipçisi varken şakaya gelmem.

O bana durumu önemsiz göstermeye çalışıyor, ama Marco ve ben neredeyse her gün soruşturmanın gidişatını konuşuyoruz. Aldığı son mektupta, FBI'ın bize hayvan kanı olduğunu garanti ettiği bir maddeyle kaplanmış, küçük parçalara bölünmüş bir fotoğrafı olduğu düşünülürse, riske girmeye niyetim yok.

Bugün kimse ona zarar veremez, benim gözetimimde ve benim evimde olmaz.

Telefonum çalıyor ve aşağı kaydırıp Sloane'dan gelen yeni mesajı görüyorum.

Sloane: *Şimdi geliyoruz*

Ben: *Sizi bekliyor
olacağım*

Bunu bekliyor olsam da, kalbim hızla çarpmaya başlar

. Hemen ayağa kalkıp, bu sabah onun için aldığım çiçek buketini alıyorum — mor calla zambakları ve beyaz-pembe şakayıklar — ve soyunma odasının kapısına doğru koşuyorum.

Bunu yaparken Vince'e mesaj atarak zamanın geldiğini bildiriyorum. Her şey saat gibi işliyor olmalı ve onun adamlarının onu karşılamaya gitmesi ilk adım.

Sloane: *Şu anda yapman gereken daha önemli bir şey yok mu?*

Ben: *Hayatımın en uzun yirmi dokuz gününden sonra kız arkadaşımı görmekten daha önemli mi? Pek sayılmaz.*

"Bekle. Bu mu?" Marquis, ilk kez kendi telefonundan başını kaldırarak sorar. "Sloane burada mı?"

"Bir dakika içinde gelecek."

"Harika." Ayağa fırlar. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet, bu olmayacak," diyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum. Bu onu durdurmuyor. Birkaç saniye sonra, son derece aşağılanmış bir ifadeyle koridorda benimle birlikte. "Hey, ikinizi bir araya getiren benim bir araya getiren benim! Emeklerimin karşılığını görmem gerekmez mi?"

"Jumbotron operatörüne rüşvet vermek gerçekten emek olarak adlandırılabilir mi, emin değilim." "En azından seninkinden daha fazla," diye mırıldanarak peşimden gelmeye devam ediyor.

Ve anlaşılan o ki, tek başına değil. Tüm O-line arkamdan geliyor, Sloane ile tanışma fırsatını kaçırmamaya kararlılar. Yüzlerine bir bakış, tartışmanın faydasız olduğunu gösteriyor, bu yüzden tartışmıyorum. Bunun yerine, oyuncuların girişindeki açık kapının hemen önüne geçip onun bana gelmesini bekliyorum.

İki dakikadan az bir süre sonra, siyah bir SUV girişe yanaşıyor ve Marco yolcu koltuğundan iniyor. Kapıyı açmak için hareket ediyor, ama o oraya varmadan Sloane kapıyı itip açıyor ve çiçeklerle birlikte kollarıma atılıyor.

Dikkatli, çekingen, herkese ve her şeye şüpheyle yaklaşan Sloane'ın böyle kollarıma atlayacağını hiç beklemiyordum. Ama öyle yaptı ve bu konuda şikayet etmem mümkün değil, çiçekleri hazırlamak için yerleştirmek için zamanım olmasa bile.

Çiçekleri yere bıraktım, çünkü her gün bir demet zambak yerine kollarımda Sloane'ı tutmayı tercih ederim, ve onu havada yakaladım. Ve sonunda, hayatımın en uzun dört haftasından sonra, sonunda, ait olduğu yere, kollarımın arasına geri döndü.

ait olduğu yere geri döndü.

Ellerini boynuma doluyor, vücudunu bana yaslıyor ve ağzını - muhteşem, dolgun, kırmızı dudaklarını - ağzıma yapııştırıyor. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ben de kollarımı ona doladım, etrafımızdan gelen ısıklık ve yuhalamalara rağmen onu kendime çekerek öpücüğü derinleştirdim.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç aydır aldığım onca alaydan sonra, arkadaşların patlamış mısır getirmediğine biraz şaşırdım. Ya da konfeti.

Koç ve bazı taraftarlar Sloane ve benim için biraz sinirlenmiş olabilirler, ama takım arkadaşlarımın hepsi bizim tarafımızda. Özellikle Marquis.

Sloane de ısıkları umursamıyor, beni uzun uzun öpüyor ve sonunda uzaklaşıyor. Onu her zaman kiraz tadı olduğu için seviyorum, ona bir kez daha hızlıca öpücük veriyorum ve isteksizce geri çekiliyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum. Aptal gibi sırtıyorum ve umurumda bile değil. Onun burada, benim stadyumumda olması, bana verebileceği en güzel hediye.

Grant ve Grizzlies de benim stadyumumda olduğu *bugün*, onun burada olması - onların playofflara çıktıklarına inanamıyorum - her şeyi biraz daha katlanılabilir hale getiriyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor ve yüzü ciddi olsa da gözleri aynı derecede gülümsüyor. "Çiçekler için teşekkürler."

"Oh, tabii." Çiçekleri alıp ona uzattım. "Biraz solmuşlar ama niyetim önemli."

"Duygular önemli olan." Bana küçük siyah bir hediye çantası uzattı.

"Bu ne?"

"Duygusal olan tek kişi sen değilsin," diye cevaplıyor ve beni tekrar öpmek istememe neden olacak şekilde sırtıyor.

"Bana mı?" Şaşkın olduğumu biliyorum, ama elimde değil. Hiçbir zaman çıktığım bir kadın bana sırf öyle olduğu için hediye vermedi. Doğum günlerinde ya da Noel'de, tabii ki. Ama sırf beni düşündüğü için mi? Bu genellikle benim işimdir.

"Nedir bu?" diye soruyorum, Sloane'ın yüzüne, çantaya ve tekrar yüzüne bakarak.

"Sloane Walker ürünleri, tabii ki," diye cevapladı.

"Gerçekten mi?" Heyecanımı gizlemeye çalışmıyorum. Birkaç tane daha tişört almak istiyordum. Marquis geçen ay konserde aldığım tişörtü çalmıştı.

Bu onu güldürdü, hem de içtenlikle güldü, ben de gülümsemeden edemedim

Çünkü Sloane çok sık gülmez. Onunla tanıştığım zamana göre şimdi çok daha fazla gülümsüyor, ama gülmesi hala nadirdir.

Bu düşünce, onu daha sık böyle güldürmek için daha çok çabalamamı sağlıyor. Tanrı biliyor ki, bundan asla bıkmayacağım.

"Hayır, Sly." Gözlerini devirdi. "Sana üzerinde benim yüzümün olduğu bir tişört getirmedim."

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor Marquis arkamdan. "Onu Yes, I Bite turundan kalma kısa bir tişörtle koşarken görmek isterdim."

"Sanırım Yes, I Bite crop topuyla koşmak isterdin demek istedin," diye arkanı dönmeden söylüyorum. Gözlerimi Sloane'den ayıramıyorum.

Sesinde omuz silkme duyuluyor. "Reklamda gerçeklik, bebeğim. Reklamda gerçeklik."

"Arkadaşın kim?" diye soruyor.

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum, çünkü bir kez tanıtımlara başladığımda, herkes onunla tanışana kadar duramayacağımı biliyorum.

"Fitzgerald senin peşine düştüğünde bunu hatırlayacağım," diye homurdanır Marquis.

Onu görmezden gelip hediye kaldırıyorum. "Açayım mı?"

"Bu kadar kalabalık olmadan açmalısın," diye cevaplar. Sonra beni geçip Marquis'e bakar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nobody."

Ve işte böyle, başladı. Marquis ve tüm O-line etrafında toplanır, ardından diğer hücum oyuncularını da gelir ve ben de sonraki birkaç dakikayı herkesi kız arkadaşım ile tanıştırmak için geçiririm.

Sürpriz bir şekilde, çok iyi anlaşıyorlar. Sloane'ın normalde gösterdiği çekingenlik, takım arkadaşlarımla coşkusuyla eriyor ve Black Widow'un ardındaki kadını biraz olsun görmelerine izin veriyor. Bu da, bizim ilk başta düşündükleri kadar tuhaf bir çift olmadığımızı anlamalarına yardımcı oluyor.

Sloane'ın Marquis'e jumbotron konusunda çok fazla sataşması da onların onu daha çok sevmelerini sağlar.

Ama çok geçmeden, yardımcı hücum koçlarından biri olan Cole, başını koridora uzatıp "Takım toplantısına üç dakika kaldı" diyor. Gözleri Sloane'e kayıyor.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim," diyor bana ve Marco'ya dönüyor. "Nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Benden uzaklaşmanı istemiyorum," diye cevap veriyorum, ama gözlerim zaten Vince'e dönmüş durumda. Tabii ki Marco her şeyi onunla iki kez gözden geçirmiştir, ama umurumda değil. Sloane'ı güvende tutmak için gerekiyorsa,

konusurum ve muhtemelen daha fazlasını yaparım.

"Vince size ayırdığım locayı gösterecek," diyorum, elimi sallayarak kapının yanındaki yerinden öne çıkmasını işaret ediyorum. "Ve maçtan sonra sizi geri getirecek."

"Tamam." Takımın geri kalanı soyunma odasına dönene kadar bekledikten sonra bana doğru eğilip fısıldadı: "Bu akşam için planlarım var, bana bir iyilik yap ve orada hiçbir şeyi kırma, tamam mı?"

Uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştım, gülüyorum. Sloane'ın benim stadyumumda, arkadaşlarım ve ailemle birlikte olması, içimi rahatlatıyor. Belki de bu, aramızdaki her şeyi daha gerçekçi kılıyor.

Sanki gözlerimi kapattığım anda ortadan kaybolmayacakmış gibi.

Tanıştığımız andan itibaren beni uzaklaştırdığını düşünürsek, bu benim için büyük bir farkındalık ve onun için daha da büyük bir taviz.

"İçimden bir ses, senin planlarınla benim planlarımın birbirine çok iyi uyacağını söylüyor." Onu kendime çekip bir kez daha öpüyorum, ama bu sefer kısa bir öpücük. "Seninle biraz daha kalmak istiyorum, ama gitmem gerek, corazón."

"Seni kim tutuyor?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Git ve herkesi alt et."

"Planım da bu." Marco ve Jaime'ye başımı sallayarak veda ediyorum. "Sizi görmek güzeldi."

Onlar da başlarını sallayarak karşılık verdiler, sonra Vince ve Sloane'ı güvenli bir şekilde koltuğuna götürmek için işe aldığı diğer korumaları takip etmek üzere harekete geçtiler.

Onların gidişini izlerken, Vince'in Sloane'a giymesi için bir Twisters şapkası çıkarmasını gülümseyerek izledim, görünüşte onun ünlü saçlarını gizlemek için. Ama bunun işe yarayacağından pek emin değilim. Sloane'u gözden kaçırmak gerçekten zor.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, toplantı başlamadan otuz saniye önce soyunma odasına geri giriyorum, Camila ve Vivian'a Sloane'nin yolda olduğunu mesaj atmak için yeterli zamanım var.

Benim olmadan kız kardeşlerimle ve menajerimle buluşmasından nefret ediyorum, ama abuela Ximena'nın Sloane'nin dikkatini yine de tek başına çekeceğinden şüphem yok. İdeal olarak, diğerleri tek kelime bile edemeyecekler.

Dolabımın önündeki bankta oturuyorum, Marquis ve Drew bana onaylayıcı bir şekilde başlarını salladıklarında gülümsüyorum. Buna ihtiyacım yok ama onların bizim sağlam bir ilişkimiz olduğunu düşünmeleri hoş.

"Sana ne aldı?" Tyson sağımdaki yerinden soruyor.

"Emin değilim." Üstteki süslü kağıdı çıkarıp çantanın içine bakıyorum.

Ama ne aldığını görür görmez kahkahayı patlatıyorum.

Çünkü Sloane Walker, Kara Dul ve olağanüstü zeki, bana var olan en küçük erkek siyah deri iç çamaşırını aldığından eminim. Önünde benim yüzümün olması ve arka bel bandında büyük harflerle TOUCHDOWN! yazması, küçük rekabetimizin en önemli parçası.

"Neden gülüyorsun?" diye sorar Marquis, kaşlarını kaldırarak.

"Olmaz." Çantayı arkama saklarım. Eğer çocuklar bunu görürse, sezonun geri kalanını dolabımda, balo salonunda, bayrak direğinde deri tangalar bulmakla geçireceğim...

Kötü hamle. Onun ilgisini çektim. Marquis sırtıyor, bana saldırmak üzere, eminim bundan, ama o yapamadan koç içeri giriyor. *Evet, moral konuşması beni kurtardı.*

Telefonumu alıp Sloane'a mesaj attım.

Ben: *Bunları nereden buldun?*

Sloane: *Meğer internette NFL ile ilgili her şeye adanmış yaramaz bir köşe varmış.*

Sloane: *Ayrıca, ben kazandım.*

Ben: *Eşleşen bir çiftin olduğunu varsayabilir miyim?*

Sloane: *Evet*

Sloane: *Oyunu kazanırsan belki görebilirsin*

Çünkü Sloane'ın minicik siyah deri G-string giydiğini düşünmek —dürüst olmak gerekirse, üzerinde benim yüzüm olmasa daha iyi—düşüncesi bile dikkatimi dağıtmaya yetiyor, onu evime götürdüğümde ne olacağına dair tüm düşünceleri kafamdan silip, Branson'ın her maçtan önce yaptığı standart konuşma/duaya odaklanıyorum.

Konuşması bittiğinde, hediyemi dolabımın köşesine koyup kaskımı ve ağızlığını alıyorum ve diğer arkadaşlarla birlikte koridora çıkıyorum.

"Merak etme," diyor Drew, sırtıma vurarak. "Senin arkanı biz kollayacağız."

Ona bir bakış atarım. "Bunun zaten belli olduğunu sanıyordum."

Gülümsüyor. "Sadece söylüyorum, kız arkadaşının önünde dayak yediğini görmek gerçekten çok yazık olur."

"Teşekkürler." Tünelden çıkıp güneş ışığına adım attığımızda gülerek cevap veriyorum.

"Ve," Marquis sahaya çıktığımızda bana, "Grant'in zavallı kıcını da halledeceğiz."

"Tabii ki halledeceğiz," diye onaylar Drew.

Teşekkür etmek için başımı sallarım ve sonra sessizleşiriz, çünkü maç zamanı gelmiştir. Zaten sinirli olan savunmaya bir bakış, arkadaşlarımın sağlayabileceği her türlü korumaya ihtiyacım olacağını gösterir.

Oyun başlasın.

Bölüm 50

Sloane

"Bu taraftan, Bayan Walker," diyor Twisters güvenlik görevlilerinden biri, bizi geniş bir merdivenle yukarı çıkarırken.

Şu anda siyah polo tişörtlü iri yarı adamlarla çevriliyim; sadece Marco, G ve Jaime değil, stadyum güvenliğinden en az yarım düzine adam da var. Onlara bunun aşırı olduğunu söylemek istiyorum, ama en son istediğim şey oyuna engel olacak bir şeyin olması.

Bu yüzden, her tarafımı en az yüz kilo ağırlığındaki adamlar çevrelerken, mümkün olduğunca bu deneyimi içime sindirmeye çalışarak sessizce onları takip ediyorum.

Stadyum gündüzleri çok farklı görünüyor, devasa sahnem futbol sahasının ortasında değil ve herkes parlak ve punk kıyafetler yerine tişörtler ve formalar giyiyor. Ama yine de hoşuma gidiyor. Sly gibi gerçekçi geliyor.

Daha önce hiç profesyonel futbol maçına gitmedim - profesyonel ya da başka türlü *hiçbir* futbol maçına gitmedim - ve etrafıma bakıyorum, köpük parmaklar ve boyalı yüzler beni büyülemiş durumda.

Liseye başladığımda, çevrimiçi dersler alıyordum, çekimler ve programın tanıtımı ve sonunda gelişen müzik kariyerim arasında kredi toplamaya çalışıyordum. Lisenin quarterback'ıyla çıkmadım ama bizim sette çekilen başka bir programda onu canlandıran adamla çıktım. Hayden Jeffries — nazik, yakışıklı, sevilen ve çok sorunlu.

Görünüşe göre, bir tipim var. Ya da en azından eskiden vardı. Şimdi sorunlu olan *benim* ve Sly altın kalpli iyi adam. Ve ilişki yaşadığım diğer iki adamın aksine, halkın gördüğü şey aslında onun gerçek hali.

İlk kez değil, Sly'ın bende ne bulduğunu merak ediyorum. Benim gibi kızlar nadiren iyi erkekleri kapar ve kaparsak da, onların hiç de iyi olmadıkları ortaya çıkar. Tecrübe bana bunu kesin olarak öğretti.

Ama Sly, Hayden veya Jarrod gibi değil, en azından önemli olan konularda. Çok uzun zaman olmadı, biliyorum, ama birbirimizi oldukça iyi tanıdık ve görünüşte hiçbir çatlak yok. Beni

fren yapmamı ya da başka yöne koşmamı gerektirecek bir şey yok. Ve ben gerçekten, gerçekten nedenlerini arıyorum.

Son on yılımı diğerk ayakkabının düşmesini izleyerek geçirdiğimi düşünürsek, onun bu kadar mükemmel olması özellikle sinir bozucu. Ama aynı zamanda değıl, çünkü sonunda belki de kaçmam gerekmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

Belki de gerçekten bir şansımız var.

O da aynı şekilde hissediyor olmalı, yoksa beni böyle kendi dünyasına davet etmezdi. Sadece onu izlemek için değıl, ailesiyle tanışmak için. Annem bizi terk ettiğinden beri, hatta dürüst olmak gerekirse ondan önce de, Pauline, Bianca, Marco ve Jace benim tek ailem sayılır. Ve Sly, şimdiye kadar her buluşmamızda benim dünyamda olmamıza rağmen, onlardan sadece biriyle tanıştı.

Bugün her şey yolunda giderse, belki de bunu değıştirmenin zamanı gelmiştir. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Pauline'in ne diyeceğini tahmin edebiliyorum.

Twisters'ın üç güvenlik görevlisinin arkasında bir köşeyi daha döndük ve Marco'ya baktım, ama o bana geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Ne?" diye soruyorum, hemen şüphelenerek. Marco görev başındayken pek çok şey olabilir, ama sıritan biri olamaz. Ve bugün onu bana gülümserken ikinci kez yakaladım.

"Seni mutlu görmek güzel."

"Mutlu değılim." Bu sözler, içimden gelen bir tepki. Hayat bana başka bir şey öğretmediyse de, mutlu olduğumda kötü şeyler olacağını kesinlikle öğretti. "Sadece ilk futbol maçımı izleyeceğim için heyecanlıyım."

"Oh, heyecanlandığın şey bu mu?" Kaşları yükseldi.

"Evet." Yanaklarımdaki ani kızarıklığı gizlemek için, Sly'ın bana verdiği çiçek buketine başımı gömdüm. "Futbol ilginç."

Bana attığı bakış, bu oyunda neyi ilginç bulduğumu tam olarak bildiğini gösteriyor.

Ama ikimiz de başka bir şey söyleyemeden, arkamızdan biri adımı bağırdı.

İçgüdüsel olarak arkamı döndüm, tam da biri beni şaşkın bir ifadeyle fotoğraflamaya başladığı anda.

Kahretsin, daha iyi biliyorum.

"Gülümse, Sloane!" Kamera tıklamaya devam ediyor. "Bugün sahada Sly'a bir şey olacağından mı endişeleniyorsun? Yoksa Jarrod'un yanına onun için bir mezar yeri mi seçtin? Belki de eşleşen bir mezar taşı?"

Bu sözler, sıradan taşlar yerine kayalar gibi çarptı ve bir an için

kendimi içine gömmekten başka bir şey istemiyorum. Marco ve diğerlerinin beni uzaklaştırmasına izin vermek istiyorum, sanki bunu yapmaya çaresizce çalışıyorlarmış gibi.

Ama zorbalar kaçtığınızda çok sevinirler. Ayrıca, kaçmak beni şu an bulunduğum yere getirmede. Sly'yı bana kazandırmadı.

Bu yüzden güvenlik görevlilerinin beni uzaklaştırmasına izin vermek yerine, direniyorum. Paparazzilere en şeytani Black Widow gülümsememi gösteriyorum. Ve "Teşekkürler, ama Sly'yı hayatta tutmayı planlıyorum. Yemeğimle oynamayı ne kadar sevdiğimi bilirsiniz" diyorum.

Üstüne üstlük, o pisliğe yapabileceğim en iyi femme fatale öpücüğünü gönderiyorum.

Ancak o zaman Marco ve diğerlerinin beni uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Marco'nun beni hedef haline getirdiğim için azarlayacağını beklerim, ama o sadece onaylayan bir bakış atar. G ve Jaime de öyle.

Bu, her şeyden çok, bana hoş olmayan bu etkileşimi umursamamam için güç veriyor ve yaklaşık on metre sonra koridordaki dördüncü kapının önünde duruyoruz.

"Bu senin kutun," diyor ön kapıdaki güvenlik görevlisi sert bir sesle. Marco'nun söylediğine göre adı Vince.

"Teşekkürler, Vince." Ona ve diğerlerine gülümserim ve - burası Sly'ın iş yeri olduğu için - elimi uzatıp tokalaşmak için beklerim.

Arkamda, Marco'nun şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissediyorum, ama kendimi zorlayarak o el sıkışmasını ve diğer tüm güvenlik görevlileriyle beş el sıkışmasını daha yapıyorum.

Daha önce Sly'ın arkadaşlarıyla olduğu gibi, beklediğim kadar kötü değil. Hoş değil ama her zamanki kadar kötü de değil. Belki de bana zarar vermeyeceklerini bildiğim içindir. Ya da belki de insanlara tekrar güvenmeyi öğreniyordumdur. Sadece Sly değil, Marco, G, Bianca ve Jace de. Yıllardır bana destek olan insanlar, ben kendime değer verenlerin sayısını anlamaya çalışırken bile.

"İki adamımı bu kapının önüne yerleştireceğim," diyor Vince, Marco ve bana. "Bayan Walker herhangi bir nedenle locadan ayrılmak isterse, destek çağırabiliriz. Aksi takdirde, devre arasında birkaç güvenlik görevlisiyle geri döneceğim ve maçın sonunda tekrar geleceğim." Bana gülümsüyor. "Keyfini çıkarın."

Teşekkür etmek için gülümsedikten sonra, diğer stadyum güvenlik görevlilerinden biri süitin kapısını açarken en iyi poker suratımı takındım. Dikkatim hemen içeride bulunan insanlara yöneldi.

Sly'ın ailesi.

Bir an için, hepsi şaşkınlıkla bana bakıyorlar, sanki benim burada olmam onları şok etmiş gibi. Ama sonra abuela Ximena ayağa kalkmaya çalışıyor. "Sloane!"

gelmişsin!"

"Evet," diyorum ona ve kendi şaşkınlığıma rağmen, sarılmayı başlatan benim. Sly gibi, ama çok farklı bir şekilde, kendini güvende hissediyor. "Nasılsın?"

"Harika, artık buradasın! Aylardır kızlara seninle tanışmaktan ne kadar keyif aldığımı anlatıyordum. Seni evimizde akşam yemeğine davet etmek için sabırsızlanıyorum."

"Gelmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Sly'ın kız kardeşlerine gülümserim, onun tariflerinden kim kimdir anlamaya çalışırım.

Ona en çok benzeyen uzun boylu olanı, en küçüğü Mariana. Hâlâ lisede okuyor, UT'ye gitmek istiyor ve okul tiyatrosu için pratik yapmak için onun tırnaklarını boyayan kişi. Burun halkası olan kısa boylu esmer Camila. Üniversitenin son sınıfında ve mezun olur olmaz Los Angeles'a taşınmak istiyor. Ve kocaman gülümsemesi olan narin olanı Lucia.

Selamlaşıyoruz ve çok daha rahatsız edici kucaklaşmalar yapıyoruz. Hepsinde erkek kardeşi ve büyükanneleri kadar nazik görünüyorlar, ancak Camila'nın belirgin bir avantajı var, ki bunu takdir ediyorum. Özellikle de selamlaşırken kucaklaşmak yerine çenesini hafifçe eğdiği için.

Ayrıca, bana karşı sergilediği tavır, Sly'ın menajerinin tavrıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Los Angeles'taki randevumuzdan sonra basında çıkan haberleri düşünürsek bu anlaşılabilir bir durum, ama büyük, kötü bir spor menajeri değil de Cinderella'ya benzeyen bir kadından gelmesi garip geliyor. Giydiği açık mavi sundress, sarı saçlarını boynunun dibinde zarif bir topuz haline getirmiş olması gibi, bu imajı daha da pekiştiriyor.

En azından bana elini uzatıp tokalaşana kadar. O anda, kolundaki belirgin kaslar, elimi o kadar sıkı sıkıyor ki, tendonların birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Normal şartlarda, bir iki keskin yorumla geri çekilirdim, ama koyu yeşil gözlerinde beni olduğum yerde kalmamı sağlayan bir meydan okuma var. Ayrıca, bu Sly'ın menajeri. Bir iki deneme hakkı olduğunu düşünüyorum.

En azından bana, ayak parmaklarımı korkudan kıvrılmaya neden olacak kadar tatlı bir gülümsemeyle, "Sly'ı sürekli başını belaya sokan sorunlu kişiyle tanışmak çok güzel" diyene kadar.

Bölüm 51

Sloane

Aklıma en az bir düzine cevap geliyor, hepsi de sağlıklı bir dozda dış gıcırdatma içeriyor. Ama yine de, bu Sly'ın neredeyse ailesi gibi gördüğü biri ve benim yapmak istediğim son şey bu ilişkiyi bozmak - onun iyiliği ve bizim iyiliğimiz için.

Dürüst olmak gerekirse, Sly'ın aldığı kötü reklamdan dolayı kızgın olduğu için onu suçlamıyorum. Ben de hala kızgınım.

Ayrıca, sosyal nezaket kurallarıyla evcilleştirilemeyen, böyle bir tavrı olan bir kadına saygı duymazsam, hayatımda ne yapıyorum ki?

Abuela Ximena aynı şekilde düşünmüyor olmalı, çünkü Vivian'a öfkeli bir bakış atıyor. "Bu tek seferlik bir şeydi, Vivian. Unut gitsin."

"Bir kez bile fazla," diye karşılık veriyor Vivian, Cinderella'dan çıkmasını hiç beklemediğim ağır New York aksanıyla. "Sly'ın belaya bulaşacak türden bir çocuk olmadığını herkesten iyi bilirsin."

Bana, tam da sorun çıkaran türden bir kadın olduğumu düşündüğünü belli eden yorgun bir bakış attıktan sonra, bir sandalyeye oturdu ve dikkatini hala boş olan sahaya verdi. "Maç başlamak üzere."

Bundan pek emin değilim, ama onunla tartışmaya da niyetim yok. "Vivian için endişelenme," diyor Mariana, köşedeki bardan bir soda alırken.

"O vinil plaklar, bebekler ve spor yıldızları koleksiyonuyor ve hepsini mantıksız bir şekilde koruyor. Özellikle spor yıldızlarını."

Sly'ın bir koleksiyon parçası olması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum, bu yüzden Vivian'dan box suite'in izin verdiği kadar uzağa geçmeye karar veriyorum. Onu üzmem, ama onun en iyi arkadaşı olmak zorunda da değilim.

"Sloane, biraz yiyecek al ve yanıma otur," diyor Mariana, yanındaki sandalyeyi okşayarak. "Sana Sly'la ilgili hikayeler anlatırız, sonra onunla dalga geçebilirsiniz."

"Şimdilik sadece su alacağım," diyorum ona, kısmen susadığım için, kısmen de kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım olduğu için.

Ama ikram masasına doğru bir adım bile atmadan, Marco bana bir bardak uzattı ve Sly'ın

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldıyorum ona, iş çevrem dışında hiç

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadım ona, iş çevrem dışında hiç kimsem yokken birdenbire başka bir gruba sahip olmaya nasıl başladığımı merak ederek. Anlaşılan Sly ve abuela Ximena'nın hayatıma girdiği anda.

Oyun başladı, Sloane.

Birkaç derin nefes alıp, tabağımı doldurup diğerlerinin yanına döndüm, Vivian'dan uzak durmaya özen gösterdim. Kötü bir kadından diğerine saygı.

Ama ona dikkatli bir bakış attığımda, küçük pembe bir hapı ağzına atıp kuru olarak yuttuğunu fark ettim.

Gözlerimi başka yere çeviriyorum, ama Vivian gözlerini kısarak şöyle diyor: "Sly bana baş ağrısı yapmasa, ağrı kesiciye ihtiyacım olmazdı."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, en azından Black Widow'un istediğini yapmazsam, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar veriyorum ve abuela Ximena ile Sly'ın en küçük kız kardeşi arasındaki koltuğa oturuyorum.

"Peki, futbolu sever misin?" Mariana, nihayet onlara katıldığımda sorar. Genç ve sanatsal bir kızdır, ama siyah gözleri Sly'inkine o kadar benziyor ki, biraz rahatlamadan edemiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda pek bilgim yok. Bu benim ilk maçım." Sly davetini yaptığından beri geçen bir hafta boyunca, boş zamanlarımda bu sporu araştırdığımı onlara söylemiyorum.

"Endişelenme," diyor bana, gözlerini komplo kurar gibi devirerek. "O kadar da zor değil... ya da ilginç."

Tam o sırada, hoparlörden Twisters'ın sahaya çıkmak üzere olduğu duyurulur. Tam bir hayran gibi, Sly'ı ilk kez görmek için tünel girişine doğru dönerim.

"Onu kalabalığın içinden seçebilir misin?" diye sordu Vivian. Sesi normaldi, ama gözlerinde alaycı bir bakış gördüm.

"Tanıyorum," diye cevap veriyorum. Bunu kanıtlamak için, giydiğim ceketin fermuarını açarak, Lucinda'nın Sly'ın yedi numaralı forması versiyonu olan mini elbiseyi ortaya çıkarıyorum. Aşağıda bunu göstermedim çünkü fazla abartılı görünmek istemedim, ama Vivian bana meydan okuyorsa, ben de ona karşılık vereceğim.

Birkaç ay önce, biz - yani ben - Sly'ın formalarından yarım düzine sipariş ettik. Bu formları uyurken giyebilirim ya da giymeyebilirim, ya da otel odamda tek başıma onun maçını izlerken giyebilirim. Lucinda bir gün beni yakaladı ve daha iyisini yapabileceğimizi söyledi. O günden beri, formları giyilebilir sanat eserlerine dönüştürmeyi kendine görev edindi.

Bugünkü formada, Twisters'ın kasırğa logosu numaranın üzerine, formanın ortasına kesilmiş, böylece ön ve arka tarafta birkaç santim aralıklarla ince bir çıplak deri şeridi ortaya çıkıyor - bugün iç çamaşırımı gerçekten giymem gereken bir başka neden. Formadaki mavi kısımların tamamı, aynı renkteki payetlerle dikilmiş ve ilişkimize bir gönderme olarak, yaka ve kollardaki çizgiler artık mini örümcek ağlarıyla süslenmiş.

"Şey, pardon ama bunu nereden aldın?" diye bağıyor Mariana.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fazla mı abartılı?"

"Hayır, tabii ki değil," diye araya girer abuela Ximena. "Tam olarak yeterli."

"Harika," diye hayranlıkla Mariana, telefonunu çıkarır. "Nereden buldun, ben de bir tane alayım?"

"Kostüm tasarımcım ve stilistim benim için yaptı." Mariana o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki, hemen ekliyorum: "Ona senin için de bir tane yapmasını isteyebilirim, bunun gibi ya da farklı bir tane. Beş ya da altı farklı versiyon yaptı."

"Bir dakika." Mariana beni baştan aşağı süzer. "Sly'ın forması için altı farklı blingli elbise versiyonun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece ikisi elbise. Biri ceket, diğer üçü ise gerçek formalar."

"Öyleyse hepimiz bir tane istiyoruz," diyor Lucia.

"Kendi adına konuş," diyor abuela Ximena. "Ben iki tane istiyorum. Bir ceket ve bir forma."

Vivian bile buna gülüyor ve buzlar resmen kırılmış gibi hissediyorum. Özellikle de sahada Sly'ı görür ve "Oh! İşte orada!" diye bağırınca, süitteki herkes kahkahalara boğuluyor.

Kalabalık onaylayarak bağırırken, daha iyi görebilmek için öne eğiliyorum. Sly ve Marquis, saha kenarına doğru ilerlerken hayranları için biraz şaklabanlık yapıyorlar. Ve şunu söylemeliyim ki, Marquis'in olağanüstü kişiliğini izlerken, adımın o dev ekranda nasıl yer aldığını tam olarak anlamaya başlıyorum.

"Yemin ederim, o çocuk asla ciddi olamaz," diye mırıldanıyor abuela Ximena.

"Sen görmedin görmedin soruları soruları soruları soruları soruları sözleşme kontrat görüşmesi hakkında soruları var," diyor Vivian kuru bir şekilde. "İnan bana, Sly çok ciddi olabilir." "Sloane konusunda oldukça *ciddi* görünüyor," diye ekliyor Camila, gözlerini kısarak ve ağzına bir stadyum patatesi atarak. Koyu renkli gözleri, tepkimi bekliyor.

İçgüdülerim, dinlenme halindeki suratsız yüzümü takınmamı söylüyor - eğer gitmek istiyorsa,

gidelim - ama sonra bu insanları etkilemeye çalıştığımı, onlara ne kadar duyarsız olduğumu göstermeye çalışmadığımı hatırlatıyorum kendime. Ayrıca, korumam gereken ya da beni koruyacak bir ailem olmaması, onun sadece ağabeyini korumaya çalıştığını anlamadığım anlamına gelmez.

Bu yüzden onun enerjisine ayak uydurmak yerine, onun bakışlarıyla karşılaşırken yüzümde umarım sakın bir gülümseme tutuyorum. "O zaman ortak bir noktamız var."

Vivian'dan daha fazla etkilenmiş görünmüyor.

Şu ana kadar bu küçük deneyim benim için pek iyi gitmiyor. Bunun Black Widow karakterinden kaynaklandığını biliyorum, tıpkı Sly'ın ailesinin beni sevmesini istiyorsam, tüm o gürültünün altında gerçekte kim olduğumu onlara göstermem gerektiğini bildiğim gibi.

Ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay, özellikle de Camila'nın her bakışı, Vivian'ın her sert bakışı beni ona daha da sıkı sarılmaya ittiği için.

En azından Lucia yanıma oturup "Harika gidiyorsun" diye fısıldayana kadar.

"Bence bu abartılı bir ifade," diye mırıldanıyorum.

"Değil. Camila koruma modundan çoktan çıktı." Kız kardeşi, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sahadaki aksiyonu izlerken patates kızartmasını yemeye devam ederken, ona doğru başını sallar. "Abuela ve Mariana seni çoktan sevdiler. Yani, genel olarak, bence başarılı oldun."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, kısmen cesaret, kısmen merakla. Çünkü Lucia bugün başa çıkması gereken onca şeyle normal davranabiliyorsa, ben de kesinlikle aynısını yapabilirim.

"Şu ana kadar her şey yolunda görünüyor." Grizzlies'in savunması şu anda sahada olmasına rağmen, Lucia'nın cevabı hem kendinden emin hem de yumuşak bir gülümseme. Bu dengede hiç başarılı olamadığım için, onda bu özelliği hayranlıkla izliyorum.

Ona bunu nasıl başardığını sormak istiyorum, ama o anda hareket ediyor ve gömleğinin uzun kolu, elinin üstünde ve bileğinde kalın, çirkin bir yara izini ortaya çıkaracak kadar yukarı kayıyor. Sly'ın bana bu yara izinin nasıl oluştuğunu anlattığını hatırlayınca içim ürperiyor.

Gördüğümü... ya da bildiğimi ona belli etmemek için hemen gözlerimi başka yere çeviriyorum. Ama bunu yaptığım anda bakışlarımız çarpışıyor ve onun çoktan anladığını görebiliyorum.

"Çok üzgünüm..." diye başlıyorum.

"Sorun değil," diye araya girdi, sesi o kadar yumuşaktı ki kimse duymadı.

"Sly bana bildiğini söyledi. Sevindim."

İlk başta ona inanmıyorum. Kendi travmalarımı o kadar derine saklamak için yüzyıllar gibi gelen bir süre harcadım ki, çoğu zaman ben bile onları bulamıyorum, nasıl inanabilirim ki?

Lucia yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalı ki, uzanıp elini nazıkçe elime koyar. Buna hazırlıklı değilim ve dokunuşuyla irkilirim. Ama kendimi geri çekmemek için zorlarım kendimi; kısmen kimsenin bir terslik fark etmesini istemediğim için, ama çoğunlukla Lucia'nın onu reddettiğimi düşünmesini istemediğim için.

"Ciddiyim," diyor bana. "Grant'le olanlar sadece benimle ilgili değildi. Ya da sadece onunla ilgili. Ailem öğrendiğinde... Bir bakıma, bu onlara da oldu. Tabii ki öfkelenildiler, ama aynı zamanda benim için de üzüldüler. Ve olanları fark edemedikleri için kendilerini suçladılar."

Bir yudum su içmek için durakladıktan sonra devam etti. "Özellikle Sly. Bana bunu kasten göstermeyecek kadar güçlü olmaya çalışsa da, benim kadar kaybolmuş hissettiğini düşünüyorum. Suçluluk duygusunun ilişkimizi değiştirdiğini biliyorum. Ama bence onu da değiştirdi."

Onun sözlerini düşünüyorum, hayatımda her şeyde benimle birlikte olan tüm insanları düşünüyorum. Bianca. Jace. Marco. Ve şimdi de Pauline. Onlara para ödediğimi, işleri olduğu için benim tarafımda olduklarını biliyorum. Ama onlar aynı zamanda benim ailem, sahip olduğum tek aile. Hayatlarında kötü bir şey olduğunda, acı çekiyorum, endişeleniyorum ve kızıyorum. Onların da benim için aynısını yaptığını düşünmek o kadar zor mu?

Hatta Sly bile, bu hafta ev güvenlik sistemini yeniledi, bir sürü ek kamera ve VIP acil durum müdahale hizmeti ekledi, sırf ben onunla kalırken rahat hissedeyim diye. Ve Marco da beni bırakırken rahat hissetsin diye.

Hepsini hafife mi aldım? Jarrod'un hem onları hem de beni incitmesine izin mi verdim?

Bu düşünce beni çok üzüyor, ama onu kafamdan atıyorum. Yersiz suçluluk duygusu ne onlara ne de bana fayda sağlar. Özellikle de omzumun üzerinden baktığımda Vivian'ın hala bana dik dik baktığını gördüğümde.

Sessiz bir dayanışma göstergesi olarak Lucia'nın elini kendi elimle kapattım. "Bana bu kadar samimi konuştuğun için gerçekten minnettarım. Ama sormak zorundayım..." Bir saniye durakladım, düşündüklerimi hakaretkar görünmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalışarak.

"Neden bunu ilk ve çok halka açık buluşmamızda sana anlatıyorum?"

Kıkırdar, gözlerindeki kasvetli bakış yerini daha hafif, daha mutlu bir bakışa bırakır.

"Belki," diye onayladım.

"Çünkü Sly'ın sana deli olduğunu anlamak için zihin okuma yeteneğine sahip olmaya gerek yok. Eğer sen de ona karşı aynı hisleri besliyorsan, onun değer verdiği insanlara olanlar için ne kadar büyük bir sorumluluk üstlendiğini bilmen gerektiğini düşündüm."

Devam etmeden önce bir yudum daha su içti. "Açıkçası, onun aşırı koruyuculuğunu görmezden gelmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece, o bunu yapmaya çalıştığında biraz sabırlı olmanı, hatta belki onunla konuşmanı istiyorum. Çünkü bu davranışının ardında yatan şey, onun korku ve pişmanlığı."

Marco'yu takipçisi konusunda her gün kontrol ettiğini, sokağa çıkma yasağını çiğnedikten sonraki sabah basın toplantısını kontrol ederek suçun bana atılmasını engellediğini düşünüyorum.

O zaman ona bunu söyledim, çünkü en son istediğim şey onun benim için atılan bir darbeyi üstlenmesi idi. Ama belli ki onun bu içgüdüğü benim sandığımdan daha derin.

Bu bilgi için ona teşekkür etmeye başlıyorum, ama daha başlamadan, abuela Ximena, Camila ve Vivian koltuklarından fırlıyorlar.

"Git, git, git!" Camila, yüzünü cama neredeyse yapıştırmış bir şekilde bağıyor.

Tam zamanında sahaya dönüp Sly'ın futbol topunu koltuğunun altına sıkıştırmış, rakip takımın oyuncuları peşindeyken son bölgeye doğru koşmasını izliyorum.

Bir oyuncu Sly'a atılıyor, Sly ise tackle'ı önlemek için zıplıyor ve havada dönerek bir tackle'ı daha önlüyor. Yere inerken koşmaya devam ediyor ve bu sefer Grizzlies'ten bir oyuncuyu onu düşürmekten alıkoyan takım arkadaşlarından biri oluyor. Saniyeler sonra, Sly'ın saldırganının üstünde bir Twisters yığını oluşuyor ve peşinde kimse kalmıyor.

"Ayrıca, Grizzlies maçına gelmek her zaman bunu görmemi sağlıyor." Defans oyuncusunun hala bir grup Twisters oyuncusunun altında gömülü olduğu yeri işaret ediyor. "Grant'in tüm maç boyunca dayak yemesini izlemek gerçekten iyi bir terapi."

"Tabii ki öyle." Sly end zone'a girerken, su şişemi kaldırıp şerefe diyorum.

Kalabalık çılgına dönüyor, ben de öyle, ailesi ile birlikte alkışlayıp tezahürat yapıyorum

Ve bu sefer Vivian'a baktığımda, gözlerinde tanımlayamadığım bir şey var. Bu, sırtımda buz gibi bir titreme yaratıyor, çünkü bir yıldızın çevresindeyseniz ve menajeri sizi sevmiyorsa hayatın ne kadar zor olabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum.

Bu da demek oluyor ki, onu bir an önce etkileyebilmenin bir yolunu bulsam iyi olur, çünkü ben hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Ve içimden bir ses, Sly'ın da gitmeye niyeti olmadığını söylüyor.

Bölüm 52

Sly

Bir adım daha yaklaştım.

Diğer arkadaşlarla birlikte soyunma odasına giderken aklımdan geçen düşünce bu.

Super Bowl'a bir adım daha yaklaştım.

Kefaretime bir adım daha yaklaştım. Bu takıma ve tüm Austin şehrine borçlu olduğum yüzüğü saymıyorum bile.

Twisters'ın zafere doğru ilerleyişinin ortasında o pislik Grant'i küçük düşürme şansı da yakalamış olmam, bunu daha da tatlı hale getiriyor.

"Bir tane daha!" Marquis, tünelin tepesinden sarkan birçok pankarttan birine atlayıp vururken bağılıyor. "Vaat edilen topraklara bir maç kaldı!"

Diğerleri de onunla birlikte tezahürat yapıyorlar, aslında iki maç daha var —sadece Super Bowl'a gitmek istemiyoruz, onu kazanmak istiyoruz. Ama ben gülümsemekle meşgul olduğum için bir şey söyleyemiyorum.

Kazanmak her zaman çok iyi hissettirir. Ama Sloane'un da orada olduğu bir galibiyet daha da iyi hissettirir.

"İyi maçı!" Vince tünelde bize doğru yürürken seslenir.

Drew güvenlik görevlisinin sırtına vurup "Teşekkürler!" der ve diğer O-line oyuncularıyla birlikte soyunma odasına doğru yönelir.

Ben ise yavaşlıyorum. Vince'i, Sloane'ı benim ve ailem için aldığım locaya götürdüğünden beri ilk kez görüyorum. Devre arasında mesajlaştık ve Sloane'ın çok iyi olduğunu söyledi, ama ben güvenlik konusunda eğitim almış birinden işlerin nasıl gittiğini duymak istiyorum. Bu sapık yüzünden sürekli kırmızı alarmdayım.

"Harika bir touchdown koşusu yaptın," diyor Vince, onun önünde durduğumda.

Gülümsüyorum. "Bazen, alıcıların ve koşucuların, son bölgeye ulaşabilecek tek kişilerin kendileri olmadığını hatırlatmak faydalı oluyor."

"Doğru," diye onayladı.

"Öncelikle, seninle çalıştığım için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum.

Sloane'ın ekibi bugün onun güvende olduğundan emin olmak için."

"Elbette." Bu kez gülümseme sırası onda. "Senin bir tane var."

"Gerçekten öyle," diye onayladım. "Herhangi bir sorun oldu mu? Süite girmeye çalışan ya da..."

Kel kafasını eliyle okşadı. "Hayır, her şey tıkır tıkır işledi. Süit içinde sürekli bir güvenlik görevlisi vardı, ayrıca süitin dışında da bizim ve onun güvenlik görevlileri vardı. Ben de birkaç kez şahsen kontrol ettim. Süite ilk geldiğimizde koridorda onu bekleyen paparazziler dışında, kimse ona yaklaşmadı bile."

"Koridorda biri mi vardı? Her şeyi temizlediğinizi sanıyordum.

—"

"Evet, yaptık. Ama meğer o, maç için küçük süitlerden birini tutmak gibi parlak bir fikir bulmuş, yani orada bulunmaya her türlü hakkı vardı. Ancak, o olaydan sonra, süitinde kalmasını önermeyi ihmal etmedik."

"Kavga mı?" Midemde bir ağrı hissediyorum. Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırdık? Adam, Tanrı aşkına, paparazzi kılığına girmiş bir sapık olabilir. "Ne kadar kötüydü?"

"Hiç de kötü değildi, yemin ederim. Birkaç fotoğraf çekti, birkaç şey söyledi. Ama ona hiç yaklaşmadı. Başka kimse de yaklaşmadı. Maç boyunca süitte kaldı." Elini uzatıp sırtıma güçlü bir şekilde vurdu. "Anın tadını çıkar. Biz hallederiz."

"Tamam, teşekkürler. Çok sağ ol."

"Tabii ki. Bu benim işim. Ayrıca, torunlarım için biletleri ayarladığı için Sloane'a teşekkür eder misin? Onun koruması G'ye, torunlarımın büyük hayranları olduğunu söylemiştim. O da Sloane'a söylemiş olmalı, çünkü yarım saat önce, gelecek hafta Chicago'daki gösteri için biletler geldi." Hayretle başını salladı. "Bunu saklamalısın, Sly."

"Öyle yapmayı planlıyorum," diyorum ona, sırtına attığı tokatı iade ederek.

"Tekrar teşekkürler.

"İyi geceler, tamam mı?"

Çoğunlukla boş olan tünellerden soyunma odalarına doğru ilerlerken yine gülümsüyorum. Tabii ki Sloane torunlarına bilet almıştır. Huysuz gibi davranıyor olabilir, ama kimsenin bilmesini istemediği kadar büyük ve tatlı bir kalbi var.

Ama ben bunu görüyorum. *Onu* görüyorum. Ve Vince'in tavsiyesini kesinlikle uygulayacağım. Sloane izin verdiği sürece ona tutunacağım. Aslında...

Biri arkamdan o kadar sert bir şekilde itti ki, soyunma odasının kapısına doğru uçtum.

Soyunma odasının kapısına doğru uçtum. Yüzümün soğuk çeliğe çarpmasını sadece iyi yerleştirilmiş bir el engelledi.

"Ne oluyor lan?" Sloane'ın takipçisiyle ilgili düşüncelerim kafamda canlı bir şekilde dolaşırken, birdenbire kendimi Grant Darron'un karşısında buluyorum.

"Ne zaman vazgeçersin, Sly?" diye sorar, sanki bu beni korkutacakmış gibi üzerime eğilir, ama bu sadece beni kızdırır. "Yıllar önceydi..."

"Dört yıl," diye düzeltiyorum, ona karşı her zaman içimde kaynayan öfke tam bir cehenneme dönüşürken. "Ve hala izleri var, bu yüzden henüz bitmediğini düşünüyorum."

"Bana bunu yapmaya devam edemezsin!" diye bağırdı, yüzü endişe verici bir kırmızıya döndü, tabii bu pisliğe gerçekten değer versem endişelenirdim. "Bütün lanet kariyerimi mahvediyorsun."

"Sana hiçbir şey yapmadım," diye karşılık veriyorum. "Hatırladığım kadarıyla, bugün üç kez beni oyundan çıkarmaya çalışan sensin. Ve eğer korkaklık yapıp koçuna seni oyundan çıkarması için yalvarmamış olsaydın, muhtemelen daha fazla olurdu."

"Korkaklık etmedim. Senin hücum hattın beni lanet olası bir krep gibi ezmeye çalıştığı için oyundan çıkarıldım..."

"Beni defans hattına almaya çalıştığın için," diye hatırlatırım ona. İçimde yanan öfkeye rağmen sesimi ve geri kalan her şeyimi sakın tutarım. "Takım arkadaşlarım bu konuda sinirlenmeye meyillidir. Eğer bu baskıya dayanamıyorsan, belki de yanlış oyunda oynuyorsun."

"Bana bunu yapmaya devam etmen adil değil!" diye bağıır. Tabii ki sorumluluğu bana yükler. Adam hiç değişmemiş. "Sana uzaklaştırma emri çıkaracağım. Seni tutuklatacağım. Ben..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye alay ediyorum ve bu sefer onu itmek benim sıram. Onu yere düşürecek kadar sert değil, çünkü o zaman gök gürültüsü gibi sızlanmaya başlar, ama öfkemi zorlukla kontrol ettiğim bu anda, onun küçük pislik saçmalıklarını durdurmaya yetecek kadar sert.

Eskiden kız kardeşimi yanlış giden şeyler için suçladığı gibi beni suçlamasını dinlemek, tüm sinirlerimi bozuyor. Şu anda ona saldırmamı engelleyen tek şey, bunu yaparsam Sloane için işlerin daha da zorlaşacağını bilmem.

Çünkü yeni manşetleri gözümün önüne getirebiliyorum: "*Kara Dul'un Etkisi Futbolun Altın Çocuğunu Şiddete Sürükledi*" gibi başlıklar. Bu yüzden, ne kadar çok istesem de, ellerimi kasten yanımda yumruklu tutuyorum.

onun kendini beğenmiş suratına yumruk atmak istesem de.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diyorum yine, "çünkü senin gibi korkaklar sadece karşılık veremeyen insanları ezmeyi severler. Şimdi senden hiç korkmayan biriyle karşı karşıya kaldın ve adil olmadığını söyleyip sızlanmaya başladın. Büyü artık.

"Ya da yapma," omuz silkerek devam ediyorum. "Şahsen, her oynadığımızda senin sahada tekmelenmeni izlemek benim için en iyi eğlence. Yani mızımızlanan küçük bir pislik gibi davranmaya devam etmek istiyorsan, devam et. Benim için daha fazla eğlence olur."

"Bundan paçayı sıyrabileceğini gerçekten düşünüyorsun, değil mi?" diye sorar ve tehditkar bir adım atar.

"Futbol oynamak mı?" Fiziksel tehdidi kasten görmezden gelerek kaşımı kaldırdım. "Maçı kazanmak mı? Sana bunu söylemek istemezdim ama zaten kazandım."

"Siktir git, Sly!" Yumruğunu kaldırdı. "Yumruğumu boğazına soktuğumda ne kadar kazanabileceğini görelim."

"Denemek istersen, seve seve öğrenirim." Çenemi kaldırarak, sözlerimle olduğu kadar bakışlarımla da onu cesaretlendiriyorum.

Ama her zamanki gibi Grant, karşılık verebilecek birine yumruk atmayı reddeder. Bunun yerine, kramponlarıma tükürür ve "Bu iş burada bitmedi" der.

Bir yanım ona tükürdüğünü yedirmeyi istiyor — ve benim kramponumu da. Ama daha büyük bir yanım, bunun sonuçlarına değmeyeceğini biliyor. Grant acınası bir adam. Her zaman acınası bir adamdı ve her zaman acınası bir adam olacak. Başka bir şey olabilmek için kendi yolundan çıkamayacak kadar pislik bir adam. Ben ise, dört yıl önce onu dövdüğüm o ateşli yirmi üç yaşındaki genç değilim artık. Hayatımda çok fazla şey var, onun gibiler için riske atamam.

Bu yüzden, içimden gerçekten çok istediğim gibi ona ayakkabımı yedirip durmak yerine, "İyi sohbetti. Bu civarda olduğunda tekrar görüşmekten memnuniyet duyarım" diyerek yetiniyorum.

Sonra soyunma odasının kapısını açtım, ama Marquis kapı aralığından kafasını uzattı. "Hey, Sly. Ne oluyor?"

Grant'i görünce birden durur. "Bir sorun mu var?" Gözlerini kısarak ikimizi sırayla bakar, elleri yumruk haline gelir.

"Artık yok," diye cevap veriyorum, omzunu tutup onu soyunma odasına doğru çeviriyorum. Kız arkadaşım yukarıda beni bekliyor ve birlikte geçireceğimiz zamanın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum.

Bölüm 53

Sloane

Maçtan sonra Sly, Vivian'ı, ailesini, güvenlik ekibimi ve beni Austin'ın ünlü bir barbekü restoranının özel odasında akşam yemeğine çıkarır. Genelde sebze ve makarna seven biriyimdir, ama şu anda Sly'ın dünyasına uyum sağlamak için elimden geleni yapmaya hazırım. Ayrıca yemekler lezzetli ve arkadaşlar daha da lezzetli.

Öğleden sonrasını birbirimizi tanımakla geçirdikten sonra, Camila ve Vivian bile rahatlamışlardır. Dürüst olmak gerekirse, Vivian'ın iyi ruh hali, Sly'ın dördüncü çeyrekte attığı ve Twisters'ı Super Bowl'a bir adım daha yaklaştıran pasından kaynaklanıyor olabilir, benden hoşlanmaya başladığından değil. Ama ne olursa olsun, elimden geleni yapacağım.

Özellikle de Vivian'ın Sly'a benden daha fazla sataştığı ortaya çıktığına göre. Belki de alaycı konuşmak onun aşk dilidir, çünkü ikisi çok komik.

"Sadece sen değilsin demiştim," diyor abuela Ximena kaşlarını oynatarak ve margaritayı kaldırarak bana fısıldıyor.

"Öyle dedin," diye onaylıyorum ve kendi kadehimi onun kadehine tokuşturuyorum. Nadiren kendime bir tane izin verdiğim halde ikinci kadehimi içiyor olmam, ne kadar eğlendiğimi ve burada ne kadar güvende hissettiğimi gösteriyor.

Brisket, makarna ve peynir ve ev yapımı patates salatası ile sanki kendi ağırlığımız kadar yedikten ve Sly'ın gençlik yıllarındaki çılgınlıklarını anlatan birkaç hikaye dinledikten sonra, ayrılıp kendi yollarımıza gittik. Abuela Ximena ve Sly'ın kız kardeşleri birlikte eve giderken, Vivian otele Uber ile dönmekte ısrar eder. Böylece Sly, Marco, G ve ben onun evine geri döneriz — Sly ve ben onun kamyonetinde, korumalarım ise SUV'leriyle arkamızdan gelir.

Ama güzel, Akdeniz tarzı bir villanın garaj yoluna girdiğimizde, spor ve eğlence muhabirleriyle dolu olduğunu fark edince midem düğümlenir.

"Çok üzgünüm," diyorum ona, midem bulanıyor. Bu karmaşadan ne zaman bıkacak? Ve bunu gittiğim her yere götürdüğüm gerçeğinden?

"Neden?" Sly, gazetecilere

"Evimi görmeni istiyorum. Birkaç muhabirin seni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Birkaç taneden fazla..." diye başlıyorum, ama Sly eldiven kutusuna uzanıp küçük bir paket cevizli pralin çıkarınca sözümü kesiyorum.

"Sakıncası var mı..." Pencerenin yönünü işaret eder.

Bize birkaç fotoğraf çekmelerine izin istemek için izin istediğini anlıyorum ve fotoğrafımın çekilmesini çok istediğimden değil, onun ne yapacağını görmek istediğimden başımı sallıyorum.

Birkaç saniye sonra, kamyonetin camını indirir. "Hey, Rita," arabaya en yakın olan gazetecilerden birine seslenir. "Geçen hafta sonu New Orleans'tayken bunları kızın için aldım. Ona benim adıma mutlu yıllar de."

Kim daha şaşırmış, Rita dahil gazeteciler mi, yoksa o açık pencereden çantayı uzatırken ben mi, emin değilim.

Bu, bizim birlikte olduğumuzu görebilecekleri tek gerçek görüntüydü — Sly'in camları çok koyu renkti — ve bir kadın eğilip ondan şekerleri alırken bile kameralar çılgına döndü. "Hatırladığına inanamıyorum," dedi gülümseyerek. "Teşekkürler, Sly. Çok sevinir."

O da kadına gülümser ve iki parmağıyla selam vererek minnettarlığını kabul eder, sonra camı kapatır ve yoluna devam ederken ben ona şaşkın gözlerle bakakalırım.

"Ne?" diye soruyor, sonunda gazeteciler ve paparazziler peşimizde olmadan garaj yoluna girdiğimizde.

"Evini gözetleyen gazetecilerin çocuklarına şeker mi alıyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Sly bana o sırtışını atıyor, ayak parmaklarımı kıvırtan ve içimdeki her şeyi çiçek açtıran o çarpık sırtışını. "İstersen sana şeker de alırım."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Şu anda pralin çok lezzetli gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Abuela Ximena sana haşereleri beslemeyi öğretmedi mi, yoksa gelmeye devam ederler mi?"

"Bana bal ile daha çok sinek yakalayabileceğini de öğretmişti." Kamyoneti dört arabalık garaja, şık siyah bir spor arabanın ve parlak kırmızı bir Mach-E'nin yanına park etti ve hemen düğmeye basarak garajı tekrar kapattı.

"Pralinler bal mı?" diye soruyorum ve o gelip bana kapıyı açmadan arabadan indiğim için kendime sitemkar bir bakış kazanıyorum.

"Birlikte çekilen fotoğraflarımız bal," diyor ve arkamdan arabanın kapısını kapatıyor. "Şekerler sadece üstüne eklenen biraz şekerdi. İçeri girince dışarıya bak. Herkes paralarını aldıktan sonra muhtemelen şimdi ayrılıyorlardır."

Bir eliyle gecelik çantamı ve gitar kılıfımı alır, sonra boş eliyle belime sarılır ve muhtemelen evine açılan kapıya doğru beni yönlendirir.

"Sence ikimizin arabada birlikte olması onların para çekimi mi?" diye soruyorum, ses tonumla ona ne kadar naif olduğunu düşündüğümü belli ediyorum. "Ben de bizi pantolonlarımız aşağıda yakalamak olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama bu olmayacak ve onlar da bunu biliyorlar. Artık satacak bir şeyleri olduğuna göre, evlerine döneceklerdir."

Mutfağın yanındaki küçük koridora girdiğimiz ve garaj kapısı arkamızda kapandığı anda, Sly alarmı kurar ve beni kollarına alır. "Yine de, istediğin zaman pantolonunu indirmene yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, masum bir ifadeyle. "*Çok* nazıksın."

"Ne diyebilirim ki?" Kötücül bir şekilde omuz silkiyor. "Ben iyi biriyim." "Bu aralar buna böyle mi diyorlar?" diye soruyorum, burnumu çekerek.

"Ben öyle diyorum."

Ona yine ukala bir cevap vermek üzereydim, ama ben bunu yapamadan, o telefonunu çıkarıp Marco'yu aradı ve ona geceyi güvenli bir şekilde geçirdiğimizi ve eve gidebileceğini söyledi.

İkisi yarının güvenlik planını yaparken, zihnimde yeni bir akor çınladı ve sözleri de geldi. *Hayatta kaldığım sessizliği yaran bir majör akor.*

Heyecan içimi kaplar, çantamdan günlüğümü çıkarır ve kelimeler kaybolmadan önce yazmaya başlarım. Sly beni izler, hatta defterime bakmaya çalışır, ama ben o bir şey görmeden defteri kapatırım.

Tekrar yazabilmek, tekrar müzik dinleyebilmek o kadar yeni bir şey ki, bunu kimseyle paylaşmaya hazır değilim, Sly ile bile. Kendime koyduğum tüm kuralları çiğnemem için beni kışkırtsa bile. Ve şarkı belki, sadece belki, bizim hakkımızda olsa bile.

Defterimi çantama geri koyuyorum, sonra tam zamanında dönüp Sly'ın telefonu kapattığını görüyorum.

Bana uzanır ve ben de isteyerek kollarına atlarım, o da ağzını ağzıma yaklaştırır.

Ağzını ağzıma yaklaştırıyor. Ve "evet, lütfen, daha fazla" dışında aklımdaki tüm düşünceler bir anda uçup gidiyor.

Bugüne kadarki diğer öpücüklerimizin çoğundan farklı olarak, bu öpücük aceleci, çılgınca ya da elde edebileceğimiz her şeye çaresizce sarılmak gibi değil. Haftalardır ayrı olsak da, Sly bu sefer yavaş gitmeye karar vermiş gibi.

Ve, aman Tanrım, öpüşürken, ısırırken ve yalarken ne kadar *yavaş*, nazik ve amansızca ağzımın etrafında dolaşıyor.

Dudaklarım sanki emir almış gibi onun için açılıyor, ama bu adamla yeni bir şey değil. Onun her parçası benim her parçamı çağırıyor ve dilinin benimkine ilk dokunduğu anda yalvarmaya başlamak için elimden gelen tek şey bu.

Ama bu Sly ile ilk deneyimim değil ve ilk pes eden ben olmayacağım. Bu sefer olmaz. Geçen sefer bana dokunduğunda, beni giyinme odamda deli gibi becerdi ve ben ona karşılık vermeyi *düşünemedim* çekip gitti.

Bu yüzden, beni alması için yalvarmak yerine, vücudumu ona bastırırken parmaklarımı onun abanoz rengi saçlarının serin ipeklerine doluyorum.

"Sloane." Uzun, yavaş bir nefesle adımla fısıldıyor, sanki bir lanet ve bir dua gibi - çaresizlik ve kurtuluş, hepsi tek bir boktan, sıkık hecede birleşiyor.

Ben onun başını geriye doğru çekip, damarını dudaklarıma, dilime ve dişlerime maruz bırakırken, o benim adımla tekrar söyledi. Ama bu sefer umut gibi geliyordu.

Ve beni etkileyen de bu umut.

Bu umut, dişlerimi köprücük kemiğinin üzerindeki yumuşak derisine batırmamı ve vücudunun bana karşı titremesine ve muhteşem, görkemli gözlerinin açılmasına yetecek kadar sertçe ısırılmamı sağlar.

İşte orada. İşte oradayız. Onun bakışlarının karanlık, fırtınalı gök gürültüsünde kendi yansımasını görebiliyorum ve hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru görünmemiş ya da hissedilmemişti.

"Beni mahvedeceksin," diye homurdanıyor.

"O zaman sıkı tutun," diye en iyi Black Widow sesimle mırıldanıyorum.

"Çünkü daha yeni başladım."

Elbisemi başımdan çıkarmak için yeterince geri çekildim. Sonra ellerim yine saçlarına gitti ve ağzını deri ve dantelle kaplı göğsüme doğru çektim.

"Bunu giydiğini söylememiştin," diye ekledi, meme ucumu ağzına almadan hemen önce.

"Dikkatinin dağılmasını istemedim..." Dilini

bir, iki, sonra tekrar tekrar üzerimde dolaştığında, vücudum onun vücuduna doğru kıvrılıp titremeye başladı ve artık tanıdık gelen zevk başını gösterdi. Ağzı ile vücudum arasındaki dantel farklı bir his veriyordu - daha sıkı, daha dar, daha sert. Ama şikayet etmek zordu.

"Seninle tanıştığım günden beri dikkatim dağınık," diyor, aramıza uzanıp çıplak elleriyle sütyenimi yırtarak. "Ama bu sefer yavaş davranacaktım.

Margaritaların etkisi geçmesini beklemek istedim..."

O yüzünü narin tenime gömdüğünde, tüm vücudum kıvrılırken hafifçe inlerim.

"Etkisi çoktan geçti," diye nefes nefese söylüyorum. "Hepsi benim yüzümden." "Tanrıya şükür."

Meme ucumu ağzına alır ve uzun, sert bir emişle beni içine çekerken, sakalları cildimi okşar.

Bu his karşısında dizlerim titrer ve çökmek üzere olur, bu yüzden omuzlarını tutup sıkıca tutunurum, o da bir göğsümden diğerine doğru yalayıp öpmeye devam eder.

"Çok dikkatli olacaktım," diye mırıldanır.

"Dikkatli olmana gerek yok," diyorum, kalbim göğsümde çarparken. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Beni aldın," diye tıslar, dişleri göğsümün hassas alt kısmını sıyrırken parmakları kalçalarımı sıkıca kavrar. "Beni istediğin sürece."

Sonsuza kadar. Seni sonsuza kadar istiyorum.

Sözcükler dudaklarımda titriyor, söylenmek için yalvarıyor. İçimde her şeyi parçalayan bir şekilde yankılanmak yerine, dışarı çıkmak için yalvarıyor. Ama bunu yapamıyorum, henüz yapamıyorum. Ve sonra ağzı yine ağzımın üzerinde, dudakları, dişleri ve dili dokundukları her yeri tahrip ediyor ve an geçiyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor, ellerini aşağı kaydırırken.

"Evet," diye cevap veriyorum, kollarımı onun başına dolayarak onu kendime çekiyorum, o ise parmaklarını külotumun lastiğine geçirip her şeyi aşağı çekiyor, her şeyi çıkarıyor.

Ve bir anda, üstünlüğümü unutuyorum. Sly ve ben ve aramızda parıldayan ihtiyaç dışında her şeyi unutuyorum.

Ama bu sefer bana uzandığında, onu itiyorum.

"Sana zarar verdim mi?" Geri çekilir, gözleri şehvetle doludur ama odaklanmaya kararlıdır. "Ben..."

"Sen bana asla zarar vermezsin," diyorum ona, melodi - Sly'ın melodisi - zihnimde yankılanırken. Ve sonra sıra benim pantolonunu açmaya geliyor. Sly'ın inanılmaz derecede güzel vücudunun her santimini aşağı, aşağı, aşağı kayarken pantolonunu aşağı çekme sırası bana geliyor.

Bölüm 54

Sly

Sloane önümde diz çöktüğünde, tüm vücudum kırmızı alarm durumuna geçer. "Siktir, corazón, buna gerek yok..."

Onu durdurmaya çalışıyorum, ama sözlerim boğazımda düğümleniyor, bana bakışları beni kurutuyor. Güçlü. Cesur. Sanki bir seçim yapıyor ve seçtiği kişi benim.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayarken ve öne doğru eğildiğinde, tüm sinirlerim canlanıyor. Aciliyetle değil, hayranlıkla.

Arkamdaki dolaplara tutunarak, o hareket etmeye başladığında nefes almakta zorlanıyorum. Şu anda onunla ilgili her şey yavaş, kasıtlı, yıkıcı. Dokunuşu, sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı... Hepsi çok fazla ve yetersiz. Sanki ezberleniyormuşum gibi hissediyorum. Yeniden yazılıyormuşum gibi. *Oluşturuluyormuşum gibi.*

Ve kirpiklerinin arasından bana baktığında, gözleri geniş ve parlak, içimdeki bir şey sıkı sıkıya tutunur ve bırakmaz.

Çünkü bu bir oyun değil. Kazanmak ya da kaybetmek, hakimiyet ya da kontrol ile ilgili değil. Teslim olmakla ilgili - benim teslim olmamla, onun değil. Bu kadın için her şeyi yaparım ve o da bunu biliyor.

Parmaklarımı nazikçe saçlarına doluyorum, onu tutmak için değil, kendimi tutmak için.

Kendimi tek önemli şeye bağlamak için. Sloane.

"Tanrım, Sloane..." Nefes nefese, sesim aşk ve özlemin baş döndürücü karışımıyla boğuk çıkıyor. "Bana ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için geri çekiliyor, sesi kaba, kötü ve güzel. "Ne istersem onu."

Ve nedense, bu sadece ona daha fazlasını vermek istememe neden oluyor.

Ama baskı hızla artıyor. Çok hızlı. İçimde yükselen ihtiyaç, kaçamayacağım bir dalga gibi. Ve bunun için çok yaşlıyım.

"Sloane," diye tekrar söylüyorum, sesimi sabit tutmakta zorlanarak. Eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve aç bir adam gibi onu öpüyorum. Çünkü öyleyim.

Ellerimi beline doladım, onu tezgaha doğru çevirdim ve cebimden prezervatif çıkardım. Yavaş hareket ettim, çünkü onu incitmek istemiyordum.

daha yakın olmak için dünyadan uzaklaşmak değil, onun kendini güvende hissetmesini istediğim için. Görülmek.

Sevildiğini hissetmesini istiyorum.

O Black Widow olduğu için değil, Sloane olduğu için. Ve o benim her şeyim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ona sarılırken. "Seni seviyorum, Sloane."

O da aynı şeyi söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Vücudu benimkiyle uyum içindeyken, kollarımda parçalanırken, sanki onu bir arada tutan tek şey benim adımmış gibi fısıldarken.

Bu, sahip olabileceğimizi düşündüğümünden çok daha fazlası. Ve bu yeterli.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, birlikte hareket ederken, yavaşça, acıyla ve sonsuza dek. "Seni çok seviyorum..."

Onun içinde parçalandığımda sözlerim bozulur, nefesi kesilir, sesi kırılır.

Ve o da benimle birlikte uçurumun kenarına geldiğinde, düşmeyi asla durduramayacağımı biliyorum. Onun için değil.

Ve bizim için de değil.

Bölüm 55

Sloane

Alnıma, yanaklarıma, dudaklarıma gelen yumuşak öpücüklerle yavaşça uyanıyorum. Çok hoşlar — Sly çok hoş — ve ağzımı kapalı tutarken bile kollarımı boynuna doluyorum.

Sabah nefes kokusu şaka değil ve şarkı söylemeyen, Black Widow olmayan diş fırçam gece çantamda, dün gece başka, daha acil şeyler aklımızda iken onun mutfağına bıraktığını hayal meyal hatırlıyorum.

"Aç ağzını," diye fısıldıyor Sly, çenemi öperek boynuma doğru ilerliyor ve sonra yavaşça çenemden dudaklarıma geri dönüyor. Tabii ki, kokusu çok güzeldi — diş macunu ve sıcak, seksi bir erkeğin kokusunun karışımı, geçirdiğimiz geceye rağmen tüm vücudumu ısıtıyordu. Hala ağzımı sıkıca kapalı tutarak başımı salladım. Ama sonra ona doğru eğildim, ellerimle kalçalarını kavrayarak Sly'a itiraz ettiğim kişinin o olmadığını

O, sıcak ve kötücül bir şekilde güldü ve dudaklarımı sertçe ısırdı, sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak beni karnımın üstüne çevirdi.

Neler olduğunu anlamaya vakit bile bulamadan, bir anda üzerime çullanıyor, bacakları benimkilerle dolanıyor ve sıcak, nasırlı elini karnımla yatak arasına sokuyor.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadı, parmakları benim cevabımı beklerken hareketsiz kaldı.

"İyiden de öte," diye biraz sinirli bir şekilde cevap veriyorum ve kalçalarımı yatağa, onun eline bastırarak parmaklarını tam istediğim yere getirmeye çalışıyorum.

Benim tavrıma sessizce güldü ama tam olarak istediğim şeyi yaptı, eli nefesimi kesen bir güvenle hareket etti. Parmakları üzerimde dolaştı - yavaş daireler, alaycı okşamalar - ta ki onun altında eriyip gidecekmişim gibi hissedene kadar.

Kalçalarımı nazikçe kaydırıyor ve arkamda onun sıcak baskısını hissediyorum - sağlam, emin ve niyetle acıtan. Temasın içine eğiliyorum, tüm vücudum onun dokunuşunun, ağırlığının, *onun* altında sınırlanıyor.

"Aferin kızıma," kulağıma fısıldıyor ve içimde bir şeyin canlandığını hissediyorum. Elektrik, cildimde dans ediyor, alçak ve yavaş ve altında hareketsiz kalmak imkansız.

Bana neredeyse hiç dokunmadı, ama ben çoktan çözölmeye başladım. Zaten karnımda gerginliğin kıvrıldığını hissedebiliyorum, her nefes, her kelime, parmaklarının her dikkatli kayışıyla daha da sıkılaşıyor.

Vücudum onu dün gecedan hatırlıyor. Onun ritmini biliyor. Onu arzuluyor. Sanki her zaman birimizin bittiğı ve diğerrinin başladığı yeri bulmayı bilmişiz gibi hareket ediyoruz.

Başka bir zamanda, başka bir erkekle, bu his beni korkuturdu. Ama burada, şimdi, onunla?

Bu sadece daha fazlasını istememi sağlıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kendimi yatağı, onun dokunuşuna bastırarak. Çünkü Sly ile birlikte olmak sadece istemek ve istenmekle ilgili değil. Görölmekle ilgili. Güvende olmakla ilgili.

Ve o, omurgamın kıvrımına bir öpücük kondurup "Seni çok seviyorum" diye fısıldadığında, bunu her yanımda hissediyorum. Nefesimde. Kalbimde. Ruhumda.

Omuzlarım, sırtımın üst kısmı, omurgam boyunca öpücükler arasında bunu tekrar tekrar fısıldıyor.

Bana bu sözleri ilk kez söylemiyor. Benim de ilk kez inanmıyorum. Dün gece vücudumu taparcasına öperken defalarca söyledi. Beni kollarında defalarca orgazma ulaştırırken. Kimsenin bana daha önce vermediğı sözler verirken.

Ancak, onları geri verecek kadar kendimi güvende hissettiğim ilk kez. Dün gece, onları zorla yuttum, geri yuttum. Kendimi kimseye, hatta Sly'a bile bu kadar savunmasız bırakmayı reddettim.

Ama bu sabah, tüm o engellemeler, yıllarca kullanılıp incitilip kırılmanın sonucu oluşan tüm o korkular, onun nezaketi ve ilgisi karşısında eridi gitti. Ben ona karşılık vermesem de beni sevmeye devam etmesi. Uzun zamandır ilk kez, bir erkeğin bana söylediklerine inanmaya başladım. Çünkü o sıradan bir erkek değil. O benim. Ve tanıştığımız andan itibaren, bana kendini defalarca kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı. Bu yüzden saklanmaya çalışmıyorum.

Kendimi içime çekmiyorum.

Bunun yerine, başımı çevirip çok sevdiğim gözlerine bakıyorum, böylece onun güzel yüzünü ve daha da güzel ruhunu görebiliyorum, çünkü kelimeler içimde o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde kabarıyor ki, onları artık tutmamın imkânı yok

"Ben de seni seviyorum, Sly."

Sözcükler içimden titreyerek, yumuşak ve nefes nefese çıkıyor, ama içimde tuttuğum her şeyi taşıyorlar. Benim olduğum her şeyi. "Seni çok seviyorum."

Ona doğrudan baktığım için, onların yere düştüğü anı tam olarak görebiliyorum. Ve ondan sonraki anı da – onların söylediklerine *inandığı* anı.

Gözleri değişiyor, koyu kahverengi renkleri sıcak bal rengine dönüşüyor ve tüm vücudu sanki bu duyguyu ezberlemeye çalışır gibi hareketsiz kalıyor. Yavaşça ve genişçe gülümsüyor, stadyumu aydınlatacak kadar parlak bir gülümseme. İçimdeki karanlığı aydınlatacak kadar parlak.

"Bunu geri alamayacağını biliyorsun, değil mi?" diyor, elleri beni tekrar bulurken sesi duygu dolu.

"Ne?" diye nefes nefese sorarım, sıcaklık içimi yavaşça, uyuşukça, her yeri kaplayarak yayılırken, dilimi tutmakta zorlanıyorum.

"Sözlerin, Sloane." Yüzümü avuçlar. "Bu bittiğinde, ışıklar yeniden yandığında ve duvarların yeniden yükselmeye başladığında, onları geri alamazsın. Bu sefer olmaz."

"Ben..." O, fiziksel ya da duygusal olarak hiç kimsenin dokunmasına izin vermediğim yerleri bulduğunda, kelimeler boğazımda düğümlenir.

"Söyle," diye mırıldanıyor. "Geri almayacağını söyle. Korktuğunda değil. Zor olduğunda değil. Dünya seni benden uzaklaştırmaya çalıştığında değil."

"Söz veriyorum," diye fısıldarım ve bu sözle, rol yapmayı bırakırım. Kendimi korumayı bırakırım. "Geri almayacağım. Seni seviyorum, Mateo. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bu sefer söylediğimde hiç korkmuyorum, en ufak bir korku bile yok. Çünkü Sly beni koruyor. Benim kırık, parçalanmış, mahvolmuş her parçamı koruyor ve hiçbirini düşürmeyeceğini biliyorum.

Ve bunun olmasına izin veriyorum, çünkü Sly beni yakalamak için orada olacak. Beni tutmak için. Ne olursa olsun beni sevmek için.

Bölüm 56

Sloane

Dünyaya geri dönmem birkaç dakika sürüyor, ama döndüğümde Sly'ın beni kollarına aldığını görüyorum.

Başımın altında yastık gibi iki kolunu koymuş, diğer koluyla beni sarmış, parmaklarıyla saçlarımın uçlarıyla oynuyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, gözleri saygıyla yüz hatlarımı inceliyordu.

"Yüzümün övgüsünü hak ettiğimi sanmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Ama teşekkür ederim."

"Bununla övünmemek de *imkansız*." Alnıma masum bir öpücük kondurur.

"Bu senin bir parçan."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bir an durup alnındaki saçlarını okşuyorum. Aynı saç tutamı her zaman öne düşüyor ve bu çok seksi olsa da, onunla konuşurken gözlerine bakmayı da seviyorum.

"Anlıyorum," diye sessizce kabul eder. "Ama sana *bu yüzü veren* insanlardan . Bu muhteşem saçlarından bahsetmiyorum bile." "Ne zaman istersen saç stilistim hakkında seninle konuşmaktan mutluluk duyarım.

İnan bana, Marty bu saçın övgüsünü almaya çalışan herkesle ölümüne savaşıyor."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Diye iç geçirir. "Ailenden hiç bahsetmiyorsun."

"Şimdi de bahsetmeyeceğim." Ondan uzaklaşıp ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama Sly kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, sanki henüz gitmeme izin vermeye hazır değilmiş gibi. "Mükemmel bir sabahı mahvetmeye gerek yok."

"Annen ve babanla aran o kadar mı kötüydü?" diye sorar endişeyle.

"Kötü değil. Daha çok... o kadar önemli değil."

"Bunu hayal edemiyorum." Şaşkın geliyor sesi, ve onu anlıyorum. Ama herkesin hayatında bir abuela Ximena ya da üç kız kardeşi yok. "Onlar senin ailen."

"*Sloane'ı çileden çıkarmayalım*" diye seslenmene gerek yok. Burada büyük bir travma yok. Ben küçükken annemle babam boşandı ve babam bizimle kalmak istemedi. Onu pek tanı mıyordum, bu yüzden onu hiç

onu özlemedim.

"Anneme gelince..." Omuz silkiyorum. "Beni daha çocukken bu işe soktu. Geleceğimin bir erkeğin keyfine bağlı olmasını istemediğini söyledi. İki işte çalışmadan kendi başımın çaresine bakabilmemi istedi. Şimdi Florida'da bir dairesi var. Her ay ona para gönderiyorum ve istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil."

"Kızını görmek de dahil mi?" diye sordu ve neredeyse kaşlarını kaldırdığını duyabiliyordum.

"Bu ikimiz için de iyi. Yemin ederim."

Hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyor, ama bu Yunan trajedisi gibi olmayan konuya daha fazla zaman harcamak istemiyorum, bu yüzden ona dönüp bakıyorum. "Şimdi sana bir şey sormak benim sıram." Dün Lucia ile yaptığım konuşma hâlâ aklımda ve beni meraklandırdı...

Bana, ilk gördüğüm andan itibaren içimde çok fazla şey hissettiren o yavaş gülümsemeyi gösterir. "Sor bakalım, corazón."

Gözlerindeki bakış, omurgamdan aşağı bir arzu titremesi geçiriyor ve bir parçam buna teslim olmaktan başka bir şey istemiyor. Ona teslim olmak.

Ama bunu yaparsam, aradığım cevabı asla alamayacağım. Bu yüzden *siktir et* diyorum ve aklımdan geçenleri, tamam, endişelendiğim şeyleri, pat diye söylüyorum. "Az önce bana iyi olup olmadığımı sordun."

"Evet." Gözlerindeki eğlence kaybolurken dirseğiyle kendini destekledi. "Değil misin? Ben..."

"Hayır! Harikayım. Mükemmelim. Bana karşı her zaman çok dikkatlisin ve bunun için çok minnettarım. Gerçekten. Geçmişim yüzünden zor olabileceğini biliyorum. Sadece emin olmak istiyorum... Seni istediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece fiziksel olarak değil. *Seni* istiyorum, Sly. Eğer bu açık değilse ya da sen..."

Şu anda saçmalamaya bir adım kaldım, bu yüzden kendimi durdurmaya zorluyorum. Kendimi zorla çenemi kapatıp Sly'ın bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekliyorum, beni çıplak sevgiyle dolu gözlerle izlemekten başka.

Uzun saniyeler geçer ve bu inceleme altında gerginleşirim - ironik, çünkü geçimimi nasıl sağladığımı düşünürsek. Ama kusurlarını onur nişanesi gibi taşıyan kamuoyundaki kişiliğe bakmakla, her fırsatta kendini saklayan özel Sloane'ı incelemek arasında büyük bir fark var.

Sly'dan saklanma fırsatım hiç olmadı. Başından beri, o hiç kimsenin duymadığı şeyleri duydu: sessizliğimdeki uyumu, yüksek sesle söylemeye korktuğum her şarkı sözündeki gerçeği. Sadece onun da bunu fark etmesini sağlamam gerekiyor.

Sonunda şöyle diyor: "Söylemek istediğim bir şey var, ama seni üzmeden nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Onun sözleri midemi burkuyor, kalbim hızlı ve sert atıyor. Ama korku beni sessiz tutmaya yetmiyor. *O* uyarıyı duyduktan sonra beni susturabilecek çok az şey var. "Aman Tanrım, lütfen beni kızdır." Sözleri aceleyle söylüyorum. "Kafanda neler döndüğünü bilmem gerek."

"Seni incitmek istemiyorum," diye patlar, elleri sıkılır ve çenesi öfkeyle çalışır. "Benimle, onunla hissettiğin gibi hissetmeni asla istemiyorum... Asla yapmayacağımı bilmeni istiyorum..."

Sözünü keser, sanki o kelimeyi söylerse benim yıkılacağımdan korkuyormuş gibi.

Ya da belki de *kendisinin çökmesinden* korkuyordur. Şimdi görebiliyorum, içini kemiren öfkeyi ve acıyı benden sakladığını.

Siktir.

Jarro'dan ve bana yaptıklarından asla kurtulamayacak mıyım? Yoksa o, beni ve tüm ilişkilerimi sonsuza kadar takip edecek mi?

Bu düşünce beni yıkıcı bir darbe gibi vuruyor, aynı eski duygular içimi kaplarken kendimi içine çekiyorum. Acı, öfke, çaresizlik, zayıflık. Beni boğuyorlar, beni asla bir araya getiremeyeceğim kadar çok parçaya ayırmakla tehdit ediyorlar.

Ve neredeyse onlara izin verecektim. Çünkü bu kolaydı. Tanıdık bir şeydi. Olan biten her şeyden uzaklaşmama yardımcı oluyordu — o zaman, şimdi ve aradaki tüm zamanlarda.

Ama sonra Sly'ın yumuşak, güzel, sevgi dolu gözlerine bakıyorum. Onun sıcak sandal ağacı kokusunu içime çekiyorum. Nasıl güleceğimi unuttuğuma emin olduğumda beni ilk kez güldürdüğü anı hatırlıyorum. Ve o anda, Jarro'dun benim üzerimde, üzerimizde sahip olduğu tek gücün, benim ona verdiğim güç olduğunu anlıyorum.

"Jarro'la olan her şey beni mahvetti ve ben bununla başa çıkmak için kendimi Black Widow'un derinliklerine kilitledim, o kadar ki, onsuz kim olduğumu neredeyse hatırlamıyordum. Seni tanıyana kadar orada kaldım ve sen bana buradan çıkmak için bir neden verdin."

"Onun yaptıklarından seni koruyamamak beni öldürüyor," diyor bana, sesi boğuk. "Geri dönüp sana zarar vermesini engelleyemem. Tek yapabileceğim, benimle birlikteyken, onunla birlikteyken hissettiğin gibi hissetmemen için elimden geleni yapmak."

"Bunu duymanı istiyorum, Sly." Ona yaklaşıp elimi göğsüne koyuyorum ve avucumla mükemmel çenesini kavırıyorum. "Beni korumak senin görevin değil, beni iyileştirmek de senin görevin değil. Bu benim sorumluluğum. Senin görevin, bunu söylemeye çekiniyorum ama, beni sevmek..."

"Seni seviyorum, Sloane." Başını hafifçe çevirip avucuma yumuşak öpücükler kondurur. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bir insanın bir başkasını isteyebileceği her şekilde seni istiyorum." Onun derin kahverengi gözlerine bakarak, "Ve bunun senin için yeterli olmasını istiyorum, Sly. "Ve bunun senin için yeterli olması gerekiyor, Sly. *Bu* anı, ondan önceki yanlışları düzeltmekten daha çok istemen gerekiyor. Bu an ve ondan sonra gelecek tüm anlar, birlikte yaşamayı seçtiğimiz anlar, önemli olan şeyler. Geçmiş, ait olduğu yerde kalabilir."

Nefesimi tutarak ve ellerim titreyerek onun cevabını bekledim. Çok uzun sürmedi.

Beni kucaklar ve ikimizi de yuvarlar, ta ki ben onun üstüne oturana kadar, bacaklarım beline dolandır ve saçlarım etrafımızı bir perde gibi sarar.

"Geçmişti siktir et. Ben geleceğimizi ve onunla birlikte gelecek olan her sıkıcı, fantastik, korkutucu, hayranlık uyandıran anı istiyorum." Elini kaldırıp başımın arkasına koyarken kaşlarını kaldırır. "Tamam mı?"

"Tamamdan da öte," diye cevap veriyorum, o da beni kendine doğru çekerek dudaklarım onun dudaklarına bir santim kadar yaklaşana kadar. "Mükemmel."

"Sen de öyle." Bunu kanıtlamak için aramızdaki mesafeyi kapatır ve adım bile hatırlayamayacak kadar beni öper. Dizlerim kalçalarına bastırır, beni buraya, bu ana, onu seçtiğim ana sabitler. Bizi seçtiğim ana.

Bu anda, sahnenin merkezinde değilim. Evimdeyim. Ve bu fazlasıyla yeterli.

Bölüm 57

Sloane

Yaklaşık bir saat sonra tekrar yataktan kalkmaya çalışıyorum. Bu sefer Sly izin veriyor.

"Duş alacağım, sonra belki kahvaltı yapabiliriz?" diye öneriyorum. "Açlıktan ölüyorum."

"Bana uyar." Gülümsüyor. "En sevdiğin kahvaltı ne?"

"Jalapeño sosisi ve taze sıkılmış portakal suyu." Yüzü biraz asılınca, eğilip onu öptüm. "En sevdiğim şeyleri sordun. Ama yulaf ezmesi dışında her şeyi severim. Yulaf ezmesini, kuliste beklemekten neredeyse aynı derecede nefret ederim."

"Onu da sevmediğini bilmiyordum." Yarı şaşkın, yarı etkilenmiş görünüyor.

"Evet, turneye çıkamayan binlerce yedek dansçının tutkusu kadar nefret ediyorum. Bir sanatçı için, sahneye çıkmak için heyecanlanıp sonra bir şeylerin ters gitmesi nedeniyle beklemek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yoktur. Bütün gecenin havasını bozar."

"Maçın gecikmesi gibi, midem gittikçe sıkışsa da kendimi rahat tutmam gereken durumlar gibi." Başını salladı.

"Aynen öyle."

"Aslında yulaf ezmesinin hayranıyım," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle, "ama senin nefret ettiğin şeyler listesinden çıkabildiğim sürece vazgeçmeye hazırım."

Tuvalete doğru yürürken ona "göreceğiz" bakışı atıyorum, ama bir adım atmadan önce o uzanıp elimi tutuyor. Bir anda kendimi yine yatakta buluyorum. Daha doğrusu, Sly'ın üstünde, bacaklarım onun kalçalarının üzerinde.

"Benimle duş arasında durmak, benim gözümde iyi kalmanın yolu değil," diyorum ona, kalkmaya çalışırken.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, beni tekrar kendine çekip dudaklarıma, yanaklarıma, gözlerimin köşelerine ateşli öpücükler konduruyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum gülerek, onun cömert sevgisinin altında kıvranıyorum.

Böyle bir aşk benim için yeni ve doyamıyorum. Sly'a doyamıyorum. Beni çıplak bırakmıyor, ışıkla sarıyor ve hayatta kalmaktan daha büyük hayaller kurmam için cesaretlendiriyor.

Onu gerçek bir öpücük için kendime çekiyorum, ama bunu yaparken, midelerimiz aynı anda gurulduyor.

Sly gülerek, sonra yuvarlanıp beni ayağa kaldırır. "Ben kahvaltı hazırlarken sen duş al."

Alt dudağım istem dışı dışarı çıkıyor, bu muhtemelen hayatımdaki ilk gerçek dudak büküşü. "Sen gelmeyecek misin?"

Öne eğilir ve alt dudağımı ısırır, bu da beni tekrar ayak parmaklarımı kıvrıp dizlerimi titretmeye başlayan bir öpücüğe dönüşür. En azından Sly uzaklaşana kadar. "Eğer gelirsem, asla yemek yiyemeyiz. Ve sen açsın. Git!" der ve beni nazikçe banyo kapısına doğru yönlendirir. Onu bırakırım, çünkü gerçekten açım.

Banyoya girip, beni içine çektiği aşk sisinden uzaklaştığımda, normalde otel odalarında yapmadığım şekilde zamanımı almaya karar verdim. Burası, şimdiye kadar gördüğüm en lüks banyolardan biri olması da yardımcı oldu. Birden fazla duş başlığı, yepyeni, en sevdiğim kokudaki kadın ve erkek banyo ürünleri ve losyonları, ısıtmalı zeminler, yumuşacık bornozlar ve lavabonun hemen yanında açılmamış ekstra bir diş fırçası vardı.

Sonunda banyodan çıktığımda, bornozuma sarılmış ve saçlarımı havluyla örtmüş durumdaydım, ama Sly beni terk etmişti. Telefonumun yanındaki notta, bunun sonsuza kadar değil, sadece mağazadan birkaç şey almak için gerekli süre kadar olacağı yazıyor. Notta alarm sisteminin şifresini de yazmış, ama yakın zamanda alarmı devre dışı bırakmayı planlamadığım için olduğu yerde bırakıyorum.

Ne aldığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok, taze sıkılmış portakal suyu ve jalapeño sosisi, çünkü Sly böyle biridir. Ayrıca mutfaktan küçük valizimi alıp yatağımın yanındaki komodinin yanına koyan da odur.

Başımdan geçen onca şeyden sonra, en çılgın hayallerimde bile böyle bir sonla karşılaşacağımı hayal edemezdim. Ama böyle olduğu için üzgün olduğumu söyleyemem. Onu sevmek ve onun tarafından sevilme, daha önce yaşadığım her şeyden, *her şeyden* daha iyi hissettirdiği için.

Çantamı karıştırdıktan sonra şort ve tişört giydim. Sonra Marco'ya mesaj atarak iyi olduğumu ve önümüzdeki birkaç gün Sly ile evde kalmayı planladığımı, bu yüzden önceki itirazlarına rağmen gerçekten izin alabileceğini bildirdim.

O, "*Olmaz*, ama denemek zorundaydım" diye hızlıca cevap veriyor.

Ben burada eğlenirken, güvenlik ekibimin dışarıda sıcakta oturması yanlış geliyor. Ve bolca seks.

Erkeğimin geri dönmesini beklerken, gitarımı alıyorum — o da gitarımı odasına taşımış — ve mutfığa iniyorum, umutsuzca Sly'ın kahve içmeden yaşayamayan insanlardan biri olmadığını umuyorum. Beni tanıyan ve bana tahammül edenlere göre, onlardan biri gibi davranmaya çalıştığım günlerde etrafımda bulunmak çok daha zor bir insan oluyorum.

Sly'ın çoktan kahve demlemeye başladığını görüyorum — bu da onun gerçekten hayallerimin erkeği olduğunun bir başka kanıtı — bu yüzden dün gece dikkatim dağınık olduğu için yapamadığım şeyi yapmak için birkaç dakika ayırıyorum.

Onun evini kontrol ediyorum.

Dolaplarını karıştırmadım ya da rastgele çekmeceleri açmadım, çünkü çok az mahremiyetiniz olduğunda en ufak bir mahremiyetin bile ne kadar önemli olabileceğini çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Ama ana yaşam alanlarını inceledim, şimdiye kadar gördüğüm en havalı kitap duvarlarından biri de dahil.

Tüm ev siyah ve gri tonlarında, sıcak akçaağaç ağacı ve birkaç ince beyaz vurgu ile dekore edilmiş. Ana eğlence alanındaki dev siyah kanepeler benim en sevdiğim şeylerden biri - ve yanındaki yere yığılmış yastıklara bakılırsa, onun da en sevdiği. Çalışma odasındaki dev, bol döşemeli koltuklar da öyle, sanki bana iyi bir kitapla kıvrılmam için yalvarıyorlar.

Sly'ın raflarındaki eklektik kitap karışımından büyülenerek o odada uzun bir süre geçiriyorum. Politikadan gerilim romanlarına, korku romanlarından edebi kurguya kadar her şey yığınlar ve sıralar halinde düzenlenmiş. Hatta vampir unsurlarının ağır bastığı birkaç fantastik roman ve onun kız kardeşlerinden birine ait olduğunu düşünmeden edemediğim, oldukça yıpranmış birkaç çağdaş aşk romanı bile var.

Beklerken birini alıp okumayı düşünüyorum, ama kafamdaki melodi çok güçlü. Mutfığa gidip bir fincan kahve ve gitarımı alıyorum, sonra çalışma odasındaki Sly'ın büyük, rahat kanepelerinden birinin köşesine yerleşiyorum. Melodiye kendimi kaptırmam çok uzun sürmüyor. Haftalar önce parkta, otel odamda nakaratı tamamlamıştım. Ve şimdi, Sly'ın evinin sessiz huzurunda, müzik içimden akıyor.

Nakarat öncesi, köprü... Hepsi o kadar hızlı geliyor ki, not alamıyorum bile. Sözler hala duman ve gölge gibi, ama sorun değil. Çünkü bu, son on sekiz aydır yaptığım müziğin toplamından daha fazla. Bir süre bununla yaşayabilirim.

Seni seviyorum, Sloane. Seni çok seviyorum.

Köprüyü geliştirmeye devam ederken, dün gece Sly'ın sözleri aklıma geliyor ve minnettarlık içimi kaplıyor. Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. Takipçimi, basını, hatta Pauline'in uyarılarını bile unutuyorum. Çünkü Sly ile ilişkim bundan sonra nereye giderse gitsin, altı ay sürerse de, altmış yıl sürerse de, müziğın bana geri dönmesine yardım ettiğı için ona her zaman minnettar olacağım. Ne kadar kötü olursa olsun, hala sanatım ve hala ben olduğumu bana gösterdiğı için.

Bu, bulmayı umduğumdan çok daha fazlası.

Derin bir nefes alıp bu anın tadını çıkarıyorum. Ve sonra, hatırlayabildiğimden daha uzun bir süre sonra ilk kez, müziğın beni gitmem gereken yere götürmesine izin veriyorum.

Bölüm 58

Sly

Eve girer girmez Sloane'ın gitar çaldığını duyarım. Yazıyorsa onu rahatsız etmek istemem, bu yüzden ona kahvaltıyı hazırlamaya başladığımı belirten kısa bir mesaj atarım. Yirmi dakika sonra, mutfağa girer ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ve bu çok şey ifade ediyor. Saçları dağınık, parmakları mürekkeple lekelenmiş ve sanki benim az önce yakalandığım fırtınadan geçip çıkmış gibi görünüyor.

Sloane'ı yazar olarak ilk kez görüyor gibi hissediyorum ve bunun ona çok yakıştığını söylemeliyim. Gerçi ona her şey yakışıyor. "Birkaç yumurta seni bu hale getireceğini bilseydim, çoktan senin için yemek yapardım," diyorum gülümseyerek.

O da gülümsüyor. "Söz veriyorum, bu yumurtalardan çok senin sayende böyle görünüyorum, ama yumurtaları da reddetmiyorum. Ya da şuradaki muhteşem görünümlü kruvasanları... Onları nereden aldın?"

"Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Bunlar Fransa'nın bu tarafındaki en iyi kruvasanlar ve eğer istiyorsan, tekrar gelmeye devam etmelisin. Bunlar benim gizli silahım."

Sözlerimi önemsemeyeceklerini düşünürken, Sloane gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "Beni buraya gelmem için gizli silaha ihtiyacın yok, Sly. Olmak istediğim başka bir yer yok."

Sabah boyunca hissettiğim ihtiyatlı iyimserlik, Sloane'ın yaydığı mutluluğu yansıtan daha büyük bir şeye dönüşür. Bana mutluluk veren sadece sözleri değil, tereddüt etmeden ve korkmadan söyleme şekli. Sanki gerçekten saklanmayı bırakmış gibi.

Sloane bana beni sevdiğini söylediği andan itibaren, sanki bu kadar şanslı olduğum için kuralları çiğnemişim gibi, hakemin faul düdüğü çalmasını bekliyordum.

Onun korkmasını, sözlerini geri almasını ya da aslında öyle demek istemediğine karar vermesini bekliyordum. Ama şu anda, hiç tereddüt etmeden bana evimin ve kollarımın onun olmak istediği yer olduğunu söylerken yüzündeki ifade, tüm bu korkuları ortadan kaldırıyor. Bu, bana uzun zamandır hissetmediğim bir bütünlük hissi veriyor.

çok uzun zamandır hissetmediğim bir bütünlük hissi veriyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de hiç hissetmediğim bir bütünlük.

Sonraki birkaç gün hayatımın en mutlu günleri oldu. Çalışmam gerekse de — konferans şampiyonası için hazırlanmak için yapılacak bir sürü iş var — eve Sloane'a dönmekten daha güzel bir şey yok.

Akşamları yüzüyor, birlikte akşam yemeği pişiriyor, kitap okuyor, televizyon izliyor, sevişiyoruz. Aşık *oluyoruz*. Hayatıma girmesinden bu yana ilk kez, Sloane ile bir gelecek hayal etmekten daha fazlasını yapabiliyorum. Buna inanıyorum.

Perşembe gecesi çok çabuk geliyor ve beraberinde gerçekliğin müdahalesi de. Sloane'ı tekrar dünyanın geri kalanıyla paylaşmak zorundayım ve onun parladığını görmekten hoşlansam da, gerçek dünyadaki yükümlülüklerimiz onu benden alıp götürmeden önce birkaç gün daha istiyorum.

"Bu etkinliğe gitmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum, o da Lucinda'nın bu sabah ona gönderdiği seksi siyah kokteyl elbisesini giyiyor. "Evde kalabiliriz..."

"Bu, yılın son playoff maçını kutlamak için düzenlenen bir takım partisi ve bağış toplama etkinliği," diye cevaplıyor, dar mini elbisesini kalçalarının üzerinde sallayarak. "Yıldız oyun kurucunun katılımının zorunlu olduğundan eminim."

Sloane'a uyacak şekilde siyah bir gömlek giyerken omuz silkiyorum. "Ve eminim ki bu gece herkes seni görmek için geliyor, beni değil. Önemli kişiler senin katılımın için *çok* heyecanlıydılar."

"O zaman gitmek için daha da fazla neden var, değil mi?" Uzun, uzun, uzun bacaklarına bir çift çorap giyerken bana şeytani bir bakış atar. "Patronlarını hayal kırıklığına uğratamayız."

"Belki de." Kolumu beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Ama geç kalabiliriz..." Ellerimi aşağı kaydırıp kalçalarını kavradım.

"Oraya gidersek, partiye asla yetişemeyiz," diyor, ama uzaklaşmaya çalışmadığını fark ediyorum.

"Ben de öyle diyorum." Boynumu eğip, ince boynunu öpmeye başladım. "Bu bizim birlikte geçireceğimiz son gece..."

"Sadece maçıtan sonraki Pazar gününe kadar," diye düzeltir, bana daha iyi erişim sağlamak için biraz geriye yaslanarak. "Bensiz iki gece dayanabilirsin."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

Ama Sloane sadece gülüyor ve ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra kollarımdan kurtulup dolaba doğru yöneliyor. "Lucinda'ya elbiseyle birlikte özel bir şey göndermesini söyledim," diyor.

"Öyle mi?" Kendime rağmen ilgilenerik onu takip ediyorum. "Ne gönderdi..."

Sloane, iç mimar

ve burada yaşadığım süre boyunca hiç dokunmadığım giyinme sandalyesine ayağını koyduğunda sözümü kesiyorum. Sonra, tanıştığımız gece giydiği siyah deri diz üstü çizmeleri çok yavaşça fermuarlıyor.

"Partiyi siktir et. Sen, ben ve o botlar doğrudan yatağa gitmeliyiz."

"Onaylayacağını biliyordum," diye cevap verirken bacaklarını değiştiriyor. Ve iç mimarıma kesinlikle bir özür borçluyum çünkü Sloane Walker'ın ayağını sandalyemin üzerine koyup ikinci, yumuşacık deri botunu fermuarını çekmesini daha önce hiç görmemiştim.

"Gerçekten borçluyum."

Botları giymeyi bitirene kadar bekledim, dengesini kaybetmesini istemedim, sonra elini tutup en yakın duvara sırtını dayayana kadar onu döndürdüm.

"Sly!" Ama o bana tutunuyor, beni kendine çekiyor, vücudu benimkine yaslanıyor, ben de onun dar eteğinin altına uzanıp, az önce giydiği dantelli külotun askılarını tutuyorum. Tanrıya şükür, uyluk boyu çoraplar var.

"Tamam mı?" diye soruyorum. Ama o çoktan parmaklarını saçlarıma dolamış ve beni kendine çekiyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor. Sonra, "Araba on beş dakika içinde burada olacak."

"O kadar zamana ihtiyacım yok," diyorum ona, önünde dizlerimin üzerine çökmeden hemen önce.

Meğer sadece beş tane yeterliymiş, ben de sonraki beş taneyle aynı şeyi tekrar yapıyorum.

Ancak ayakta duran bacağı pes ettiğinde geri çekiliyorum.

Sloane elini uzatıp yanağımı avucunun içine alıyor ve başparmağıyla ıslak dudaklarımı okşuyor. "Altın çocuk için, çok, çok kötü bir adam olabilirsin."

"Neyse ki beni böyle seviyorsun," diyorum, parmaklarını ısırp ekstra bir çift külot alıp kalçalarına giymesine yardım ediyorum.

Sonra ayağa kalkıp onu baştan aşağı süzerim, ki bu, bedenimi kontrol altına almaya çalışırken pek de iyi bir fikir değildir.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar, ön sevişmemizden dolayı hala biraz nefes nefese. "Görünüşüm nasıl?"

"Sen harikasın," diyorum diyorum. "Her her zamanki gibi. Ama kesinlikle kesinlikle eksik bir şey var."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Anlamadım?" Sesindeki titreme tamamen kaybolmuş, yerine hafif bir kırgınlık gelmiştir.

"Merak etme, bunu düzeltebiliriz," diyorum ona ve yıkanmak için banyoya giriyorum.

Beni takip ediyor, gözleri kısılmış ve tehlikeli bir şekilde

"Düzeltilmek mi? Belki de beni elle taciz etmeseydin..."

Şimdi sıra bana geldi, kırılganmış gibi davranıyorum. "Sanırım seni tahrik etmekten bahsediyorsun. Ve *senin de çok hevesli katılımınla*," diye ekliyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Yanılmıyorsam, iki kez. Ama hayır, sorun bu değil."

"O zaman sorun tam olarak nedir?" Elleri şimdi belinde ve biraz sinirli görünüyor - bu eğlenceli, ama muhtemelen oyuna son verme zamanı geldiği anlamına geliyor.

Elbise pantolonumun cebine uzanıp düz bir kutu çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Bunlar eksik."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne... içinde ne var?" "Neden açıp bakmıyorsun?"

Tereddütle uzanır, sonra sanki dokunursa hediye yok olacakmış gibi elini geri çeker. Kendini sorgulamasını izlemek, beklemediğim bir şekilde kalbimi kırıyor. Tereddüt etmesinin nedeni istememesi değil. Tereddüt etmesinin nedeni, hiç kimsenin ona değer verdiğini hissettirmemiş olması.

"Senin için açmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır." Dudaklarını yalar, omuzlarını dikleştirir. "Ben yapabilirim."

Bu sefer, gösterinin ortasında sahnede yürürken gösterdiği kararlılıkla kutuya uzanıyor, sanki kimse ona engel olmaya cesaret edemezmiş gibi.

Bölüm 59

Sloane

Kutuya uzandığımda neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyorum ve kapağı kaldırıp şimdiye kadar gördüğüm en güzel küpeleri gördüğümde ellerim biraz titriyor.

Bir parçam örümcekler bekliyordu, hayatımın büyük bir kısmını kontrol eden Kara Dul lakabına yakışan bir şey. Ama Sly'ın bunu asla yapmayacağını bilmeliydim, çünkü o her zaman saçmalıkların ötesinde, altındaki kadını görebilen biriydi.

"Şarkı," diye fısıldıyorum, süslü avize küpelerden birini yakından incelemek için elime alırken. Tamamen elmaslardan yapılmış — beyaz ve kanarya sarısı

ve tasarım soyut olsa da, uçan üç kuşu andıran bir yapıya sahip. "Şarkıyı hatırladın."

"Bu, benim için söylediğin ilk şarkıydı. Ölene kadar o anı hatırlayacağım."

Aynen öyle, otelin odasına geri döndüm ve Sly'ı kucaklayarak kız kardeşi hakkında anlattıklarını dinledim. O anda, onunla benim sandığımdan çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark ettim.

"Onları seviyorum," diye fısıldıyorum ve ellerim o kadar titriyor ki, direğin arkasındaki yatağı sökemiyorum. "Teşekkür ederim."

"Senin için yapmamı ister misin?" diye soruyor ve hala uğraştığım yere doğru başını sallıyor.

"Evet, lütfen."

Gözleri - güzel, çok algısal kahverengi gözleri - benimkilere bakmaya devam ederken, yavaşça küpe arkasını söküyor ve sonra öne doğru adım atarak küpeleri takıyor. O bunu yaparken, onu içime çekiyorum ve kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum.

O bana evimi hatırlatıyor — sıcak, yıpranmış ve hatırladığımı bilmediğim şarkılarla dolu.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, bu his beni korkutmuyor. Beni rahatlatıyor. Öyle ki, kendimi yine Bob Marley şarkısı söylerken buluyorum ve bu sefer gerçekten inanıyorum. Her şey gerçekten yoluna girecek.

Sly, şarkıyı bitirdiğimde gözleri doluyor ve beni kendine çekerek, "Sen varsın

sen varsın, Sloane. Her zaman seninle olacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadım, çünkü ona inanıyorum. Gerçekten, içtenlikle inanıyorum. Bu inancı Twisters'ın partisine de taşıdım. Herkesin ya bize baktığı ya da benimle tanışmak için yarıştığı salona girmeden önce kırmızı halıda onunla poz verdim.

ya da benimle tanışmak için yarışıyor.

"Sana evde kalmamız gerektiğini söylemiştim," diye mırıldanır Sly, takım sahibi ve karısıyla yaptığı özellikle sıkıcı bir konuşmanın ardından.

"Ama o zaman bu küpeleri takacak yerim olmazdı," diye mırıldanarak, küpelerin yanaklarıma değmesini hissetmek için başımı hafifçe sallarım.

"Yatakta takabilirdin," diye cevaplar ve beni güldürür.

Bu ses Sly'ın yüzünü aydınlatır ve arkamızdan birinin "Bakın kedinin kimi getirdi" dediği anda eğilip beni öper.

"Oh, başlama," der Sly, arkasını dönerek.

"Neyi başlatmayayım?" Marquis, kendisi de kedi gibi sırtarak cevap verir. Sly gibi o da muhteşem bir siyah takım elbise giymektedir. Ancak siyah gömlek yerine, koyu kahverengi tenine ve dans eden kahverengi gözlerine yakışan canlı turkuaz renkli bir gömlek giymektedir. "Sadece bir araya gelmelerini sağladığım muhteşem çifte merhaba diyorum."

"Bu başarıyı sonsuza kadar sürdüreceksin, değil mi?" diye sızlanır Sly ve Marquis kararlı bir şekilde başını sallar.

"Bu mu? Resmi kariyerinin zirvesi mi? *Jumbotron Guy* ile mi çıkacaksın?" diye soruyorum, masum bir ifadeyle ve geniş bir gülümsemeyle.

"Cupid derdim," diye cevaplar Marquis, çekici bir gülümsemeyle. "Ama Jumbotron Guy da olur."

"Çünkü stadyumda egon kadar büyük olan tek şey jumbotron," diyor başka bir adam, yanından geçerken, eşiyle birlikte -uyumlu alyanslarından dolayı karısı olduğunu tahmin ediyorum- yanındaki kadının uzun sarı saçları, altın rengi elbisesiyle neredeyse aynı renkte.

"Camdan evler, Tyson," diye Marquis arkasından seslenir. "Lanet olası camdan evler."

Marquis gerçekten Sly'ın tarif ettiği kadar gülünç olduğu için gülmeye başlıyorum, ama hayal edilebilecek en sevimli şekilde. Onun Sly'ın en iyi arkadaşı olduğunu tamamen anlayabiliyorum.

Ancak başka bir şey söyleyemeden, birkaç oyuncu -bazıları eşleriyle, bazıları eşsiz- etrafımızı sarar. Görünüşe göre Marquis buzları kırmış ve şimdi herkes benimle tanışmak istiyor.

"Bana her şeyi anlat," diyor uzun siyah saçlı ve muhteşem kırmızı Versace elbisesiyle bir kadın. "Jumbotron'dan beri Sloaney'nin takımındayım."

"Bu Maria," diyor randevusu. "Ve abartmıyor. Los Angeles'taki randevunuzdan beri neredeyse her gün Sly'ı rahatsız etmemi sağladı."

" 'deki öpücük mi? Willow'un dışında mı? Maria bana söylüyor, kendini yelpazeliyor.

"Muuuuy caliente."

"Mmmmmmmhmmm." Başka bir kadın başını sallar. "Onu gördükten sonra Drew'a neredeyse atlayacaktım."

"Yardımcı olabildiğim için üzgünüm?" Sly takım arkadaşına kuru bir şekilde söyler.

"Oh, lütfen." Kadın elini gösterişli bir şekilde sallarken, uzun altın ve siyah tırnaklarından ışık yansıyor. "Drew, sürüşü yapan kendisi olduğu sürece motoru neyin çalıştırdığı umurunda değil."

Bu beni güldürür, ama Drew sadece omuz silker. "Doğru, bebeğim."

Birkaç dakika boyunca alaylar devam eder, her biri diğerini alt etmeye çalışır. Kendimi rahatlamış ve hatta bir iki kez Sly'ı alay etmeye katılmış buluyorum, çünkü bu insanlar eğlenceli. Tabii ki egoları var, ama çoğu zaman kendilerini ya da birbirlerini çok ciddiye almıyorlar. Herkesin eğlenmekten çok görünmeye önem verdiği, alıştığım müzik ve Hollywood partilerinden hoş bir kaçış.

Vivian geldiğinde akşamın ikinci içkisini içiyordum. Doğruca bize doğru geldi, Sly'ın koluna elini koyarak sohbete katıldı.

O, hücum hattı koçu ve onun eşi ile meşgul olduğu için bunu neredeyse fark etmiyor. Yaklaşan playoff maçı için strateji konuşmaya başladıklarında, içkimi Sly'a emanet edip tuvalete kaçıyorum.

Birkaç dakika sonra geri döndüğümde, Sly ve Vivian'ı, buraya ilk geldiğimizde tanıştığım takım sahibinin oğullarıyla derin bir sohbete dalmış halde buluyorum. İşlerini bölmek istemediğim için odayı hızlıca tarıyorum, ama Sly beni bekliyormuş, çünkü ona yaklaştığım anda kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Seni özledim," diye kulağıma fısıldadı. "Sen çok saçmalıyorsun," diye fısıldadım.

Vivian bizim konuşmamızı izliyor ve gözlerindeki bir şey beni tedirgin ediyor, en azından temkinli davranmamı sağlıyor. Ama sonra, sohbet durgunlaşınca, içkisini kaldırıp kadeh kaldırıyor.

"Super Bowl'a!" diye bağırır. "Ve Austin'e bir yüzük daha kazandırmaya!"

Hepimiz bunun şerefine içiyoruz. Margaritamı tek bir yudumda bitiriyorum. Bütün gece Vivian'la uğraşmak zorunda kalacaksam, biraz sosyalleşmek kesinlikle zarar vermez.

zararı olmaz. Ne yazık ki, sıcakken tadı soğukkenki kadar iyi değil.

Sly bana bir şey sormak için eğilir, ama daha sormadan, takım sahibinin oğullarından biri — sanırım Bradley — odanın önündeki sahneye atlar ve mikrofonu kapar.

"Merhaba, Twisters ailesi!" diye bağırır, sözleri biraz peltek çıkar.

Anlaşılan, benim gibi iki içki sınırı yok.

"Akşamımızın eğlence kısmına, ailem ve benim bu odadaki herkese ne kadar minnettar olduğumuzu söyleyerek başlamak istiyorum. Hepiniz birlikte bu takımı inanılmaz bir güç haline getiriyorsunuz. Teşekkür etmek için, bu akşam samimi bir konser düzenledik."

Etrafımızdaki insanlar bana bakmaya başlar. Sly bile kaşlarını kaldırarak bana bakar, ama ben sadece başımı sallarım. Bana sorsalardı bu gece şarkı söylerdim, ama kimse sormadı.

"Herkes lütfen otursun." Oda etrafına dağılmış siyah örtülü masaları işaret ediyor. "Ve muhteşem, inanılmaz, eşsiz, tek ve biricik... Bayan Pauline Vargus'a eşlik edin."

Perde kalktığında Pauline ve grubu tüm ihtişamlarıyla ortaya çıkınca salon çığına döner. Grup siyah giyinmişken, Pauline o gün parlak, cesur bir kırmızı giyinmiştir. Kırmızı peruk, kırmızı dudaklar, kırmızı tırnaklar, kırmızı topuklu ayakkabılar, uzun, kırmızı payetli elbise. Nefes kesici görünüyor, seksi olduğu da cabası — alkışların arasına serpiştirilen ıslık seslerinden de anlaşıldığı üzere, bu kalabalık da bunun farkında.

Pauline kalabalığa el sallıyor ve bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ancak tezahüratlar o kadar yüksek ki, şu anda bunu denemesi bile imkansız. Bu yüzden gruba bir işaret veriyor ve onlar da Pauline'in en büyük ve en popüler hitlerinden biri olan "Me and You"yu çalmaya başlıyorlar.

"Bunu biliyor muydun?" diye sorar Sly, gözlerini Pauline'den bir saniye bile ayırmadan.

"Hayır," diyorum. "Bana sürpriz yapmak istemiş olmalı."

Pauline şarkı söylemeye başlar ve üç ölçü içinde tüm salon onun avucunun içinde kalır. Sly'a bir bakış attığımda onun da diğerleri gibi orada olduğunu görürüm ve onun Pauline'e bu kadar hayran olması beni mutlulukla doldurur.

Nasıl oldu bilmiyorum, ama bunca zaman sonra, bir şekilde gerçekten harika bir adamı seçmeyi başarmışım.

"Me and You"dan sonra Pauline iki şarkı daha söyler ve sonunda seyircilerle sohbet etmek için durur.

"Merhaba, Austin Twisters. Söylemeliyim ki, sizler dün beri sahne aldığım en sıcak seyircisiniz."

Salon kahkahalarla çınlar. "Ama bu salondaki iri yarı erkeklerden biri bu gece benimle bire bir tanışmak isterse, bu fikrimi sizin lehinize değiştiririm." Bunu söylerken kasıtlı olarak cilveli bir yüz ifadesi takınır ve seyirci onaylayarak gürültüyle alkışlar.

Marquis hariç, o da "Sadece nereye gitmem gerektiğini söyle" diye bağırır.

"Aman Tanrım!" Pauline elmaslarını sıkıca tutarak gösteriş yapar. *İnciler yumuşak kızlar içindir, Sloane. Elmaslar kırılmayacak kızlar içindir.* "Bak ne diyeceğim, bir şişe pembe şampanya al ve benimle sahne arkasında buluş. Kim gelecek, kim akacak göreceğiz."

Kalabalık gülüp tezahürat ederken, grup Pauline'in en sevdiğim şarkılarından biri olan "Come and Flow"un girişini çalmaya başlar.

"O kesinlikle sahne arkasına gelecek," diye Sly kulağıma fısıldar.

"Sen gelmeyecekmişsin gibi." O bana "*touché*" der gibi bir bakış atarken ben gülüyorum.

Mentorum bu gece inanılmaz formda, zengin, koyu sesi odanın her köşesini dolduruyor. Uzun zamandır bu tarafta bir performansa katılmamıştım ve enerji başımı döndürüyor. Sly'a yaslanıyorum, o da göğsünü sırtıma dayayıp kollarını bana doluyor.

Sonraki birkaç şarkı boyunca süzülürüm, baş dönmesi tatlı bir sersemliğe dönüşür ve etrafımdaki her şeyin kalın, şurup gibi bir hareketle ilerlediğini hissettirir.

Pauline iki şarkı daha bitirir, sonra dikkatini tekrar kalabalığa çevirir. "O baloncukları benim için biraz daha tutar mısınız?" der Marquis'e. "Çünkü bu gece burada olan siz sevgili insanlar için benim de bir sürprizim olabilir. Çoğunuzun bildiği gibi, benim çok sevgili Sloane Walker bu gece burada, çok çekici ve yetenekli Mateo Sylvester'ın kolunda. Neredesin Sloane, bebeğim?"

Onu selamlamak için çok rahat hissediyorum, bu yüzden Sly benim için yapıyor.

"Senin sahibinin bu partiye davetini kabul etmemin sebebi o ve bunu yaptığımı çok memnunum. Ama burada dururken, ikimizin aynı sahneyi paylaşmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçtiğini fark ettim ve bu gece bunu telafi etmek istiyorum."

Uzun kırmızı kirpiklerini seyircilere doğru kırıştırıyor. "Ne dersiniz? Sloane'ın buraya gelip benimle birkaç şarkı söylemesini ister misiniz?"

Daha önce seyircinin heyecanlı olduğunu düşünmüştüm. Bu seferki tezahüratlar ve ayak sesleri duvarları sallıyor ve başımızın üzerindeki avizeler

tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor Pauline ve bana elini uzatıyor. "Gel buraya bebeğim, haydi seyircilere istediklerini verelim."

"Tabii ki!" Sly, bana kocaman bir gülümsemeyle bakarak diyor. "Hazır mısın?"

"Tabii ki!" Pauline'i asla reddetmem, onunla sahneye çıkmayı çok seviyorum. O da bunu biliyor.

Sly benimle birlikte gelir, elini belime koyarak beni coşkulu kalabalığın içinden geçirir. Sahneye çıkan ilk basamakta biraz sendelerim, ama o hemen yanımda durarak dengemi sağlar.

"İyi misin?" Biraz endişeli görünüyor.

"İyiyim," diyorum ona, odanın biraz dönmesine rağmen. İkinci margaritayı daha yavaş içmeliydim. "Sadece heyecanlıyım."

"Hadi Sloane! O 15 santimlik topuklu ayakkabılarınıla buraya gel, olur mu?" Pauline bana sesleniyor.

"Geliyorum!" diye bağıyorum. Sözler ağzımda bulanıklaşıyor, ama nedenini anlayamadan sahneye çıkıyorum ve Pauline elime bir mikrofon tutuşturuyor.

"Shame'i söylesek nasıl olur?" diye soruyor, iki yıl önce birlikte kaydettiğimiz şarkının adını söylüyor.

"Tabii ki," diyorum ve mikrofonu alıyorum.

Kalabalık etrafımızda tezahürat yaparken bana şaşkın bir bakış atıyor, ama sonra müzik başlıyor ve ikimiz de kendimizi kaptırıyoruz.

Işıklar çok parlak ve odaklanmakta zorlanıyorum

—Pauline'in başlattığı şarkı; hala merdivenlerin yanında duran Sly; sahnenin önünde toplanan insanlar. Her şey bana garip geliyor, sanki her şey odak dışıymış gibi. Ya da belki de ben odak dışı mıyım?

Pauline, dizesinin son satırını söylüyor ve ben de ona nakarat kısmında eşlik etmem gerektiğini biliyorum. Ama oda şimdi daha hızlı dönüyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Yine de, bacaklarım titriyor ve ağım çözülüyormuş gibi hissetsem de gösteri devam etmeli. Bu yüzden derin bir nefes alıp nakaratın ilk satırına dalıyorum.

"Utanç her yerde..."

Bölüm 60

Sly

Sloane'ın sahnede yere yığılmasını dehşetle izliyorum.

Pauline telaşla bağırır ve onu yakalamak için atlar, ama Sloane çok hızlı düşer ve yüzüstü sahneye çarpar.

Tüm vücudum uyuşmuş halde merdivenleri tırmanıyorum, ona ulaşmak için koşarken zihnim "*hayır, hayır, hayır*" diye bağırıyor.

"Biri ambulans çağırsın!" Pauline, Sloane'ın yanına diz çökerek mikrofona bağırır.

Sahneyi atlayarak onun diğer tarafına geçiyorum ve hemen Sloane'ı tutuyorum. Onu sırt üstü çevirdiğimde, gözleri kapalı, dudakları ve cildi korkunç bir açık mavi renkte, ölü ağırlığı gibi.

Uzun, korkunç bir saniye boyunca hiçbir şey yapamıyorum. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Nefes almadığını fark ettiğimde, sadece dehşet içinde diz çöküp kalabiliyorum. Göğsü, vücudunun geri kalanı gibi hareketsiz.

"Hayır, olamaz! Hayır, hayır, hayır! Sloane, corazón, lütfen, bana bunu yapma. Yapma," diye tekrarlıyorum, dünyam altüst olurken, nabzını kontrol etmek için elimi boynuna götürüyorum.

Nabzı bulmam birkaç saniye sürer, her saniye bir işkence gibidir. Zayıf, çok zayıf, ama var.

"Ona ne yaptın lan?" Pauline eğilip Sloane'ın yanaklarına birkaç kez tokat atarken soruyor.

Sloane bir anlığına kendine gelir, gözleri açılır ve konuşmaya çalışır gibi dudakları hareket eder. Ama sonra gözleri geriye döner ve yine tamamen hareketsiz kalır.

"Sloane Walker!" Pauline ona tekrar tokat atar. "Hadi, bebeğim. Uyan benim için." Bu işe yaramayınca, omuzlarından tutup onu bez bebek gibi sallar. "Uyan lan, Sloane!"

Bu sefer hiç tepki yok, gözünü bile kırpmıyor. "Ona ne verdin?" Pauline tekrar soruyor.

Ama ben, üniversitede öğrendiğim kalp masajı tekniklerini hatırlamaya çalışmakla meşgulüm. Kafasını geriye eğ.

Burnunu sık.

Ağzını kapat ve nefes ver.

"Biri ambulans çağırdı mı?" Pauline kalabalığa bağırıyor.

"Ben aradım." Marco, elinde telefonla sahneye çıkıyor. "Aşağısı kaos, G ve Jaime kapıda, ambulansın gelmesini bekliyorlar. Ne yapabilirim?"

"Nefes almıyor," diyorum ona, başını geriye doğru eğip hava yolunu açmaya ve kendi başına nefes alıp alamadığını görmeye çalışırken.

Bu işe yaramayınca burnunu sıkıştırıp eğildim ve ağzına nefes verdim, ciğerleri benim nefesimle şişerken göğsünün hızla inip kalkmasını izledim. Bunu iki kez yaptım, sonra elimi göğsüne koydum.

Lütfen, lütfen, lütfen. Onu kaybedemem. Onu daha yeni buldum. Kendime bir gelecek inandırdım. Ve şimdi evren, biz daha sonuca ulaşmadan oyunu bitiriyor mu?

"Lütfen, Sloane. Nefes al, bebeğim.

Lütfen." Ama hala yanıt yok.

"Ambulans beş dakika sonra burada," diyor Marco, telefonunu hoparlöre takarken.

"Oksijensiz beş dakika dayanamaz!"

Başını geriye eğ.

Burnunu sık.

Ağzını kapat ve nefesini üfle.

CPR protokolü beynimde sürekli bir döngü halinde dönse de, bunun olduğuna inanamıyorum. Nasıl olduğunu anlamaya çalışmak bir yana. On dakika önce gayet iyiydi, gülüyor ve konuşuyordu ve

Eğilip iki nefes daha veriyorum. Sonra nabzını tekrar kontrol ediyorum. Şimdi daha da zayıf. Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

"Marquis, Drew!" diye bağırıyorum. "AED var mı bakın!"

"Kalbi atıyor demiştin," diye sızlanıyor Pauline.

"Sadece hazırlıklı olmak istiyorum," diyorum ona, eğilip iki nefes daha verirken, Sloane'ın göğsünün inip kalktığından emin oluyorum.

Marco nabzını izlemeye başlarken, ben ambulansın gelmesini beklerken Sloane'a tekrar tekrar nefes veriyorum. Bu sırada Marquis sahneye atlayıp "AED yok dostum" diyor.

"Sorun yok. Hala nabızı var, değil mi Marco?"

Tekrar kontrol ediyor. "Hala orada, ama bulmak gerçekten zor."

Siktir, siktir, siktir. "CPR yapmamız gerekmediğinden emin misiniz?" diye 911 operatörüne soruyorum.

"Nabız varsa gerek yok," diye yanıtlar. "Sadece nefes almasını sağlayın. Ambulans yakında."

"Ne kadar yakın?" Pauline çığlık atar.

Tam o sırada uzaktan siren sesi duyuyorum ve bunun Sloane için olduğunu ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Hadi, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Bana geri dön. Lütfen, lütfen bana geri dön."

Paramedikler mekanın kapısından içeri girip sahneye doğru koşarken, ona iki nefes daha veriyorum.

"Burada ne oldu?" diye sorar kadın sağlık görevlisi, beni kenara itip hayati fonksiyonlarını kontrol ederken.

"Bilmiyorum. Sahnede bayıldı ve ben ona ulaştığımda nefes almıyordu. Kalp atışı var ama çok zayıf."

Kadın kalp masajı yapmaya başlarken, erkek sağlık görevlisi telefonuna "Tepki vermiyor" diyor. "Göz bebekleri büyümüş, nabızı zayıf, nefes almıyor."

Konuşurken çantasından malzemeleri çıkarıyor.

"Ne tür uyuşturucu kullanıyor?" diye soruyor ortağı. Sloane'a bakışları - sanki o bir sorunmuş gibi, bir insan değilmiş gibi - içimde sıcak ve çirkin bir his uyandırıyor, bunun onun işi olduğunu bilsem de.

"Hiçbiri," diyorum ona. "O uyuşturucu kullanmıyor."

"Bu yüzden başı belaya girmeyecek," diyor bana. "Sadece ne aldığını bilmemiz gerekiyor..."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. *Hiçbir şey almadığını* düşünüyorum. Burada başka bir şey dönüyor." Bu sözleri söylerken, iki sağlık görevlisi birbirlerine bakışmadan önce bile, bunların ne kadar naif olduğunu biliyorum.

"Adı ne?" diye sorar ortağı. "Sloane."

Onu anında anlıyorum. Sloane'a keskin bir bakış atıyor, sonra bana, sonra Pauline'e ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu Sloane Walker," diyor partnerine.

Ve işte böylece, bunun aşırı doz olmadığını onlara ikna etme şansım tamamen yok oldu.

Her şey böyle başlar. Fısıltılar, manşetler, varsayımlar. Kara Dul, kendi ağına takılıp boğulana kadar.

"Ona Narcan vereceğiz, nefes alıp almadığını göreceğiz," diyor bana. "Eğer alırsa?" diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen.

"Eğer işe yararsa, o zaman afyonlu bir ilaç kullanıyordur," diye cevaplar diğer sağlık görevlisi. "Eğer işe yaramazsa, daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Bu mantıklı değil," diyorum Pauline'e, ama o dinlemiyor. Sloane'e, sanki iradesi onu canlandırabilirmiş gibi bakıyor.

"Başlıyoruz," diyor sağlık görevlisi, Sloane'ın burnuna burun spreyi gibi görünen bir şey sokup şişeyi bastırırken.

Lütfen, lütfen işe yarasin.

Tanrı'ya, evrene ve kadere Narcan'ın işe yaraması için yalvarırken bile, işe yarayacağından şüpheliyim. Çünkü Sloane hakkında bildiğim hiçbir şey, birlikte olduğumuz aylarda gördüğüm hiçbir şey, onun uyuşturucu kullandığını düşünmem için bir neden vermedi. Birlikte çok fazla vakit geçirmedik ve bağımlılığın gizli bir hastalık olabileceğini biliyorum. Ama ilk buluşmamızdan beri her gün, günde birkaç kez konuştuk ve o hiçbir zaman sarhoş gibi konuşmadı. Ayrıca içki de içmiyor. Madde bağımlılığı sorunu olan birinin içtiği gibi içmiyor.

"Ne zaman öğreneceğiz..." diye başlıyorum.

Sağlık görevlisi cevap veremedi, Sloane nefes almakta zorlanır ve tüm vücudu bu kuvvetle yerden havaya kalkar.

Bölüm 61

Sly

Sonraki yirmi dakika bir kabus gibidir.

Sağlık görevlileri Sloane'ı götürürken, Marco güvenlik için onlarla birlikte gider, Marquis, Pauline ve ben de onları takip ederiz. Otoyolda onları kaybederiz, ama Marco bize ambulans garajının kapısında bizi beklediğini bildiren bir mesaj atar. Marquis bizi bırakmak için arabayı çevirdiğinde, acil servisin girişinin paparazzilerle dolu olduğunu görürüm.

Sloane ile çıkmaya başladığımdan beri ilk kez değil, Austin'de kaç tane muhabir olduğunu merak ediyorum. Sloane ortalıkta görüldüğü anda hepsi birden ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Alkove'ne girer girmez Marco'yu görüyorum. Hastane güvenliği tam güçle çalışıyor ve gazetecileri bölgeden uzak tutuyor. Bize doğru geliyorlar ve Marquis'e koyu renkli camını indirmesi için işaret ediyorlar.

"Burada olamazsınız..." diye başlıyor güvenlik görevlisi. Ama içeriye bakıp bizi görür görmez geri çekiliyor.

"Devam edin," diyor Marquis'e. Sonra Pauline ve bana bakıyor. "Umarım Sloane iyidir. Onu her zaman harika bir insan olarak görmüşümdür."

"Sandığından daha harika," diyor Pauline ve ben hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Sonra ambulans park yerine girip Marco'nun yanına doğru ilerliyoruz. Yüzüne bir bakışta bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Marquis daha tamamen durmadan kapıyı açarken, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"O nasıl?" diye soruyorum, o bizi içeriye, meraklı gözlerden uzaklaştırırken - ya da en azından bir devlet hastanesinde olabildiğince uzaklaştırırken.

Marco titrek bir eliyle saçlarını karıştırır. "Kamyonda kaza geçirdi dostum. Doktorlar şu anda onu tedavi ediyorlar ama..."

"Ne demek kaza yaptı?" Pauline birkaç metre öteden sorar. Ona bakarım ve bu gece ilk kez, gerçek yaşını gösterdiğini fark ederim. Yanakları çökmüş, gözleri boş, sanki son bir saatte olanlar omuzlarında fiziksel bir yükmiş gibi öne eğilmiş.

"Narcan, vücudundaki maddenin etkisini tersine çevirdi..." "Sloane uyuşturucu kullanmaz!" diye bağırır Pauline. "Bunu hepimiz biliyoruz."

"Elbette biliyoruz. Ama Narcan, vücudunda *bir şey* olmasaydı işe yaramazdı," diyor Marco nazıkçe. "G'ye, mekândaki tüm kayıtları almaya çalışmasını söyledim bile. Oradaydık, ama bir şeyi gözden kaçırmış olabiliriz."

"Bir şey mi kaçırdım?" diye soruyorum, onun sözleri kafamda yankılanırken, bildiğim dünya ekseninde değişiyor. "Yoksa *birini mi* kaçırdım? Onun takipçisi bu gece partide miydi sence? Bunu onlar mı yaptı sence?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar ve başını sallar. "Ama Sloane'in bu gece sadece beş dakika boyunca, tuvalete gittiğinde gözümün önünden ayrıldığını biliyorum. Evet, bir şey almak için mantıklı bir yerdi, ama ben Pauline'e katılıyorum. Jarrod'la birlikte olduğum ve ondan hemen sonraki dönem de dahil olmak üzere, Sloane için çalıştığım on yıl boyunca, o hiç uyuşturucu kullanmadı. Senin takım partisinde birdenbire bir avuç pembe hap almaya karar verdiğini kabul edemem. Bu mantıklı değil."

"Bir dakika," diyorum, çünkü sözleri içimde tanıdık bir duygu uyandırıyor. Henüz ne olduğunu veya neden bana önemli geldiğini bilmiyorum, ama öyle. "Pembe haplar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Oh, bilmiyorum." Elini sallayarak beni susturur. "Oksikodon olduğunu varsayıyorum çünkü bu, yüksek dozu hızlı bir şekilde almanın en kolay yolu ve her renkte bulunurlar. Beyaz, mavi, yeşil. Ama pembe olanlar yirmi miligramlık dozda ve en popüler olanlardan biridir. Ya öyle ya da ona roofie ya da fentanil serpilmiş başka bir şey verilmiştir. Sadece olayı çözmeye çalışıyorum, ama kan testleri gelene kadar kesin olarak bilemeyeceğiz."

Ben olayları çözmek istemiyorum ve kan testlerinin sonuçlarını beklemek de istemiyorum. Bir doktorun hemen yanıma gelip Sloane'ın iyi olduğunu söylemesini istiyorum. Sonra ona ne olduğunu sormak istiyorum. Bu mümkün değilse, parti mekanındaki birinin videoda kesin kanıt bulmasını istiyorum, böylece bundan sorumlu olan kişiyi kanlı bir şekilde dövüp haklayabilirim.

"Ne zaman bir haber alacağız?" diye soruyorum ve volta atmaya başlıyorum. Şu anda çok dar bir koridorda saklandığımızı düşünürsek, bu hareket benim endişemi pek hafifletmiyor. Ama zaten dünyada bunu yapabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. En azından Sloane'ın uyanıp bana tekrar gülümsediğini görene kadar.

Marco omuz silkiyor. "Sanırım doktorlar onunla ilgilenmeyi bitirdiklerinde." Bu, her birinin

Saniyeler, adını vermek istemediğim bir şeye doğru geri sayım gibi geçiyor.

Sonunda, tam olarak yirmi yedi dakika on iki saniye boyunca karşımdaki büyük siyah-beyaz saati izledikten sonra, bir doktor küçük sığınağımıza giriyor.

Onun somurtkan yüzüne bir bakış, bana hiçbir rahatlık olmayacağını söylüyor. Ne şimdi, ne de belki de hiçbir zaman.

"O nasıl?" Marco, ben ağzımı nasıl açacağımı bulamadan soruyor.

"Durumu stabil. Narcan, vücudundaki her neyse onu tersine çevirdi —yakında laboratuvar sonuçları gelince bunu teyit edeceğiz. Ama CT taraması beyninin yakınında küçük bir kanama olduğunu gösterdi, bu da bilincini kaybetmesine neden oldu."

"Beyin kanaması mı?" Kalbim lanet olası ayak parmaklarıma kadar düşüyor. "Sloane'ın beyni kanıyor mu? Uyuşturucudan mı?"

"Benim tahminim, düşmesinden kaynaklandığı yönünde," diye cevaplar. "Kanamayı durdurmayı başardık ve yeni taramada subdural hematomun temiz olduğu görülüyor. Ancak henüz uyanmadı, bu yüzden tek yapabileceğimiz beklemek."

"Beklemek mi?" Pauline elimi tuttu ve o kadar sıkı sıkı ki tırnaklarının derimde izler bıraktığını hissettim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Sloane ciddi bir fiziksel travma geçirdi ve vücudu bundan nasıl ve ne zaman kurtulacağına karar veriyor. Bundan sonra ne olacağı tamamen ona bağlı."

"Bize söyleyebileceğiniz tek şey bu mu?" diye soruyorum.

Onun sabit bakışları benimkilerle buluştu ve cevap vermeden önce cevabını gözlerinden okuyabiliyordum.

Yine de, yanıldığımı, sadece çok korktuğum için mantıklı düşünemediğimi umuyorum, ta ki doktor "Bazen insanlar bundan uyanır" diyene kadar. uyanır,

ve bazen uyanmazlar uyanmazlar.Şu şimdilik
biz devam onu mümkün olduğunca rahat tutacağız, ama
gerçekten bekleyip görmek zorundayız."

Aynı anda sadece birimizin onun yanında kalmasına izin veriyorlar, bu yüzden Pauline ve ben sırayla ya Sloane'ın yanında oturuyoruz ya da acil servis personeli onun uyanma belirtileri olup olmadığını izlerken bekleme odasında dolaşıyoruz.

Ama hiçbir işaret yok. Ve on iki saat sonra, hâlâ bekliyoruz.

Geçen her dakika, en azından benim kafamda, iyi haberlerin gelme olasılığını gittikçe azaltıyor. Sürekli rahatsız ettiğim masum hastane personeli, beklememiz gerektiğini, onun rahat olduğunu ve onun için yapabileceklerinin bu kadar olduğunu söylemeye devam ediyor. Ama o kadar solgun, o kadar sessiz, o kadar farklı görünüyor ki...

normalden daha büyük benliğim, korkumu bir türlü atamıyorum.

Bir saat sonra onu yoğun bakım ünitesine naklediyorlar. Pauline ve ben yan yana oturup monitörlerin çalışmasını dinliyoruz. Her bip sesinde başımı kaldırıyorum; nefes alıp verişindeki her duraklama içimi parçalıyor.

Acil servise ya da normal bir odaya, yoğun bakım ünitesinden başka herhangi bir yere, Sloane'ın uyanmasını ya da *ölmesini* beklemek için geri dönmek istiyorum.

Şu anda cuma günü öğlen vakti ve 12:30'da San Diego'ya giden uçağımıza yetişmek için havaalanına gitmem gerekiyor. Konferans şampiyonası, ligin en üst sırasındaki Lightning'in stadyumunda oynanacak. Super Bowl'a katılma umudumuz varsa orada olmam gerekiyor.

Ama Sloane uyanıp bana onu rahatsız etmememi söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim, bu yüzden o uçağa binmem imkansız. Ya da o maça.

Austin bir yüzüğü hak ediyor olabilir, ama Sloane çok daha fazlasını hak ediyor. Sabah yedi civarında Vivian'ı aradım ve koça gelmeyeceğimi iletmesini söyledim. İkisi de mutlu değildi, ama umurumda değil. Ve şaşırmış gibi de görünmüyorlardı.

Hayatımda hiçbir şey, hiç istemediğim hiçbir şey, şu anda Sloane'ın yanında olmak kadar önemli değil. Playofflar canı cehenneme, Super Bowl canı cehenneme, kariyerim canı cehenneme. Onsuz hiçbir şeyin anlamı yok.

Marco parti mekanında kasetleri inceliyor — yaklaşık iki saat önce sonunda müdürü kasetleri teslim etmeye ikna etti. G ve Jaime, Sloane'ın odasına sağlık personeli dışında kimsenin girmesini engellemek için kapıda bekliyorlar ve Pauline köşede, Sloane'ın çok sevdiği bir aşk romanını ona okuyor. Saatlerdir bunu yapıyor, karakterlerin aşk hikayesinin zorluklarını ve sıkıntılarını anlatırken ünlü sesi odayı dolduruyor. Artık doruk noktasını geçtik, kahraman ve kahramanımız sonsuza dek mutlu olacakları sona doğru ilerliyorlar ve ben de onlardan biri olmak istiyorum.

Kurgusal bir karakteri kıskanmak saçma, ama kıskanıyorum. Çünkü o her zaman kızı elde ediyor. Her zaman mutlu sona ulaşıyor. Ve ben veda etme şansım olacak mı, onu bile bilmiyorum.

Ya o bu şekilde kalırsa, geçen her saatle biraz daha solarsa? Ya onun yatağının başında oturup uyanmasını dilemek, bir daha asla bu kadar yakın olamayacağımız anlamına gelirse?

Bu düşünce beni deli ediyor. Beni

Dizlerimin üzerine çöküp, Sloane'ı iyileştirmek için kime gerekirse yalvarırım — ya da en azından ona bunu yapan kişiyi bulup onu yeryüzünden silip süpürürüm — ancak büyükannem Ximena bunu asla affetmez.

Sloane'ın bunu kendine yapmadığını biliyorum. Bu da demek oluyor ki, bunu yapan, partide bulunan biriydi. Ekibim tarafından partiye davet edilen, belki de ekibimle veya *benimle* bağlantısı olan biri, sevdiğim kadını zehirlemekten sorumlu. Ve ben bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Onu koruyacağıma, güvende tutacağıma söz vermiştim. Bunun yerine, onu doğrudan cehenneme sürükledim.

Bunu kendime asla affedebileceğimi sanmıyorum.

Telefonum titriyor ve Marco'dan gelmiş olabilir diye mesaja bakıyorum. Büyükannem, Lucia ile birlikte bekleme odasında herkes için yiyecek getirdiklerini söylüyor.

Bir şey yemek düşüncesi midemi bulandırıyor, ama kahve de var ve bir fincan kahve iyi gelir.

"Hey," diyorum Pauline'e yumuşak bir sesle, büyük buluşma sahnesini keserek. "Ailem kahve ve yiyecek getirdi. Gidip alacağım, hemen dönerim."

O başını sallar ama yemek ya da başka bir şeye pek ilgi duymuyor gibi görünür.

Asansörlerden indiğimde, Lucia hemen "Nasılsın?" diye soruyor. Bana sarılıyor ve sıkıca tutuyor.

Kafamı sallayıp onu da aynı şekilde sıkıca sarıyorum. "Bir değişiklik yok." Sesim kısılıyor, boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Şu ana kadar beyin taraması ve kan testleri iyi görünüyor. Ama hala uyanmadı, yani..."

"Al." Büyükannem birkaç içecek tepsisini işaret eder. "Kahve, smoothie ve sandviç getirdik. Ne yiyebilirsin?"

Onun soruyu ifade etme şeklini takdir etsem de, yine başımı sallıyorum. Şu anda hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum, yutabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Bunu dene," diyor Lucia, elime bir smoothie bardağı tutuşturarak. "Ondan sonra midemdeki tek şey buydu..."

Sözünü garip bir şekilde keser, gözleri benimkilere bakar ve sonra başka yere kayar. Kafamda cümleyi tamamlarken üzerime bir başka suçluluk duygusu çöker. *Grant'in beni dövmesine izin verdikten sonra midemden geçen tek şey.*

Bunu asla söylemeyeceğini biliyorum, ama ima her zaman orada, kafamın arkasında dolanıp duruyor.

Telefonum bir dizi mesajla titriyor ve ben aceleyle bakmak için koşuyorum.

Pauline, Sloane'ın uyandığını söylüyor. Ya da Marco, bunu kimin yaptığını bulduklarını söylüyor.

Bunun yerine, Vivian'ın kriz halkla ilişkiler ekibiyle kurduğu iletişim zincirinde bir dizi mesaj var.

Vivian: *O uçağa binmelisin.*

Bilinmeyen Numara: *O haklı. Bütün ülke şu anda senin nerede olduğuna odaklanmış durumda. Herkes, takımın yerine Black Widow'u seçecek misin bilmek istiyor.*

Farklı Bilinmeyen Numara: *Kariyerinin bu noktasında böyle bir seçim yapamazsın. Herkes Sloane'ın aşırı dozunu ve ülkenin geri kalanının onun kötü kararları yüzünden acı çekmemesi gerektiğini konuşuyor.*

Vivian: *O uçağa binmelisin, Sly. Kariyerin buna bağlı.*

Kariyerim canı cehenneme. Bu sözleri sohbete yazmaya başlıyorum, ama daha yazamadan Marco asansörden çıkıp geliyor, yüzü asık ve saldırıya hazır.

"Buldum," diye homurdanarak, gözlerinde cinayet işleme niyetiyle doğrudan bana doğru yürüdü. "Bunu ona yapanı bulduk."

Bölüm 62

Sly

"Kim?" diye soruyorum, ona doğru ilerlerken. "Bana bir isim ver."

"Daha iyisini yapacağım. Sana lanet olası bir resim vereceğim." Telefonunu çıkarır ve bir videodan bir ekran görüntüsü açar. Ajanımın Sloane'ın içkisi üzerinde kapalı yumruğunu çok net bir şekilde gösteren bir görüntü. Elimde tuttuğum içki.

Bradley'in karısı Brandi'ye merhaba diyerek yarı sarılmak üzereyim ve fotoğrafta içkiye göremiyorum çünkü ona dönmüş durumdayım.

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum, öfke ve suçluluk duygusu içimde eşit oranda yükseliyor. "*Vivian* mı yaptı bunu?"

Sol tarafa kaydırıyor ve bir video klip oynatılmaya başlıyor. Brandi, Bradley ve Colt'un benimle konuşmak için yanıma gelmesiyle başlıyor. Brandi her zamanki gibi çok yakın bir şekilde sarılmak için yaklaşıyor. Videoda, her zamanki gibi, vücudumu biraz çevirerek tam vücut teması yerine yarım sarılma yapıyorum.

Ben bunu yaparken, Vivian fırsatı değerlendirip Sloane'ın içkisine bir avuç dolusu bir şey atıyor.

O, sanki kız arkadaşımın margaritasına onu öldürecek kadar oksikodon atmamış gibi bizimle sohbet etmeye devam ederken, ben izlemeye devam ediyorum. Sonra, Sloane geri geldiğinde, Vivian kadeh kaldırmayı önerir — şimdi anlıyorum ki, bunun amacı onun bir yudum almasını sağlamaktı.

Kız arkadaşımın içkisini bitirmesini dehşetle izledim. Video hemen sonra kesiliyor, ama sahne kafamda tekrar tekrar oynuyor.

Sloane boş bardağını yakındaki bir masaya bırakıyor.

Sloane, Pauline'i izlemek için sahneye doğru yürürken dengede kalmak için koluma tutunuyor.

Sloane gözleri kapalı olarak bana yaslanıyor.

Sloane sahneye çıkan merdivenleri çıkmaya çalışırken sendeliyor.

Tüm bu süre boyunca, bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler vardı, ama benim lanet takım partimde ona *uyuşturucu* verilmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda bile, sadece biraz

biraz sarhoş olduğunu düşündüm. Hatta onun biraz gardını düşürdüğü için mutlu oldum, şimdi bu düşünce midemi bulandırır da.

Bir an bile onun gözlerimin önünde ölmek üzere olduğunu düşünmedim.

Telefonum elimde titriyor — Vivian'ın başlattığı lanet kriz başlığında daha fazla mesaj var. Orada, "*Sly, mantıklı ol*" yazan mesajın yanında onun adını görünce, şokun etkisi geçiyor ve bir anda öfkeye kapılıyorum.

"Sonra ne olacak?" diye soruyorum, mesajını görmezden gelerek.

"Nerede kaldığını öğrenmek için ofisini aradık. Polis şu anda otele gidiyor," diye cevapladı. "Hapları nereden aldığını bulmaya çalışıyoruz..."

"Onlar onun," diyorum donuk bir sesle, çünkü şimdi -çok geç- Marco'nun pembe haplardan bahsetmesinin neden beni daha önce bu kadar etkilediğini anlıyorum. Çünkü Vivian'ın yıllardır onları aldığını görmüştüm. Baş ağrıları için olduğunu düşünmüştüm ama ne olduklarını hiç sormamıştım, çünkü bu müdahaleci bir davranış gibi gelmişti.

Ne komik. *Müdahaleci* olmak, kız arkadaşımı öldürmeye çalışıp sonra da onun aşırı dozda uyuşturucu almasından kariyerimi kurtarmak için elinden geleni yapan bir kahraman gibi davranmaktır. Ya da belki bu sadece deliliktir.

Öyle olmalı, değil mi? Çünkü normal bir insan böyle bir şey yapmaz. Akli başında hiç kimse, dünyanın en ünlü pop yıldızlarından birinin *alkollü* içkisine bir sürü oksikodon atıp, gecesine devam etmez. Değil mi?

"Neden?" diye soruyorum, Marco'nun bir cevabı olmadığını bilsem de. Benim bile bir cevabım yok, ve bunu bilen tek kişi benim. Vivian'ın hala telefonumu bombardımana tuttuğunu düşünürsek, polisin henüz ona ulaşmadığını varsayabilirim.

"Bilmiyorum. Ama öğrenmeye çalışacağız," diye beni teselli ediyor Marco. "Şimdi karakola gidiyorum. Onu getirdiklerinde orada olmak istiyorum. Cevapları aldığımızda, Sloane'ın tanıtım ekibi bunları basına verecek."

İşlerin çirkinleşeceği konusunda bir uyarı bu, ama umurumda değil. Vivian bu karışıklığı kendi başına yarattı. Şimdi de sonuçlarıyla başa çıkabilir. "Tamam."

"Bunu yapması için aklına gelen herhangi bir neden var mı? O anda garip gelmeyen ama..."

"Bebekler," diyorum ona, son birkaç aydaki tüm garip parçalar kafamda birleşmeye başlarken.

Marco'nun gözleri keskinleşir. "Onlar ne olmuş?"

"Vivian bebek koleksiyonu yapıyor. Bu konuyu konuşmuyoruz ama eski menajerim olan kocasının ona yılda birkaç kez bebek aldığını biliyorum. Anlaşılan geniş bir koleksiyonu var."

"Ve o bebekleri Sloane'a göndermiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bu fikir daha önce aklıma gelmemişti, ama şimdi..." *Şimdi cevap oldukça açık görünüyor.*

"Araştıracakız," Marco sert bir şekilde söz verir.

"Beni haberdar et," diyorum. Vivian'ı bu karışıklıktan kurtarmak için bir şey yapmayı planladığımdan değil, nedenini bilmek istediğimden. Joe öldüğünde Vivian'ın yanında kaldım, bana elinden geleni yapacağına söz verdiği için onu menajerim olarak tuttum.

Eğer bu onun elinden gelenin en iyisiyse, en kötüsünü hayal edecek kadar güçlü değilim. Ayrıca benim için çalıştığı yıllar boyunca başka neler yaptığını düşünmek de istemiyorum. Çünkü bunu yapabilecek birinin sınırları yoktur. Tanrı bilir başka kimleri incitmiştir.

Ve ben hiçbir şeyden haberim yoktu. Ona güvenimi verdim, o da bunu bir silah gibi kullandı.

Marco'nun uzaklaşmasını izlerken, suçluluk duygusu beni o kadar sert vurur ki, bacaklarımın altımda çökmek üzere olduğunu hissederim. Ama görünüşe göre Lucia ve abuela Ximena tüm bu süre boyunca yanımda olmuşlar. Beni yere düşmeden önce kollarımdan tutup bir sandalyeye oturturlar.

Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Yine mi? Lucia'yı Grant'e, Sloane'ı da Vivian'a emanet ettim.

Ve her iki seferde de sevdiğim insanlar bedelini ödedi.

Sloane'a onu koruyacağıma söz verdim, ne olursa olsun onu güvende tutacağıma kendime söz verdim. Ama bunun yerine, onu takip eden adamı, onu *öldürmek* isteyen adamı

lanet olası yakın çevresine davet ettim.

"Her şey yoluna girecek, Sly," diyor büyükannem, dizimi okşayarak, en sevdiği tespih parmakları arasında sallanıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" diye soruyorum ve sesim, içimden gelen tüm çığlıklar boğazımı tahriş etmiş gibi geliyor. "Nasıl iyi olacak?" Eli havada duruyor. "Henüz bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Ama hayatta, her şeyin her zaman olması gerektiği gibi sonuçlandığını fark ettim,

"Peki ya Sloane ölürse?" diye soruyorum.

"Peki ya Sloane ölürse?" diye soruyorum zorlukla. "Bu, 'her şey her zaman yoluna girer' teorisine nasıl uyuyor?"

"Bilmiyorum, mijito." Başını sallar ve elini kaldırıp, çocukken korktuğumda her zaman yaptığı gibi saçımı okşar. "Sadece inancımızı koruyabiliriz, Sloane'ın iyi olacağına inanmaya devam edebiliriz."

Ayağa kalkarım, çünkü bir saniye daha oturursam patlayacağım. "Hepsi benim suçum," diyorum aileme. "Bunu ona ben yaptım."

"Hayır, sen yapmadın," diyor büyükannem. "*Vivian* ona bunu yaptı."

Ama bu ayrıntı. Sloane'a aşık olan benim. Onu takip eden benim. Vivian'ı onun hayatına sokan benim. Ve menajerim onu zehirlerken onun lanet içkisini tutan da benim.

Sloane onu güvende tutmam için bana verdi, ama ben onu Vivian'a gümüş tepside sundum. Sonra da Sloane'a *geri* verdim.

"Onu öldürmeye çalıştı," diye fısıldıyorum, suçluluk ve öfke içimde başka bir şeye dönüşürken, sıcak, erimiş ve yanlı şeye, sanki kaburgalarımın fıskıran lavlar içimi kül ve utançla kaplıyor gibi.

"Onu içeri aldım ve o..."

"O senden faydalandı ve sana duyduğun güveni suistimal etti," diyor büyükannem kararlı bir sesle. "Bu onu kötü adam yapar, Mateo, seni değil. Bu senin hatan değil."

Benim hatam gibi geliyor ve burada daha fazla durup büyükannem Ximena'nın aksini söylemesini dinleyemem. Yapamam. Şu anda en büyük başarısızlığımı yeniden yaşarken yapamam.

Yoğun bakım ünitesine, Sloane'ın odasına geri dönmeye başlıyorum, ama kapıya varmadan önce lanet asansör yine çalıyor.

Tam zamanında dönüp Sloane'nin ekibinin, ailesinin bekleme odasına girmesini izliyorum.

Bölüm 63

Sly

Tur menajерinin bakışları benimkilerle buluştuğunda, Jace'in yüzünden Marco'nun ona Vivian'dan bahsettiğini anlıyorum.

"Nerede o?" diye sorar yanındaki kadın. Kadın minyon, açık kahverengi tenli, siyah saçlı ve sadece şov dünyasının üst düzey insanlarında görebileceğiniz türden bir şıklığa sahip.

Buna turkuaz renkli takım elbise ve gözlerinin altındaki koyu halkaları da ekleyince, bir tahminde bulunuyorum. "Bianca?"

Gözleri kısılır. "Sly."

"Henüz uyanmadı," diyorum ona, içimde suçluluk duygusu bir şekilde daha da yoğun ve parlak bir şekilde yanarken. "Ama sizi geri götüreceğim. Odaya aynı anda sadece iki kişi alıyorlar ve Pauline hala onun yanında."

"Sorun değil," tanımadığım bir adam bana diyor. "Sırayla girip çıkacağız. Ama burada bir yer tutacağız. Wifi'yi biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyorum ona. Son on iki saatte internette gezinmek benim için öncelikli bir konu değildi.

"Merak etme, buluruz." Bana elini uzattı. "Bryan. Ben Sloane'ın şirket içi halkla ilişkiler sorumlusuyum. Ekibin hakkında az önce öğrendiklerimizden yola çıkarak, bizimle koordinasyon kurmamızı gerektirecek kimse yok sanırım?"

"Koordinasyon mu?" diye soruyorum boş boş, içgüdüsel olarak elini sıkıyorum.

"Mesajlaşma. Şu anda basında çok şey söyleniyor ve biz ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar bekledik. Artık öğrendiğimize göre, gerçeği ortaya çıkaracağız. Sloane, menajерinizin hataları yüzünden batmayacak." Bana adeta tükürürcesine konuşuyor. Hak etti. "Tabii ki batmayacak." Sloane'ın menajерine bakıyorum. "Sizi şimdi oraya götürmemi seni oraya götürmemi mi istiyorsun?"

O ilerlemeye başlar. "Kendi başıma bulabilirim, teşekkürler."

"Bir şey daha var." Bryan iç çeker ve gözlerinde beni şaşırtan bir samimiyet vardır. "Şu anda bu konuda güvendiğin birinin çalışması gerekiyor. İnsanlar San Diego uçağında olmadığı için çoktan paniğe kapılmış durumda."

"Sevdiğim kadın yoğun bakımda yatıyor ve tepki vermiyor. Bunu ona *güvendiğim* biri yaptı." Sesim kırılır, ama umurumda bile değil. "Sana söz veriyorum Bryan, şu anda lanet olası internetteki insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil."

Bianca'ya dönünce, gözlerinde daha önce kesinlikle olmayan bir saygı gördüm ve şok oldum. "Seni ona götürmemi istemediğinden emin misin?"

"Aslında, çok sevinirim. Teşekkürler."

"Bekle." Aylar önce beni Sloane ile tanıştıran Olivia, elinde bir gitar kılıfı ile öne çıkıyor. "Sloane'ın en sevdiği gitarlarından birini getirdik. Onu geri götürebilir misin?"

"Tabii, ama onun orada olduğunu fark edeceğini sanmıyorum."

"Evet, ama Pauline'in orada olduğunu söyledin, değil mi?" diye sorar Jace. "Evet, orada."

Jace başını sallar. "Tıp, Sloane'ın bulunduğu yerde ona ulaşamayabilir, ama müzik ulaşabilir. Hayatının çoğunda, ona tutunabileceği tek şey buydu. Belki bir kez daha ona ulaşabilir."

Onun sözleri boğazımı o kadar sıkıştırır ki, konuşmaya cesaret edemem. Yine de gitarı alırım, çünkü belki de Jace haklıdır. Şu anda her şeyi denemeye hazırım.

Bianca'yı yoğun bakım ünitesini oluşturan koridorlar labirentinde gezdirirken sessizim. Ama Sloane'ın odasına yarı yolda, Bianca, "Tabloid kafes dövuşünde son maçı kaybetmiş gibi görünüyorsun," diyor.

"Ben de öyle hissediyorum."

O da başını sallar, dudaklarını sıkıştırır, sanki bana bir şey söylemek istiyor ama söylemeye cesaret edemiyormuş gibi. Ona, bana söyleyeceği her şeyin, benim kendime söylediklerimle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum, çünkü o Sloane'ı seviyor ve bana kızarak kendini daha iyi hissedecekse, bu şansı hak ediyor.

Son köşeyi dönerken sonunda "Senden hoşlanmamaya hazırdım" diyor.

"Haklısın," diye cevap veriyorum. Şu anda kendimi de pek sevmiyorum.

"Ama sen de onunla birlikte acı çekiyormuşsun gibi görünüyorsun. Ve ajanına çok kızgın olsam da, kendine biraz müsamaha göstermelisin. Ben bir menajerim ve Sloane'a karşı çok şeffaf olsam da, onun bilmediği birçok şey var. Bunları sakladığım için değil, onun bilmesi gerekmediği için."

Sloane'ın odasının önünde durduğumuzda derin bir nefes aldı, sonra kapı koluna uzanırken yavaşça nefesini verdi. "Demek istediğim, menajerin Sloane'a karşı beslediği intikam duygusunu aktif olarak saklamaya çalışsaydı, sen bunu asla fark edemezdin. Tabii o senin fark etmeni istemediği sürece."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Bianca kapıyı açarken ben de derin bir nefes alıyorum.

Oraya bakmaya kendimi zor zor ikna edebiliyorum. Tüm bunların benim yüzümden olduğunu bilerek onunla yüzleşmeye kendimi zor zor ikna edebiliyorum. Onun hayata tutunmasının sebebinin ben olduğumu bilerek. Sadece onun gitarını taşıdığım için eşiği geçebiliyorum, bir de Sloane'ı en son kontrol edeli neredeyse yarım saat olmuş olması. Hala nefes aldığını, hala hayatta olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Onu bıraktığımda olduğu gibi aynı olduğunu görmek beni yeniden mahvediyor. Soluk. Parlak kırmızı saçları, beyaz hastane çarşaflarına karşı tek renkli şok. Sanki uyuyor gibi, ama dinlendirici bir uyku değil. Zamanı çalan bir uyku.

"Hareket etmedi," diyor Pauline, kitabı bırakıp ayağa kalkarak Bianca'ya sarılırken.

"Jace gitarını gönderdi." Gitarı kılıfından çıkarıp, yatak ile Pauline'in sandalyesi arasındaki boşluğa, duvara yaslayarak yerleştiriyorum. Uyandığında, *değil*, uyandığında ulaşabileceği bir yere. "Sanırım sana onun için bir şeyler çalmanı umuyordu."

Pauline başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Bunun istemediği için olmadığını görebiliyorum, benim kadar duygusal olduğu için.

Bu yüzden başka bir şey söylemek yerine, Sloane'ın ayağına elimi koyup hafifçe sıkarak burada olduğumu hissettiriyorum ve "Üzgünüm" diyebiliyorum, sonra da Sloane'ı daha fazla incitmeden buradan gitmek için kapıya doğru yöneliyorum.

Ama Camila'ya rastladım.

"Ne zaman geldin?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde.

"Başımdan beri buradaydım," diye cevaplar. "Arabayı park ediyordum, ama sonra Lucia aradı ve dün geceden beri hala takım elbiseni giydiğini söyledi, ben de gidip sana başka kıyafet getirdim. Rica ederim."

"Teşekkürler. Bu lanet gömleği çıkarmaya can atıyorum." Boş ellerine bakıyorum. "Çanta nerede?"

"O kadar acele etme." Koluma girip beni koridordan aşağı çekmeye başladı.

"Yedikten sonra alırsın." "Aç değilim..." diye başlıyorum.

"Evet, ben de öyle duydum. Ama abuela Ximena senin için çok endişeleniyor, en azından birkaç lokma bir şeyler yemelisin."

"Zaten kendimi berbat hissediyorum," diyorum ona, beni bekleme odasına sürüklemesine izin verirken. "Gerçekten manipölasyonun doğru yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne işe yararsa," diye karşılık verir. Ama bekleme odasına gitmek için sola dönmek yerine, beni sağa sürükler.

"Burası..."

"Bir saniye olsun başkasına yetki verir misin?" diye homurdanarak beni koridorun ortasına ve OUTDOOR PATIO yazılı cam kapıya doğru yönlendirir.

Pencerelerden birine hızlıca baktığımda Lucia ve abuela Ximena'nın dışarıda beklediklerini görüyorum.

Camila'ya sorgulayan bir bakış attığımda, omuz silkiyor. "Bekleme odasında gayet mutluydum, ama abuela, Sloane'ın tüm ekibinin yapacağımız konuşmayı dinlemesini istemeyeceğini düşündü."

Ve bu uğursuz sözlerle kapıyı açıp dışarı çıktı.

Bölüm 64

Sly

Neredeyse dönüp uzaklaşacağımı itiraf etmenin cesaretimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Abuela Ximena bir konuşma için mahremiyet istediğinde, sonuç asla iyi olmaz. Ve şu anda, kırılmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Ama onun torunu olarak geçirdiğim yirmi yedi yıl bana bir şey öğrettiyse, o da, öyle ya da böyle, onun sözünü söyleyeceği. Zaten kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürsek, bu işi bir an önce bitirsem iyi olur.

"Sloane'ın ekibine yemek verdikten sonra, geriye sadece hindi ve rosto kaldı," diyor büyükannem, ben ve kız kardeşlerimin oturduğu masaya yaklaşır yaklaşmaz.

"Hindi olur," diyorum, çünkü gerçekten umurumda değil.

Abuela Ximena bana bir hindi sandviçi atıyor, sonra oturmam için işaret ediyor.

Ben de isteksizce oturuyorum.

Lucia bana ilgimi çekmeyen bir şişe su ve istemediğim bir paket cips uzatıyor, ama işin çabuk bitmesi için ikisini de alıyorum.

Sloane'a geri dönebilmek için bu lanet olası şeyi bir an önce bitirmek istiyorum. On beş dakika, ekibinin onu görmesi için yeterli bir süre olacaktır. Eğer olmazsa, Pauline yürüyüşe falan çıkabilir, çünkü ben bir daha gitmeyeceğim.

"Sandviçini ye," diyor abuela Ximena.

Ona aç olmadığımı söylemeye başlıyorum, ama bana *o bakışı* atıyor, ben de dediğini yapıyorum ve yemek ağzımda talaşa dönüştüğünde hemen pişman oluyorum.

Bir dakika ve birkaç yudum su sonra, sonunda sandviçi yutmayı başarırım. Bunu yaptığımda, Lucia elini benimkinin üzerine koyar ve "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?" der.

"Tamamen benim hatam. Bunu herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

"Ben mi?" diye sordu Lucia, kaşlarını kaldırarak. "Peki neden böyle düşündün?"

bunu düşündün?"

Cevap vermeye başlıyorum, sonra sözlerimi geri alıyorum. Bazı şeyler söylenmemeli.

Görünüşe göre Camila aynı şekilde düşünmüyor. Çünkü gözlerini devirip şöyle diyor: "Her şeyden kendini sorumlu tutuyor. Sadece bizden değil, bizi tanıyan herkesin davranışlarından da sorumlu tutuyor, senin tacizci, pislik herif eski erkek arkadaşın da dahil. Psikoloji profesörüm buna kurtarıcı kompleksi derdi."

"Kurtarıcı kompleksim yok," dişlerimi sıkarak, sözlerim bir tankın namlusu gibi çarpmış olsa da, diyorum. Kimsenin kurtarıcısı olmadığımı defalarca kanıtladım.

Lucia benim yüzümden neredeyse ölüyordu, çünkü Grant'in gerçekte kim olduğunu o kadar naif bir şekilde değerlendirmiştim ki, o yıllarca onu istismar etti ve ben neredeyse çok geç olana kadar hiçbir şeyden haberdar değildim. Ve şimdi Sloane, Vivian'ın elinde neredeyse ölüyor, çünkü görünüşe göre ben hiçbir şey öğrenmemişim. Ayrıca, ben bu lanet olası dünyadaki en kötü karakter yargıcıyım.

En iyi arkadaşıma ve menajerime güvenemiyorsam, kendime nasıl güvenilebilirim ki?

Sloane'ı güvende tutamadım, oysa bu benim için dünyadaki en önemli şeydi.

"Peki. Buna tanrı kompleksi mi diyorsun?" Camila salata kabından bir havuç alıp ağzına atıyor. "Neredeyse aynı şey."

"Bu nasıl 'Sly'ı öğle yemeğine ikna etmek'ten 'Sly'a ne kadar pislik olduğunu söylemek'e dönüştü?" diye soruyorum, kız kardeşlerime sert bir bakış atarak.

Lucia omuz silkiyor. "Belki de bu, istediğin şeyi değil, ihtiyacın olan şeyi elde ettiğin zamanlardan biridir."

Uyarı olarak gözlerimi kısıyorum, ama o da bana aynı şekilde bakarak karşılık verir. Ve destek için büyükanneme baktığımda, aniden dereotu turşulu patates cipsi paketini açmakla meşgul olur.

"Cidden mi?" diyorum, Julius Caesar'ın nasıl hissettiğini aniden çok daha iyi anlıyorum. *Sen de mi, Ximena?*

"O zaman ne dersin?" Camila kollarını göğsünde kavuşturur ve bana "*bu sefer kurtulamazsın*" bakışını atar. Bu bakışı tanırım çünkü büyükannemiz ona öğretmiştir.

"Babam ölmeden önce sana bakmamı istedi," diye başlıyorum. "Bu..."

"Babanın on yaşındaki bir çocuğa böyle bir şey istemesinin yanlış olduğunu hiç düşündün mü?" diye büyükannem Ximena sözümü keser.

"Ha?" Çantasından tahta kaşık çıkarıp bana vursa daha az şaşırırdım. "Hayır, hepinizin iyi olduğundan emin olmak benim işim." "Bunun imkansız olduğunu biliyorsun, değil mi?" Lucia, Abuela Ximena'nın aniden benimle ilgilenmesinden yararlanarak patates cipsi çalmaya çalışıyor.

"Olmamalı. Eğer ben sadece..."

"Ne?" diye sorar abuela Ximena. "Daha hızlı? Daha uyanık? Daha meraklı? O işte başarılı olabilmen için tam olarak neyin gerekli olduğunu düşünüyorsun? Özellikle de benim senden çok önce öleceğimi düşünürsek. Yoksa bunu da engellemeyi mi planlıyorsun?"

"Yapabilirsem yaparım," diyorum.

"Gördün mü?" Camila sırtıyor. "Tanrı kompleksi, aynen dediğim gibi." "Demek istediğim o değildi..."

"O zaman ne demek istedin?" diye sorar Lucia.

"Seni sevdiğimi ve sana bir şey olmasını istemediğimi kastettim!" diye cevap veriyorum, sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırarak. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Tabii ki değil," diye yatıştırır büyükannem. "Ama biz sensiz yaşayamayacağımızı düşünmen ya da bizim hatalarımızın bir şekilde senin hataların olduğunu düşünmen sorun yaratıyor."

Midemde derinlere yerleşen rahatsız edici duyguyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu." Lucia'nın sesi eskisinden daha yumuşak ve Camila'nınkinden kesinlikle daha yumuşak, ama bu yeni bir şey değil. "İkimizin arasında olanların seninle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Grant hakkında böyle hissettiğini hepimiz biliyoruz."

"Sizi tanıştırdım. İlk randevunuzu ayarladım..."

"Çünkü ben senden istedim, Sly!" diye sözünü kesti. "Bir gün senin muayenehanene uğradığımda onu gördüm ve bizi tanıştırmamı istedim. O kısmı hatırlamıyor musun? Yoksa *benim* hayat seçimlerim yüzünden kendini suçlamakta o kadar iyi hale geldin ki, hikayenin o kısmını unuttun mu?"

"Unutmadım," diyorum ona, aslında unutmuş olsam da. "Ama onun için kefil oldum. Ne kadar iyi bir adam olduğunu sana anlatmıştım..."

"Ben de sana gözümün çürük olduğunu bir ağaç dalına çarptığım için, kolumu koşarken takılıp düştüğüm için kışkırdığımı söyledim. Sen doğru soruları sordun, Sly. Ben sana yanlış cevaplar verdim," diyor ve gözlerinde yaşlar var. "Grant'in ne yaptığını öğrenirsen, ondan uzaklaşana kadar rahat etmeyeceğini biliyordum. Ve uzun bir süre buna hazır değildim, çünkü

o zaman bir hata yaptığımı kabul etmek zorunda kalacaktım. Kötü bir seçim yaptığımı. Seni değil,

beni seçtiğimi kabul etmek zorunda kalacaktım."

"Görmeliydim..."

"Kimse görmedi!" Camila patlar. "Lucia sadece kardeşim değil. O benim bu lanet dünyada en iyi arkadaşım ve ben hiçbir şeyden haberim yoktu." Ortanca kız kardeşimin sesi çatlar ve benim kalbim de onunla birlikte çatlar. "Seni bu kadar özel kılan ne ki, onu kurtarması gereken kişinin sen olduğunu düşünüyorsun?"

Buna bir şey demedim, çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Hala bilmem gerekirdi diye düşünüyorum. Camila Lucia'yı tanıyor olabilir, ama ben Grant'i tanıyordum ve onun ne kadar kötü bir adam olduğunu hiç bilmiyordum.

Aynı şey Vivian için de geçerli. Ailem ve birlikte oynadığım arkadaşlarım dışında, beni herkesten daha iyi tanıyan kişinin o olduğunu düşünürdüm ve bunun karşılıklı olduğunu sanırdım. Bu konuda bu kadar yanıltılmış olmam beni çok rahatsız ediyor. Bu hata Sloane'ın ölümüne neden olabilir.

"Açık konuşmak gerekirse," diyor Lucia, taş bankta bana yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Sen beni kurtardın. Aynı şey Sloane için de geçerli. Onu desteklemek için her şeyi doğru yapıyorsun. Ama onun savaşmasının nedeninden sen sorumlu değilsin."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum..." diye başlıyorum, ama o bir bakışla sözümü kesiyor.

"Öyle hissetmeyebilirsin, ama sonunda ne kadar büyük bir belada olduğumu saklayamadığımda, ilk gelen sen oldun. Beni hastaneye götürdün, tüm zaman boyunca yanımda kaldın, Grant'i benden uzak tuttu. Sonra ayağa kalkmama yardım ettin, hukuk fakültelerine başvuramamda ve şu anki hayatımı kurmamda bana yardım ettin. Beni kurtardın, Sly." Sonra bana sarıldı, eskiden olduğu gibi, bizim küçükken olduğu gibi başını omzuma koydu. "Ama beni kurtarmak zorunda kaldığın şeyden sen sorumlu değilsin. Bu Grant'in suçu, senin değil."

"Aynı şey Sloane için de geçerli," diye ekler abuela Ximena, elimi tutup sıkıca sıkar. "Vivian'ın yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ama ona kalp masajı yapan sensin. Son on iki saattir onun başucunda oturan sensin. Ve tüm gücünle onun uyanması için dua eden sensin. Buna odaklan. Bunu yapmaya devam et. Çünkü gerçek şu ki, bu dünyada diğer insanların ne yapacağını kontrol edemezsin, Sly. Sadece buna nasıl tepki vereceğini kontrol edebilirsin."

Sözleri mantıklı ve eğer başka bir şeyden bahsetseydi, ona inanırdım. Ama o bundan bahsediyor. Sevdiğim kadının, ben lanet olası bardağı tutarken gözümün önünde uyuşturulmasından bahsediyor.

aynı kadın, *benim hatam* yüzünden hala hayat mücadelesi veriyor.
hatam yüzünden hala hayatı için mücadele ediyor.

Bunu nasıl unutmam gerekiyor?

Abuela Ximena koluna vurana kadar son cümleyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. "Acıma partisini bırak ve sana söylediklerimizi dinle, mijo. Elbette, bu durumda başarısız oldun, ama düşündüğün şekilde değil. Mesele Vivian ve onun yaptığı şey değil. Mesele, şu anda yaptığın şey. Utanç ve çarpık inançların..."

"Ve tanrı kompleksi," diye Camila burnunu çekerek sözünü kesti.

Abuela Ximena ona keskin bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Sevdiğin herkese olanları kontrol etme yeteneğine sahip olduğuna dair inancına izin veriyorsun..."

"Yani, tanrı kompleksi tanımını mı?" Lucia ortanca kız kardeşimizi kışkırtıyor.

"Tamam, anladım!" İkisine de homurdanıyorum.

"Öyle mi?" diye sorar büyükannem. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, Sloane'ın ölümünün cezasını kendine nasıl vereceğini planlamakla o kadar meşgulsün ki, onun yaşamasına yardım etmeyi unutuyorsun."

"Son on iki saattir onun yaşaması hakkında düşünmekten başka bir şey yapmadım..." "Hayır," büyükannem sözümü keser. "Sen onun ölümü hakkında düşünmekten başka bir şey yapmadın. Ve bu kimseye bir fayda sağlamıyor.

Ne sana, ne de kesinlikle Sloane'e. Onu seviyorsun, ama kendini nefret etmekle o kadar meşgulsün ki

ona tutunabileceği, geri dönebileceği bir şey veremiyorsun."

"Ne yapmam gerekiyor? Bilinci kapalı, hiç tepki vermiyor. Beni duyamıyor, cevap veremiyor. O sadece..." Sesim kısılıyor ve bu sefer konuşmaya bile çalışmıyorum. Sadece başımı sallayıp bu kabusun bitmesi için dua ediyorum. *O sadece orada yatıyor.*

"Onun seni duyabildiğini söylemiyorum." Abuela Ximena'nın sesi artık çok daha yumuşak, elini de benim elim üzerine nazikçe koyuyor. "Senin orada olduğunu bildiğini bile söylemiyorum. Ama Sloane seni seviyor ve Vivian'ın yaptığı bir şey için kendini suçlamayı istemezdi. Ve eğer onun içinde senin onu koruduğunu fark eden küçük bir parça varsa, ona yanlış yönlendirilmiş öz nefretinden daha fazlasını göstermeyi ikinize de borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Abuela Ximena'nın sözleri içimde bir çığlık yarattı — hissetmemeye çalıştığım anılar, konuşmalar ve gerçekler, onun bıraktığı sessizliği parçaladı. Sloane'ın telefonda benimle dalga geçtiği anılar

Sloane'ın parkta tacos yerken, rüzgâr saçlarını dalgal

Sloane'ın parkta tacos yerken, rüzgâr saçlarını dalgalandırırken.

Yatakta bir sandviçi paylaştığımız, Lucia'nın hikayesini, benim hikayemi dinlerken kahverengi gözleri sempatiyle parladığı anlar.

Sloane'ın beni sevdiğini söylediği an. Korkmuş olsa bile sözünden dönmeyeceğine dair bana söz verdiği an.

Ama ben tam da bunu yapıyorum. Son on iki saati korku, suçluluk ve utanç duygularının arkasına saklanarak geçirdim, başka bir hata yapmaktan o kadar korkuyorum ki, onu elimden geldiğince kendime çekmeye çalışmak yerine içime kapanıyorum.

Bu artık sona eriyor.

Bölüm 65

Sly

Sloane'ın ekibi bütün öğleden sonra gelip gitti, Pauline ise akşamın büyük bir kısmını gitar çalarak ve en sevdiği şarkıları söyleyerek geçirdi. Hastane personeli de bundan keyif aldı, hemşirelerin ve doktorların çoğu, Sloane'ı kontrol etme bahanesiyle birkaç dakika dinlemek için uğradı, ona bakmakla görevli olmayanlar bile.

Ama müzik hiçbir etki yaratmadı, başka hiçbir şey de öyle. Pauline bir saat önce sonunda pes etti ve Bianca'nın onun için ayırttığı otele gitti. Benim gibi o da kırk saatten fazla uyanık kaldı, ama yetmiş yaşında olduğu için kesinlikle daha kötü hissediyor.

İlk fırsatta geri döneceğinden şüphem yok, ama şimdilik, bu kabus başladığından beri ilk kez, Sloane ile baş başa kaldım.

Ve bundan yararlanmayı planlıyorum.

Camila bana kıyafet alırken aldığı çilek kokulu losyonla başlıyorum. Elime biraz sıkıp, Sloane'ın ayaklarından birini tutup, son birkaç aydır FaceTime'da defalarca gördüğüm şekilde nazıkçe ovmaya başlıyorum.

Ayak parmakları her zamanki gibi siyah boyalı. Her iki ayağında birer parmak hariç — parlak mavi, benim formamın rengiyle aynı, üzerine aşk mektubu gibi küçük yedi rakamları çizilmiş.

Bana bunun playofflar için moralini gösterme şekli olduğunu söylemişti.

"Super Bowl'a çıktığımızda tüm tırnaklarını maviye boyamaya ikna edebilir miyim sence?" diye soruyorum, ikinci ayağına geçerken. "Yoksa bu Black Widow kıyafet kurallarını ihlal eder mi?"

Ayak bileklerine ve baldırlarına geçiyorum, cevap gelmesini beklerken losyonu dairesel hareketlerle sürüyorum.

Sorun değil. Sadece öyle olacağına inanmam gerekiyor.

Dizlerine kadar losyonu sürdükten sonra, hemşirenin daha önce getirdiği parlak mavi çorapları ayağına geçirip örtüyü geri çekiyorum. Sonra ellerine geçiyorum.

İnfüzyonunu ve parmağına yapıştırılmış nabız oksijen ölçeri dikkat ederek

önce bir eline, sonra diğerine losyon sürerken, ellerinin ne kadar küçük ve narin göründüğünü fark etmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, gitar çalarken parmak uçlarında oluşan nasırlara odaklanıyorum. Küçük ve yuvarlak, bazılarının üzerinde tel izleri olan bu nasırlar, avuç içlerimde bulunan halter nasırlarından çok farklı.

Ama bu da güç göstergesi. Sloane için değil, o tanıdığım en güçlü kadın. Ve bu, benim kız kardeşlerimi düşünürsek, bir şey ifade ediyor.

Sloane'ın en sevdiği losyonun tatlı çilek kokusu - eminim ki büyükannemin notlarından öğrendiğim - odayı dolduruyor ve onunla yaşadığım milyonlarca çalınmış anı hatırlatıyor. Anılar, Sloane'ın gülümsemesi, kapalı kahverengi gözleri, vücudunu bana bastırırken başını geriye attığı anlar, ellerimi titretir.

Bu tekrar olacak, kendime söz veriyorum, bileklerine ve ön kollarına doğru ilerlerken.

O anlar ve daha fazlası.

Bir saniye gözlerimi kapatıyorum, ellerini ellerimde sıkıca tutuyorum ve daha fazlasını hayal etmeye bırakıyorum kendimi.

Sloane sahnede, bana şarkı söylüyor.

Sloane gelecekteki bir maçta tezahürat yapıyor.

Sloane, sadece benim Super Bowl yüzüklerimi takmış, bana gülüyor.

Sloane uzun siyah bir elbise giymiş, elinde beyaz şakayık ve mor kalla zambaklarından oluşan bir buket var.

O kadar çok anı. O kadar çok gelecek anı. Her birine zamanın geleceğine inanmak zorundayım, o zaman şimdi olmasa bile.

Kendimi zorlayarak ellerini bırakıyorum, şimdiki ana dönmek için daha fazla losyon sıkıp ön kollarını, dirseklerini, pazılarını ovuyorum. Bunu yaparken, kollarını kaplayan uzun, dal gibi dövmeleri yumuşak parmaklarımla okşuyorum.

"Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda bunların ne olduğunu hiç anlamamıştım. Garip bir ağaç falan sandım. Ama sonra araştırdım ve bunların dal olmadığını anladım, değil mi? Bunlar yıldırımlar. Dünyaya açık olan gerçek senin bir ipucu - yok etmeyen, ama hayatta kaldığın yeri işaret eden yıldırımlar."

Hemşirenin getirdiği havlu yığınının bir bez alıp ılık suyla ıslatıyorum, sonra yatağa dönüp onun milyar dolarlık yüzünü yıkıyorum.

"Bunu istemek adil değil, biliyorum," diye fısıldıyorum, bezle alnını

"Ama bunu bir kez daha yapmanı istiyorum, corazón. Bir kez daha geri gelmeni istiyorum. Lütfen. Bir kez daha. Benim için. Bizim için."

Bezini çenesinden, mükemmel ağzının yaralı köşelerine doğru kaydırırken o kıpırdamıyor. "Bunu yapabilecek biri varsa, Sloane, o da sensin. Sen çok güçlüsün. Çok güçlü, çok zeki, çok tutkulu ve çok harika birisin."

"Ama bu senin için pek de sürpriz değil, değil mi? Senin binlerce iyi yanının her bir santimetresini seviyorum, ama sana aşık olmamın sebebi bunların hiçbirisi değil."

Ona zarar vermemeye dikkat ederek, oksijen kanülünün etrafını silerim ve plastik parçanın hassas cildine sürtünmemesi için bir an durup burun deliklerinin hemen altına Aquaphor sürerim. Bu, yıllar önce abuela Ximena'nın babama bakmasına yardım ederken öğrendiğim ve hiç unutmadığım bir püf noktasıdır.

İşimi bitirdiğimde, havluyu yatağının yanındaki masaya koyup Camila'nın bakım paketine eklediği saç fırçasını alıyorum. Bunu yaparken, Sloane'ın yüzünü dikkatle izliyor, beni duyduğuna dair bir işaret bekliyorum. Beni *hissettiğine* dair.

Ama ben, hematomu boşalttıkları başının sol tarafındaki bandaja dikkat ederek saçlarını nazikçe taramaya başladığımda, hala hiçbir şey yok.

"Sana neden aşık olduğumu bilmek ister misin?" diye fısıldıyorum, uzun kızıl saçlarını tararken, uçlarına doğru ilerleyip, takıldığımda yavaşça dolaşıklıkları çözüyorum. "Sen büyükannemi kucaklamaya çalıştığın anda aşık olmaya başladım. Ve gerçekten *denediğini* kastediyorum." Onların garip ilk karşılaşmalarını hatırlayarak gülümsüyorum. "O anda başladı ve hiç durmadı. Jumbotron konusunda bana zorluk çıkarmak için aradığında daha da aşık oldum ve o lanet restoranın dışında itibarımı korumak için beni öptüğünde daha da aşık oldum. Ama gerçekten başımın belada olduğunu anladığım an? Kalbimi paramparça etme gücüne sahip olduğunu anladığım an?"

Onun çok solgun yanağına nazikçe elimi sürtüyorum. "O, otelde bana ilk kez şarkı söylediğin zamandı. Cennet gibi hissettim ve sesin kurtuluş gibi geldi. Bu yüzden sana o küpeleri yaptırдыm. Ve bu yüzden 'Three Little Birds' sensiz uyandığım her sabah dinlediğim ilk şarkı."

Saçında küçük bir düğüm var. Düğümün hemen üzerindeki bukleyi tutuyorum ve düzleşene kadar yavaşça tarıyorum.

"O gecedен önce, içimdeki karmaşanın

içimdeki karmaşanın düzelebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama sen her zamanki gibi saldırdın ve fikrimi değiştirdin. Her şeyi değiştirdin."

Gözlerimden yaşlar süzülür. Bu sefer onlarla savaşmak yerine, "Three Little Birds"in ilk birkaç satırını ona söylerken gözyaşlarımın akmasına izin veririm. Ama ben bir futbolcuyum, pop yıldızı değilim ve sesim birkaç kelimedede bir kırılır.

"Üzgünüm," diye fısıldayarak saç fırçasını indirdim. "Sesim senin kadar iyi değil. Ama yine de her kelimeyi içtenlikle söylüyorum."

Fırçayı parmaklarımla değiştirip, şarkıyı sonuna kadar söylemeye devam ederken, nazıkçe saçlarını yanağından geriye doğru okşuyorum.

Gözlerimi onun yüzüne, kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşen gölgelere ve burnunun üzerinde yıldızlar gibi dağılmış küçük çillere dikiyorum. Omuzlarından sırtına kadar uzanan, kuyruklu yıldızlar gibi çilleri öpmeyi seviyorum, ama bunlar her zaman en sevdiğim çiller olacak. Gözlerini kırpmasını, yutkunmasını, beni duyduğunu gösteren en ufak bir hareket yapmasını bekliyorum. Beni hissettiğini.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Kalbim biraz kırılır, göğsümden yayılan acı beni neredeyse yere yıkar. Kendimi buna, her yönden üzerime baskı yapan hayal kırıklığına karşı hazırlarım. Bunun yerine, Sloane'ın gevşek elini elimde tutarım.

Avuç içine ve bileğindeki nabız noktasına öpücükler konduruyorum, dudaklarımın altında kalp atışlarını hissetmek için bir an duruyorum. Onu getirdiğimiz zamankinden çok daha güçlü. Bu bilgiyi tüm varlığımla, içimde kalan her damla umutla tutunuyorum. Ve fısıldarım, "Her şey yoluna girecek, Sloane. Bundan sonra ne olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün, nereye gitmen gerekirse gereksin, her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Sonra alnımı yatak korkuluğuna dayayıp, içimde hiçbir şey kalmayana kadar gözyaşlarımı akıtıyorum.

Bölüm 66

Sly

Sloane'ın başucundan ayrılmayı reddettiğim için sonraki yirmi dört saat bulanık bir şekilde geçer. Etrafımdaki dünya devam eder: Pauline sabah geri döner, Sloane'ın ekibi onu kontrol etmek için gelip gider, hemşireler ve doktorlar da öyle.

Onun uyanıp uyanmayacağını bilmediklerini söyleyip duruyorlar. Ben de onlara Sloane'ı tanımadıklarını söylüyorum. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Koç, yarın maça çıkıp çıkamayacağımı sormak için arıyor.

Abuela Ximena ve kız kardeşlerim, herkes için yedek giysiler ve yiyeceklerle uğruyorlar.

Marco düzenli olarak gelişmeleri haber vermek için uğrar. Vivian avukat tutmuş ve hiçbir şey söylemiyor, ama otel odası, evi, ofisi ve arabası için arama emri çıkarmışlar. Ona neden böyle bir şey yaptığını sorup duruyorum, ama o da bilmiyor. Ama öğreneceğimize söz veriyor.

Pauline gece yarısı tekrar ayrılır ve saat iki civarında, Sloane'nin yatağının yanındaki sandalyeye yığılmış, elini elimde tutarak, yorgunluktan uykuya dalarım.

Birkaç saat sonra, yorgun görünen Marco odaya girince birden uyanıyorum.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle. "Burada bir dakika konuşabilir miyiz?"

Sözlerinin zihnimdeki sisin içinden geçmesi birkaç saniye sürer, ama geçtikten sonra sandalyeden fırlarım. Sloane'a hızlıca bakınca hiçbir şeyin değişmediğini anlarım, ama bu beni "Hemen dönerim" diye fısıldayıp alnını öpmeden Marco'nun peşinden koridora çıkmamı engellemez.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, gözlerimle onun yorgun gözlerinde bir milyon sorunun cevabını arıyorum.

"Bebekler hakkındaki sezgilerin doğruymuş gibi görünüyor," diye cevaplar, tiksintiyle başını sallar. "Görünüşe göre her şeyin arkasında o var. Bebekler, mesajlar, gerçekten rahatsız edici mektuplar. FBI ve bölge savcısı, New York'taki otel odasında

ve New York'taki ofisinde bulduğumuz yığınla kanıtla uğraşmakla meşgul

"Otel odasında mı?" diye soruyorum, inanamadan. "Başka ne planlamıştı ki?"

İlk başta Marco, bulduklarını bana anlatmak istemiyormuş gibi isteksiz görünüyor. Ama her şeyi bilmek konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalı ki, sonunda cevabını yumuşatmadan söylüyor. "Başka bir oyuncak bebeği daha vardı. Sloane'a benziyordu, ama saç kesilmişti ve gözlerinin üzerinde büyük siyah *X işaretleri* vardı. Cinsel organı tahrip edilmişti ve üzerinde 'Swan Song' yazan bir tişört giyiyordu."

"Siktir." Bana anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken saçlarımı elleriyle tarıyorum. "Sordum için özür dilerim."

"Daha fazla mektup vardı, bu sefer sana gönderilmiş."

"Ne..." diye başlıyorum ama Marco başını sallayınca sözümü kesiyorum.

"Mektuplar çok müstehcen, Sly. Gerçekten iğrenç ve rahatsız edici. Savcıyla konuştum, kadının duruşmaya çıkacak kadar iyi durumda olup olmadığından bile emin değiller."

"Eğer durumu gerçekten o kadar kötüyse, bunu nasıl fark edemedim? Kimse —ailesi, diğer müşterileri bunu fark edemedi?" Tanrım, zavallı kızları. Önce Joe, şimdi de bu... Onlar için yapabileceğim bir şey var mı acaba?

"Bilmiyorum. Ona yakın birkaç kişiyle zaten görüşmüşler ve görünüşe göre onlar da senin kadar şaşkınlar. Bir şekilde bunu gizli tutmuş."

"Ama neden? Neden Sloane?"

"Görünüşe göre seni Kara Dul'dan koruduğunu düşünüyordu." İlk kez, yorgun sesi öfkeyle doldu. "Senin üçüncü kurbanı olmanı istemedi."

"Siktir," diyorum yine, eski suçluluk duygusu yeniden içimi kaplıyor. Ama sonra Lucia'nın söylediklerini, büyükanne'nin söylediklerini hatırlıyorum. Ve kendime biraz merhamet göstermeye çalışıyorum. Kolay değil, ama deniyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Durum düzelmeden önce daha da kötüleşecek." Marco bir saniye duraksadı ve bana ciddi bir bakış attı. "Bu konuyu konuşmak istemediğini biliyorum ve daha önce buna direndiğini duydum, ama bence bir tür kriz halkla ilişkiler uzmanı tutman gerekiyor."

"Marco..."

Elini kaldırarak sözümü keser. "Şu anda imajına odaklanmadığını biliyorum ve bunu tahmin ettiğinden daha fazla anlıyorum. Ama Austin Polisi bu sabah saat 10'da bir basın toplantısı düzenleyecek ve

dahil olmak üzere davanın ayrıntılarını açıklayacaklar. Sosyal medya zaten bu konuyla ilgileniyor ve parmaklar *senin* menajerini işaret ettiğinde durum daha da kötüleşecek."

"Menajerim suçlanmayı hak ediyor..." diye başlıyorum, ama yine sözümü kesiyor.

"Kesinlikle. Sadece sana da parmakla gösterilmediğinden emin olmak istiyoruz." "Umurumda değil..."

"Umursamadığımı biliyorum," diye sözümü kesti. "Ama Sloane uyanacak ve umursayacak." Kafamı sallamaya başladım, ama o devam etti. "Bryan'la konuşmayı düşünür müsün?"

"Düşüneceğim," diyorum, daha çok onu susturmak için, umursadığımdan değil. Marquis, takımın halkla ilişkiler ekibinin zaten olaya müdahil olduğunu söyledi ve bu benim için yeterli. "Hepsi bu kadar ise, ben içeri gireceğim."

"O nasıl?" diye sordu.

Ona, herkesin mesaj attığında söylediğim gibi, Sloane'ın dayanmaya çalıştığını söylemeye başlıyorum. Ama sonra gözlerimiz karşılaşıyor ve onun da benim gibi dürüst bir cevap istediğini anlıyorum.

"Hiçbir değişiklik yok. Hiçbir şey. Hemşire gece yarısı geldi ve hayati fonksiyonlarının güçlü olduğunu söyledi, ama ben ısrar edince, Sloane bu şekilde kaldıkça uyanma ihtimalinin azaldığını... ya da uyandığında eskisi gibi olmayacağını itiraf etti."

Marco'nun gözleri yaşlarla doldu ve bir an için sanki karnına yumruk yemiş gibi göründü. Şu anda ben de aynı duyguyu yaşıyorum, bu yüzden ona kendini toparlaması için bir saniye süre verdim.

"Onlar Sloane'ı tanımıyorlar," diyor birkaç saniye sonra. "Onun neler yapabileceğini bilmiyorlar."

"Evet." Başımı sallarım. "Katılıyorum."

"Bir şeye ihtiyacın yoksa, ben çıkacağım. Basın toplantısından önce dış almak istiyorum."

"Tabii ki dostum. Git."

"Biraz daha uyumaya çalış, olur mu?" diyor ve arkasını dönmeye başlıyor. Ama sonra aniden duruyor ve taşıdığı çantayı bana uzatıyor. "Hey, Sloane uyandığında bunu ona verir misin?"

"Nedir o?"

Gülümsedi, bu kırk sekiz saatten fazla bir süredir ondan ya da başkalarından gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. Çantaya uzandı ve dev bir kara dul örümceği çıkardı. Sloane'ın kafasından daha büyüktü ve vücudunun her yerine metalik

Sharpie kalemiyle yazılmış düzinelerce, belki yüzlerce "geçmiş olsun" mesajı var. Ve vücudundaki kırmızı kum saatinin tam ortasında #BlackWidowStrong hashtag'i var.

Onu bir can simidi gibi yakaladım. "Bunu nereden buldun?" diye sordum, sesim son kelimede kırıldı.

"Hayranlarımdan. Bir ara pencereden dışarı bakmalısın. Aşağıda neredeyse bin kişi var, saatlerdir gelip gidiyorlar, hediyeler, çiçekler, kartlar getiriyorlar." Peluş oyuncuğu işaret ederek başını salladı. "Örümcekler. Ve hepsinin bir hikayesi var, Sloane'ın hayatlarına dokunduğu, hatta onları kurtardığı bir hikaye. Hiç böyle bir şey görmemiştım. Keşke Sloane da..."

Sesi çatlar, başını sallar ve başka yere bakar.

Marco'nun omzuna teselli etmek için elimi uzatıyorum. Sessizlik, korku gibi, aramızda ağır bir şekilde yerleşiyor. Ve sonra onu duyuyorum.

"O ne?" diye sorarım.

"Gitar sesi gibi," diye cevaplar, gözleri fal taşı gibi açılır.

Dönüp baktığımda, Sloane'ın odasının cam kapısının üzerine yarıya kadar çekilmiş mahremiyet perdesi arkasından, onun yatakta oturmuş olduğunu gördüm ve nefesim kesildi.

Kucağında gitar.

Parmakları tellerin üzerinde.

Hiç durmamış gibi çalışıyordu.

Bölüm 67

Sloane

Olay bir Pazar günü oldu...

Kafamda şarkı sözleri ve etrafımda makinelerin bip sesleri ile yavaşça uyanıyorum.

İlk üç nota geldiğinde...

Yukarı bakıp, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Nerede olduğumu ve neler olup bittiğini anlamak için hafızamı taradım.

Gök gürültüsü gibi gelen bir majör akor...

Burası bir hastaneye benziyor, ama bu mantıklı değil. En son hatırladığım şey, Sly ile Twisters'ın partisinde olduğum. Pauline de oradaydı ve onunla birlikte şarkı söyleyecektim. Bunun için çok heyecanlıydım.

Hayatta kaldığım sessizlik...

Oturmaya çalışıyorum ve elimde bir acı hissediyorum. Aşağıya bakıyorum ve elimin arkasında bir serum olduğunu fark ediyorum. Bu da, nedenini bilmesem de, gerçekten hastanede olduğum *anlamına geliyor*.

"Sly?" diye sesleniyorum, onu bulmaya çalışıyorum. Cevap vermiyor.

Ama bu doğru gelmiyor. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, beni buraya *getiren* olayı hatırlamıyorum, ama onu hatırlıyorum. Yüzümü okşuyor, elimi tutuyor, çok detone bir şekilde şarkı söylüyor... Şarkıyı hatırlamaya çalışıyorum, ama karanlık, belirsiz. Sözlerini bulamıyorum.

Pazar günü oldu...

Onun ağladığını duyduğumu hatırlıyorum. Doğru mu? Sly *ağlıyor* muydu? Bu düşünce beni yataktan kaldırdı, kalbim çarpıyor ve ağzım kurumuş.

Kesinlikle hastanedeyim. Bu düşünce içimi bir alarm zili gibi çınlatıyor. Neyim var benim? Hafif bir baş ağrısı ve bu lanet olası ağız kuruluğu dışında kendimi iyi hissediyorum. Aç ve biraz zayıf ama iyiyim.

Kafamdaki o üç nota...

Yatağımın yanındaki masada yarısı boş bir su şişesi var. Ona uzanıyorum ve sadece ağzımı ıslatmak için küçük bir yudum almak niyetindeyim, ama sonunda uzun bir yudumla şişeyi boşaltıyorum. Bunu yapmam doğru mu bilmiyorum, ama umurumda da değil. Çok susadım.

Çılgın bir koşu, çalınan bir öpücük...

Masada çilek losyonu, bir tüp Aquaphor ve bir telefon da var. Ama bu benim telefonum değil, kılıfı siyah değil Twisters mavisi. Yani Sly'ın telefonu. Demek buradaymış.

Hemşire çağırma düğmesine basmayı düşünüyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum. Ayrıca, Sly telefonunu odamda bıraktıysa, yakında geri dönecektir. Yabancı birinden değil, ondan neler olduğunu duymayı tercih ederim.

Yatakta güvenli bir şekilde geçen uzun saatler...

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum ve zihnimdeki karmaşayı anlamaya çalışıyorum.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken tüm bu düşünceler var, ama aynı zamanda şarkı sözleri de var. Aylardır yazmaya çalıştığım şarkı için mi? Yoksa başka bir şey için mi?

Pazar günü ışığı içeri al...

Hayır, kesinlikle üzerinde çalıştığım Pazar şarkısı.

Biraz daha doğruluyorum, yatağımı hareket ettirmek için kumanda nerede acaba diye merak ediyorum. Görünüşe göre, tamamen kendinden geçmişsen, böyle şeyleri dert etmiyorlar. Ama uyandığında ne yapacaksın ki, özellikle de yatağın her iki yanında korkuluklar varken?

Aşkın içeri girmesine izin ver...

Odamın dışında bir şey hareket ediyor ve ben sağa eğilip, mahremiyet perdesinin arkasını görmeye çalışıyorum. Ve o anda kapımın dışında duran iki adamı görebiliyorum ve onların Sly ve Marco olduğunu anlıyorum.

Partiden bir anı aklıma geliyor: Pauline ile şarkı söylemek için sahneye çıkarken bacaklarımı hareket ettirmekte zorlanıyordum. Sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum — *felç mi geçirdim? Düştim ve kafamı mı vurdum?* — ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Boş bir alan var.

Bu hiç de korkutucu değil.

"Sly!" Adını tekrar sesleniyorum, ama yine de beni duymuyor. Marco ile bu kadar ciddi bir şekilde ne konuşuyorlar ki bu tarafa bakamıyorlar? Bunu burada yapamazlar mıydı?

Pazar günü, pazar günü...

Siktir et. Bacaklarımı yukarı çekip öne doğru itiyorum, ya çağrı düğmesini bulmaya ya da bu yataktan çıkmaya kararlıyım. Ama yatağın ucuna doğru hareket etmeye çalıştığımda, bağlı olduğum her şey aynı anda beni çekiyor. Burnumdaki oksijen cihazıyla neredeyse kafamı koparıyordum — ki zaten buna ihtiyacım olmadığına eminim.

Onu çıkarmaya çalışıyorum, ama bu noktada kendimi o kadar dolaştırmışım ki, olması gerekenden daha karmaşık hale gelmiş. Sonunda onu çıkarıyorum, ama şimdi yorgunluktan bitkinim.

Ne oluyor be? Haftada birkaç gün iki saatlik konser veriyorum. Bir oksijen tüpü beni yenemez.

Neyse. Yatağa geri uzanıyorum. Marco ve Sly yakında konuşmalarını bitireceklerdir. Ya da bir hemşire beni kontrol etmeye gelecektir, sonuçta burası yoğun bakım ünitesi. Bu katta her zaman hazır bulunmaları gerekmiyor mu?

Olay bir Pazar günü oldu...

Sly'ın dikkatini çekmek için kapıya atabileceğim hafif bir şey ararken, yanımdaki duvara yaslanmış en sevdiğim gitarımı gördüm. Mavi Gibson Hummingbird'ü turneye bıraktığımı düşünürsek, onu burada görmek beni çok şaşırttı.

Bu, Jace'in getirdiğini mi demek?

Yeni bir endişe dalgası içimi kapladı. Sly yatağımın başında ağlıyorsa ve tur menajerim Salı günü Chicago'daki konserin hazırlıklarını yapması gereken yerden buraya gelmişse, ben ne kadar hasta olmalıyım?

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gitarı elime alıyorum, ama onu elime aldığım anda, onun benim olduğunu anlıyorum. Sol tarafındaki küçük çizik, boynundaki ekstra sedef süslemeler, bana tam uyduğu şekli. Bütün bunlar ve daha fazlası, bunun kesinlikle benim Roberta'm olduğunu söylüyor.

Ellerim, beynimden önce onu hatırlıyor. Ağırlığı, dengesi, kaos içinde bile müziğin vaadi. Onu bırakmak istemiyorum, ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

Bu bir Pazar günü oldu...

Damardan gelen serum ve parmağımdaki cihaza bağlı kablonun engel olmaması için onu ve kendimi biraz kaydırıyorum, sonra çalmaya başlıyorum.

Sol işaret parmağım kullanılamaz durumda olduğu için ideal olmaktan uzak, ama tam olarak güçlü akorlar çalmıyorum. Onun yerine orta parmağımı kullanıyorum ve bu da işe yarıyor.

Birkaç saniye çaldım, tam olarak aradığım tonu bulmaya çalıştım. Bulduğumda, son birkaç aydır zihnimde yüzlerce kez duyduğum melodiyi çalmaya başladım.

*"Pazar günü ışığı içeri al,
sevgiyi içeri akıt.*

*Pazar günü sevgiyi içeri al,
ışığı içeri akıt."*

Hissetmek için, koroyu birkaç kez tekrar ediyorum. Sonra ilk kıtaya geçiyorum — mükemmel bir yapıya sahip değil, ama ana fikir var.

Sesim kurumuş, ama odadaki son suyu içtiğimden emin olduğum için bu konuda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden bunu görmezden gelip elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Zaten sadece çalışıyorum.

*"Pazar günü oldu,
ilk üç nota geldiğinde..."*

Saçlarım gözlerime düşüyor — bu yüzden yazarken asla saçlarımı açık bırakmıyorum — ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Bunu yaparken, Sly'ın başını kaldırdığı anda gözlerim cam kapıya kayıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor, çenesi gevşiyor. Ne yapacağımı bilemeden, ona gülümsüyor ve el sallıyorum, sonra da onunla tanıştığımdan beri aklımdan çıkmayan kelimeleri yazmaya devam ediyorum. Sly ve benim hakkımda, tüm zorluklara ve engellere rağmen aramızda filizlenen her şey hakkında.

*"Bir pazar günü oldu,
ilk üç nota geldiğinde oldu.
Hayatta kaldığım sessizliği yaran bir
majör akor.*

*Pazar günü oldu,
kafamda o üç nota. Çılgın bir
koşu, çalınan bir öpücük,
yatakta güvenli uzun saatler.*

*Pazar günü ışığı içeri al,
sevgiyi içeri al. Pazar günü
sevgiyi içeri al, ışığı içeri al
Pazar günü, Pazar günü, Pazar günü."*

İlk nakaratı bitirmeden kapı açıldı ve Sly, Marco ve hemşire üniforması giymiş bir kadın orada durmuş, sanki birdenbire üç kafam çıkmış gibi bana bakıyorlardı. Belki de çıkmıştı — bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

"Uyanmışsın!" Sly, yatağı koşarken hıçkırarak ağlıyor. "Aman Tanrım, uyanmışsın

uyandın."

Beni tutmaya, sarılmaya çalışır ama hemşire aramıza girer. "Onu muayene edeyim, sonra doktoru çağırayım, ikiniz konuşabilirsiniz."

"Bana ne oldu?" diye soruyorum, Sly ve Marco'ya bakarak. "Neden buradayım?"

"Oksikodon aşırı dozundan muzdaripsin. Düşün ve bu da subdural hematoma'ya yol açtı," diyor hemşire gözlerime ışık tutarken. "Bu arada, ben Lena. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Walker. Hoş geldiniz."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum?" Bu, bir ifade olmaktan çok bir soru gibi çıkıyor.

"Lütfen sola bakın," diyor güven verici bir gülümsemeyle. "Şimdi sağa."

"Oksikodon mu?" diye tekrar ediyorum, sanki önemli bilgileri kaçırdığım bir sınavın ortasına düşmüşüm gibi hissederek. "Ben oksikodon kullanmıyorum

—
"Partide oldu," diyor Marco. "Biri içkine ilaç kattı." "Biri içkime ilaç mı kattı?" diye tekrar ediyorum, zihnim hızla çalışıyor. Böyle bir şeyin olmaması için, bir yerdeyken içkimi neredeyse hiç bırakmam ama belki de...

"Vivian," diyor Sly, sesi tamamen düz. "Menajerim seni öldürecek kadar oxycodone verdi."

"Ne oluyor? *Vivian*?" Görünüşe göre beni şok edecek bir şey varmış.

Ama dürüst olmak gerekirse, şaşırdığımı bile sanmıyorum. Tanıştığımız andan itibaren benden nefret ettiğini açıkça belli etmişti. *Seni o kadar çok nefret ediyorum ki seni öldürmek istiyorum* gibi değil, ama öyle de değil. Huh. Hayatım gittikçe garipleşiyor.

"İyi misin?" diye soruyor Sly.

"Bilmiyorum. İyi miyim?" Lena'ya soruyorum, serum ve tüm monitörleri işaret ederek. "Yani, kendimi iyi hissediyorum."

"Tepkilerin iyi," Lena beni rahatlatıyor. "Ama doktoru çağırıp seni muayene ettireceğim. Eminim sorularını cevaplayabilir."

"Diğerlerine uyanık olduğunu haber vermek için mesaj atıyorum," diyor Marco, parmakları telefonun üzerinde uçarken. "Senin ailenize de mesaj atmamı ister misin, Sly?"

"Bu harika olur," diye cevapladı Sly.

"Diğerlerine mi?" diye soruyorum aynı anda.

"Ekibinin çoğu burada," diyor Sly. "Pauline ve diğerleri geceleri otele gidiyorlar, ama geri kalan zamanlarında ikinci kattaki konferans odasında Sloane Walker Karargahı kurdular. Her birkaç saatte bir buraya gelip seni kontrol ediyorlar."

Sözlerinin anlamını kavramam bir saniye sürer. "Geceleri mi? Birkaç saatte bir mi? Ne kadar zamandır buradayım?"

"Perşembe gecesini geldin. Şimdi Pazar sabahı erken saatler." Sly, sanki uyandığımı, hatta hayatta olduğumu inanamıyormuş gibi elini uzatıp saçımı okşadı.

"Pazar sabahı mı?" diye ciyakladım. "Üç gündür baygın mıydım?"

"İki buçuk, ama evet." Başını salladı. "Üç güne yakın."

İlk kez Sly'ın ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim. Saçları dağınıktı, gözlerinin altında kocaman torbalar vardı, kıyafetleri buruşmuştu ve sakalı, benim bildiğim ve sevdiğim beş günlük sakaldan çok daha fazlasıydı.

"Bütün bu süre boyunca burada mıydın?" diye sordum, şok olmuş bir şekilde.

"Başka nerede olabilirdim ki, Sloane? Seni yalnız bırakmayacaktım. Senin... olma ihtimalin varken olmazdı."

Cümlesini bitirmiyor, ama bitirmesine de gerek yok. "O kadar kötü müydü?" diye soruyorum, ona ve Marco'ya bakarak. "Ölebilirdim?"

"Neredeyse ölüyordun," diye açıklıyor Sly. "Oksikodondan ve sonra da hematomdan."

"Hay sıçayım." Korku içimi kaplar, neredeyse ölecek olmamdan değil —sonuçta hala buradayım—ama Sly'ın yaşadıklarına inanamıyorum. "Çok üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye inanamayan bir şekilde tekrarlar. "Menajerim seni bir yarış atını durduracak kadar oksikodonla uyuşturdu ve sen bana üzgün olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben..."

"Hayır." Başını sallar. "Bir daha bana bu kelimeleri söyleme. Asla."

"Asla mı?" Marco'ya bakıyorum, o da bana "*ne şikayet ediyorsun?*" der gibi bakıyor. "Ya kavga edersek ve suç bendeyse? Ya da kötü bir şarkı yazarsam ve insanlar TikTok'ta sana zorbalık yaparsa?"

"Umurumda değil." Sly şiddetle başını sallar. "Vivian'ın yaptıklarından sonra, ömür boyu dokunulmazlığın var."

"Ömür boyu mu?" Papağan gibi konuşmaya başladım, ama erkek arkadaşım az önce ömür boyu benimle birlikte olmayı planladığını mı söyledi? Oksikodon işitme

duyuyu etkileyebilir mi? Mantığı? Halüsinasyon mu görüyorum? Yoksa gerçekten bu durumun içinde miyiz?

Bunun en kötü fikir gibi görünmemesi, Sly'a ne kadar aşık olduğumu gösteriyor.

"Ömür boyu," diyor, daha da kararlı bir şekilde.

"Bryan'ı yakalayacağım." Marco kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Bryan?" Halkla ilişkiler uzmanımın adı geçince, beynimdeki son örümcek ağlarını temizlemeye çalışırken dik oturdum. "Burada olduğumu kaç kişi biliyor?"

Bölüm 68

Sloane

İkisi cevap veremedi doktor içeri girdi.

"Bayan Walker, ben Dr. Bhargava. Uyanmış olmanıza sevindim."

"Uyanmak güzel. Ben iyi miyim?" Herkes hala çok ciddi görüldüğü için soruyorum.

"O iyi mi?" Sly aynı anda sorar. Ona bir bakış attığımda, sadece korkmuş olmadığını anlarım. *Paramparça* olmuştur.

Ona elimi uzatırım, parmaklarının benimkine göre ne kadar soğuk olduğuna şaşırırım, çünkü genellikle bu ikilide sıcak olan oydu. Ama yine de, Sly benim önümde neredeyse ölseydi, ben de muhtemelen yerde donmuş bir yığın olurdum.

Doktor beni muayene etmek için zaman ayırıyor, bu da beni hiç strese sokmuyor. Özellikle de *birincisi*, Sly ile birkaç dakika yalnız konuşmak için can atıyorum ve *ikincisi*, PR durumunun ne olduğunu öğrenmek için çaresizim. İnsanlar zaten benim kötü biri olduğumu düşünüyor. Aşırı dozda uyuşturucunun çamurla lekelenmiş itibarıma ne yapacağını sadece tahmin edebilirim.

Muhtemelen tarihteki en uzun muayeneden sonra — evet, hangi yıl olduğunu ve son albümümün adını biliyorum, çok teşekkürler — doktor birkaç test daha isteyeceğini söyledi. Sonuçlar temiz çıkarsa, yarın eve gidebilirim. Eve derken, bir sonraki turne tarihim için Chicago'yu kastediyorum.

Bu tam olarak istediğim haber değil — hemen gitmeye hazırım — ama kan almadan veya beynimin daha fazla fotoğrafını çekmeden önce yemek yiyebileceğime söz verdiler, bu yüzden elimden geldiğince kazançlı çıkacağım.

Doktor odadan çıktığında, Bryan elinde güvenilir tabletiyle kapıda bekliyor.

"Durum ne kadar kötü?" diye soruyorum.

"Hiç de kötü değil," diye cevapladı ve hemen ardından ikimizi de şok eden bir şey yaptı. Kendini yatağa attı ve bana kocaman bir sarılma verdi.

"Bir daha beni böyle korkutma!" diyor, sesi

şaşırtıcı derecede kalın bir sesle.

"Ağlıyor musun?" diye soruyorum, yarı duygulanmış, yarı dehşete kapılmış bir şekilde.

"Bunlar rahatlamanın gözyaşları," diye karşılık verir ve gözlerinin altını silmek için bir mendil alır. "Öleceğinden ve yeni bir ünlü bulmak zorunda kalacağımdan korkuyordum."

"Oh, lütfen." diye burun kıvırıyorum. "Sanki başka biri seni istermiş gibi."

Buna karşılık, tabletini kaldırıp beni fotoğraflar, deklanşör sesi son ses seviyesinde. "Uslu dur yoksa bunu internete koyarım."

Sözleri beni büyük bir rahatlama hissine kapılmaya itti. En azından bir kişi normale dönmüştü. Öte yandan Sly, hâlâ her an bu fani dünyadan göçüp gidecekmişim gibi bakıyordu. "Bana gerçeği söyle. Durum ne kadar kötü?"

"Daha az yetenekli bir halkla ilişkiler uzmanının elinde..." diyor ve beklentiyi artırmak için sözünü kesiyor. Ne yazık ki onun için, sabrım çoktan tükenmiş durumda.

"Bryan..."

Gülümsüyor. "Yine de dünyanın sonu olmaz. Benim ellerimde, bu harika bir şey. Ve bu, birkaç saat sonra yapılacak basın toplantısından önce."

"Basın toplantısı mı yapacağız?" Şimdi gözyaşlarımın geri gelmesini diliyorum. "Lanet olası bir hastane önlüğü giyiyorum, Bryan."

"İnan bana, bir grup gazeteciyi odana getirmeye hiç niyetim yok." Bu öneriye alaycı bir şekilde titriyor. "Ancak Austin polis departmanı, güvenlik ekibinin ve FBI'ın yardımıyla, küçük Bayan Skull and Crossbones'u uzun süre hapse atacak kadar yeterli kanıt buldu. Onu cinayete teşebbüs, saldırı, taciz ve kim bilir başka nelerle suçlayacaklar."

"Takip mi?" Bryan'ın her sözüyle giderek daha da sessizleşen Sly'a dönüyorum.

"Oyuncak bebeklerin ve rahatsız edici mesajların arkasında olan kişi o, Sloane." Normalde parlak olan kahverengi gözleri, benimkilerle buluştuğunda donuk ve bulanık. "Çok üzgünüm..."

"Dur. O kelimeyi kullanmama kararı aldığımızı sanıyordum." "O karar senin için, benim için değil," diyor.

Bu saçmalığa cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine Bryan'a odaklanıp "Ne tür bir hasar kontrolü yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Hiçbir şey. Tabii alt kattaki tapınağı yıkmayı saymazsan. Şu anda o kadar büyümüş ki ana girişin yarısını kaplıyor. Ve bu, orada nöbet tutup senin durumunla ilgili haberleri bekleyen hayranları saymıyorum bile."

"Hayranlar mı?" Gözlerim pencereye kayıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Senin ölümünle internetin adeta çıldırması hakkında konuşuyorum, iyi anlamda tabii," diye beni hemen ikna etmeye çalışır ve sonra Sly'a döner.

"Ona örümceği gösterdin mi?"

"Vakit olmadı."

"Peki, bu kadar korkmuş olmana şaşmamalı. Ama korkmamalısın. Bunlar ülkedeki hemen hemen her mağazada ve çevrimiçi satıcıda tükendi." Odayı geçip geri döndüğünde, devasa, pürüzsüz bir Black Widow peluş oyuncakla geldi ve onu kucağıma bıraktı. "Şu anda dünyada en çok trend olan hashtag #BlackWidowStrong. Bu arada, rica ederim."

"Teşekkürler...?" Dev örümceğe ve üzerine farklı kalemlemlerle, farklı el yazıları ve hatta farklı dillerde yazılmış sayısız mesaja bakıyorum. Mesajlarda "Seni seviyoruz, Kraliçe" ve "Başarabilirsin, Sloane" gibi sözler yazıyor. Hatta "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler" veya "Sen olmasaydın burada olmazdım" gibi mesajlar da var.

"Ben... Ben... Ben..." Sesim sürekli kesiliyor ve başka bir şey söylemeye çalışmadan önce birkaç kez boğazımı temizlemem gerekiyor. "Anlamıyorum."

"Anlayacak ne var ki? Seni seviyorlar, kraliçe! Şu anda aşağıda elli kadar daha bu örümcek şey dolaşıyor. Stüdyoda onlar için özel bir raf yapacağız. Kartlar, çiçekler ve tabelalar da cabası. Ama benim sözüme güvenme."

Örümceği tutan ellerimin fotoğrafını çekip, hemen bir şeyler yazıyor. *Birkaç saniye* sonra, aşağıdan bir çığlık dalgası yükseliyor. O kadar yüksek ki, sanki yan odadan geliyor gibi, ve birkaç saniye sonra daha da yüksek bir tezahürat dalgası geliyor.

"Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Instagram'ına uyandığını ve iyi olduğunu yazdım.

Onların tepkisi bu."

"Ben..." Sesim yine kesiliyor, bildiğim dünya altüst olurken tüm vücudum buz gibi soğuyor. Çünkü benim dünyamda herkes sadece eğlenmek için oradadır. Konserlere Black Widow'u görmek, müziği dinlemek ve ısırgandan kurtulduklarını paylaşmak için gelirler. Kimse beni, bu ünün arkasındaki kadını gerçekten umursamıyor.

En azından, ben hep öyle hissettim.

"Sorun değil," diye mırıldanır Sly ve bir kez daha, ona uzandığımda eli tam orada olur.

"Biliyorum, çok fazla."

"Neler olduğunu anlamıyorum."

"Olan şey, hayranlarının seni sevmesidir," diyor Bryan. "Seni gerçekten seviyorlar ve bizim kadar senin için endişeleniyorlar." Hâlâ onların bağırışlarını, tezahüratlarını ve rahatlamış çığlıklarını duyabiliyorum. Ama bunca yıl alay ve sataşmalara göğüs gerdiğim için buna inanmak, kabullenmek zor.

"Hadi," diyor Sly, yatak korkuluğunu indirirken - bu, sadece dışarıdan yapılabilen bir şey. "Neden gidip kendin bakmıyorsun?"

Çünkü bunu yaparsam, ortadan kaybolacağından korkuyorum.

Yine de bacaklarımı yatağın kenarına sallıyorum, ama bunu yaptıktan sonra ayağa kalkmaya çalışmıyorum.

Sly beni zorlamıyor, pencereye sürüklemeye çalışmıyor. Sadece yanımda bekliyor, ne istersem yapmaya hazır. Bu sabır ve gözlerinde parıldayan sevgi, sonunda ayağa kalkmamı sağlıyor.

"Buradan onları görebilir miyiz?" diye soruyorum, yanlış anlamadığımdan emin olmak için. Umutlanmaktan korkuyorum, çünkü eğer yanıylırlarsa, yıkılırım.

"Kalabalık daha da büyürse, uzaydan bile görebiliriz," diye cevaplar Bryan.

Sly gülüyor, ama ona karşı çıkmıyor. Bu ve onun sessiz gücü, kendim görmek için bana cesaret veriyor.

Pencerenin önüne geldiğimde, aşağıya baktığımda kaldırımları kaplayan ve çimlerden otoparka kadar uzanan kalabalığı gördüğümde, Sly birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz diye sorar.

İnsanların önünde ağlamayı sevmem, yetişkin hayatım boyunca bunu kaç kez yaptığımı bir elin parmaklarıyla sayabilirim, ama Bryan ve Dr. Bhargava odadan çıkar çıkmaz, kendimi tutamıyorum.

"İşte bu kadar, corazón," der Sly, beni kucaklayıp ikimizi pencerenin yanındaki koltuğa oturturken. "Hepsini dışarı çıkar."

Ben de öyle yaparım. Sevdiğim adamın kollarında, daha önce hiç ağlamaya izin vermediğim tüm zamanlar için ağlarım.

İlk kez sevdiği çocuğu kaybettikten sonra "kötü" damgası yiyen travmatik kız için ağlıyorum.

O yüzme havuzunda acımasızca saldırıya uğrayan, canını kurtarmak için kaçan ve hala saldırganının ölümünün damgasını taşıyan genç kadın için ağlıyorum.

röportajlar ve ödöl törenleri, tanışma toplantıları ve cinayet girişimleri yoluyla boynunda taşıyan genç kadın için ağlıyorum.

Ama en çok, şu anki halim için ağlıyorum, tüm bunları atlatıp diğer tarafa tek başına değil, onu destekleyen bütün bir toplulukla çıkan kadın için. Onun yaşayıp yaşamadığını önemseyenler için. Onu olduğu gibi sevenler için, olmasına rağmen değil.

"Üzgünüm, Sloane," diye fısıldadı Sly kulağıma. "Çok üzgünüm."

"Öyle deme." Ellerimle yanaklarını kavrarım ve o güzel, nazik gözleri nihayet benimkilerle buluşana kadar beklerim, sonra bir şey daha söylerim. "Kimsenin beni sevemeyeceğini varsayarak bütün bir kariyer inşa ettim. Sen benim yanıldığımı kanıtladın. Bunun için asla özür dileme."

"Seni yalnız bıraksaydım, burada olmazdın..."

"Haklısın. Beni yalnız bıraksaydın, burada olmazdım. Hâlâ kendi içimde kilitli, dünyadan kopuk olurdum." Elini dudaklarıma götürdüm. "Bundan sonra ne olursa olsun, beni bulduğun için, beni gördüğün için, beni sevdiğin için her zaman minnettar olacağım.

"Nefret edenler kendilerine baksınlar, Sly. Çünkü artık saklanmıyorum ve senden vazgeçmeyeceğim. İkimiz de buraya gelmek için ateşten geçtik ve bunu elimizden alabileceğini düşünenleri siktir et."

Bölüm 69

Sloane

Kapıya hafif bir vuruş duyulunca, Sly beni göğsüne yaslarırken ben de ellerimle yanaklarımı siliyorum. *Onun* beni ağlarken görmesine izin vermem, başkalarının da görmesini istediğim anlamına gelmez. Özellikle de Bryan'ın, muhtemelen benim eridiğime dair espri yapacağı için.

Kapıyı çalan, çok şüpheli görünen bir kahvaltı tepsisiyle hemşiremmiş.

"Senin için fazladan bir bagel eklemelerini istedim, Sly," diyor Lena, tepsiyi yatağımın yanına koyarken. "Sloane, saat on birde seni görüntüleme için alacaklarını haber vereyim. Her şey normal çıkarsa, Dr. Bhargava bu gece seni gözlem için normal bir odaya nakletmen için emir imzaladı. Orada bir sorun çıkmazsa, pazartesi sabahı erkenden taburcu edecekler."

Onun söylediği şey mi, yoksa söyleme şekli mi bilmiyorum, ama bu benim beynimde bir şeyleri tetikledi. "Saat 11 mi dedin?" diye soruyorum.

"Evet, test yaklaşık bir saat sonra yapılacak." Lena şaşkın görünüyor. "Bir sorun mu var?"

"Şu anda saat on mu?" Sly'a şaşkın gözlerle bakıyorum.

"Evet, hemen hemen." Lena kadar kafası karışık görünüyor, sanki ne demek istediğimi tam olarak anlayamıyor gibi. Bu hiç mantıklı değil.

"Pazar günü saat 10 mu?" Günleri karıştırmadığımdan emin olmak için tekrar soruyorum. Sonuçta iki gün boyunca uyumuştum.

Lena başını salladı.

Hay aksi. Sly'ın kucağından kalkıyorum. "Sen hala burada ne yapıyorsun?"

Ne dediğimi anladığı anda, savunma amaçlı iki elini havaya kaldırdığını görüyorum. "İki gün önce koça maça çıkamayacağımı söyledim."

"Maça çıkmayacağım da ne demek?" diye inanamadan soruyorum. "Super Bowl'a çıkabilmek için bu maçı kazanmak ne olacak? Austin'e bir yüzük borçlu olman ne olacak? Lombardi Kupası'nı Teksas'a geri getirme hayalin ne olacak? Bu maç, tüm sezon boyunca

tüm sezon boyunca çalıştığın şey!"

Sly omuz silkiyor. Adam *gerçekten* omuz silkiyor, ağzının köşeleri gülümsemeye başlasa da. "Sen olmadan bunların hiçbirinin anlamı yokmuş."

"Oh, hayır!" diyorum ve bana uzanan elini geri itiyorum. "Bana Prens Charming numarası yapamazsın."

Gülümsemesi daha da büyür. "Yani beni çekici buluyorsun?"

"*Bence* şu anda uçağa binmen gerekiyor. Maç saat kaçta?"

"Sanırım bunu ikinizin çözmesine izin vereceğim," diyor Lena, ama ne Sly ne de ben, odadan çıkarken ona hiç dikkat etmiyoruz. Karşı karşıya gelmekle çok meşgulüz.

"İki gün önce neredeyse ölüyordun," diye homurdanır, kollarını göğsünde kavuşturur. "Seni şu anda bırakmamın imkanı yok."

"Evet, ama ölmedim. Ve seni burada bırakmamın imkanı yok," diye karşılık veriyorum. "Bunun için basında paramparça olacaksın."

"*Bir* maçı kaçırdığım için basın ne diyeceği umurumda mı sanıyorsun?" diye sorar. "Hayır, ama sana başka bir şey olursa burada olmak umurumda..."

"Önemli bir maç! Ve bana hiçbir şey olmayacak. Lena'yı duydun. Ben iyiyim."

"Aslında, onun söylediği şey, senin iyi *göründüğün* ve doktorunun bunu doğrulamak için bazı testler yapmak istediği. Bu aynı şey değil."

Bu sefer omuz silkme sırası bende. "Yeterince yakın."

"Gitmeyeceğim, Sloane. İstesem bile gidemem, ve istemiyorum." "Oh, gidiyorsun lan," diye hırlıyorum. "Bu yerden kaçmak zorunda kalsam bile ve seni havaalanına sürüklemek zorunda kalsam bile. Marco'yu aramak zorunda bırakma beni." "Çok geç," diyor. "Takım çoktan San Diego'ya gitti. Önümüzdeki bir saat içinde kalkan direkt bir uçuş bulmam gerek, ama bu mümkün değil. Havaalanına bile zamanında yetişemem, havaalanı güvenliğini geçmeyi bırak."

"TSA'dan kim bahsetti?" diye karşılık veriyorum. "Arada bir onun özel uçağına binemiyorsan, pop yıldızı bir kız arkadaşın olmasının ne anlamı var?"

"Ben..." Sözüünü kesip, sanki onu tamamen şaşırtmışım gibi bana bakıyor. Bu çok sevimli, ama ona bunu söylemeye niyetim yok.

"Tüm ekibim burada ve Jace'in asla sevmeyeceği Roberta da buradaysa, tahminimce uçağı Chicago'dan buraya getirmişlerdir. Bu da şu anda uçağın Austin havaalanındaki bir hangarda beklediğı anlamına gelir." Elimi uzattım. "Telefonunu ver. Marco ve Jace'e mesaj atıp, uçağın yakıt ikmali yapılp hazır hale gelmesinin ne kadar süreceğini öğrenmek istiyorum."

"Telefonumu sana vermeyeceğim."

"Peki." Damar yolunu arkamda sürükleyerek kapıya doğru yürüdüm. "Jaime hala dışarıda, değil mi? Ona mesaj atmasını söyleyeceğim..."

"Bu çok saçma," diye itiraz eder Sly, cebinden telefonunu çıkarıp bana verirken. "Eşyalarım bile burada değil."

Ona "*yapma ama*" bakışı attım. "Git al o zaman. Uçağın sensiz kalkmayacağından emin olabilirsin."

"Beni dinle, Sloane."

"Dinliyorum," diyorum ona Marco'ya mesaj atarken.

"Hayır, dinlemiyorsun." Elini benimkinin üzerine koyarak telefon ekranını kapatıyor. "Oyun benim için önemli değil. *Sen* benim için önemlisin."

"Sen de benim için önemlisin, Sly. Bu da senin o maçı oynamanın benim için önemli olduğu anlamına geliyor. O yüzden tartışmayı bırak ve git. Söz veriyorum, sen geri dönene kadar iyileşmiş ve seni yatakta bekliyor olacağım."

Telefonu çaldı ve güvenlik şefimden gelen mesajı okudum. "Marco, uçak ve pilotun saat 11'de hazır olabileceğini söylüyor. Şimdi bana bir öpücük ver ve havaalanına git ki, Lightning'i o lanet sahada alt etmeni izleyebileyim. Sezon açılışını kaçırdığımı unutma, ilk seferinde izleyemedim."

Sly tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama sonunda uzun bir nefes veriyor. "Tamam, peki."

Şüpheyle gözlerimi kısıyorum. "Tamam, gidiyor musun? Yoksa..."

"Tamam, gidiyorum," diye kabul ediyor. Sonra beni kendine çekip uzun, uzun bir öpücük veriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, gerçekten mi?"

"Evet." Bana en aşk acısı çeken ve boyun eğmiş bir bakış atıyor. "Kraliçeyle tartışmanın bir anlamı yok."

"Sonunda aynı fikirde olduğumuzu bilmek güzel."

Bölüm 70

Sloane

Altı saat sonra, Sly'ın San Diego havaalanına inişini izliyorum — izlemek derken, uçağımı takip etmemi sağlayan uygulamada uçağımın noktasını takip ediyorum.

Zorlu bir öğleden sonra geçirdim. Bir buçuk saat önce inmiş olması gerekiyordu, ama Austin'de bir fırtına vardı ve uçaklar yarım saatten fazla bir süre yerde kaldı. Sonra, Marco'nun öğleden sonra hava durumu raporuna göre, uçak El Paso üzerinde şiddetli bir rüzgara yakalandı ve Pasifik'e kadar mücadele etmek zorunda kaldı.

Ama şimdi orada ve sahaya çıkmak için kırk beş dakikası var. Başarması için parmaklarımı, ayak parmaklarımı ve her şeyimi çapraz tutuyorum —ve bunun nedeni sadece öğleden sonra onun takım arkadaşlarından biriyle yarım saat telefonda konuşup sürpriz hazırlamak için uğraşmış olmam değil.

Olumlu tarafı, taramalarım ve kan tahlillerim harika çıktı ve artık ölüm olasılığımın çok daha düşük olduğunu gösteren ve iki ziyaretçiden fazlasını kabul eden yeni bir odadayım. Bu aynı zamanda yarın Sly'ı karşılamak için kesinlikle evde olmam gerektiği anlamına da geliyor.

"Hey, Sloane! Şuna bak!" Bryan köşedeki yerinden sesleniyor. Orada iki bilgisayar, ekstra büyük bir monitör, tableti ve telefonu var ve Sly'ın stadyuma gidişini izlemek için hazırlamış. Çünkü görünüşe göre, Sly'ın bu maça çıkıp çıkmayacağı tüm ülkeyi büyülemiş durumda.

"#Slywatch'ta yeni güncellemeler geliyor!" diye heyecanla söylüyor. "Onun hashtag'i seninkini ikinci sıraya itti."

"O konuda dikkatli ol," diye uyarıyor Pauline. "Görünüşe göre o senden daha büyük bir diva olabilir."

"Şu anda *senden* daha büyük bir diva olduğu için huysuzlanıyorsun," diye cevap veriyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Oh, lütfen. Kıyafetler divayı yaratmaz," diyor, peruğunu okşamak için elini uzatıyor, sonra peruk takmadığını hatırlıyor.

Aslında, şu anda koyu mavi kot pantolon ve düz beyaz tişört giymiş haliyle Pauline'e hiç benzemiyor. Hala muhteşem görünüyor, ama kesinlikle rahatlık alanının dışında. Özellikle de abuela Ximena onun yanında

çok benzer bir kıyafetle yanına oturmuş olduğu için.

"Diğerleri de görsün!" diyor Bianca, şu anda hastane odamın neredeyse tüm alanını kaplayan karmaşık sandalye labirentinde yolunu bulmaya çalışırken. Sly'ın ailesi benimle maçı izlemeye geldi, G hariç tüm takımım da öyle. G, güncellemeleri duyabilmek için şu anda yarı açık kapımın hemen dışında oturuyor.

Bryan monitörü çeviriyor ve ben, tam bir quarterback kıyafeti içinde, Marco'nun onun için ayarladığı arabaya doğru uçak merdivenlerinden koşan Sly'ın videosunu izliyorum.

"Bunu kim kaydediyor?" diye soruyor Marco, sesinde rahatsızlık var.

"Kim kaydetmiyor ki?" diye Bryan neşeyle cevap veriyor. Birkaç saniye sonra, Sly'ın arabaya atlayıp uzaklaştığı bir dizi fotoğraf monitöre yansıyor.

"Maç ne zaman başlayacak?" Lucinda, kapının yanında, içeceklerle dolu bir soğutucuya yerleştirirken sorar. Yanında, sandviç tabakları, cipsler ve meyvelerle dolu katlanır bir masa vardır.

Evet, bu küçük partiyle birkaç kuralı çiğniyoruz, ama sorumlu hemşire bu konuda çok anlayışlı davrandı. Hiçbirimiz bu maçı kaçırmak istemiyoruz ve birlikte izlemek çok daha eğlenceli görünüyor. Ayrıca, taramadan bir saat sonra, sıkıntıdan duvarlara tırmanacak hale gelmişim. Sonunda biri eğlenmem için telefonumu bulsa da, ekranı kaydırmak benim tarzım değil. Ekranında kendi yüzümü görmem çok uzun sürmüyor.

Sly'ın tüm kariyerini mahvetmek üzere olmasından iki kat daha fazla endişeleniyorum. Ben de aynı şeyi yaşadım, tavsiye etmiyorum.

Araba hareket etmeye başlar ve Bryan monitörü geri çevirdiği için güncellemelerin bittiğini varsayıyorum. Ancak aynı anda, maç öncesi yayını izlediğimiz televizyonda, Sly'ın arabasının havaalanından hızla uzaklaştığını gösteren canlı helikopter görüntüsüne geçilirken, ekranın alt kısmında son dakika haberi başlığı belirir.

"Cidden mi?" Mariana romantik romanının üstünden bakıyor. "Şimdi de son dakika haberi mi oldu?"

"Haberlerin yavaş olduğu bir gün olmalı," Camila yüzünü buruşturarak ona söyler. "Bu, onun kompleksini daha da besleyecek."

Geri kalanlarımız, ekranda dakikalar geri sayarken Sly'ın arabasının trafiğin içinde hızla ilerlemesini izlemekle meşgul. Yılın en önemli maç gününde San Diego'da olduğumuzu düşünürsek, işler oldukça sorunsuz gidiyor — en azından stadyuma yaklaşık iki mil kala. Trafik tamamen durur ve

Sly, otoyoldan çıkan uzun bir araba kuyruğunun arkasında sıkışıp kalır.

"Ne kadar zamanı var?" diye sorar abuela Ximena, Pauline'in elini sıkarken, mentorum da onun elini sıkar. İkisi birbirlerinden kesinlikle hoşlanmışlardır.

"Maçın başlamasına on iki dakika var," diye Bryan köşesinden bağırır. "Bu harika, Sloane! Böyle bir reklam parayla satın alınamaz."

"Hiçbir şey satın almak istemiyorum," diyorum ona, televizyona doğru eğilirken ve kendimi tırnaklarımı ısırarak için zorlarken, on dört yaşında bıraktığım bir alışkanlık. "Sadece oraya varmasını istiyorum! Ne kadar kaldı?"

Sanki tüm Amerika aynı soruyu soruyormuş gibi, helikopter daha yükseğe çıkıyor ve Sly'ın stadyuma ne kadar yakın olduğunu ve ne kadar uzak olduğunu göstermek için geniş bir açıdan çekim yapıyor. Stadyuma giden her iki yol da tamamen tıkanmış durumda. Sokaktaki insanlar "GO, SLY, GO" yazılı pankartlar taşıyor ve tüm bölge araç trafiği ve diğer trafiğin oluşturduğu bir karmaşa içinde.

"Oraya yetişemeyecek," diyor Lucia, sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanarak. "Oraya yetişecek," diyorum ona, çünkü başka bir olasılığı kabul etmeyi reddediyorum
olasılığı kabul etmiyorum.

Birkaç dakika sonra, televizyon yayını "The Star-Spangled Banner" ve diğer maç öncesi haberlerine geçer ve tüm oda bir iniltiyle dolup taşar.

Ve tabelalar, bağırırlar, helikopter ve havaya kaldırılan eller arasında, Sly'ın sadece bir maça doğru koşmadığını düşünmeye başlıyorum. O, neredeyse elde edemediğimiz hayata doğru koşuyor.

"Sorun değil," diye bağırır Bryan. "Burada var!" Monitörü çevirir ve Sly'ın arkasındaki arabadaki birinin onun ilerleyişini Instagram'da canlı yayınladığını gösterir.

Sly'ın arabası sonraki beş dakika içinde yaklaşık 30 metre ilerlerken, kalbim boğazımda kalır. Abuela Ximena, Lucia'nın haklı olabileceğini kabul ederken, televizyon yayını tekrar Sly'ın arabasına döner. Ağızlarımız açık, onun arabadan neredeyse yuvarlanarak çıkmasını ve koşmaya başlamasını izleriz.

"Ne kadar uzaklıkta, Bryan?"

"Stadyuma yarım mil var, ama sonra otoparktan geçip oyuncuların girişine ulaşması gerekiyor. Maçın başlama vuruşuna yetişeceğini sanmıyorum."

"Yetişecek," diyorum, Sly kalabalık sokaklarda sanki gol bölgesine doğru koşuyormuş gibi ilerlerken.

"Yorgun düşmüş olmalı," der Pauline, ona açıkça saygı duyduğunu belli ederek. "Günlerdir senin yanından ayrılmadı."

"Öldüğünde uyuyabilir." Ona göz kırpıyorum. "Bana hep böyle derdin, değil mi?"

"Katlan, tatlım," diye gülümseyerek kabul eder.

"Bak! Neredeyse otoparka ulaştı!" Bianca zıplamaya başlayacakmış gibi ses çıkarıyor. Sonra, helikopterin kameramanı uzaklaşırken, devam ediyor. "Kahretsin, bu otopark çok büyük."

Gerçekten çok büyük bir otopark ve ben bile endişelenmeye başlıyorum. Ama Sly'in stadyuma doğru koştuğunu gördüğüm anda, Lightning'in golf arabalarından biri birdenbire ortaya çıkıp onun önünde duruyor.

"Bu çılgınca!" diye bağılıyor Bryan. "Lightning'in güvenlik görevlileri bile onu destekliyor. Bu şimdiye kadarki en iyi PR."

"Hunter Browning'in Mateo Sylvester için o arabayı gönderdiği bilgisini aldık," diyor televizyondaki spor yorumcularından biri. "Bugünkü maçta rakip takımlarda olduklarını düşünürsek, bu gerçekten çok klas bir hareket."

"Hunter gerçekten klas bir adam," diyor diğer yorumcu. "Ve en iyiler genellikle en iyilerle rekabet etmek ister, yedeklerle değil."

"Browning ve Sylvester kesinlikle en iyilerimizden ikisi," diyor ilk adam. "Kariyerlerinin çok farklı aşamalarında olan iki oyun kurucu: Sly daha yeni başlıyor, Hunter ise emekliliğine sadece birkaç yıl kaldı. Ama bugün bunun önemi yok, çünkü ikisi de en iyi dönemlerinde. Harika bir maç izleyeceğiz."

"Sly gerçekten başarırrsa," diyor ikinci yorumcu.

"O başaracak!" Bu sefer sadece ben değilim. Hastane odamdaki herkes ilk spor yorumcusuna katılıyor.

Saniyeler sonra, araba oyuncuların girişine yanaşır. Sly arabadan atlar ve soföre teşekkür ederek el salladıktan sonra stadyuma doğru koşar.

Televizyonun köşesindeki saat, maçın başlamasına dört dakika kaldığını gösteriyor. Sly binaya girer girmez, yayın tekrar sahaya dönüyor. Marquis ve tanımadığım bir adam, Lightning'in iki oyuncusuyla birlikte yazı tura atıyor.

Twisters yazı turayı kazanır ve başlama vuruşunu yapıp yapmayacaklarına karar vermek üzeredirler ki, Shania Twain'in "You're Still the One" şarkısı çalmaya başlar ve stadyumdaki herkes Sly Sylvester'in tünelden çıkıp sahaya koşmasını izlemek için dönüp bakar. Görünüşe göre Marquis yine başardı.

Kamera, devasa bir gülümsemeyle başlama vuruşunu almayı seçen Marquis'e geri dönerken, stadyumun her yerinden tezahüratlar yükselir.

Oyun başladı ve bu sefer ikimiz de varız.

Bölüm 71

Sly

İKİ HAFTA SONRA — SUPER BOWL

Devre arasında soyunma odasına girer girmez, telefonumu alıp Sloane'a mesaj attım. Onun iyi olduğunu biliyorum. En son baktığımda, tüm ailemle birlikte tribünde mutlu bir şekilde maçı izliyordu. Ama bu, onun için endişelenmediğim anlamına gelmez. Ölümün eşiğinden döndüğünden bu yana sadece iki hafta geçti ve bu sabah iyi görünüyordu —büyük günün heyecanı nedeniyle biraz gergin olsa da— ama onun hayatta olmayacağına inandığım travmayı henüz atlatamadım.

Sabırsızlıkla cevabını beklerken birkaç yudum su içiyorum.

Ama hiçbir cevap gelmiyor.

İçimde yeni bir tedirginlik dalgası yayılıyor, ama kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylüyorum. Elbette, bugün burada bir sürü insan var, ama Sloane'nin yanında tam bir güvenlik ekibi var, kız kardeşlerim ve büyükannem de cabası. Ona bir şey olsaydı, şimdiye kadar telefonum çalmaya başlamış olurdu.

Bu düşünce, koçların gelip devre arası konuşmalarını yapmaya başlamadan hemen önce beni sakinleştiren en önemli şeydi. Telefonumu kaldırıp, onların söyleyeceklerini dinlemek için yerime oturdum. Şu anda skor 14-14 berabere, bu yüzden rakip takımın savunmasını aşmamıza yardımcı olacak her türlü fikre açığım.

Konuşma, devre arası gösterisi başladığında sona eriyor. Gösterinin başladığını, soyunma odasının tamamının bu yılki sanatçılar olan Shaken Dirty grubunun hit şarkısının ritmiyle coşmasından anlayabiliyorum.

Aslında onlar benim en sevdiğim gruptan biri, ama Branson ikinci yarı için yapmak istediği birkaç değişiklik hakkında benimle konuşmak için yanıma geldiğinde müziği görmezden geliyorum. Not alıp kendi fikrimi de ekledikten sonra tekrar bankta oturup telefonumu kontrol ediyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Onun sessizliği, duvarları titreten müzikten daha gürültülü.

Bunu görmezden gelmeye çalışarak aile grubu sohbetine hızlıca bir mesaj atıyorum: *Her şey yolunda mı?* Gerçekten dırdır etmek istemiyorum, ama ne zaman gözlerimi kapatsam, Sloane'ın sahnede yere yığıldığını görüyorum ve bir an için kalbim onsuz bir dünya hayal etmeye çalışıyor. Ve bu ne korkunç bir kabus.

Shaken Dirty üçüncü şarkılarına başlıyor, bu sefer bir balad, ve Marquis köşedeki dev televizyonu açıyor. Performansları odayı doldururken, Branson'ın itiraz edeceğini düşünüyorum, ama sonunda savunma ekibiyle konuşmaya devam ediyor. Sanırım o bile bayram havasına girebiliyor.

"Hey! Gelin şunu izleyin," Marquis diğer O-line oyuncularına seslenir.

Ben dolabımın yanında durup telefonuma bakıyorum, ama Mariana'dan herkesin iyi olduğu, sadece gösteriyi izledikleri yazan bir mesaj geliyor. Rahatlarım ve telefonumu arka cebime koyup Drew, Marquis ve diğer birkaç kişinin televizyonun etrafında toplandıkları yere doğru ilerliyorum. Birkaç yıldır Shaken Dirty konserine gitmemiştim ve bu tam olarak aynı şey olmasa da, yine de müthiş bir gösteri.

Sonra müzik değişiyor — yavaş, akılda kalıcı, Shaken Dirty'ye hiç benzemiyor

ve işte orada. Sloane. *Benim Sloane'im*. Sahnede, bir rüya gibi ışılandırılmış ve tipik Black Widow kişiliğine hiç benzemiyor.

"Hey, o senin kız arkadaşın mı?" Drew televizyona yaklaşırken soruyor.

"Tabii ki o," Marquis sesi açarken cevap veriyor.

Aniden, takımın yarısı televizyonun etrafında toplanır ve benim kızım, orayı sahiplenir gibi duman ve ışıkların arasında yürürken onu izler. Sloane, normalde giydiği siyah kıyafet yerine uzun, zarif beyaz bir elbise giymiş ve saçlarını, partide ona verdiğim küpeleri göstermek için yukarıya toplamış. Hatta yeni bir çift botu bile var — siyah olanlar kadar güzel görünen beyaz, uyluk boyu bir çift.

"Onun sahneye çıkacağını bilmiyordum," diyor Drew, bana bir bakış atarak. "Neden bir şey söylemedin?"

Cevap vermiyorum, çünkü şu anda Sloane ılık ılık, parlıyor, tüm vücudu içten dışa aydınlanıyor, kameralara doğrudan bakıyor ve uyandığı sabah hastane odasından duyduğum aynı melodiye göre sallanmaya başlıyor.

Yumuşak ve tatlı, diğer şarkılarının çoğundan daha hafif ve o şarkıyı söylemeye başlamadan önce bile beni etkisi altına alıyor. Söylemeye başladığında... Söylemeye başladığında, derin, seksi sesi tüm stadyumu, beni de dahil, boğazından yakalıyor.

"Pazar günü oldu,

ilk üç nota geldiğinde.

*Hayatta kaldığım sessizliği yaran bir
majör akor.*

Onun büyük, kahverengi gözleri kameradan geçip benim gözlerime bakıyor gibi görünüyor ve o kadar çok sevgiyle bakıyor ki, soyunma odasından çıkıp sahaya koşup ona yaklaşmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama bunu yaparsam, büyük bir kargaşa çıkar ve bu benim istediğim son şey. Sloane yüz milyonlarca izleyicinin önünde durup benim hakkımda şarkı söylerken olmaz. Onun hakkında, gerçek onun hakkında.

Bizim hakkımızda.

*"Bir pazar günü oldu,
kafamda üç nota çınliyordu.
Çılgın bir koşu, çalınan bir
öpücük, yatakta güvenli uzun
saatler."*

Şimdi gülümsüyor ve grup, nakaratı başlatmak için daha hızlı, daha karmaşık bir ritme geçerken, hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor.

*"Pazar günü ışığı içeri al,
sevgiyi içeri al. Pazar günü
sevgiyi içeri al, ışığı içeri al.
Pazar günü.
Pazar günü."*

Kalabalığın neler olup bittiğini bilip bilmediğini, sözlere mi yoksa sadece havadaki elektrikli atmosfere mi tepki verdiklerini bilmiyorum. Ama Sloane nakaratı bitirip ikinci kıtaya başladığında, sanki tüm stadyum ayağa kalkmış gibi hissediyorum.

Ve Sloane'ın her saniyesinden keyif aldığı çok açık.

*"Pazar günü oldu,
kelimeler ekrana sıçradı.
Dünya ortaya çıktı ve içinde çiçekler
ve dondurmalar vardı.
Pazar günü oldu, bir
randevu, bir öpücük, bir
rüya.*

Uzun gece yarısı sohbetleri

*ve sadece bana yönelik sözler.
Pazar günü ışığı içeri alırsın,
sevgiyi içeri alırsın. Pazar günü
sevgiyi içeri alırsın ve ışığı içeri
alırsın
Pazar günü.
Pazar günü."*

"Vay canına!" diye haykırır Drew. "O senden bahsediyor!"
Sloane köprüye geçerken nefes almaya çalışmakla meşgulüm, cevap veremiyorum.

*"Sen benim için her şeysin, şarkının tamamı,
köprüler, kodalar ve triller.
Gülümsemelerin, sevgin,
hayatımız en zengin türden bir
heyecan.
Bunun böyle olabileceğini hiç
düşünmemiştim, son ilk öpücüğümü
hiç hayal etmemiştim. Ama şimdi
buradasın bebeğim
ve sen benimsin, hiç şüphe yok,
ve tek istediğim sensin... ve pazar günlerimiz."*

O son mısrayı sadece benim için söylerken kalbim parçalanıyor.

*"Bir şekilde, tüm kahkahalar ve
gözyaşları arasında, bir Pazar günü
oldu.
En derin korkularıma rağmen
kaçıramayacağım bir gece yarısı
melodisi.
Pazar günü oldu,
tüm zehir ve nefretin ortasında.
Sen hiç yanımdan ayrılmadın
kader gibi hissettiren anlar boyunca."*

Seyirciler çılgına dönüyor — alkışlar, ısıklar ve ayak sesleri için başka bir kelime yok. Ama Sloane fark etmiyor. Şarkıya o kadar dalmış ki fark edemiyor. Ben de ona ve gözlerinden parlayan aşka o kadar dalmışım ki dikkatimi veremiyorum.

Ama son nakaratı söylemeye başladığında ve seyirciler onunla birlikte şarkı söylemek için ellerinden geleni yaptıklarında, onun neler olduğunu fark etmesini izlemek inanılmazdı.

Gözleri büyür, parmakları mikrofonu biraz titretir ve

yemin ederim ki, seyircinin onu nasıl karşıladığını görünce, onun içindeki her şeyin parladığını görebiliyorum — hiçbir yapmacıklık, hiçbir Kara Dul, onunla seyirci arasında hiçbir uzak maske yok — seyirci onu kalplerine alıyor.

*"Pazar günü ışığı içeri aldık,
sevgiyi içeri aldık. Pazar günü
sevgiyi içeri aldık ve ışığı içeri
aldık,
Pazar günü."*

"Vay canına," Levi müzik çalarken nefesini vererek diyor. "Black Widow seni seviyor dostum."

"Evet, seviyor," James, Sloane outroya başlarken ve beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertirken aynı fikirde.

"Belki de senin onu sevdiğin kadar," Marquis benimle dalga geçer, ama yemin ederim ki gözlerinde bir sis görürüm.

*"Artık güneş pencereden içeri girdiğinde
yalnız olmadığımı biliyorum,
çünkü sen bir Pazar günü geldin ve
Pazar günü eve döndüm,
Pazar günü,
Pazar günü,
Pazar günü."*

Şarkıyı bitirince telefonuma uzanıyorum. Sonra donup kalıyorum, çünkü aniden tüm stadyum renklerle doluyor ve her ekranda aynı soru parlıyor.

MATEO SYLVESTER, BENİMLE EVLENİR MİSİN?

Soyunma odası, tüm stadyumla aynı anda alkışlarla çalkalanıyor. Dizlerim titreyince, düşmemek için Marquis'e tutunmak zorunda kalıyorum.

Shaken Dirty'nin solisti mikrofonuna "Hadi ama Sly. Kızı bekletme" diye bağırmadan önce bile.

Sloane telefonunu çıkarır ve ben ona mesaj atmaya çalışırken telefonumu üç kez düşürmek üzereyim. Sonunda *"EVET"* ve *"SENİ SEVİYORUM"* ve *"BU BENİM HAMLEM OLMALIYDI"* yazmayı başarırım.

Sloane gülüyor ve telefonunu kameraya tutuyor, böylece herkes görebilsin.
"O

evet dedi!"

Marquis sırtımı o kadar sert tokatladı ki neredeyse düşüyordum. Bana şimdiye kadarki en büyük, en sırtkan gülümsemesini gösterip "Rica ederim" dedi.

Shaken Dirty son bir şarkıya başlar ve en iyi arkadaşıma hayatımı tamamen değiştirdiği için teşekkür etmeden önce, Branson televizyonu kapatır. "Tebrikler evlat. Kafana takma. Hala kazanman gereken bir Super Bowl var."

Adam haklı olduğunda haklıdır, ben de öyle yaparım. İkinci yarıda yirmi bir sayı farkla kazanırız.

Ve sonunda maç bittiğinde, süre dolduğunda ve kupa takdim edildiğinde, Sloane diğer takımın WAG'leriyle birlikte sahaya koşar.

Onu kucağıma alıp döndürürken, bana gülümsemesi mutluluk dolu, acıdan uzak ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

En azından bana öpüşmek için eğilip dudaklarıma "Bunu geçemezsin" diye fısıldayana kadar.

"Belki de yapamam," diye gülerek cevap veriyorum. "Ama hayatımızın geri kalanını bunu denemeye çalışarak geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Seni deli gibi seviyorum, Sloane Walker."

"Ben de seni deli gibi seviyorum, Mateo Sylvester."

Ve sonra onu öpüyorum, gerçekten öpüyorum, ve hayatımda başka hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Aşk burada bitmiyor...

*Ücretsiz kitapları seviyor musunuz? En çok satan kitaplarımızdan birini
[BURADAN](#) indirin!*

*[Entangled Insiders](#)'a katılın, ücretsiz kitaplar, hediyeler ve çok daha fazlasını
kazanın!*

Teşekkür

Gezegenin geri kalanının çoğu gibi, ben de Taylor ve Travis'in destansı büyüüne kapıldım ve bu, rock yıldızları ve sporcular hakkında çağdaş aşk romanları yazmayı ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Ben de yazdım. Bu onların hikayesi değil, ama tüm zorluklara rağmen, kalp ve kaosla dolu, spot ışığında aşkı bulma hikayesi. Umarım siz de okumaktan benim yazmaktan aldığım kadar keyif alırsınız.

Bu kitabın raflara ulaşması için pek çok kişi yardım etti ve hepsine minnettarım.

Öncelikle, bu kitabın sonuca ulaşmasına yardımcı olan Entangled'daki herkese teşekkür ederim. Sizler gerçekten harikasınız ve bu kitap, Sloane ve Sly için gösterdiğiniz tüm yardım ve coşku için çok minnettarım.

Madison Pelletier ve Hannah Lindsey'e en iyisi oldukları için teşekkür ederim.

Bir kızın isteyebileceği en iyi menajer olduğun için Emily Sylvan Kim'e teşekkür ederim. Senin gibi birinin benim tarafımda olması büyük şans.

Her zamanki gibi, çocuklarıma teşekkür ederim. Bazen teslim tarihlerinin çok yoğun olduğunu biliyorum ve işler çığıırından çıktığında gösterdiğiniz yardım ve coşku için çok minnettarım. Teşekkürler .

Stephanie'ye her her şey için Sevgilerimle sevgin, destek ve bu projeye (ve tüm projelerime) gösterdiğiniz ilgi, her şeyi çok daha

daha iyi hale getiriyor.

Ve son olarak, okuyucularıma. İlk kitabım çağdaş bir aşk romanıydı ve kariyerim boyunca birçok farklı türde kitap yazmış olsam da, tekrar bu noktaya gelmek harika bir duygu. Her zamanki gibi, yarattığım hikayelere, karakterlere ve dünyalara gösterdiğiniz coşku için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Hepiniz çok sevimlisiniz ve desteğiniz için sonsuza kadar minnettarım.

Yazar Hakkında

[Tracy Wolff](#), *New York Times*, Uluslararası ve *USA Today* en çok satan yazarlar listesinde 1 numara olan, vampirleri, ejderhaları ve geceleri ortaya çıkan tüm şeyleri seven bir yazardır. Kitap, İngilizce diploması ve ruj koleksiyonu vardır ve harika bir romana daldığında nerede olduğunu, bazen de kim olduğunu unuttuğu bilinir. Eskiden İngilizce profesörü olan Wolff, artık tüm zamanını, işkence görmüş kahramanlar ve güçlü kadın kahramanların yer aldığı karanlık, aksiyon dolu romantik hikayeler yazmaya adanmıştır. Yetmişten fazla romanının tamamını, partneri, oğulları ve üç köpeği ile birlikte yaşadığı Teksas, Austin'deki evinde yazmıştır. www.tracywolffauthor.com adresinden onu ziyaret edebilirsiniz.

Bağımlılık yaratan, zengin ve karşı konulmaz yeni bir kentsel romantik fantastik dizi.

Cate Holloway, New Orleans'ın konuşulmayan kuralını biliyor: Güçlü Gage suç ailesinden ne pahasına olursa olsun uzak durmak. Tabii ki bu, kardeşi onların kaosa kapılmadan önceydi. Şimdi Cate'in, New Orleans'ın karanlık ve ürkütücü prensi 'le yüzleşmekten ve kardeşinin hayatı için yalvarmaktan başka seçeneği yok.

Ancak Lachlan Gage, güzelliği kadar ölümcül biridir... ve ilgilendiği tek şey Cate'in ruhudur.

Çünkü Lachlan sadece acımasız bir suçlu değildir. O bir fae'dir. Ve onu kendine bağlamak için kendi gizli nedenleri vardır.

Aldatılmış ve çaresiz olan Cate, insanlık ile nefes kesici Diğer Dünya arasında kalmıştır. Gölgeler ve sırlarla dolu bu yerde, her bir peri sarayının üyeleri ona karşı komplo kurarken, onu esir alan kişinin onu tuzağa düşürme nedenleri giderek daha gizemli hale gelmektedir.

Ve eğer önümüzdeki otuz gün içinde bu uğursuz anlaşmayı bozamazsa, anlaşılmaz ama sinir bozucu derecede çekici peri prensi ve onun

ölümcül dünyasına bağlanacaktır... sonsuza kadar.

Entangled'ın sunduğu heyecan verici yeni kitapları kaçırmayın. Bizi takip edin!

[@EntangledPublishing](#)

[@Entangled Publishing](#)

[@EntangledPub](#)

Entangled Insiders'a katılın ve ARC'lere, özel içeriğe ve içeriden haberlere erken erişim sağlayın! QR kodunu tarayarak nihai okuyucu topluluğünün bir parçası olun.

AMARA
an imprint of Entangled Publishing LLC

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

